

Interviu cu un vampir

Anne Rice

PARTEA ÎNTÎI

— Înțeleg..., spuse vampirul gînditor și traversă încet încăperea, îndreptîndu-se spre fereastră.

Rămase multă vreme acolo, profilîndu-se în lumina slabă care pătrundea dinspre Divisadero Street și luminat din cînd în cînd de farurile mașinilor care treceau. Acum băiatul putea să vadă mai bine mobila, masa rotundă din lemn de stejar, scaunele. O chiuvetă cu oglindă se afla prinsă pe un perete. Își puse servieta pe masă și așteptă.

— Cîtă bandă ai? întrebă vampirul, întorcîndu-se acum în așa fel încît băiatul îi vedea profilul. Destulă pentru povestea unei vieți?

— Desigur, dacă e o viață bună. Uneori, dacă am noroc, iau cîte trei, patru interviuri pe noapte. Numai că povestea trebuie să fie bună. Corect, nu?

— Cît se poate de corect, răspunse vampirul. Atunci, aș vrea să-ți spun povestea vieții mele. Tare mult aș vrea.

— Minunat, spuse băiatul și scoase repede micul casetofon din servietă, verificînd caseta și bateriile. Sînt extrem de nerăbdător să aud de ce crezi asta, de ce...

— Nu, spuse vampirul brusc. Nu putem începe așa. Ai totul pregătit?

— Da, zise băiatul.

— Atunci, stai jos. O să aprind lumina.

— Bine, dar credeam că vampirilor nu le place lumina, spuse băiatul. Dacă ești de părere că întunericul creează mai multă atmosferă...

Dar tăcu brusc. Vampirul îl privea, stînd cu spatele la fereastră. Acum, băiatul nu-i putea desluși deloc chipul și ceva din silueta aceea nemișcată îl zăpăcea. Dădu să mai spună ceva, dar se abținu. Apoi răsuflă ușurat cînd vampirul se apropie de masă și trase de șnurul de deasupra ei.

Imediat, încăperea fu inundată de o lumină galbenă tare și băiatul nu-și putu reține o ușoară exclamație cînd se uită la vampir. Se prinse cu degetele de marginea mesei.

— Dumnezeule mare! șopti el și apoi amuți, rămînînd cu privirea ațintită asupra vampirului.

Acesta era complet alb și neted, de parcă ar fi fost sculptat în os, iar chipul lui părea să fie la fel de neînsuflețit ca acela al unei statui, cu excepția ochilor de un verde sclipitor care îl priveau fix pe băiat, ca niște flăcări într-un craniu. Dar, în clipa următoare, vampirul zîmbi aproape cu tristețe și substanța albă și netedă de pe chipul lui se mișcă la fel de insesizabil ca liniile unui desen animat.

— Vezi? întrebă el încet.

Băiatul se cutremură și ridică mîna, ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lumină foarte puternică. Privirea îi alunecă încet peste haina frumos croită, pe care doar o zărise la bar, pelerina lungă și largă, cravata neagră de mătase înnodată la gît și sclipirea gulerului, care era la fel de alb ca pielea vampirului. Se uită la părul bogat și negru al acestuia, pieptănat spre spate peste vîrfurile urechilor și abia atingînd gulerul alb.

— Deci, tot mai vrei interviul? întrebă vampirul.

Gura băiatului se deschise înainte ca sunetul să iasă. Încuviință, și abia apoi spuse da.

Vampirul se așează încet în fața lui, și, aplecîndu-se puțin înainte, spuse cu blîndețe și pe un ton confidențial:

— Nu te teme. Pornește numai aparatul.

După aceea întinse mîna peste masă și băiatul se înfiora, broboane de sudoare șiroindu-i pe obraji. Vampirul îl apucă de umăr și spuse:

— Crede-mă, n-o să-ți fac nici un rău. Îmi doresc prilejul ăsta. E mai important pentru mine decît pot să-ți închipui. Vreau să încep.

Apoi își retrase mîna și stătu calm, așteptînd.

Băiatului îi trebui un moment pentru a-și șterge fruntea și buzele cu batista, a bălîgi că microfonul era inclus în casetofon, a apăsa pe buton și a spune că aparatul era în funcțiune.

— N-ai fost dintotdeauna vampir, nu? Începu el.

— Nu, răspunse vampirul. Eram un bărbat de douăzeci și cinci de ani cînd am devenit vampir, asta s-a întîmplat în anul o mie șapte sute nouăzeci și unu.

Băiatul fu uimit de exactitate datei și o repetă înainte de a întreba:

— Cum s-a întîmplat?

— La asta se poate răspunde și mai simplu. Nu cred că vreau să dau răspunsuri simple, zise vampirul. Cred că aş vrea să spun adevărata poveste...

— Da, zise băiatul repede.

Împături batista și își tamponă din nou buzele cu ea.

— A fost o tragedie... Începu vampirul. Fratele meu mai mic... A murit.

Apoi tăcu, așa încît băiatul își dresе glasul și își șterse din nou fața înainte de a-și îndesa, aproape nerăbdător batista în buzunar.

— Nu e dureros, nu? întrebă el cu timiditate.

— Pare? întrebă vampirul. Nu, spuse el apoi scuturînd din cap. Doar că am mai spus povestea asta unei alte persoane. Și asta s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă. Nu, nu e dureros... Pe atunci trăiam în Louisiana. Primisem niște pămînt și aveam două plantații de indigofena pe Mississippi, foarte aproape de New Orléans...

— Ah, accentul..., zise băiatul încet.

O clipă, vampirul privi absent.

— Am un accent? întrebă el apoi și începu să rîdă.

Băiatul, fîstîcit, răspunse repede:

— L-am sesizat la bar, cînd te-am întreat cu ce te ocupi. Doar o ușoară accentuare a consoanelor, atîta tot. Nu mi-am dat seama că era franțuzesc.

— E-n regulă, îl asigură vampirul. Nu sînt chiar atît de uimit pe cît mă prefac. Doar că uit, uneori. Dă-mi voie să continui...

— Te rog..., zise băiatul.

— Vorbeam de plantații. Au avut o mare legătură cu transformarea mea în vampir. Dar o să ajung și la asta. Viața noastră acolo era și luxoasă și primitivă și eram cu toții convinși că era extrem de atrăgătoare. Vezi tu, trăiam mult mai bine acolo decît am fi putut s-o facem vreodată în Franța. Poate că sălbăticia pură a Louisianeî făcea să ni se pară astfel, dar asta era adevărul. Îmi amintesc mobila importată care umplea casa, zise vampirul zîmbind. Și clavecinul; era minunat. Sora mea obișnuia să cînte la el. În serile de vară se așeza să cînte, cu spatele spre ușa cu geamuri deschise. Și acum îmi amintesc acordurile acelea delicate și repezi și imaginea mlaștinii din spatele ei, chiparoși acoperiți de mușchi care se profilau pe cer. Și apoi mai era zgomotele specifice mlaștinii, un cor de glasuri ale vietăților, strigătele păsărilor. Cred că ne plăcea foarte mult. Totul făcea ca mobilierul din lemn de trandafir să pară și mai prețios, iar muzica și mai delicată și fermecătoare. Chiar și atunci cînd iedera a rupt storurile de la ferestrele podului și s-a strecurat în mai puțin de un an prin pereții de cărămidă văruiți... Da, ne plăcea. Tuturor, numai fratelui meu nu. Nu-mi amintesc să-l fi auzit plîngîndu-se vreodată de ceva, dar știam ce simțea. Tata nu mai trăia pe vremea aceea și eu eram capul familiei. Trebuia să-l apăr tot timpul de mama și de sora mea, care voiau să-l ia cu ele în vizite, să-l ducă la New Orléans la petreceri, iar el ura astfel de lucruri. Cred că a încetat să mai meargă undeva înainte de a împlini doisprezece ani. Rugăciunile erau importante pentru el, rugăciunile și viețile sfinților legate în piele.

Pînă la urmă, i-am construit un oratoriu mai departe de casă unde a început să-și petreacă mai toată ziua și adesea o parte din seară. A fost de-a dreptul o ironie. El era atît de diferit de noi, de toată lumea, iar eu eram atît de normal! Nu era absolut nimic extraordinar în legătură cu mine, zise vampirul și zîmbi.

Uneori, seara, mă duceam la el și-l găseam în grădina din apropierea oratoriului, stînd liniștit pe o bancă de piatră, și îi povesteam despre problemele mele, despre greutățile pe care le aveam cu sclavii, despre faptul că nu aveam încredere în supraveghetor, în vreme sau în intermediari... toate problemele care îmi alcătuiau existența. Și el mă asculta, făcînd foarte puține comentarii, întotdeauna pline de înțelegere, așa încît, atunci cînd mă despărțeam de el, aveam impresia clară că rezolvase totul pentru mine. Nu credeam să-i pot refuza ceva și am jurat că, oricît de mult aş fi suferit din cauza pierderii lui, se va face preot la momentul convenit. Bineînțeles că mă înșelam.

Vampirul tăcu și, timp de o clipă, băiatul doar îl privi, după care tresări de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-o stare de profundă meditație și se poticni, ca și cum n-ar fi găsit cuvintele potrivite.

— Ah... nu voia să se facă preot? întrebă el, iar vampirul îl privi, parcă încercînd să-i deslușească expresia, după care spuse:

— Am vrut să spun că m-am înșelat în legătură cu hotărîrea mea de a nu-i refuza nimic.

Își îndreptă privirea spre peretele îndepărtat și și-o fixă asupra geamului.

— A început să aibă viziuni.

— Viziuni adevărate? întrebă băiatul, dar șovăi din nou, de parcă s-ar fi gîndit la altceva.

— Eu n-am crezut, răspunse vampirul. S-a întîmplat cînd avea cincisprezece ani. Era foarte frumos. Avea o piele extrem de netedă și niște ochi albaștri foarte mari. Era robust, nu slab cum sînt eu acum și cum eram pe atunci... dar ochii lui... cînd mă uitam în ochii lui aveam senzația că mă aflu singur la capătul lumii... pe o plajă măturată de vînt. Nu se auzea nimic altceva decît vuietul surd al valurilor. Ei

bine, zise el, continuînd să rămînă cu privirea fixată asupra geamului, a început să aibă viziuni. La început, a făcut doar aluzii la acest lucru, pentru ca, în cele din urmă, să înceteze să mai mănînce. Trăia în oratoriu. La orice oră din zi sau din noapte, îl puteam găsi îngenunchat în fața altarului, pe dalele de piatră. Oratoriul în sine era neglijat. Încetase să se mai ocupe de lumînări, să schimbe pînza de pe altar sau chiar să măture frunzele. Într-o seară m-am speriat foarte tare cînd am stat în grădina de trandafiri și l-am privit timp de o oră întreagă, iar el nu s-a mișcat din genunchi și nici măcar o dată n-a lăsat în jos brațele pe care le ținea întinse în formă de cruce. Toți sclavii îl credeau nebun.

Vampirul ridică din sprîncene a uimire.

— Eu eram convins că era doar... prea zelos. Că poate ajunsese prea departe cu dragostea lui pentru Dumnezeu. Atunci mi-a spus de viziuni. Atît Sfîntul Dominic cît și Sfînta Fecioară Maria îi apăruseră în oratoriu, spunîndu-i că trebuia să vîndă toate proprietățile noastre din Louisiana, absolut tot ce aveam, și să folosească banii pentru a se pune în slujba Domnului în Franța. Fratele meu urma să fie un mare conducător religios, să readucă țara la starea de fervoare dinainte, să îndrepte lucrurile împotriva ateismului și a Revoluției. Bineînțeles că el nu avea nici un ban. Eu trebuia să vînd plantațiile și casele noastre din New Orléans și să-i dau banii.

Vampirul se opri din nou, iar băiatul stătea nemișcat și îl privea uluit.

— Ăăăă... scuză-mă, șopti el. Ce-ai spus? Ai vîndut plantațiile?

— Nu, zise vampirul cu același chip calm de la început. l-am rîs în față. Și el... s-a înfuriat. A insistat că acel lucru i-l cerea însăși Sfînta Fecioară. Cine eram eu să nesocotesc asta? Chiar așa, cine? Întrebă el încet, de parcă s-ar fi gîndit iarăși la ce se petrecuse, cine? Și cu cît încerca mai mult să mă convingă, cu atît rîdeam mai tare. Era o prostie, i-am spus, produsul unei minți necoapte și chiar morbide. Oratoriul era o greșeală, i-am mai spus, aveam să pun să fie distrus imediat. Iar el avea să se ducă la școală în New Orléans, unde trebuia să-și scoată din cap asemenea idei stupide. Nu-mi aduc aminte tot ce i-am spus. Dar îmi amintesc sentimentul. În spatele acelei respingeri disprețuitoare simțeam o furie mocnită și dezamăgire. Eram teribil de dezamăgit. Nu-l credeam absolut deloc.

— E lesne de înțeles, spuse băiatul repede, cînd vampirul tăcu și expresia lui de uimire se atenuă. Adică, l-ar fi crezut cineva?

— E chiar atît de lesne de înțeles? Întrebă vampirul, privindu-l. Mă gîndesc că s-ar putea să fi fost vorba de o vanitate exagerată. Dă-mi voie să-ți explic. Cum ți-am spus, îmi iubeam fratele și, uneori, îl consideram un adevărat sfînt. Îl încurajam în rugăciunile și meditațiile sale, cum ziceam, și eram gata să renunț la el, dăruindu-l preoției. Dacă cineva mi-ar fi spus că vreun sfînt din Arles sau Lourdes a avut viziuni așa fi crezut. Eram catolic; credeam în sfînți. Aprindeam lumînări în fața statuilor lor în biserici; le cunoșteam înfățișările, simbolurile și numele. Dar nu puteam să-l cred pe fratele meu. Nu numai că nu credeam că avusese viziuni, dar nici măcar o clipă nu puteam să-mi închipui așa ceva. De ce, mă rog? Pentru că era fratele meu. O fi fost el sfînt și chiar ciudat, dar în nici un caz Francisc din Assisi. Nu fratele *meu*. Fratele meu nu putea fi așa ceva. Asta se numește egoism. Înțelegeți?

Băiatul se gîndi înainte de a-i răspunde și apoi încuviință și spuse că da, bănuia că înțelege.

— Poate că a avut viziuni, spuse vampirul.

— Asta înseamnă că nu ești sigur... acum... dacă le-a avut sau nu?

— Nu, dar știu că nu s-a clintit în convingerile lui nici măcar o secundă. Știu acum așa cum știam și în seara cînd a ieșit din camera mea tulburat și îndurerat. Nu și-a pierdut convingerea nici o clipă. Și după cîteva minute, era mort.

— Cum așa? Întrebă băiatul.

— Pur și simplu a ieșit pe ușa-fereastră pe verandă și a stat o clipă în capul scării de cărămidă, după care a căzut. Cînd eu am ajuns jos, era mort, își rupsese gîtul.

Vampirul clătină din cap consternat, dar chipul îi era tot senin.

— L-ai văzut căzînd? Îl întrebă băiatul. Și-a pierdut echilibrul?

— Nu, dar doi servitori au văzut cum s-a întîmplat. Au zis că s-a uitat în sus, ca și cum tocmai ar fi văzut ceva în aer și apoi parcă întregul trup i-a fost luat de vînt. Unul din ei a zis că tocmai voia să spună ceva cînd a căzut. Și eu credeam că vrea să spună ceva, dar exact în clipa aceea mă întorsesem cu spatele la ușă. Eram cu spatele cînd am auzit zgomotul.

Se uită la casetofon.

— Nu mi-am putut ierta asta niciodată. Mă simțeam vinovat de moartea lui, mai spuse el. Și toți ceilalți păreau să mă creadă vinovat.

— Bine, dar cum au putut să facă așa ceva? Ai spus că l-au văzut căzînd.

— Nu era o acuzație directă. Pur și simplu știau că între noi se petrecuse ceva neplăcut. Că ne certaserăm cu cîteva minute înaintea căderii. Servitorii ne auziseră, mama de asemenea. Mama nu înceta să mă întrebe ce se întîmplase și de ce fratele meu, care de obicei era atît de tăcut, strigase. Pe urmă a apărut și sora mea și bineînțeles că am refuzat să le spun. Eram atît de profund șocat și îndurerat, încît nu mai suportam pe nimeni, eram doar ferm hotărît să nu afle nimeni de „viziunile” lui. Ei nu trebuiau să știe că, pînă la urmă, devenise nu un sfînt, ci doar un... fanatic. Sora mea a preferat

să se culce, decît să meargă la înmormîntare, iar mama a spus tuturor celor din parohie că în camera mea se petrecuse ceva îngrozitor și eu nu voiam să spun ce anume; pînă și poliția m-a luat la întrebări, în urma îndemnurilor proprii mele mame. În cele din urmă, a venit preotul vrînd să știe ce se întîmplase. N-am spus nimănui. Am zis că a fost o simplă discuție. Am menționat faptul că n-am fost pe verandă în momentul căderii lui, dar toți mă priveau ca și cum eu l-aș fi omorît. Și eu însumi trăiam cu acest sentiment. Am stat două zile în salon, lîngă sicriul lui, gîndindu-mă că l-am omorît. I-am privit chipul pînă mi-au apărut pete în fața ochilor și era cît pe aci să leșin. Partea din spate a craniului i se zdrobise cînd s-a izbit de pavaj, iar capul lui avea o formă ciudată pe pernă. M-am silit să-l privesc, să-l studiez pur și simplu pentru că abia suportam durerea și mirosul și am fost tentat de nenumărate ori să încerc să-i deschid ochii: Toate acestea erau niște gînduri și impulsuri nebunești. Principalul era că rîsesem de el, nu-l crezusem, nu fusesem bun cu el. Căzuse din cauza mea.

— Asta chiar s-a întîmplat, nu? șopti băiatul. Ce-mi spui e... adevărat.

— Da, spuse vampirul, privindu-l fără a părea deloc surprins. Vreau să-ți povestesc în continuare.

Dar cînd își întoarse privirea spre fereastră din nou, manifestă prea puțin interes față de băiatul care părea prins într-o luptă lăuntrică tăcută.

— Dar ai spus că nu știi nimic despre viziuni, că tu un vampir... nu știi cu siguranță dacă...

— Vreau să iau lucrurile în ordine, să-ți povestesc totul așa cum s-a întîmplat, spuse vampirul. Nu, nu știu despre viziuni. Nici pînă acum.

Așteptă din nou, pînă cînd băiatul spuse:

— Da, te rog, te rog continuă.

— Ei bine, am vrut să vînd plantațiile. Nu vroiam să mai văd vreodată nici casa, nici oratoriul. În cele din urmă, le-am arendat unei agenții care se ocupa de ele în locul meu, așa încît să nu fie nevoie să mă duc niciodată acolo, iar pe mama și pe sora mea le-am mutat într-una din casele din New Orléans. Bineînțeles că n-am putut scăpa de fratele meu nici o clipă. Nu mă gîndeam decît la trupul lui care putrezea în pămînt. Era îngropat în cimitirul St. Louis din New Orléans, iar eu făceam tot posibilul să-l ocolesc; cu toate astea însă, mă gîndeam la el tot timpul. Beat sau treaz, îi vedeam trupul putrezind în sicriu și nu suportam. Visam iar și iar că mă aflu în capul scării, ținîndu-l de braț, vorbindu-i cu blîndețe, îndemnîndu-l să se întoarcă în dormitor, spunîndu-i cu blîndețe că îl credeam, că trebuia să se roage pentru mine să capăt credință. În acel timp, sclavii de pe Pointe du Lac (asta era plantația mea) începuseră să spună că îi vedeau fantoma pe verandă, iar supraveghetorul nu-i mai putea stăpîni. Oamenii îi puneau întrebări neplăcute surorii mele în legătură cu întregul incident, iar ea a devenit isterică. Nu era cu adevărat isterică. Pur și simplu credea că trebuia să reacționeze astfel și o făcea. Eu beam tot timpul și stăteam cît mai puțin acasă. Trăiam ca un om care ar fi vrut să moară, dar nu avea curajul să-și ia viața. Colindam de unul singur pe străzi și alei întunecate; îmi pierdeam cunoștința în cabarete. Am evitat două dueluri mai degrabă din apatie decît din lașitate și îmi doream cu adevărat să fiu ucis. Atunci am fost atacat. Ar fi putut fi oricine — invitația mea era deschisă pentru marinari, hoți, maniaci, oricine. Dar a fost un vampir. M-a prins la numai cîțiva pași de ușa casei mele, într-o seară, și m-a lăsat aproape mort, cel puțin așa credeam.

— Vrei să spui că... ți-a supt sîngele? întrebă băiatul.

— Da, zise vampirul rîzînd. Mi-a supt sîngele. Așa se face de obicei.

— Dar ai trăit, spuse tînărul. Ziceai că te-a lăsat aproape mort.

— M-a secăt pînă la un pas de moarte, ceea ce pentru el a fost suficient. M-au pus în pat imediat ce m-au găsit, derutat și neștiind absolut nimic din ce mi se întîmplase. Presupun că mă gîndeam că, în sfîrșit, băutura îmi venise de hac. De-acum mă așteptam să mor și nu aveam chef să mănînc, să beau sau să vorbesc cu doctorul. Mama a trimis după preot. Eu aveam febră și i-am spus acestuia tot, despre viziunile fratelui meu și despre ceea ce făcusem, îmi amintesc că m-am agățat de brațul lui, punîndu-l să jure de nenumărate ori că nu va spune nimănui. „Știi că nu l-am omorît eu", i-am spus în final. „Dar nu mai pot să trăiesc acum cînd el e mort. Nu după felul cum m-am purtat cu el." „E ridicol", mi-a răspuns el. „Bineînțeles că poți să trăiești. Nu-i nimic în neregulă cu tine în afară de faptul că cedezi în fața plăcerilor. Mama ta are nevoie de tine, ca să nu mai vorbim de sora ta. Cît despre fratele ăsta al tău, el era posedat de diavol." Am fost atît de uluit cînd l-am auzit, încît nici n-am putut să protestez. Diavolul îl făcea să vadă viziuni, mi-a explicat el în continuare. Diavolul era nestăpînit. Toată Franța se afla sub influența diavolului, iar Revoluția fusese cel mai mare triumf al său. Nimic nu l-ar fi putut salva pe fratele meu decît exorcismul, rugăciunile și postul, niște oameni care să-l țină, în timp ce diavolul i se dezlănțuia în trup și încerca să azvîrle cu el în toate părțile. „Diavolul l-a aruncat pe scară, e cît se poate de limpede", a spus el. „Nu cu fratele tău ai vorbit în camera aceea, ci cu diavolul". Ei bine, asta m-a înfuriat peste măsură. Crezusem că ajunsese la limită, dar nu era adevărat. A continuat să-mi vorbească despre diavol, despre vrăjile făcute sclavilor și despre alte cazuri de posedare din alte colțuri ale lumii. Atunci m-am dezlănțuit. Am distrus tot în cameră și era cît pe aci să-l omor.

— Dar forța ta... vampirul...? întrebă băiatul.

— Îmi pierdusem mințile, îi explică vampirul. Făceam lucruri pe care nu le-aș fi făcut dacă aș fi fost sănătos. Totul mi se părea acum confuz, vag și fantastic. Dar îmi amintesc că l-am împins pînă la ușa din spate, l-am fugărit prin curte și l-am prins lîngă zidul de cărămidă al bucătăriei, de care l-am izbit cu capul de era să-l omor. Cînd m-am potolit, în cele din urmă, extrem de epuizat, mi-a luat sînge. Proștii. Dar altceva voiam să spun. Atunci mi-am înțeles propria vanitate. Probabil că o văzusem reflectată în preot. Atitudinea disprețuitoare a acestuia față de fratele meu o reflecta pe a mea; vorbăria lui superficială despre diavol; refuzul lui de a accepta măcar ideea că ceva sfînt trecuse atît de aproape.

— Dar el credea în posedarea de către diavol.

— Asta-i o concepție mult mai lumească, spuse imediat vampirul. Oamenii care încetează să creadă în Dumnezeu sau bine, în general, continuă să creadă în diavol. Nu știu de ce. Nu, chiar că nu știu de ce. Răul e posibil întotdeauna. Iar binele e întotdeauna dificil. Dar trebuie să înțelegi, posedarea reprezintă un alt mod de a spune că cineva e nebun. Cred că, pentru preot, asta a fost. Sînt sigur că a văzut nebunia. Poate că o avusese drept în față și o numise posedare. Nu-i nevoie să-l vezi pe Satana cînd e alungat. Dar să fii în prezența unui sfînt... Să crezi că acel sfînt a avut o viziune. Nu, refuzul nostru de a crede că așa ceva se poate întîmpla unor semeni de-ai noștri e vanitate.

— Nu m-am gîndit niciodată astfel, spuse băiatul. Dar cu tine ce s-a întîmplat? Ai spus că ți-au luat sînge ca să te vindece, asta înseamnă că erai aproape mort.

Vampirul rîse.

— Așa e, chiar așa. Dar vampirul s-a întors în noaptea aceea. Vezi tu, voia Pointe du Lac, plantația mea. Era foarte tîrziu, după ce adormise sora mea. Îmi amintesc ca și cum s-ar fi întîmplat ieri. A venit prin curte, a deschis ușa-fereastră fără să facă cel mai mic zgomot; era un bărbat înalt, cu pielea albă, cu un păr blond foarte bogat și cu niște mișcări grațioase, ca de felină. Cu blîndețe, i-a acoperit ochii surorii mele cu un șal și a slăbit lumina lămpii. Ea a adormit lîngă lighean ținînd pînza cu care îmi ștersese fruntea și, pînă dimineață, nu s-a clintit. Numai că atunci eu eram extrem de schimbat.

— În ce consta schimbarea asta? întrebă băiatul.

Vampirul oftă. Se rezemă de spătarul scaunului și se uită la pereți.

— La început am crezut că era tot vreun doctor sau cineva chemat de rude ca să încerce să stea de vorbă cu mine. Dar această bănuială mi-a fost imediat înlăturată. S-a apropiat de patul meu și s-a aplecat, așa încît chipul i se afla în lumina lămpii. Atunci am observat că nu era un om obișnuit. Ochii cenușii îi ardeau incandescenti, iar mîinile lungi și albe, care îi atîrnau pe lîngă trup, nu erau ca ale unei ființe omenești. Cred că, în clipa aceea, am înțeles tot și lucrurile pe care mi le-a spus au fost doar ca o urmare. Ceea ce vreau să zic e că, în clipa în care l-am văzut, în care i-am văzut aura extraordinară și am priceput că era o făptură cum nu mai întîlnisem vreodată, am fost redus la zero. Acel orgoliu care nu putea accepta prezența unui om extraordinar în apropierea lui era zdrobit. Toate concepțiile mele, chiar și sentimentul de vinovăție și dorința de a muri, păreau complet lipsite de importanță. M-am uitat pe *mine însumi*! spuse el, atingîndu-și ușor pieptul cu pumnul. M-am uitat complet. Și, în aceeași clipă, am înțeles ce înseamnă posibilitatea. De atunci am început să fiu din în ce în ce mai mirat. În timp ce îmi vorbea, spunîndu-mi ce aș putea să devin, cum fusese viața lui și cum urma să fie, trecutul meu s-a transformat în tăciuni. Mi-am văzut viața ca și cum aș fi stat deoparte, vanitatea, satisfacerea plăcerilor, fuga constantă de la o supărare mărunță la alta, vorbele goale adresate Domnului și Sfintei Fecioare și unei mulțimi de sfinți ale căror nume umpleau cărțile mele de rugăciuni, fără ca nici unul să fie cu-adevărat important într-o existență îngustă, materialistă și egoistă. Mi-am văzut adevărații zei... ziii majorității bărbaților. Mîncarea, băutura și siguranța în conformitate. Cenușă.

Pe chipul băiatului se citea un amestec de derută și uimire.

— Și așa te-ai hotărît să devii vampir? întrebă el, iar vampirul tăcu o clipă.

— Hotărît. Nu parte a fi cuvîntul potrivit. Totuși, nu pot să spun că a fost inevitabil din clipa în care el a pășit în încăpere. Nu, n-a fost inevitabil. Dar nu pot să spun nici că m-am hotărît. Dă-mi voie să spun că, atunci cînd a terminat de vorbit, nici o altă decizie nu mai era posibilă pentru mine și că mi-am urmat drumul, fără să arunc nici măcar o privire înapoi. În afară de un lucru.

— Un lucru? Care?

— Ultimul meu răsărit de soare, spuse vampirul. În dimineața aceea încă nu eram vampir. Și am văzut ultimul meu răsărit de soare.

Mi-l aduc aminte perfect; totuși, nu cred să îmi mai amintesc de altul dinaintea aceluia. Lumina a apărut întîi în partea de sus a ușii-fereastră, o lumină palidă în dosul perdelei din dantelă și apoi o strălucire din ce în ce mai puternică, sub formă de pete printre frunzele copacilor. În cele din urmă, soarele a pătruns pe fereastră și dantela și-a aruncat umbrele pe podeaua de piatră și peste trupul surorii mele, care continua să doarmă, umbrele dantelei căzînd pe șalul de pe umerii și capul ei. Imediat ce începu să se încălzească, ea dădu șalul la o parte fără să se trezească și atunci soarele îi lumină din plin ochii, făcînd-o să strîngă din pleoape. Apoi a strălucit pe masă, unde ea își ținea capul culcat pe brațe, și în apa din cană. L-am simțit pe mîini, pe cuvertură și apoi pe față. Am stat în pat,

gîndindu-mă la tot ce îmi spusese vampirul și pe urmă mi-am luat adio de la răsărit, începîndu-mi existența de vampir. A fost... ultimul răsărit de soare.

Vampirul se uita din nou pe fereastră. Cînd tăcu, liniștea se lăsă atît de brusc, încît băiatului i se păru că o aude. Auzi apoi zgomotele de pe stradă. Cel scos de un camion era asurzitor. Șnurul becului se mișca datorită vibrației. După aceea, camionul dispăru.

— Îți lipsește? întrebă el atunci cu un glas subțire.

— Nu chiar, zise vampirul. Sînt atîtea alte lucruri. Dar unde rămăsesem? Vrei să știi cum s-a întîmplat, cum am devenit vampir.

— Da, spuse băiatul. Cum te-ai schimbat, mai exact?

— Nu-ți pot spune cu exactitate. Pot să-ți povestesc despre asta, să-ți descriu în cuvinte care or să-ți arate ce valoare are lucrul ăsta pentru mine. Dar nu pot să-ți spun exact, așa cum nu pot să-ți spun exact nici ce este experiența actului sexual, în caz că n-ai făcut-o niciodată.

Tînărul vru deodată să-i pună altă întrebare, dar înainte să apuce să vorbească, vampirul continuă.

— Așa cum ți-am spus, acest vampir, Lestat, dorea plantația. Un motiv lumesc, firește, pentru a-mi oferi o viață care va dura pînă la sfîrșitul lumii; dar nu era o persoană care să facă discriminări. Nu considera mica populație a vampirilor din întreaga lume ca fiind un club select, aș putea spune. Avea probleme omenești, un tată orb care nu știa că fiul său e vampir și nici nu trebuia să afle. Viața la New Orléans devenise dificilă pentru el, ținînd cont de necesitățile lui și de faptul că trebuia să aibă grijă de tatăl lui, așa că voia Pointe du Lac.

Seara următoare ne-am dus la plantație, l-am instalat pe tatăl orb în dormitorul mare și eu mi-am început schimbarea. N-aș putea spune că a constat într-un anume pas — deși, bineînțeles, unul a fost cel dincolo de care nu mai exista drum de întoarcere. Dar au fost implicate cîteva acțiuni, dintre care prima a fost moartea supraveghetorului. Lestat l-a ucis în somn. Eu trebuia să privesc și să aprob; adică, să asist la uciderea unui om ca dovadă a deciziei mele și ca parte a schimbării. Fără îndoială, aceasta s-a dovedit partea cea mai dificilă pentru mine. Ți-am spus că nu mă temeam de propria mea moarte, însă mi-era greu să-mi iau singur viața. Dar, față de viețile altora, aveam un mare respect, iar moartea îmi inspira o groază recent descoperită datorită fratelui meu. A trebuit să-l văd pe supraveghetor trezindu-se speriat, încercînd să-l îndepărteze pe Lestat cu ambele mîini, apoi zvîrcolindu-se în strînsoarea lui și, în cele din urmă, rămînînd nemișcat și moale, secătuit de sînge. Și murind. Nu a murit imediat. Am stat în dormitorul lui strîmt aproape o oră, privindu-l cum moare. Făcea parte din schimbarea mea, cum am mai spus. Altfel Lestat n-ar fi rămas. Pe urmă a trebuit să ne descotorosim de cadavru. Era să leșin. Slăbit fiind și avînd febră, nu posedam prea multe rezerve, iar manevrarea cadavrului cu un asemenea scop mi-a făcut greață. Lestat rîdea, spunîndu-mi cu duritate că aveam să simt cu totul altfel odată ce aveam să fiu vampir, și aveam să rîd și eu. S-a înșelat. Niciodată nu rîd de moarte, oricît de des și de regulat aș provoca-o. Dar, dă-mi voie să iau lucrurile în ordine. A trebuit să mergem pe lîngă rîu pînă am ajuns într-un cîmp deschis, unde l-am lăsat pe supraveghetor. l-am sfîșiat haina, i-am furat banii și am avut grijă să-i stropim buzele cu băutură. Îi cunoșteam soția, care trăia la New Orléans, și știam cît de disperată avea să fie cînd se va descoperi cadavru. Dar simțeam mai mult decît părere de rău pentru ea, simțeam o durere datorată faptului că nu avea să știe niciodată ce se întîmplase, că soțul ei nu fusese găsit beat pe drum, de niște tîlhari. În timp ce băteam cadavru, învinețindu-i fața și umerii, eram din ce în ce mai excitat. Bineînțeles, trebuie să înțelegi că, în tot acest timp, vampirul Lestat a fost extraordinar. Nu mi se părea mai uman decît un înger biblic. Dar în tensiunea aceea, admirația mea față de el era reținută. Îmi văzusem transformarea în vampir în două lumini: prima era, pur și simplu, vrajă; Lestat mă învinsese pe patul morții. Celaltă era dorința mea de a mă autodistrage. Dorința de a fi condamnat definitiv. Aceasta era ușa deschisă prin care Lestat venise de ambele dăți. Acum nu mă distrugeam pe mine însumi, ci pe altcineva. Pe supraveghetor, pe soția și familia lui. M-am înfiorat și aș fi fugit de Lestat, pierzîndu-mi mințile complet, dacă el, datorită unui instinct sigur, n-ar fi simțit ce se petrecea. Instinct sigur... spuse el gînditor. Mai exact, acel instinct puternic al unui vampir pentru care pînă și cea mai ușoară schimbare a expresiei de pe chipul unei ființe omenești e la fel de clară ca un gest. Lestat avea un simț al coordonării supranatural. M-a făcut să mă urc repede în trăsură și a dat bice cailor. „Vreau să mor”, am început eu să murmur. „E insuportabil. Vreau să mor. Îți stă în putere să mă ucizi. Lasă-mă să mor.” Refuzam să mă uit la el, să fiu vrăjit de frumusețea înfățișării lui. Mi-a rostit numele încet, rîzînd. Așa cum ți-am mai spus, era decis să aibă plantația.

— Dar ți-ar fi dat drumul? întrebă băiatul. Oricînd?

— Nu știu. Cunoscîndu-l pe Lestat așa cum îl cunosc acum, aș spune că mai degrabă m-ar fi ucis decît să-mi dea drumul. Dar asta și voiam. Nu conta. Nu, asta credeam că vreau. De cum am ajuns acasă, am sărit din trăsură și m-am îndreptat ca o momîie spre treptele de cărămidă pe care căzuse fratele meu. Casa nu mai era locuită de luni de zile, dat fiindcă supraveghetorul își avea propria casuță; căldura și aerul umed al Louisianeî începuseră deja să distrugă treptele. Prin fiecare crăpătură

răsăreau iarbă și chiar floricele de câmp. Îmi amintesc că am simțit umezeala care, seara, era rece când m-am așezat pe treptele de jos și chiar mi-am sprijinit capul de cărămidă, pipăind floricelele acelea cu tulpini ca de ceară. Am smuls un mănunchi din pământul fragil „Vreau să mor; omoară-mă. Omoară-mă”, i-am spus vampirului. „Acum sînt vinovat de crimă. Nu mai pot să trăiesc.” El a zîmbit cu acea nerăbdare a celor care ascultă minciunile evidente ale altora. Apoi, deodată, s-a repezit la mine exact așa cum făcuse cu omul meu. M-am zbătut cu frenezie. Mi-am proptit cizma în pieptul lui și l-am lovit cît de tare am putut, simțindu-i dinții înfipti în carne, în timp ce febra îmi zvîcnea în tîmple. Dar cu o mișcare a întregului său corp, mult prea iute ca s-o văd, s-a ridicat deodată rămînînd în picioare lîngă trepte. „Credeam că vrei să mori, Louis”, mi-a spus el. Băiatul scoase un sunet slab și brusc, în clipa în care vampirul și-a rostit numele.

— Da, ăsta e numele meu, spusese el și continuă. Ei bine, mă aflu din nou pus în fața propriei mele lașități și stupidități. Poate că astfel direct confruntat cu ele, cu timpul aveam să capăt curajul să-mi iau singur viața, nu să plîng și să mă rog de alții să o facă. Atunci m-am văzut răsucind un cuțit, lîncezind într-o suferință zilnică pe care o găseam la fel de necesară ca penitența primită în confesional, sperînd din tot sufletul ca moartea să mă surprindă pe neașteptate și să mă facă să merit iertarea veșnică. De asemenea, mă vedeam ca într-o viziune stînd în capul scării, exact ca fratele meu, și prăbușindu-mă pe trepte.

Dar nu aveam timp pentru curaj. Sau, mai bine zis, Lestat nu avea timp pentru altceva decît pentru planul lui. „Acum, ascultă-mă, Louis”, mi-a zis el, așezîndu-se lîngă mine, pe trepte, mișcările fiindu-i atît de pline de grație și atît de insinuante, încît imediat m-au făcut să mă gîndesc la un iubit. M-am înfiorat. Dar el m-a cuprins cu brațul pe după umeri și m-a tras la pieptul lui. Niciodată nu mai fuseseam atît de aproape de el și, în lumina aceea slabă, i-am văzut strălucirea magnifică a ochilor și masca nefirească a feței. Cînd am încercat să mă mișc, mi-a acoperit buzele cu degetele mîinii drepte și mi-a spus: „Stai liniștit. Acum o să te secătuiesc pînă te voi aduce în pragul morții și vreau să fie liniște, atîta liniște, încît să-ți auzi sîngele curgînd prin vine, atîta liniște, încît să auzi acest sînge pătrunzînd în vinele mele. Conștiința, voința ta, trebuie să te țină în viață.” Am vrut să mă zbat, dar degetele lui apăsau atît de tare, încît tot trupul mi se afla sub puterea lui; de cum am încetat să mai încerc să mă răzvrătesc, și-a înfipt dinții în gîtul meu.

Băiatul făcu ochii mari. Cît vorbise vampirul, el se lăsase din ce în ce mai mult pe spate și acum chipul îi era încordat și ochii înguști, ca și cum s-ar fi pregătit să pareze o lovitură.

— Ai pierdut vreodată o cantitate mare de sînge? Îl întrebă vampirul. Cunoști senzația?

Buzele băiatului formară cuvîntul „nu”, dar nici un sunet nu ieși. Își dresese glasul.

— Nu, spusese el atunci. Lumînările erau aprinse în salonul de la etaj, unde plănuisem moartea supraveghetorului. O lampă cu ulei se legăna în curentul de pe coridor. Toată lumina aceasta s-a unit și început să sclipească, de parcă o prezență aurie ar fi plutit deasupra mea, suspendată în golul scării învăluind ușor balustrada, unduindu-se și dezintegrîndu-se ca fumul. „Ascultă, ține ochii deschiși”, mi-a șoptit Lestat, mișcîndu-și buzele pe gîtul meu. Îmi aduc aminte că acea mișcare a buzelor lui mi-a zbîrlit tot părul de pe trup, provocîndu-mi o senzație puternică ce nu era departe de plăcerea pasiunii...

Rămase gînditor, cu degetele mîinii drepte îndoite sub bărbie, primul părăsind să o mîngîie încet.

— Rezultatul a fost că în cîteva minute, eram aproape paralizat. Cuprins de panică, am descoperit că nu mai puteam nici să vorbesc. Lestat continua să mă țină, bineînțeles, iar brațul lui era ca o bară de fier. I-am simțit dinții retrăgîndu-se cu o asemenea grabă, încît cele două răni păreau enorme, și dureau îngrozitor. Apoi s-a aplecat peste capul meu neputincios și și-a mușcat propria încheietură. Sîngele curgea pe cămașa și pe haina mea și el privea cu ochii îngustați și sclipitori. Păru să treacă o veșnicie și lumina aceea aurie cădea acum în spatele capului său ca fundalul unei fantasme. Cred că am știut ce vrea să facă înainte să o facă și am așteptat, în neputința mea, parcă ani întregi. Și-a lipit încheietura sîngerîndă de gura mea și mi-a spus categoric, puțin nerăbdător: „Bea, Louis”. Și am băut. „Ușurel, Louis”, și „Mai repede”, mi-a șoptit el de cîteva ori. Beam, sugînd din orificii, simțînd, pentru prima oară după copilărie, acea plăcere deosebită de a suge hrana, trupul și mintea concentrîndu-se împreună asupra unei singure surse de viață. Atunci s-a întîmplat ceva.

Vampirul se lăsă pe spate și se încruntă ușor.

— Cît de greu e să descrii aceste lucruri care, de fapt, nu pot fi descrise, spusese el aproape în șoaptă.

Băiatul parcă înghețase.

— Cît am supt sîngele, n-am văzut decît lumina aceea. Apoi, următorul lucru, următorul lucru a fost... un zgomot. La început, un vuiet surd și, pe urmă, un bubuit ca al unei tobe, care se auzea din ce în ce mai tare, ca și cum o creatură uriașă ar fi venit încet dintr-o pădure întunecoasă și necunoscută, bătînd în mers într-o tobă imensă. După aceea s-a auzit o altă tobă, de parcă un alt uriaș ar fi pășit la cîteva metri în urma primului, fiecare din ei fiind atent la propria tobă, ignorînd ritmul celui alt. Zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, pînă cînd păru să-mi umple nu numai auzul, ci toate

simțurile, să-mi zvîcnească în buze și degete, în tîmple și în vene. Îndeosebi în vene, bum și, apoi, celălalt, bum; Lestat își trase brusc mîna, iar eu am deschis ochii și m-am abținut să-i apuc încheietura și să o duc la gură cu orice preț; m-am abținut pentru că mi-am dat seama că bubuitul era al inimii mele, iar cel de-al doilea fusese al inimii lui.

Vampirul oftă.

— Înțelegi?

Băiatul dădu să vorbească, dar apoi se mărgini să clatine din cap.

— Nu... adică, da, spuse el. Adică...

— Bineînțeles, spuse vampirul, privind în altă parte.

— Stai, stai! zise băiatul tulburat. Banda e pe sfîșiate. Trebuie s-o întorc.

Vampirul privi răbdător cum o întoarse.

— Ce s-a mai întîmplat apoi? întrebă băiatul.

Fața îi era umedă și se șterse repede cu o batistă.

— Vedeam ca un vampir, spuse el încet, cu un glas puțin detașat, ce părea aproape absent.

Apoi își reveni.

— Lestat se afla din nou la picioarele scării și îl vedeam așa cum nu-l mai văzusem înainte. Mi se păruse alb, extrem de alb, așa încît, în întuneric, părea aproape luminos; acum, însă, îl vedeam plin de propria lui viață și de propriul lui sînge: era radios, nu luminos. Apoi am văzut că nu numai Lestat se schimbase, ci toate lucrurile. Era ca și cum aș fi fost în stare să văd culori și forme pentru prima oară. Eram atît de fascinat de nasturii hainei lui negre, încît, multă vreme, nu m-am uitat la altceva. Atunci Lestat a început să rîdă și îl auzeam așa cum nu mai auzisem ceva vreodată. Îi mai auzeam inima ca bubuitul unei tobe, la care se adăuga acum și rîsul acela metalic. Era derutant, fiecare zgomot contopindu-se cu celălalt, asemeni ecoului unor clopoței, pînă cînd am învățat să separ sunetele și ele se suprapuneau, fiecare hohot slab dar distinct, crescînd în intensitate, dar totuși discret.

Vampirul zîmbi încîntat.

— Zvonuri de clopote. „Nu te mai uita la nasturii mei”, mi-a spus Lestat. „Du-te acolo printre copaci și curăță-te de orice urmă omenească și nu te îndrăgosti atît de nebunește de noapte, că te rătăcești!” Asta, bineînțeles, a fost un sfat înțelept. Cînd am văzut lumina lunii căzînd pe dalele de piatră, m-am îndrăgostit atît de mult de ea, încît am stat vreo oră acolo. Am trecut pe lîngă oratoriul fratelui meu fără să mă gîndesc nici o clipă la el și, stînd în mijlocul plopilor canadieni și al stejarilor, am auzit noaptea ca și cum ar fi fost corul de șoapte al unor femei, toate chemîndu-mă la piepturile lor. Cît despre trupul meu, acesta nu era încă total transformat și, de cum m-am acomodat cît de cît cu sunetele și imaginile, a început să mă doară. Toate lichidele erau forțate să iasă din mine. Muream ca ființă omenească și, totuși, eram complet viu ca vampir; și, cu simțurile treze, am fost nevoit să privesc moartea trupului meu cu o anumită tulburare și apoi, în final, cu teamă. După aceea am urcat treptele în fugă pînă în salon, unde Lestat se ocupa deja de actele plantației, trecînd în revistă cheltuielile și profiturile din ultimul an. „Ești un tip bogat”, mi-a spus el cînd m-a văzut intrînd. „Se întîmplă ceva cu mine”, am strigat eu.

„Mori, atîta tot; nu fii prost. N-ai niște lămpi cu ulei? Ai atîția bani și nu poți să-ți permiți untură de balenă decît pentru lampa aia. Adu-o încoace.”

„Mor!” am strigat eu. „Mor!”

„Ni se întîmplă tuturor”, insistă el, refuzînd să mă ajute. Și acum cînd îmi aduc aminte, îl disprețuiesc din cauza asta. Nu pentru că mi-era frică, ci pentru că ar fi putut să-mi fi spus de toate acele transformări. Ar fi putut să mă liniștească și să-mi spună că aveam să-mi privesc moartea cu aceeași fascinație cu care privisem și simțisem noaptea. Dar n-a făcut-o. Lestat n-a fost niciodată vampirul care sînt eu. Absolut niciodată.

Nu o spuse ca o laudă, ci ca și cum ar fi vrut cu adevărat să fi fost altfel.

— *Alors*, spuse el oftînd. Muream repede, ceea ce însemna că teama îmi dispărea la fel de iute. Regret numai că n-am fost mai atent la proces. Lestat se purta ca un idiot. „Ah, pentru iubirea iadului!” a început el să strige. „Îți dai seama că n-am pregătit nimic pentru tine? Ce prost sînt.” Îmi venea să spun „Așa e”, dar m-am abținut.

„În dimineața asta va trebui să te culci cu mine. Nu ți-am pregătit un sicriu.”

Vampirul rîse.

— Ideea sicriului a stîrnit o asemenea groază în mine, încît cred că a absorbit întreaga capacitate de a mă îngrozi de care mai dispuneam. Abia după aceea m-am speriat la gîndul de a împărți un sicriu cu Lestat. În acest timp el se afla în dormitorul tatălui său, de la care își lua la revedere, spunîndu-i că avea să se întoarcă dimineață. „Dar unde te duci, de ce trebuie să ai un asemenea program?” întrebă bătrînul și Lestat și-a pierdut răbdarea.

Pînă atunci fusese politicos cu bătrînul, aproape pînă la îngrețșare, dar acum a devenit brutal.

„Am grijă de tine, nu? Ți-am oferit un acoperiș mult mai bun decît mi-ai oferit tu vreodată! Dacă am chef să dorm toată ziua și să beau toată noaptea, o s-o fac, afurisit să fii!”

Bătrînul a început să scîncească. Numai emoțiile ciudate care mă stăpîneau și sentimentul neobișnuit de epuizare m-au împiedicat să-mi exprim dezaprobarea. Urmăream scena prin ușa deschisă, fermecat de culorile cuverturii și de cele aprinse de pe chipul bătrînului. Vinele albastrui îi pulsau sub pielea trandafirie și cenușie. Pînă și galbenul dinților lui mă atrăgea, iar tremurul buzelor lui aproape că m-a hipnotizat. „Ce copil, ce copil”, spuse el, fără să bănuiască, bineînțeles, adevărata natură a fiului său. „Bine, du-te atunci. Știu că ai o femeie pe undeva; te duci la ea imediat după ce bărbatul ei pleacă dimineața. Dă-mi cartea de rugăciuni. Ce s-a întîmplat cu cartea mea de rugăciuni?”

Lestat a cîrțit puțin și i-a dat-o...

— Dar..., zise băiatul.

— Ce este? întrebă vampirul. Mă tem că nu prea te las să pui întrebări.

— Voiam să te întreb, cărțile de rugăciuni au cruci pe ele, nu?

— Ah, zvonul în legătură cu crucile! spuse vampirul rîzînd. Te referi la faptul că ne-am teme de cruci?

— Credeam că nu puteți să le priviți, spuse băiatul.

— Prostii, prietene, absolut niște prostii. Pot să mă uit la orice vreau. Și îmi place deosebit de mult să mă uit la crucifixuri.

— Dar zvonurile referitoare la găurile cheilor? Că puteți... să vă transformați în fum și să vă strecurați prin ele?

— Cît de mult aș vrea să pot, zise vampirul rîzînd. Ce încîntător. Mi-ar plăcea să trec prin tot felul de găuri de chei și să le simt furnicăturile formelor. Nu, spuse el clătînd din cap. Toate astea sînt, cum se spune astăzi... rahat?

Băiatul rîse fără să vrea. Apoi chipul îi redeveni serios.

— Nu trebuie să fii atît de rușinos cu mine, spuse vampirul. Ce este?

— Povestea despre țepa înfiptă în inimă, zise băiatul și obrajii i se colorară ușor.

— La fel, zise vampirul. Ra-hat, adăugă el, articulînd cu grijă ambele silabe, așa încît băiatul zîmbi. Nu există nici un fel de putere magică. De ce nu fumezi o țigară? Văd că ai așa ceva în buzunarul cămășii.

— Ah, mulțumesc, spuse băiatul de parcă ar fi fost o sugestie minunată, dar după ce duse țigara la buze, mîinile începură să-i tremure atît de tare, încît distruse prima cutie de chibrituri aproape în întregime.

— Dă-mi voie, spuse vampirul și, luînd cutia, îi aprinse repede țigara.

Băiatul inhală, ținîndu-și privirea ațintită asupra degetelor vampirului. Acum, acesta se retrase pe scaunul lui cu un foșnet ușor de haine.

— E o scrumieră pe chiuvetă, spuse el și băiatul se duse nervos să o ia.

Se uită la cele cîteva mucuri de țigări din ea, văzînd coșul de gunoi de dedesubt, o goli și se întoarse repede la masă. Degetele lui lăsară urme umede pe țigară, cînd o puse jos.

— Asta e camera ta? întrebă el.

— Nu, răspunse vampirul. E doar o cameră oarecare.

— Ce s-a mai întîmplat atunci? întrebă băiatul.

Vampirul părea să urmărească fumul care se aduna sub bec.

— Ăă... ne-am întors în grabă la New Orléans, zise el. Sicriul lui Lestat se afla într-o cameră mizerabilă, lîngă ruine.

— Și ai intrat în sicriu?

— N-am avut de ales. L-am implorat să mă lase să stau în dulap, dar el a rîs uluit. „Nu știi ce ești?” m-a întrebă. „Este fermecat? Trebuie neapărat să aibă forma asta?” m-am milogit eu, dar l-am auzit rîzînd din nou. Nu suportam ideea; în timp ce discutam însă, nu simțeam deloc teamă. Era foarte ciudat. Toată viața îmi fusese frică de locurile închise. Născut și crescut în case franțuzești, cu plafoane înalte și ferestre din podea pînă-n tavan, mi-era groază să stau închis undeva. Mă simțeam prost pînă și în confesional, în biserică. Era o teamă destul de firească. În timp ce protestam în discuția cu Lestat, n-o mai simțeam. Doar mi-o aminteam. Mă agățam de ea din obișnuință, dintr-o incapacitate de a-mi recunoaște actuala și încîntătoarea libertate. „Nu te descurci deloc bine”, a spus Lestat în final. „S-a făcut aproape ziuă. Ar trebui să te las să mori. Și o să mori, să știi. Soarele o să-ți distrugă sîngele pe care ți l-am dat, din fiecare țesut, fiecare venă. N-ar trebui să mai ai teama asta. Ești ca un om care și-a pierdut un braț sau un picior și continuă să insiste că mai simte durere în locul unde ar fi trebuit să fie brațul sau piciorul respectiv.” Asta a fost cel mai inteligent și mai folositor lucru pe care l-a spus Lestat în pezența mea și m-a dezmeticit imediat. „Eu intru în sicriu”, mi-a spus el apoi, pe un ton extrem de disprețuitor, „iar tu te vei așeza deasupra mea, dacă-ți vrei binele”. Și așa am făcut. M-am întins cu fața în jos deasupra lui, total derutat de absența groazei și plin de dezgust, datorită faptului că mă aflam atît de aproape de el, oricît ar fi fost de frumos și de interesant. Iar el a tras capacul. Atunci l-am întrebă dacă eram complet mort. Trupul mă mîncă peste tot. „În cazul ăsta nu ești”, spuse el. „Cînd o să fii, doar o să vezi și o să auzi, n-o să simți nimic. Ar trebui să fii mort pînă diseară. Culcă-

te."

— Avea dreptate? Erai... mort cînd te-ai trezit?

— Da, mai degrabă, schimbat, aş spune. Trupul îmi era mort. A trecut ceva timp pînă s-a curăţat de toate lichidele şi materia de care nu mai avea nevoie, dar era mort. Şi, o dată cu realizarea acestui fapt, a apărut şi un alt stadiu în cadrul separării mele de emoţiile omeneşti. Primul lucru pe care l-am observat, chiar în timp ce Lestat şi cu mine încărcăm sicriul într-un dric şi furam un altul de la o morgă, a fost faptul că nu-mi plăcea deloc de Lestat. Eram departe încă de a fi pe picior de egalitate cu el, dar eram infinit mai apropiat de el decît înainte de moartea trupului meu. Nu prea pot să-ţi explic acest lucru foarte clar, pentru simplul motiv că tu eşti acum aşa cum eram eu înainte ca trupul să-mi moară. Nu poţi să înţelegi. Dar înainte să mor, Lestat a reprezentat cu siguranţă cea mai copleşitoare experienţă pe care am cunoscut-o vreodată. Țigara ta s-a transformat într-un cilindru de cenuşă.

— Ah! spuse băiatul strivind repede filtrul în scrumieră. Vrei să spui că, atunci cînd distanţa dintre voi a dispărut, el şi-a pierdut... farmecul? Întrebă el apoi, cu privirea aţintită asupra vampirului şi scoţînd o altă ţigară şi un alt băţ de chibrit, cu mai multă uşurinţă decît înainte.

— Exact, spuse vampirul cu o încîntare vădită. Călătoria înapoi la Pointe du Lac a fost palpitantă. Iar permanenta sporovăială a lui Lestat a fost cel mai plictisitor şi mai deprimant lucru pe care l-am cunoscut vreodată. Bineînţeles, aşa cum am mai spus, eram departe de a fi egalul lui. Aveam membrele mele moarte cu care trebuia încă să lupt... ca să folosesc comparaţia lui. Şi am aflat asta chiar în noaptea aceea, cînd a trebuit să-miucid prima victimă.

Întinse mîna peste masă şi scutură puţin scrum de pe reverul hainei băiatului, iar acesta îi privi speriat mîna care se retrăgea.

— Scuză-mă, spuse vampirul. N-am vrut să te sperii.

— Eu te rog să mă scuzi, zise băiatul. Am avut impresia doar că braţul tău era deodată... anormal de lung. Ajungi atît de departe fără să te mişti!

— Nu, spuse vampirul, sprijinindu-şi mîinile din nou pe genunchii încrucişaţi. M-am mişcat mult prea repede ca tu să poţi vedea. A fost o iluzie.

— Te-ai mişcat? Nu-i adevărat. Stăteai exact în locul în care stai acum, cu spinarea rezemată de scaun.

— Ba nu, repetă vampirul cu fermitate. M-am mişcat, aşa cum ţi-am spus. Uite, o s-o fac din nou. O făcu din nou, iar băiatul se uită cu acelaşi amestec de buimăceală şi teamă.

— Tot n-ai văzut, zise vampirul. Dar, dacă te uiţi acum la braţul meu întins, nu-i deloc deosebit de lung.

Îşi ridică braţul, cu degetul arătător îndreptat în sus, de parcă ar fi fost un înger gata să transmită Cuvîntul Domnului.

— Ai avut dovada diferenţei imense dintre felul în care vezi tu şi în care văd eu. Mie, gestul mi s-a părut lent şi oarecum leneş. Şi sunetul pe care l-a făcut degetul meu în contact cu haina ta s-a auzit foarte tare. Mărturisesc că n-am vrut să te sperii. Dar, poate că astfel o să înţelegi că întoarcerea mea la Pointe du Lac mi-a oferit numeroase experienţe noi, simpla legănare a unei ramuri în bătaia vîntului fiind o încîntare.

— Da, spuse băiatul, dar era încă vizibil zguduit.

Vampirul îl privi o clipă şi apoi zise:

— Vorbeam de...

— Prima ta victimă, spuse băiatul.

— Da. Mai întîi ar trebui să-ţi spun că plantaţia era într-o harababură de nedescris. Cadavrul supraveghetorului fusese descoperit şi, de asemenea, şi bătrînul orb din dormitorul cel mare, şi nimeni nu-şi putea explica prezenţa acestuia. Nimeni nu mă putuse găsi la New Orléans. Sora mea contactase poliţia şi, cînd am sosit eu, cîţiva poliţişti se aflau la Point du Lac. Se făcuse aproape întuneric şi Lestat mi-a explicat repede că nu trebuia să dau voie poliţiştilor să mă vadă nici în cea mai slabă lumină ţinînd cont mai ales de starea în care se afla trupul meu, aşa că le-am vorbit dintre stejarii aflaţi în faţa casei de pe plantaţie, ignorîndu-le rugăminţile de a intra. Le-am explicat că fusesem la Pointe du Lac cu o seară în urmă şi că bătrînul cel orb era musafirul meu. Cît despre supraveghetor, acesta nu fusese acolo, ci plecase la New Orléans cu treburi. După ce acest lucru a fost clarificat, noua mea detaşare ajutîndu-mă admirabil, am avut de rezolvat problema plantaţiei în sine. Sclavii mei erau total derutaţi şi nu munciseră nimic toată ziua. Pe vremea aceea aveam o fabrică mare pentru producerea vopselei indigo, iar rolul supraveghetorului fusese foarte important. Aveam însă cîţiva sclavi extrem de inteligenţi, care ar fi putut face treaba lui la fel de bine, dacă eu le-aş fi recunoscut inteligenţa şi nu m-aş fi speriat de înfăţişarea lor de africani şi de purtările lor. Acum i-am studiat cu atenţie şi i-am însărcinat cu conducerea lucrurilor. Celui mai bun i-am dat căsuţa supraveghetorului. Două femei tinere au fost aduse în casă pentru a avea grijă de tatăl lui Lestat şi le-am spus că vreau cît mai multă linişte, că vor fi răsplătite dacă ne vor lăsa în pace pe mine şi pe Lestat. Pe atunci nu mi-am dat seama că acei sclavi aveau să fie primii şi, poate singurii oameni, care să bănuie că Lestat şi cu mine nu eram

ființe normale. Nu mi-am închipuit că experiența lor în ceea ce privește supranaturalul era mult mai bogată decât cea a albilor. Datorită propriei mele lipse de experiență, îi credeam niște copii sălbatici abia domesticiți de sclavie. Am făcut o mare greșală. Dar, dă-mi voie să continui. Voiam să-ți spun despre prima mea victimă. Lestat a stricat totul cu lipsa lui caracteristică de tact.

— A stricat? Întrebă băiatul.

— N-ar fi trebuit să încep cu oameni. Dar asta a fost alt lucru pe care a trebuit să-l învăț de unul singur. Lestat și cu mine ne-am îndreptat spre mlaștină imediat după plecarea polițiștilor și după instalarea sclavilor. Era foarte târziu și colibeile sclavilor erau învăluite în întuneric. În curînd n-am mai văzut luminile de la Pointe du Lac, iar eu am devenit foarte agitat. Din nou același lucru: amintirea spaimii, deruta. Dacă ar fi fost cît de cît inteligent, Lestat ar fi trebuit să-mi explice totul cu răbdare și blîndețe — că nu trebuia să-mi fie frică de mlaștină, că eram absolut invulnerabil față de șerpi și insecte și că trebuia să mă concentrez asupra noii mele capacități de a vedea în întuneric, în schimb, îmi făcea numai observații. Îl preocupau numai victimele noastre, încheierea inițierii mele și continuarea activității. Cînd, în sfîrșit, am dat de primele victime, m-a grăbit să trec la acțiune. Era un grup de sclavi fugari. Lestat îi mai vizitase și atacase aproximativ o pătrime din ei, așteptînd în întuneric ca unul din ei să plece de lîngă foc sau ucigîndu-i în somn. Ei nu știau absolut nimic de prezența lui. A trebuit să așteptăm mai mult de o oră pînă cînd unul din bărbați — erau cu toții bărbați — a părăsit, în sfîrșit, luminișul și a făcut cîțiva pași printre copaci. Și-a deschiat pantalonii și și-a satisfăcut o necesitate fiziologică foarte firească; în clipa în care s-a întors să plece, Lestat m-a zgîlțit și mi-a spus: „la-!”.

Vampirul zîmbi cînd îl văzu pe băiat făcînd ochii mari.

— Cred că am fost la fel de îngrozit ca tine, spuse el. Dar atunci n-am știut că aș putea să omor animale în loc de oameni. Am zis repede că nu pot să-l atac. Sclavul m-a auzit vorbind. S-a întors, stînd cu spatele la foc, și a încercat să vadă prin întuneric. A scos repede un cuțit lung de la centură. Era un bărbat tînăr, înalt, cu brațe puternice, care nu avea pe el nimic altceva decât pantalonii. A spus ceva în dialect francez și apoi a pășit înainte. Mi-am dat seama că, deși eu îl vedeam foarte bine, el nu putea să ne vadă. Lestat s-a strecurat în spatele lui cu o iuțeală care m-a uluit și l-a prins pe după gît, țintuind-i brațul stîng. Sclavul a scos un strigăt și a încercat să scape din mîinile lui Lestat, dar acesta și-a înfipt dinții și sclavul a încremenit ca mușcat de șarpe. A căzut în genunchi, iar Lestat s-a hrănit repede, căci ceilalți sclavi veneau în fugă. „Îmi faci greață”, mi-a spus cînd s-a întors lîngă mine. Parcă eram niște insecte negre, complet învăluite în noapte, privindu-i pe sclavi cum se mișcau, fără să ne observe, cum l-au descoperit pe rănit, l-au tras afară și au răscolit frunzișul în căutarea atacatorului. „Haide, trebuie să mai prindem unul înainte să se întoarcă în tabără.” mi-a spus el și am pornit repede după unul care se despărțise de ceilalți. Eu eram încă foarte agitat, convins că nu puteam să atac și neavînd nici un chef să o fac. Au fost multe lucruri, repet, pe care Lestat ar fi putut să le spună și să le facă. Mi-ar fi putut îmbogăți experiența în multe feluri. Dar n-a făcut-o.

— Ce-ar fi putut face? Întrebă băiatul. Ce vrei să spui?

— Uciderea nu e un lucru simplu, spuse vampirul. Nu te îndopi, pur și simplu, cu sînge, adăugă el și clătină din cap. Este experiența vieții altuia și, adesea, experiența pierderii acelei vieți prin sînge, încet. Este iar și iar experiența pierderii propriei mele vieți, pe care am cunoscut-o cînd am supt sîngele din încheietura lui Lestat și i-am simțit inima bătînd alături de a mea. E iar și iar celebrarea acelei experiențe; deoarece, pentru vampiri, aceasta este experiența supremă.

Spuse aceste lucruri cît se poate de serios, ca și cum ar fi contrazis pe cineva care avea un alt punct de vedere.

— Nu cred că Lestat a apreciat asta vreodată, deși nu știu cum ar fi putut să nu o facă. Să zicem că a apreciat foarte puțin din ceea ce trebuia știut. În orice caz, nu s-a ostenit să-mi aducă aminte acum, ce am simțit cînd i-am supt încheietura mîinii, nevrînd să-i mai dau drumul, sau să alegă un loc unde să-mi pot ucide prima victimă cu puțină demnitate. S-a grăbit foarte tare, de parcă ar fi fost ceva ce trebuia înfăptuit cît mai repede. Cînd a prins sclavul, i-a astupat gura și l-a ținut, dezgolindu-i gîtul. „Fă-o”, mi-a spus. „Nu poți da înapoi acum.” Copleșit de repulsie și slăbit, m-am conformat. Am îngenuncheat lîngă omul care se zbătea și strîngîndu-i umerii cu ambele mîini, mi-am înfipt dinții în gîtul lui. Dinții abia începuseră să mi se transforme, așa că a trebuit să-i rup carnea, nu să i-o perforiez, dar, odată ce rana a fost făcută, sîngele a început să curgă. Și, odată ce s-a întîmplat acest lucru, odată ce m-am apucat să beau... totul a dispărut. Lestat, mlaștina și zgomotele din tabără nu însemnau nimic. Lestat ar fi putut să fie o insectă care să bîzîie și apoi să se facă nevăzută. Suptul mă vrăjea; zvîrcolirile calde ale omului erau plăcute pentru mîinile mele încordate; apoi s-a auzit din nou bătaia tobei, bătăile inimii lui — numai că de data aceasta, răsunau într-un ritm perfect cu bătăile inimii mele, cele două repercutîndu-se în fiecare fibră a ființei mele, pînă cînd bătăile încetiniră astfel încît fiecare era doar un murmur slab, care amenința să continue la nesfîrșit. Moțaiam, îmi pierdeam greutatea; în clipa aceea, Lestat m-a tras brusc. „E mort, idiotule!” mi-a zis el cu farmecul și tactul lui caracteristice. „Nu mai bei după ce mor! Înțelege!” O clipă am fost înnebunit, nu mai eram eu însumi,

și îi spuneam încontinuu că inima omului mai bătea încă și doream extrem de mult să mă reped la el din nou. Mi-am trecut mîinile peste pieptul lui și apoi i-am apucat încheieturile. I le-aș fi perforat, dacă Lestat nu m-ar fi tras în picioare și nu m-ar fi palmuit. Palma aceea a fost uluitoare. Nu era dureroasă în modul obișnuit, ci era un șoc de un alt gen, un răpăit al simțurilor, astfel încît m-am răsucit derutat și m-am trezit privind în gol, neputincios, cu spatele lipit de un chiparos și noaptea îmi pulsa în urechi plină de insecte. „O să mori dacă faci asta”, îmi spunea Lestat. „Te trage în moarte cu el, dacă te agăți de el după ce moare. Și, oricum, ai băut prea mult; o să-ți fie rău.” Vocea lui mă enerva. Îmi venea să mă năpustesc asupra lui, dar mă simțeam exact așa cum spusese. O durere îmi rîcîia stomacul, de parcă un vîrtej mi-ar fi supt măruntaiele. Era sîngele care pătrundea prea repede în propriul meu sînge, dar atunci nu știam. Lestat a pornit apoi ca o pisică prin întuneric, iar eu l-am urmat. Capul îmi zvîcnea și durerea din stomac nu mi-a trecut nici cînd am ajuns la casa de la Pointe du Lac. Ne-am așezat la masa din salon și Lestat a început o pasiență pe lemnul lustruit, în timp ce eu îl priveam cu dispreț. Bombănea aiureli. Zicea că o să mă obișnuiesc să ucid; nu avea să fie prea greu. Nu trebuia să-mi permit să fiu zguduit. Reacționam prea puternic, ca și cum n-aș fi scăpat de „problemele muritorilor”. Aveam să mă obișnuiesc foarte repede cu lucrurile. „Crezi?” l-am întrebat eu, în cele din urmă, dar nu mă interesa prea mult răspunsul lui. Acum înțelegeam diferența dintre noi. Pentru mine, experiența uciderii fusese catastrofală. La fel și sugerea încheieturii lui Lestat. Aceste experiențe m-au copleșit și mi-au schimbat atît de mult felul de a vedea lucrurile din jurul meu, de la tabloul fratelui meu de pe peretele salonului pînă la steaua care se zărea în partea de sus a ușii-fereastră, încît nu-mi puteam închipui cum de un alt vampir le putea lua drept sigure. Eram transformat, definitiv; știam asta. Și ceea ce simțeam în sinea mea, pentru tot, pînă și pentru zgomotul cărților de joc care erau puse una cîte una pentru a forma șirurile lucioase ale pasienței, era respect. Lestat simțea ceva cu totul opus. Sau nimic. Era urechea scroafei din care nimic bun nu se putea face. Plictisitor ca un muritor, vulgar și nefericit ca un muritor, trîncănea în timpul pasienței, rîzînd de lipsa mea de experiență, ignorant în fața posibilității unei experiențe proprii. Pînă dimineață mi-am dat seama că îi eram net superior și că din nefericire, fusesem păcălit, avîndu-l ca profesor. Trebuia să mă învețe lecțiile necesare, dacă mai existau lecții adevărate, iar eu trebuia să-i tolerez modul de a gîndi, care era o blasfemie a vieții înseși. Simțeam răceală față de el. În superioritatea mea nu exista dispreț, ci doar o poftă de noi experiențe, frumoase și la fel de devastatoare ca uciderea de mai devreme. Și, am înțeles că, dacă voiam să amplific fiecare experiență cu care aveam să fiu confruntat, trebuia să mă folosesc de propriile mele puteri. Lestat nu mi-era de nici un folos.

Trecuse demult miezul nopții cînd m-am ridicat de pe scaun și am ieșit pe verandă. Luna se vedea mare deasupra chiparoșilor, iar lumina lumînărilor răzbătea prin ușile deschise. Stîlpii și pereții fuseseră proaspăt vîruiți, podelele măturate și o ploaie de vară lăsase noaptea curată și sclipind cu toate picăturile de apă. M-am rezezat de ultimul stîlp al verandei, atingînd cu capul vrejurile delicate de iasomie care creșteau într-o continuă luptă cu iedera, și m-am gîndit la ce mă aștepta în lume și în timp, hotărîndu-mă să mă deplasez cu delicatețe și cu respect, învățînd de la fiecare lucru cum să ajung mai bine la altul. Nici eu însumi nu eram sigur ce însemna asta. Mă înțelegeam cînd spun că nu voiam să mă grăbesc să am experiențe noi, că ceea ce simțeam ca vampir era mult prea puternic pentru a fi irosit?

— Da, zise băiatul repede. Am impresia că e ca atunci cînd ești îndrăgostit.

Ochii vampirului sclipiră.

— Exact. E ca dragostea, spuse el zîmbind. Și îți spun cum gîndeam în seara aceea ca să-ți poți da seama că, între vampiri, există diferențe profunde, și cum se face că am ajuns să fiu altfel decît Lestat. Trebuia să înțelegi că nu-l disprețuiam pentru că nu își aprecia experiența. Pur și simplu, nu puteam pricepe cum de putea irosi asemenea sentimente. Apoi, Lestat a făcut ceva ce urma să-mi arate că mai aveam de învățat.

Aprecia nespuse de mult bogățiile de la Pointe du Lac. Fusesse încîntat de frumusețea porțelanurilor folosite pentru cina tatălui său; îi plăcea să pipăie draperiile de catifea și trasa desenele de pe covoare cu vîrfurile picioarelor. A scos un pahar de cristal dintr-un dulap și a spus: „Mi-e dor de pahare.” Numai că a spus-o cu o încîntare malițioasă, care m-a făcut să-l privesc cu duritate. Tare mult îmi dispăcea! „Aș vrea să-ți arăt un truc”, mi-a spus el apoi. „Doar dacă îți plac paharele, bineînțeles.” După ce l-a pus pe masa cu cărțile de joc, a venit pe verandă, schimbîndu-și din nou purtarea, pîrînd un animal de pradă. Străpunse întunericul cu privirea, uitîndu-se într-un punct de sub ramurile boltite ale stejarilor. Într-o clipă a sărit peste balustradă, aterizînd ușor pe pămînt, și a țîșnit în beznă, prinzînd ceva în ambele mîini. Cînd a venit din nou lîngă mine, am văzut cu uimire că era un șobolan. „Nu fii idiot”, a spus el. „N-ai mai văzut niciodată un șobolan?” Era un șobolan de cîmp uriaș, cu coadă lungă. Îl ținea de ceafă ca să nu-l muște. „Șobolanii pot fi foarte simpatici”, a zis el, după care s-a dus lîngă paharul de vin, a tăiat gîtul animalului și a umplut rapid paharul cu sînge. Șobolanul a fost azvîrlit apoi peste balustradă, iar Lestat a ridicat paharul în lumina lumînării, triumfător. „Poți să trăiești și cu șobolani din cînd în cînd”, a spus el. „Șobolani, găini, vite. Atunci cînd călătorești pe un vas, trebuie să te mulțumești cu

șobolani dacă nu vrei să stîrnești panică și să înceapă toată lumea să caute sicriul. Cureți vasul de șobolani." Apoi a sorbit sîngele cu delicatețe, de parcă ar fi fost vin de Burgundia. S-a strîmbat ușor. „Se răcește atît de repede."

„Vrei să spui că putem să ne hrănim cu sînge de animale?" l-am întrebat eu.

„Da", mi-a zis el, după care a golit paharul, și l-a azvîrlit în cămin.

M-am uitat la cioburi.

„Nu te superi, nu-i așa?" m-a întrebat el arătînd spre pahar și zîmbind sarcastic. „Sper să nu te superi, pentru că, oricum, n-ai avea ce să faci."

„Ba v-aș putea alunga pe tine și pe tatăl tău de la Pointe du Lac, dacă m-aș supăra," am zis eu. Cred că atunci m-am enervat prima oară.

„De ce-ai face una ca asta?" m-a întrebat el, prefăcîndu-se speriat. „Încă nu știi tot... nu?" Rîdea și se plimba încet prin cameră. Și-a trecut degetele peste lustrul spinetei. „Cîntî?" m-a întrebat atunci, iar eu am spus ceva de genul „N-o atinge!" și el a rîs. „Ba o s-o ating dacă vreau!" a spus. „De exemplu, nu cunoști toate felurile în care poți muri. Iar moartea ar fi acum ceva îngrozitor, nu-i așa?"

„Trebuie să mai existe și altcineva pe lume care să mă învețe lucrurile astea", am spus eu. „Cu siguranță că nu ești singurul vampir! Tatăl tău are vreo șaptezeci de ani, probabil. Nu poți fi vampir de prea mult timp, așa că cineva trebuie să te fi instruit..."

„Și crezi că-i poți găsi pe ceilalți vampiri de unul singur? Ei ar putea să te vadă, prietene, dar tu n-o să-i vezi. Nu, nu cred că ai fi în stare să te descurci în stadiul ăsta, amice. Sînt profesorul tău și ai nevoie de mine, așa că nu prea ai de ales. Și amîndoi avem pe cineva de care să ne îngrijim. Tata are nevoie de doctor și, pe urmă, mai sînt mama și sora ta. Să nu-ți treacă prin cap să le spui că ești vampir. Doar ai grijă de ele și de tatăl meu, ceea ce înseamnă că mîine seară ai face bine să ucizi repede și pe urmă să-ți vezi de plantație. Acum, la culcare. O să dormim amîndoi în aceeași cameră; să nu riscăm prea mult."

„Nu, păstrează dormitorul pentru tine", am spus eu. „N-am de gînd să stau în aceeași cameră cu tine."

S-a înfuriat.

„Să nu faci vreo prostie, Louis. Te previn. Nimic nu te poate apăra odată ce răsare soarele, absolut nimic. Camere separate înseamnă siguranță înjumătățită. Măsuri duble de precauție și șanse duble de a fi descoperiți." A mai spus o mulțime de lucruri cu intenția de a mă speria și de a mă face să mă răzgîndesc, dar era ca și cum ar fi vorbit la pereți. Îl priveam fără să-l ascult. Mi se părea fragil și prost, un bărbat făcut din ramuri uscate, cu o voce subțire și arțăgoasă. „Dorm singur", am spus eu și am stins încet lumînările, una cîte una. „E aproape dimineată!" a insistat el.

„Vîră-te înăuntru, atunci", i-am spus eu, după care mi-am luat sicriul și am coborît scara. Am auzit ușa-fereastră de la etaj încuindu-se, zgomotul draperiilor trase. Cerul era palid, dar încă spuzit de stele și o altă ploaie slabă era purtată de vînt dinspre fluviu, pătînd dalele de piatră. Am deschis ușa oratoriului fratelui meu, am dat la o parte trandafirii și mărăcinii care aproape că îl năpădiseră și am așezat sicriul pe podeaua de piatră, în fața altarului. Mai că deslușeam chipurile sfinților de pe pereți. „Paul", am spus încet, adresîndu-mă fratelui meu, „pentru prima oară în viață nu simt nimic pentru tine, nimic pentru moartea ta; și, pentru prima oară simt totul pentru tine, simt durerea pierderii tale așa cum n-am simțit vreodată ceva."

— Vezi tu... îi spusese vampirul băiatului. Pentru prima oară eram cu adevărat vampir. Am tras obloanele de lemn peste ferestrele mici și zăbrele și am zăvorît ușa. După aceea am intrat în sicriul căptușit cu satin, abia zărind luciul materialului în întuneric, și m-am închis înăuntru. Așa am devenit vampir.

— Și, iată-te cu un vampir pe care-l urai, spusese băiatul, după o pauză.

— Eram nevoit să stau cu el, răspunsese vampirul. Așa cum ți-am spus, mă avea la mîină. Mi-a dat de înțeles că mai erau multe lucruri pe care nu le cunoșteam, lucruri pe care trebuia să le aflu și că numai el mi le putea spune. Dar, în realitate, mai tot ce m-a învățat erau chestii practice și nu chiar atît de dificile, încît să nu-ți dai seama singur. Cum am putea călători, de exemplu, cu vaporul, lăsîndu-ne sicriile transportate ca și cum ar conține rămășițele lumefi ale unor persoane dragi trimise într-un loc sau altul, pentru a fi înmormîntate; cum nimeni n-ar îndrăzni să deschidă un asemenea sicriu și noi am putea ieși noaptea, pentru a curăța vasul de șobolani — lucruri de genul acesta. Apoi erau magazinele și oamenii de afaceri pe care îi cunoștea el și care aveau să ne primească mult după ora închiderii, pentru a ne oferi haine pariziene de cea mai bună calitate, și agenții care erau gata să facă tranzacții financiare în restaurante și cabarete. În toate aceste chestiuni lumefi, Lestat era un profesor foarte bun. Nu-mi dădeam seama și nici nu-mi păsa ce fel de om fusese în viață, dar acum părea să facă parte din aceeași clasă cu mine, ceea ce pentru mine nu însemna cine știe ce, cu excepția faptului că ne făcea viața mai ușoară decît dacă lucrurile ar fi stat altfel. Avea un gust impecabil, deși biblioteca mea era pentru el „o grămadă de praf" și, de mai multe ori, a părut furios cînd m-a văzut citind sau notînd cîteva observații într-un jurnal. „Prostii de-ale muritorilor", îmi spunea el, dar, în același timp,

cheltuia atât de mult din banii mei pentru a mobila splendid Pointe du Lac, că, pînă și eu, care nu eram zgîrcit deloc, rămîneau uimit. Iar cînd primeam oaspeți — călători care veneau călare sau cu trăsurile și care ne rugau să-i găzduim peste noapte, aducînd scrisori de recomandare din partea altor plantatori sau oficialități din New Orleães — se purta atât de frumos și politicos, încît făcea ca lucrurile să fie mai ușoare pentru mine, care eram obligat să stau legat de el și să-i îndur răutatea.

— Dar nu le făcea rău acestor oameni? Întrebă băiatul.

— Ah, ba da, dar, dacă-mi dai voie, o să-ți dezvălui un mic secret, care nu e valabil numai pentru vampiri, ci și pentru generali, soldați și regi. Majoritatea dintre noi mai degrabă vedem pe cineva murind, decît să fie tratat nepoliticos în casa noastră. Ciudat... da. Dar foarte adevărat, te asigur. Știam că Lestat vîna muritori în fiecare noapte. Dar, dacă s-ar fi purtat urît cu rudele mele, cu oaspeții și cu sclavii mei, n-aș fi suportat. Numai că n-o făcea. Părea să-i placă foarte mult să primească oaspeți. Spunea că, atunci cînd e vorba de familiile noastre nu trebuie să ne uităm la bani. Și mi se părea că își răsfață tatăl exagerat de mult. Îi spunea în permanență cît de frumoase și scumpe erau pijamalele și halatele lui, ce draperii din import îi pusese la pat, ce vinuri franțuzești și spaniole aveam în pivniță și cît producea plantația, chiar și în anii slabi, cînd pe coastă se vorbea despre abandonarea producției de indigo și reprofilarea pe zahăr. Alteori, însă, se răstia la bătrîn, așa cum ți-am mai spus. Se înfuria atât de tare, încît bătrînul începea să plîngă ca un copil. „Nu am destulă grijă de tine ținîndu-te în lux?” îi striga Lestat. „Nu-ți fac toate plăcerile? Încetează să te mai plîngi că nu mergi la biserică sau la vechii prieteni! Prostii. Vechii tăi prieteni sînt morți. De ce nu mori, să mă lași în pace cu banii mei?” Bătrînul îi spunea încet și plîngăreț că toate acele lucruri însemnau atât de puțin la vîrsta lui. Ar fi fost mulțumit dacă ar fi rămas la ferma lui. Adesea am vrut să-l întreb: „Unde e ferma asta? De unde ați venit în Louisiana?” pentru a avea un indiciu în legătură cu acel loc unde Lestat cunoscuse, probabil, un alt vampir. Dar n-am îndrăznit să aduc vorba despre aceste lucruri, ca nu cumva bătrînul să înceapă să plîngă și Lestat să se înfurie. Dar acele crize nu erau mai dese decît momentele de bunătațe aproape supusă, cînd Lestat îi ducea tatălui său cina pe tavă și îi dădea să mănînce cu răbdare, în timp ce îi vorbea despre vreme, noutățile din New Orleães și activitățile mamei și surorii mele. Era evident că, între tată și fiu exista o prăpastie foarte mare, atât în ceea ce privea educația, cît și rafinamentul, dar nu puteam să-mi dau seama cum de se întîmplase așa. Din această situație am căpătat o detașare oarecum constantă.

Existența era posibilă, așa cum ți-am mai spus. În spatele zîmbetului său ironic exista întotdeauna promisiunea că știa lucruri minunate sau îngrozitoare, avea legături cu niveluri ale întunericului pe care eu nici nu le puteam bănuî. Și, tot timpul, mă umilea și mă ataca din cauza iubirii mele față de simțuri, șovăielii mele de a ucide și senzației de leșin pe care mi-o provoca uciderea. A rîs în hohote cînd am descoperit că mă vedeam în oglindă și că crucile nu aveau nici un efect asupra mea și mă șicana cînd întrebam de Dumnezeu sau de diavol. „Aș vrea să-l întîlnesc pe diavol într-o noapte”, a zis el odată cu un zîmbet șiret. „L-aș urmări de-aici pînă-n largul Pacificului. Eu sînt diavolul.” Cînd eu am rămas cu gura căscată, el a izbucnit în hohote de rîs. Dar, displăcîndu-l, am ajuns să-l ignor și să-l suspectez și, totuși, să-l studiez cu o fascinație plină de detașare. Uneori, mă trezeam uitîndu-mă fix la încheietura mîinii lui de unde îmi trăsese viața de vampir și cădeam într-o amorțeală atât de totală, încît mi se părea că mintea îmi părăsește trupul sau că, mai degrabă, trupul lua locul minții; atunci el se uita la mine cu o ignoranță încăpățînată față de ceea ce simțeam și voiam să aflu și mă zgîlțuia cu putere. Suportam cu o detașare care-mi fusese necunoscută ca muritor și am ajuns să înțeleg următorul lucru ca pe o parte din natura unui vampir: faptul că stăteam acasă la Pointe du Lac și mă gîndeam ore întregi la viața fratelui meu, văzînd-o scurtă și rotunjită în întunericul fără fund, înțelegînd acum pasiunea fără sens cu care îi plînsesem moartea și cu care mă năpustisem asupra altor muritori, ca un animal turbat. Toată confuzia aceea era atunci asemeni unor dansatori în ceață; acum, avînd această natură ciudată de vampir, simțeam o tristețe profundă. Dar nu meditam la asta. N-aș vrea să ai această impresie, căci meditația ar fi fost pentru mine o teribilă irosire; în schimb, priveam în jur la ceilalți muritori pe care îi cunoșteam și vedeam cît de prețioasă era viața, blamînd toate sentimentele inutile de vinovăție și toată pasiunea pe care o lasă să se strecoare printre degete ca firele de nisip. Abia acum, ca vampir, am ajuns să-mi cunosc sora, interzicîndu-i accesul pe plantație și obligînd-o să trăiască la oraș, lucru de care avea atîta nevoie pentru a-și cunoaște propria viață și propria frumusețe și pentru a se căsători, în loc să se gîndească la fratele nostru pierdut, la plecarea mea, sau să devină o infirmieră pentru mama noastră. Le ofeream tot ce aveau nevoie sau își doreau, considerînd că și cea mai neînsemnată cerere era demnă de atenția mea imediată. Sora mea rîdea de această transformare petrecută cu mine cînd ne întîlneau seara și o luam la plimbare pe cheiul străjuit de copaci, savurînd parfumul portocalilor în floare și căldura mîngîietoare, vorbind ore întregi despre cele mai ascunse gînduri și vise ale ei, fantezii despre care nu îndrăzneam să spună nimănui și despre care îmi șoptea doar mie cînd stăteam în salonul slab iluminat, complet singuri. O vedeam drăguță și plină de viață în fața mea, o făptură sclipitoare și neprețuită care, în curînd, avea să îmbătrînească, să moară, să piardă acele momente care, prin caracterul lor intangibil, ne promiteau greșit... greșit, nemurirea. De parcă

aceasta ar fi fost dreptul nostru câștigat prin naștere, al cărui sens nu îl puteam pricepe decât în acel moment de la jumătatea vieții, când înaintea noastră se întindeau tot atîția ani cît lăsasem deja în urmă. Când fiecare moment, absolut fiecare moment trebuie mai întîi cunoscut și apoi savurat.

Detașarea făcea toate aceste lucruri posibile, sublima singurătate cu care Lestat și cu mine ne mișcăm printre muritori. Toate problemele materiale ne ocoleau. Ar trebui să-ți spun care era natura practică a acestui lucru.

Lestat știuse întotdeauna cum să fure de la victimele alese pentru îmbrăcămintea luxoasă sau pentru alte semne de extravaganță. Dar marea problemă a adăpostului și discreției fusese pentru el o luptă teribilă. Bănuiam că, dincolo de acea mască de domn, era dureros de ignorant în ceea ce privea cele mai simple chestiuni financiare. Eu, însă, nu eram. Astfel că el putea să obțină bani gheață oricînd, iar eu îi investeam. Dacă nu buzunărea vreun mort pe stradă, se afla la cele mai mari mese de joc din cele mai luxoase localuri din oraș, folosindu-și abilitatea de vampir pentru a suge aur, dolari și acte de proprietate de la fiii de plantatori care îl considerau înșelător în prietenia lui, dar atrăgător datorită farmecului său. Numai că acest lucru nu-i oferise viața pe care o dorea și, din acest motiv, m-a adus în lumea supranaturalului, ca să poată avea un investitor și un manager pentru care aceste abilități din existența de muritor să devină extrem de prețioase în cealaltă viață.

Dar, dă-mi voie să-ți descriu New Orléans-ul, așa cum era pe atunci și cum avea să devină, ca să înțelegi cît de simplă era existența noastră. Nici un oraș din America nu era ca New Orléans. Acesta era plin nu numai de francezi și de spanioli din toate clasele sociale care alcătuiau în parte aristocrația sa caracteristică, dar, mai tîrziu, și de emigranți de toate felurile, îndeosebi irlandezi și germani. Nu erau numai sclavii negri, încă neomogenizați și fantastici cu hainele lor tribale și cu comportamentul lor deosebit, ci mai era și clasa din ce în ce mai numeroasă a oamenilor de culoare liberi, acei oameni minunați în care sîngele nostru era amestecat cu cel din insule, care au dat naștere unei păтури nemaipomenite și unice, pătura meșteșugarilor, a artiștilor, a poeziilor și a celebrei frumuseți feminine. Pe urmă mai erau indienii, care umpleau cheiul în zilele de vară, vînzînd ierburi și tot felul de obiecte lucrate de mînă. Și, printre toți aceștia, prin tot acest amestec de limbi, se aflau oamenii din port, marinarii de pe vapoare care veneau în număr mare să-și cheltuie banii în cabarete, să cumpere pentru o noapte femei frumoase, atît brunete cît și blonde, să cîneze în cele mai bune localuri spaniole și franțuzești și să bea vinuri importate din toată lumea. Adăugă apoi la toți aceștia, mulți ani după transformarea mea, pe americanii care au construit orașul din susul fluviului, dincolo de cartierul Francez, cu case grecești magnifice, care luceau în lumina lunii asemeni unor temple. Și, bineînțeles, plantatorii, veșnicii plantatori, care veneau în oraș cu familiile, în trăsuri strălucitoare pentru a cumpăra rochii de seară, obiecte din argint și pietre prețioase, pentru a înțesa străzile înguste în drumul lor spre Opera Franceză, spre Théâtre d'Orléans și spre Catedrala Sfîntului Louis, prin ale cărei uși deschise acordurile slujbei ajungeau duminicile pînă la urechile mulțimii din Place d'Armes, acoperind zgomotul și gălăgia din Piața Franceză, plutirea tăcută și fantomatică a vaselor pe apele crescute ale fluviului Mississippi, acesta curgînd pe lîngă chei deasupra nivelului la care se afla New Orléans-ul însuși, așa încît vasele păreau să se profileze pe cer.

Acesta era New Orléans-ul, un oraș magic și magnific în care un vampir, foarte bine îmbrăcat și trecînd cu grație prin lumina felinarelor cu gaz nu atrăgea atenția mai mult decât sute de alte persoane ciudate — dacă atrăgea, totuși, atenția, dacă cineva se oprea să șoptească în spatele unui evantai „Bărbatul acela... ce palid e, cum strălucește... cum se mișcă. Nu e firesc!” Un oraș în care un vampir poate să dispară chiar înainte ca vorbele să iasă de pe buze, căutînd alei pe care să vadă ca o pisică, baruri întunecate, unde marinarii dormeau cu capetele pe mese, camere de hotel înalte, unde cîte o făptură singuratică stătea cu picioarele pe o pernă brodată, învelite cu o cuvertură din dantelă, cu capul plecat în lumina lipsită de strălucire a unei singure lumînări, fără să vadă umbra care trecea peste tavanul înflorat, fără să vadă degetul lung și alb întins pentru a stinge flacăra aceea fragilă.

Remarcabil, dacă nu pentru altceva, măcar pentru că toți acei bărbați și acele femei care stăteau din diverse motive, lăsau în urmă un monument, o structură din marmură, cărămidă și piatră care încă mai stă în picioare; așa încît, chiar și atunci cînd felinarele cu gaz au dispărut și au apărut avioanele, iar birourile au umplut clădirile de pe Canal Street, ceva din frumusețe și romantism tot a rămas; poate nu pe fiecare stradă, dar pe atît de multe, încît, pentru mine, peisajul pare să fie cel dintotdeauna, iar cînd mă plimb acum pe străzile luminate de stele ale Cartierului sau prin Garden District, retrăiesc acele vremuri. Bănuiesc că acesta e rostul monumentului. Indiferent dacă e o casuță sau o vilă cu coloane corintiene și poartă dantelată din fier forjat. Monumentul respectiv nu spune că un anume om a trecut pe acolo. Nu, ci faptul că ceea ce a simțit el într-un anume moment, într-un anume loc, continuă să existe. Luna care răsărea atunci deasupra New Orléans-ului mai răsare și acum. Și o să răsară atîta timp cît monumentele vor sta în picioare. Sentimentul, cel puțin aici... și acolo... rămîne același.

Vampirul părea trist. Oftă, ca și cum s-ar fi îndoit de ceea ce tocmai spusese.

— Despre ce vorbeam? întrebă el deodată, ca și cum ar fi fost ușor obosit. Ah, da, despre bani.

Lestat și cu mine trebuia să câștigăm bani. Și îți spuneam că se pricepea să fure. Dar investițiile de după aceea erau importante. Ceea ce adunam trebuia folosit. Numai că o iau mereu înainte. Eu omoram animale. O să ajung, însă, și la asta imediat. Lestat omora tot timpul oameni, uneori doi, trei, pe noapte, alteori și mai mulți. Bea dintr-unul doar atât cât să-și potolească setea, după care trecea la altul. Cu cât era mai bun, spunea el în felul lui vulgar, cu atât îi plăcea mai mult. O fată era hrana cu care prefera să înceapă seara; dar triumful cel mai mare pentru el era atunci când ucidă un tînăr. Unul cam ca tine i-ar fi plăcut în mod deosebit.

— Ca mine? șopti băiatul.

Se aplecase înainte, sprijinindu-se în coate, pentru a-l privi pe vampir în ochi, dar acum se trase înapoi brusc.

— Da, continuă vampirul, ca și cum nici n-ar fi observat schimbarea expresiei de pe chipul băiatului. Vezi tu, pentru Lestat ei reprezentau cea mai mare pierdere, căci se aflau în pragul celor mai mari posibilități ale vieții. Bineînțeles că Lestat nu înțelegea acest lucru. Eu ara ajuns să înțeleg. Lestat nu înțelegea nimic. O să-ți dau un exemplu de ceea ce-i plăcea lui Lestat. În susul fluviului, mai departe de noi, se afla plantația Freniere, o întindere magnifică de pămînt care avea mari șanse să facă o avere de pe urma zahărului, la puțin timp după ce a fost inventat procedeul de rafinare. Bănuiesc că știi că zahărul era rafinat în Louisiana. E ceva perfect și ironic în legătură cu faptul că acest pămînt pe care-l iubeam producea zahăr rafinat. Spun asta cu mai multă tristețe decît bănuiesc că-ți închipui. Acest zahăr rafinat e o otravă. Era ca esența vieții în New Orléans, atât de dulce, încît putea fi fatal, atât de ademenitor, încît toate celelalte valori erau uitate... Dar îți spuneam că, puțin mai departe de noi, în susul fluviului, locuia familia Frénière, o veche familie franceză care produsese în generația aceea cinci fete și un singur băiat. Eh, trei dintre tinere erau sortite să nu se mărite, celelalte două erau încă mici, așa că totul depindea de tînăr. El trebuia să administreze plantația, așa cum făcusem eu pentru mama și sora mea, trebuia să aranjeze căsătorii, să strîngă zestre cînd întreaga avere a familiei depindea de recolta de zahăr a anului următor, trebuia să facă afaceri, să lupte și să țină întreaga lume materială departe de cea a familie Freniere. Lestat a decis că îl voia. Și, cînd numai soarta l-a păcălit, s-a înfuriat teribil. Și-a riscat propria viață pentru a pune mîna pe tînărul Frénière, care se implicase într-un duel. Insultase un tînăr creol spaniol la un bal. Totul era o aiureală, dar ca majoritatea tinerilor creoli, acesta era gata să moară degeaba. Amîndoi erau gata să moară degeaba. Toată casa Frénière era întoarsă cu susul în jos. Trebuie să înțelegi că Lestat știa acest lucru perfect de bine. Amîndoi mergeam la vînătoare pe plantația Frénière. Lestat după sclavi și hoți de găini, eu după animale.

— Omorai *numai* animale?

— Da, dar o să ajung și la asta mai tîrziu, așa cum ți-am mai spus. Amîndoi cunoșteam plantația, iar eu mă dedasem, uneia din cele mai mari plăceri ale unui vampir, aceea de a studia oamenii fără ca ei să știe. Le cunoșteam pe surorile Frénière ca pe tufele de trandafiri din jurul oratoriului fratelui meu. Erau niște femei deosebite. Fiecare, în felul ei, era la fel de deșteaptă ca și băiatul, iar una din ele, căreia o să-i spun Babette, nu numai că era la fel de deșteaptă ca el, dar și mult mai înțeleaptă. Cu toate acestea, nici una nu fusese învățată să se ocupe de plantație; nici una nu înțelegea nici cele mai elementare lucruri în legătură cu situația lor financiară. Toate depindeau complet de tînărul Freniere și toți știau acest lucru. Astfel că, împletită cu dragostea lor pentru el, cu convingerea lor fermă că el era baza și că orice iubire conjugală ar fi cunoscut ele vreodată ar fi fost doar o reflectare palidă a iubirii lor pentru el, împletită cu asta era o disperare la fel de intensă ca dorința de a supraviețui. În cazul în care Frénière murea în duel, plantația era distrusă. Economia ei fragilă, o viață de lux bazată pe veșnica ipotecare a recoltei din anul următor, se aflau numai în mîinile lui. Așa că îți poți închipui panica și amărăciunea din casa Freniere în seara în care băiatul s-a dus în oraș să se bată în duel. Și acum, imaginează-ți-l pe Lestat, dezvelindu-și dinții ca un diavol dintr-o operă comică pentru că nu avea să-l ucidă pe tînărul Frénière.

— Vrei să spui că... *ți-era milă* de femeile Frénière?

— Mi-era categoric *milă de ele*, spuse vampirul. Situația lor era îngrozitoare. Și mi-era milă și de băiat. În seara aceea s-a încuiat în biroul tatălui său și a făcut un testament. Știa perfect de bine că, dacă avea să fie răpus de spadă la patru dimineața, familia lui avea să cadă odată cu el. Deplîngea acea situație și, totuși, nu putea face nimic. Evitarea duelului nu numai că ar fi însemnat pentru el desființarea socială, dar ar fi fost probabil și imposibilă. Celălalt tînăr l-ar fi urmărit pînă l-ar fi forțat să se bată. Cînd a plecat, la miezul nopții, privea moartea în față ca un om care nu putea să urmeze decît o singură cale, hotărît să o facă cu curaj. Ori avea să-l ucidă pe spaniol, ori avea să moară; acest lucru nu se putea ști dinainte, în ciuda îndemînării sale. Chipul său reflecta o profunzime a sentimentelor și a înțelepciunii pe care nu o mai văzusem pe fața nici uneia din victimele lui Lestat. Atunci am avut prima confruntare cu Lestat. De luni de zile îi spuseseam să nu-l ucidă pe băiat, iar acum voia să o facă înaintea tînărului spaniol.

Goneam călare, urmîndu-l pe tînărul Frénière spre New Orléans. Lestat, hotărît să-l ajungă din urmă, eu, hotărît să-l ajung din urmă pe Lestat. Eh, duelul, așa cum ți-am mai spus, era stabilit pentru

ora patru dimineața, la marginea mlaștinii, chiar în apropiere de poarta dinspre nord a orașului. Ajungînd acolo cu puțin înainte de patru, ne mai rămînea foarte puțin timp pentru a ne întoarce la Pointe du Lac, ceea ce însemna că propriile noastre vieți erau în primejdie. Eram mai furios ca oricînd pe Lestat, care era decis să pună mîna pe băiat. „Lasă-i o șansă!” am insistat eu, apucîndu-l înainte ca el să-l prindă pe băiat. Era la mijlocul iernii, foarte frig și umed în zona mlaștinii și o ploaie rece ca gheața mătura luminișul unde urma să aibă loc duelul. Bineînțeles că nu mă temeam de aceste elemente, în sensul în care ai face-o tu; nici nu mă amorteau și nici nu mă puteau îmbolnăvi. Dar vampirii simt frigul la fel de acut ca oamenii, iar sîngele victimei este, adesea, alinarea senzuală a acelei senzații de frig. Dar ceea ce mă preocupa îndeosebi în dimineața aceea nu era durerea pe care o simțeam, ci excelentul întuneric pe care îl ofereau acele elemente, făcînd astfel ca Frénière să fie extrem de vulnerabil pentru atacul lui Lestat. Nu era nevoie decît să se depărteze puțin de prietenii lui spre mlaștină și Lestat l-ar fi înșfăcat. Așa că mă luptam fizic cu acesta. Îl țineam.

— Dar erai detașat, distant, față de toate acestea?

— Hmm..., oftă vampirul. Da, și extrem de furios. A se îmbuiba cu viața unei familii întregi mi se părea din partea lui Lestat un gest suprem de dispreț, față de tot ce ar fi trebuit să vadă cu profunzimea specifică unui vampir, îl țineam în întuneric, unde mă scuipa și mă înjura; tînărul Frénière a luat spada de la prietenul și martorul său și a pornit spre adversar prin iarba udă și alunecoasă. A urmat o discuție scurtă și duelul a început. În cîteva clipe s-a încheiat. Frénière îl rănise de moarte pe celălalt tînăr cu o împunsătură iute de spadă în piept. Băiatul a căzut în genunchi în iarbă, sîngerînd mortal și strigîndu-i lui Frénière ceva de neînțeles. Victoria era foarte clară. Toată lumea vedea că nu exista nici un fel de satisfacție. Frénière privea moartea ca pe o monstruozitate. Prietenii săi înaintară cu lămpi în mîini, îndemnîndu-l să plece de acolo cît mai repede și să-l lase pe rânit în grija prietenilor lui. În acest timp, muribundul nu lăsa pe nimeni să se apropie de el. Apoi, în vreme ce cei trei, printre care se afla și Frénière, se îndreptau încet spre cai, tînărul căzut la pămînt a scos un pistol. Poate că eu am fost singurul care l-a văzut în acel întuneric, dar, oricum, am strigat la Frénière și am fugit spre armă. Lestat n-a avut nevoie de mai mult. În timp ce eu căutam să-i distrag atenția lui Frénière și să deviez arma, Lestat, avînd atîția ani de experiență și o viteză mult mai mare, l-a înșfăcat pe tînăr trăgîndu-l printre chiparoși. Mă îndoiesc că prietenii lui au știut ce s-a întîmplat. Pistolul s-a descărcat, muribundul s-a prăbușit la pămînt, iar eu îmi croiam drum prin noroiul aproape înghețat, strigîndu-l pe Lestat.

Pînă la urmă, l-am văzut. Frénière era întins peste niște rădăcini înnodate de chiparoși, cu cizmele afundate în apa întunecată, iar Lestat stătea aplecat deasupra lui, cu o mîna pe mîna în care Frénière mai ținea încă spada. M-am repezit să-l dau la o parte, dar m-a lovit cu o asemenea viteză, încît nici nu i-am văzut mîna, și doar m-am trezit eu însumi în apă; bineînțeles că, pînă să-mi revin, Frénière era mort. L-am văzut întins, cu ochii închiși și cu buzele complet nemișcate, ca și cum ar fi dormit. „Afurisit să fi!” i-am strigat lui Lestat și apoi am tresărit, căci trupul lui Frénière începuse să alunece în mlaștină. Apa i-a acoperit fața și apoi tot trupul. Lestat jubila; mi-a amintit cu asprime că mai aveam la dispoziție mai puțin de o oră pentru a ajunge înapoi la Pointe du Lac și a jurat să se răzbune pe mine. „Dacă nu mi-ar plăcea viața de plantator sudist, te-aș omorî chiar în noaptea asta. Știu cum s-o fac”, m-a amenințat el. „Ar trebui să-ți împing calul în mlaștină. Ai fi nevoit să-ți sapi o groapă și te-ai sufoca!” Și a plecat.

Chiar și după toți acești ani, tot mai simt furia față de el ca un lichid fierbinte, curgîndu-mi prin vene. Atunci mi-am dat seama ce însemna pentru el a fi vampir.

— Nu era decît un ucigaș, zise băiatul, în a cărui voce se reflecta puțin din emoția vampirului. Nu avea respect pentru nimic.

— Nu. Pentru el, a fi vampir însemna răzbunare, împotriva vieții înseși. De fiecare dată cînd ucidea, se răzbuna. Deci, nu era de mirare că nu aprecia nimic. Nuanțele existenței de vampir nu-i erau vizibile, deoarece se concentra ca un nebun asupra vieții de muritor pe care o părăsise. Mistuit de ură, nimic nu-i plăcea dacă nu era luat de la alții și, odată ce avea lucrul respectiv, devenea indiferent și nemulțumit, neplăcîndu-i lucrul în sine, astfel că pornea în căutarea altuia. Răzbunare oarbă, sterilă și demnă de dispreț.

Dar îți spuneam de surorile Frénière. Era aproape cinci și jumătate cînd am ajuns la plantația lor. Zorii aveau să se ivească la cîteva minute după șase, dar eram aproape acasă. M-am furișat pe coridorul de la etaj al casei lor și le-am văzut adunate în salon; nici nu se îmbrăcaseră de culcare. Lumînările arseseră aproape în întregime și ele stăteau deja ca niște femei îndoliate, așteptînd vestea. Toate erau îmbrăcate în negru, așa cum le era obiceiul în casă, și, în întuneric, siluetele lor negre se contopeau cu părul ca abanosul, așa încît, în sclipirea lumînărilor, păreau cinci fantome, fiecare, deosebit de tristă, deosebit de curajoasă. Numai pe chipul lui Babette se putea citi hotărîre. Era ca și cum ea s-ar fi decis deja să preia conducerea afacerilor, dacă fratele ei murise, și avea aceeași expresie pe care o avusese și fratele ei cînd încălcaseră pentru a se duce la duel. Ceea ce o aștepta era aproape imposibil. Ceea ce o aștepta era moartea de care Lestat era vinovat. Așa că am făcut ceva ce

m-a pus foarte mult în primejdie. M-am înfățișat privirii ei. Am făcut-o printr-un joc de lumină. După cum vezi, fața mea e foarte albă și are o suprafață netedă, care reflectă lumina asemănătoare marmurei lustruite.

— Da, spuse băiatul, cam fisticit. E chiar foarte... frumoasă, adăugă el apoi. Mă întreb dacă... dar ce s-a întâmplat?

— Te întreb dacă eram un bărbat frumos când trăiam, zise vampirul și băiatul încuviință. Eram. Nimic structural nu s-a schimbat în mine. Numai că n-am știut niciodată că eram frumos. Viața vuia în jurul meu cu o mulțime de preocupări mărunte, cum ți-am mai spus. Nu mă uitam cu ochiul liber la nimic, nici măcar într-o oglindă... mai ales într-o oglindă... Dar să-ți spun ce s-a mai întâmplat. M-am apropiat de geam și am lăsat lumina să-mi atingă fața și am făcut-o în momentul în care privirea Babettei era îndreptată spre geam. După aceea am dispărut imediat. Peste câteva secunde, toate surorile știau că fusese văzută „o creatură ciudată”, ca o fantomă, iar cele două servitoare sclave refuzau cu încăpăținare să se ducă să vadă ce fusese. Am așteptat nerăbdător exact ceea ce voiam să se întâmple: Babette a luat, în sfârșit, un sfeșnic de pe măsuță, a aprins lumînările și rîzînd de teama celorlalte, a ieșit singură pe veranda rece, pentru a vedea ce este, în timp ce surorile ei se îngrămădeau în ușă asemeni unor păsări mari și negre, una din ele strigînd că fratele lor murise și ea îi văzuse fantoma. Bineînțeles, trebuie să înțelegi că Babette, fiind puternică, nu a pus nici o clipă ceea ce a văzut pe seama imaginației sau a fantomelor. Am lăsat-o să vină pînă la capătul verandei și abia atunci i-am vorbit, nelăsînd-o să-mi vadă decît vag conturul trupului în dosul unei coloane. „Spune-le surorilor tale să se ducă înăuntru”, i-am șoptit. „Am venit să-ți vorbesc de fratele tău. Fă cum îți spun”. Ea a stat nemișcată o clipă și apoi a încercat să mă vadă în întuneric. „N-am decît foarte puțin timp. N-o să-ți fac absolut nici un rău,” i-am zis eu și ea m-a ascultat. Le-a spus surorilor că nu era nimic și să închidă ușa, iar ele au ascultat-o așa cum ascultă cei care nu numai că au nevoie de un conducător, dar doresc unul cu disperare. Atunci am pășit în cercul de lumină făcut de lumînările ei.

Băiatul făcu ochii mari și duse mîna la buze.

— Te-ai uitat la ea... așa cum te uiți la mine? întrebă el.

— Întrebă asta cu atîta inocență, spuse vampirul. Da, bănuiesc că da. Numai că, în lumina lumînărilor, am părut întotdeauna mai puțin supranatural. Și nu m-am prefăcut că aș fi o făptură obișnuită. „Nu am decît cîteva minute la dispoziție”, i-am spus eu imediat. „Dar ceea ce am să-ți spun e extrem de important. Fratele vostru s-a luptat cu curaj și a cîștigat duelul — dar așteaptă. Trebuie să-ți spun că e mort. În cazul lui moartea a fost proverbială cea obișnuită, hoțul din noapte împotriva căruia nici bunătatea, nici curajul lui n-au putut face nimic. Dar nu asta am venit să-ți spun, ci faptul că poți administra plantația, păstrînd-o. Nu trebuie decît să nu lași pe nimeni să te convingă de contrariu. Trebuie să-i iei locul în pofida oricăror scandaluri, oricăror discuții legate de convenții, de ce se cuvine sau de bun simț. Nu trebuie să ascuți nimic. Același pămînt e aici acum așa cum a fost și ieri dimineată, cînd fratele tău dormea liniștit în camera lui. Nimic nu s-a schimbat. Trebuie neapărat să-i iei locul. Dacă n-o faci, pămîntul e pierdut și voi la fel. Veți fi cinci femei condamnate să trăiți cu jumătate sau chiar mai puțin din ce v-ar putea oferi viața. Învăță ceea ce trebuie să știi. Nu te opri pînă nu afli toate răspunsurile. Gîndește-te la vizita mea pentru a-ți da curaj, ori de cîte ori vei ezita. Trebuie să iei totul în mîinile tale. Fratele vostru a murit.”

Vedeam pe chipul ei că auzise fiecare cuvînt. M-ar fi întrebat ceva dacă ar fi fost timp, dar m-a crezut cînd i-am spus că nu era. După aceea mi-am folosit toată priceperea pentru a pleca atît de repede, încît să dau impresia unei dispariții. Din grădină, i-am văzut chipul la etaj, în sclipirea lumînărilor. Am văzut-o scrutînd întunericul în căutarea mea. Pe urmă și-a făcut Semnul Crucii și s-a întors la surorile ei.

Vampirul zîmbi.

— Nu s-a vorbit nimic pe țarm despre vreo viziune ciudată, care i-ar fi apărut lui Babette Frénière, dar după cîteva zile de jale și discuții triste despre femeile rămase singure, ea a devenit subiectul unui scandal izbucnit în zonă, datorită faptului că s-a hotărît să administreze plantația singură. A izbutit să strîngă o zestre imensă pentru sora ei mai mică și, după încă un an, s-a măritat ea însăși. Lestat și cu mine abia dacă ne mai vorbeam.

— A continuat să locuiască la Pointe du Lac?

— Da. Nu puteam fi sigur că-mi spusese tot ce trebuia să știu. Și trebuia să ne prefacem tot timpul. Nu m-am dus la nunta surorii mele, de pildă, fiindcă aveam „malaria” și ceva asemănător mi s-a întâmplat și în ziua înmormîntării mamei mele. Între timp, Lestat și cu mine luam cina în fiecare seară cu bătrînul, mînuind elegant cuțitele și furculițele, iar el ne spunea să mîncăm tot din farfurii și să nu bem vinul prea repede. Plîngîndu-mă de dureri de cap îngrozitoare, îmi primeam sora într-un dormitor întunecos, cu pătura trasă pînă sub bărbie, spunîndu-i ei și soțului ei că lumina prea puternică făcea să mă doară ochii și le dădeam sume mari de bani, pe care să-i investească pentru noi toți. Din fericire, soțul ei era un idiot; unul inofensiv, dar idiot, produsul a patru generații de căsătorii între veri primari.

Dar, deși aceste lucruri mergeau bine, am început să avem probleme cu sclavii. Ei erau cei

suspicioși și, așa cum ți-am mai spus, Lestat ucidea pe oricine avea chef. Așa că, tot timpul se vorbea de niște morți misterioase în partea aceea a țărmului. Dar i-a făcut să vorbească, ceea ce au văzut, și eu am auzit într-o seară, când mă furișam pe lângă colibele lor.

Acum, dă-mi voie să-ți explic mai întâi caracterul acestor sclavi. Era cam prin o mie șapte sute nouăzeci și cinci, Lestat și cu mine locuiam acolo relativ liniștiți de patru ani, eu investind banii obținuți de el, extinzând terenurile, cumpărând apartamente și case în oraș, pe care apoi le închiriam, plantația în sine producând puțin... ea fiind pentru noi mai degrabă o acoperire decât o investiție. Am spus „pentru noi”. Am greșit. Nu am semnat niciodată vreo hîrtie prin care să-i dau ceva lui Lestat și, așa cum îți dai seama, legal, eu eram încă în viață. Dar în o mie șapte sute nouăzeci și cinci, acești sclavi nu erau ca cei pe care i-ai văzut în filme sau despre care ai citit în romanele despre sud. Nu vorbeau frumos, într-un dialect englezesc și nu erau niște oameni cu pielea ciocolatie, îmbrăcați în zdrențe. Erau africani. Insulari; adică unii dintre ei veniseră de pe Santo Domingo. Erau foarte negri și complet străini de noi; vorbeau în limbile lor africane și în dialect franțuzesc; cântau cîntece africane care făceau cîmpurile să pară exotice și ciudate, adesea înspăimîntîndu-mă în viața de muritor. Erau superstițioși și își aveau propriile secrete și tradiții. Pe scurt, încă nu fuseseră complet distruși ca africani. Sclavia era blestemul existenței lor; încă nu li se luase ceea ce aveau caracteristic. Acceptau botezul și hainele modeste impuse de către legile catolice franceze, dar seara își făceau tot felul de costumații din materialele lor ieftine, confecționau bijuterii din oase de animale și din bucăți de metal pe care le lustruiau ca să semene cu aurul; colibele sclavilor de la Pointe du Lac reprezentau o țară străină, o coastă africană după lăsarea întunericului, unde pînă și cel mai curajos supraveghetor se temea să se aventureze. Vampirului, însă, nu îi era frică.

Pînă într-o seară de vară cînd, trecînd ca o umbră, am auzit prin ușa deschisă a colibei șefului lor negru o conversație care m-a convins că Lestat și cu mine ne aflam într-un mare pericol. Sclavii știau că nu eram oameni obișnuiți. În șoaptă, cameristele spuneau cum, printr-o crăpătură din ușă, ne văzuseră mîncînd din farfurii goale, ducînd pahare goale la buze, rîzînd, cu fețele albe și fantomatice în licărirea lumînărilor, bătrînul orb fiind prost și neputincios în puterea noastră. Prin gaura cheii au văzut sicriul lui Lestat și, odată, acesta o bătuse pe una din ele fără milă pentru că o prinsese la fereastra dinspre verandă a camerei lui. „Nu-i nici un pat acolo”, își spuneau unul altuia, dînd din cap. „Doarme în sicriu, știi sigur.” Știau cu certitudine, și bazîndu-se pe dovezi concrete, ce eram amîndoi. Cît despre mine, mă văzuseră seară de seară ieșind din oratoriu, acesta fiind acum doar cu ceva mai mult decît o construcție fără formă din cărămidă și verdeață, acoperită de iederă primăvara, trandafiri sălbatici vara, mușchiul strălucea pe obloanele vechi și nevopsite care nu se deschideau niciodată și păianjenii își țeseau pînzele sub arcadele de piatră. Bineînțeles, pretindeam că mă duc acolo în memoria lui Paul, dar, din cuvintele lor, era foarte limpede că nu ne mai credeau minciunile. Acum ne aruncau în spinare nu numai sclavii morți și descoperiți pe cîmpuri sau în mlaștină, vitele și cei cîțiva cai, dar și alte evenimente stranii; pînă și inundațiile și tunetele reprezentau arme ale Domnului, care se afla într-o luptă personală cu Louis și Lestat. Și mai rău era faptul că nu plănuiau să fugă. Eram diavoli. Din puterea noastră nu exista scăpare. Nu, trebuia să fim distruși. La întîlnirea aceea, la care participam nevăzut, se aflau și cîțiva sclavi de pe plantația Freniere.

Ceea ce însemna că zvonul avea să se întindă pe tot țărmul. Și, deși eram convins că nimeni nu va da atenție unui val de isterie, nu voiam să risc. M-am dus repede acasă pentru a-i spune lui Lestat că jocul nostru de-a plantatorii a luat sfîrșit. Trebuia să renunțe la biciul sclaviei și la inelul de aur de strîns șervetel și să se mute în oraș.

S-a opus, firește. Tatăl lui era grav bolnav și era posibil să nu trăiască mult. Nu avea nici cea mai mică intenție să fugă de niște sclavi idioți. „Îi omor pe toți”, a zis el calm. „Cîte trei, patru odată. Unii or să fugă și asta o să fie bine.”

„Vorbești prostii. Adevărul e că vreau să pleci de aici.”

„Vrei să plec de aici!” a spus el rînjind ironic. Construia un castel din cărți de joc franțuzești de foarte bună calitate. „Tu, un vampir laș și plîngăreț, care umbli noaptea și omori pisici și șobolani, te uiți ore întregi la lumînări de parcă ar fi oameni, stai în ploaie ca o momie pînă cînd te uzi pînă la piele, miroși ca lăzile vechi din pod și arăți ca un idiot uluit la grădina zoologică.”

„Nu mai ai ce să-mi spui și nesăbuița ta ne pune pe amîndoi în pericol. Pot să trăiesc foarte bine în oratoriu, în timp ce casa asta se transformă în ruină. Puțin îmi pasă de ea!” i-am spus și era foarte adevărat. „Da, tu trebuie să ai tot ce n-ai avut în viață și să faci din nemurire un magazin de vechituri, în care amîndoi devenim grotești. Du-te și uită-te la tatăl tău și spune-mi cît mai are de trăit, pentru că exact atîta o să mai rămîi, și asta doar dacă sclavii n-or să se răzvrătescă împotriva noastră!”

Atunci mi-a spus să mă duc să mă uit eu însumi la tatăl lui, din moment ce eu eram cel care „se uita” mereu, și am făcut-o. Bătrînul era, într-adevăr pe moarte. Fusesem scutit să asist la moartea mamei, într-un fel, pentru că își găsise sfîrșitul subit, într-o după-amiază. O găsiseră stînd în curte liniștită, cu coșul de cusut alături; murise așa cum te-ai duce la culcare. Acum, însă, asistam la o moarte naturală, care era prea lentă, dureroasă și conștientă. Întotdeauna îmi plăcuse bătrînul; era

bun, simplu și cerea foarte puțin. Ziua stătea la soare, moțâind și ascultînd păsărelele; seara, orice sporovăială a noastră îi ținea tovărășie. Știa să joace șah, pipăind cu grijă fiecare piesă și ținînd minte toate pozițiile de pe tablă cu o extraordinară precizie; deși Lestat nu juca cu el, eu o făceam adesea. Acum respira greu, fruntea îi era fierbinte și udă și pernele erau pătate de sudoare. În timp ce el gemea și se ruga să moară, Lestat începuse să cînte la spinetă în camera cealaltă. I-am trîntit capacul, gata să-i prind degetele. „N-o să cînti cînd el e pe moarte!” i-am spus eu. „Pe naiba, n-o să cînt!” mi-a răspuns el. „O să bat și toba dacă vreau!” Și, scoțînd un platou mare de argint din dulap, își petrecu un deget printr-unul din mînere și începu să bată în el cu o lingură.

I-am spus să înceteze, altminteri îl obligam eu s-o facă. Apoi am tăcut deodată amîndoi, pentru că bătrînul îl striga. Zicea că trebuie să-i vorbească lui Lestat înainte să moară. I-am spus să se ducă la el. Plînsul lui era sffîșietor.

„De ce să mă duc? L-am îngrijit toți anii ăștia. Nu-i de ajuns?” A scos o pilă de unghii din buzunar și s-a așezat la picioarele patului în care se afla bătrînul, începînd să-și pilească unghiile lungi.

Trebuie să-ți spun că, în același timp, eram conștient de sclavii care se găseau în preajma casei. Priveau și ascultau. Speram din tot sufletul ca bătrînul să moară cît mai repede. O dată sau de două ori avusesem de-a face cu suspiciunile sau îndoielile cîtorva sclavi, dar niciodată nu fuseseră atîția. L-am chemat imediat pe Daniel sclavul căruia îi dădusem coliba și slujba supraveghetorului. Așteptîndu-l, îl auzeam pe bătrîn vorbind cu Lestat; acesta stătea cu picioarele încrucișate și își tot pilea unghiile, cu o sprînceană arcuită și cu atenția îndreptată asupra unghiilor sale perfecte. „Școala a fost”, zicea bătrînul. „Ah, știu că-ți amintești... ce pot să-ți spun...”, a zis el gemînd.

„Ai face bine să spui odată, pentru că mai ai puțin și mori”, i-a zis Lestat. Bătrînul a scos un sunet îngrozitor și bănuiesc că la fel am făcut și eu. Îl disprețuiam pe Lestat. Atunci m-am gîndit să-l scot din cameră. „Doar o știi, nu? Pînă și un prost ca tine știe asta”, a spus el.

„N-o să mă ierți niciodată, nu-i așa? Nici acum, nici după ce-o să mor”, a zis bătrînul.

„Habar n-am despre ce vorbești!” a zis Lestat. Începusem să-mi pierd răbdarea și bătrînul devenea din ce în ce mai agitat. Îl implora să-l asculte cu inima deschisă. Toată situația aceea mă făcea să mă cutremur. Între timp, Daniel venise și, din clipa în care l-am văzut, mi-am dat seama că totul era pierdut la Pointe du Lac. Dacă aș fi fost mai atent, aș fi observat mai demult indiciile. Mă privea cu niște ochi sticloși. Eram un monstru pentru el. „Tatăl domnului Lestat e foarte grav bolnav. Pe moarte”, i-am spus eu, ignorîndu-i expresia. „Nu vreau nici un fel de zgomot în casa asta; sclavii să stea în colibele lor. Dintr-o clipă în alta trebuie să apară doctorul.” Se uita la mine ca și cum aș fi mințit. Apoi și-a îndreptat privirea curioasă și rece spre ușa camerei bătrînului. Expresia de pe chip i s-a schimbat atît de mult, încît m-am uitat în cameră. Lestat, ghemuit la picioarele patului, își pilea unghiile furios și rînjea într-un fel care lăsa să se vadă dinții ascuțiți și lungi.

Vampirul se opri, și umerii îi tresăltară datorită rîsului înăbușit. Se uită la băiat, dar acesta privea cu timiditate masa. Totuși, se uitase deja, fix, la gura vampirului. Văzuse că buzele îi erau altfel decît restul pielii, mătăsoase și brăzdate de linii delicate ca buzele oricărei ființe omeneste, numai că erau albe, ca de mort; și îi zărise dinții albi, dar vampirul zîmbea în așa fel încît aceștia nu erau dezveliți complet; și băiatul nici nu se gîndise la dinți pînă atunci.

— Îți închipui ce însemna asta, zise vampirul. A trebuit să-lucid.

— Poftim? Întrebă băiatul.

— A trebuit să-lucid. A vrut să fugă. I-ar fi alarmat pe toți. Poate că situația s-ar fi putut rezolva altfel, dar nu aveam timp. Așa că l-am prins, dar aflîndu-mă în situația de a face ceea ce nu mai făcusem de patru ani, m-am oprit. Acela era un om. Avea în mînă un pumnal cu mîner de os, cu care intenționa să se apere. I l-am luat cu ușurință și i l-am împlîntat în inimă. Imediat s-a prăbușit în genunchi, înclеștîndu-și degetele pe lamă, sîngerînd pe ea. Imaginea și aroma sîngelui mă înnebuneau. Cred că am gemut tare. Dar nu l-am băut, nu voiam s-o fac. Apoi, îmi amintesc că l-am văzut pe Lestat în oglinda bufetului. „De ce-ai făcut asta?” m-a întreat, iar eu m-am întors spre el, fiind decis să nu-l las să mă vadă în starea aceea de slăbiciune. Mi-a spus pe urmă că bătrînul delira și că el nu înțelegea nimic din cuvintele lui. „Sclavii știu... trebuie să te duci la colibe și să-i supraveghezi”, am izbutit să-i spun. „Mă ocup eu de bătrîn.”

„Omoară-l”, mi-a zis Lestat.

„Ești nebun?” am spus eu. „E tatăl tău!”

„Știu că-i tatăl meu!” a zis el. „Tocmai de-aceea trebuie să-l omori tu. Eu nu pot! Dacă aș fi putut, aș fi făcut-o demult, lua-l-ar naiba!” a spus el atunci frîngîndu-și mîinile. „Trebuie s-o întindem de-aici. Și uite ce-ai făcut, omorîndu-l pe ăsta. N-avem timp de pierdut. Nevastă-sa o să apară peste cîteva minute, urlînd... sau o să trimită pe altcineva și mai rău!”

Vampirul oftă.

— Era adevărat. Lestat avea dreptate. Auzeam sclavii adunîndu-se în jurul colibei lui Daniel, așteptîndu-l. Acesta fusese destul de curajos venind singur în casa aceea bîntuită. Văzînd că nu se mai întorcea, sclavii aveau să intre în panică și să devină periculoși. I-am spus lui Lestat să-i calmeze, să-și

folosească toată puterea pe care o avea asupra lor ca stăpîn alb și nu să-i înspăimînte, după care m-am dus în dormitor și am închis ușa. Am mai avut un șoc în noaptea aceea a șocurilor. Pentru că nu-l mai văzusem niciodată pe tatăl lui Lestat ca atunci.

Stătea în capul oaselor, aplecat înainte, vorbind cu Lestat și implorîndu-l să-i răspundă, spunîndu-i că îi înțelegea supărarea mai bine decît el însuși. Era un cadavru viu. Nimic nu-i mai ținea în viață trupul împutinat, în afară de o voință de fier: ochii îi erau și mai afundați în orbite, iar buzele care îi tremurau făceau ca gura bătrînă și îngălbenită să pară și mai oribilă. M-am așezat la picioarele patului și, fiindu-mi milă de el, i-am întins mîna. Nu pot să-ți spun cît de mult m-a zguduit înfățișarea lui, căci atunci cînd provoc moartea, o fac repede și inconștient, lăsînd victima ca într-un somn vrăjit. Aceea era, însă, o distrugere lentă, trupul refuza să se predea timpului vampir care îl supsesse ani de-a rîndul. „Lestat”, a zis el. „Măcar o dată nu fi rău cu mine. Măcar o dată fii pentru mine băiatul care ai fost. Fiul meu.” A repetat de cîteva ori cuvintele „Fiul meu, fiul meu”; după aceea a spus ceva ce n-am deslușit despre inocență și inocență distrusă. Dar mi-am dat seama că nu își pierduse mințile, așa cum credea Lestat, ci era extrem de lucid. Povara trecutului îl apăsă îngrozitor; iar prezentul, care nu însemna decît moarte, împotriva căreia el lupta din toate puterile, nu putea face nimic pentru a ușura povara aceea. Știam că l-aș fi putut înșela dacă mi-aș fi folosit toată priceperea, așa că, apropiindu-mă mai mult de el, am șoptit: „Tată”. Nu era vocea lui Lestat, ci a mea, o șoptă slabă. Dar el s-a liniștit imediat și am crezut că moare. Mă ținea însă de mînă ca și cum niște valuri negre l-ar fi tras la fund și eu eram singurul care-l putea salva. A vorbit după aceea de un profesor de la țară, un nume deformat, care a descoperit că Lestat era un elev extrem de inteligent și care l-a implorat să-l ducă la o mînaștere unde să învețe. S-a blestemat pe sine pentru faptul că l-a dus pe Lestat acasă și i-a ars cărțile. „Trebuie să mă ierți, Lestat”, a spus el plîngînd.

I-am strîns mîna cu putere, sperînd că acest gest putea fi considerat un răspuns, dar el a repetat. „Ai tot ce vrei, dar ești la fel de rece și brutal cum am fost cu tine atunci, cînd aveam atît de mult de muncit și era frig și foamete! Lestat, trebuie să-ți amintești. Erai cel mai blînd dintre toți! Dumnezeu mă va ierta dacă mă ierți și tu.”

În clipa aceea adevăratul Esau și-a făcut apariția în cameră. I-am făcut semn să tacă, dar el n-a vrut să vadă. Așa că a trebuit să mă ridic repede, pentru ca tatăl să nu-i audă vocea de la distanță. Sclavii fugiseră de el. „Dar sînt afară, se adună în întuneric. Îi aud”, a spus Lestat și apoi s-a uitat furios la bătrîn. „Omoară-l, Louise!” mi-a spus el și atunci am auzit prima notă rugătoare din vocea lui. „Fă-o!” a adăugat el mînios.

„Du-te lîngă el și spune-i că-l ierți pentru tot, că-l ierți pentru faptul că te-a luat de la școală cînd erai mic! Spune-i asta acum.”

„Pentru ce?” a zis el strîmbîndu-se, așa încît fața lui semăna cu un craniu. „Pentru că m-a luat de la școală!” A ridicat brațele și a scos un urlat de disperare. „Să-l ia naiba! Omoară-l!” a zis el apoi.

„Nu”, am spus eu. „Îl ierți. Sau îl omori tu însuși. Haide. Omoară-ți tatăl.”

Bătrînul implora să-i spunem ce vorbeam. A strigat „Fiule, fiule”, și Lestat dansa ca un nebun cînd pe un picior cînd pe altul, fiind cît pe aci să găurească podeaua. M-am dus lîngă perdeaua din dantelă. Vedeam și auzeam sclavii care înconjurau casa, siluete contopite cu întunericul, apropiindu-se. „Erai Iosif printre frații tăi”, zicea bătrînul. Cel mai bun dintre ei, dar de unde era să știu? Abia cînd ai plecat mi-am dat seama, după ce au trecut atîția ani și ei n-au putut să-mi ofere liniște și mîngîiere. Pe urmă te-ai întors și m-ai luat de la fermă, dar nu mai erai tu. Nu mai erai același băiat.”

Atunci m-am întors spre Lestat și, practic, l-am tîrît pînă la pat. Niciodată nu-l mai văzusem atît de slab și, în același timp, atît de furios. M-a îndepărtat cu brutalitate și s-a lăsat în jos lîngă pernă, privindu-mă cu dușmănie. Eu am rămas ferm pe poziție și am șoptit: „Iartă!”

„Bine, tată. Odihnește-te. N-am nimic cu tine”, a zis el cu o voce subțire și încordată din cauza furiei.

Bătrînul a întors capul pe pernă și a murmurat ceva ușurat, dar Lestat plecase deja. S-a oprit brusc în prag, as-tupîndu-și urechile cu mîinile. „Vin!” a șoptit el și, apoi, întorcîndu-se doar ca să mă vadă, a zis: „Omoară-l. Pentru numele lui Dumnezeu!”

Bătrînul n-a știut ce s-a întîmplat. Nu s-a mai trezit din stupoare. L-am făcut să sîngereze doar cît a fost necesar, cît să moară fără să-mi alimenteze pasiunea întunecată. Nu suportam acel gînd. Am știut că nu avea importanță dacă trupul era descoperit, pentru că mă săturasem de Pointe du Lac, de Lestat și de acea identitate a stăpînului prosper. Aveam să dau foc casei și să mă folosesc de averea pe care o strînsesem sub mai multe nume tocmai pentru un asemenea moment.

Între timp, Lestat a pornit în urmărirea sclavilor. A lăsat atîta distrugere și moarte în urma lui, încît nimeni n-a putut să povestească nimic în legătură cu noaptea aceea de la Pointe du Lac, iar eu m-am dus cu el. La fel ca și înainte, cruzimea lui era misterioasă, dar acum îmi dezveleam colții și oamenii fugeau de mine. Numai că mersul meu hotărît mă ajuta să le întrec viteza neîndemînică și jalnică și vâlul morții, sau al nebuniei, se lăsa. Puterea și dovada vampirului erau incontestabile, așa că sclavii s-au împrăștiat în toate direcțiile. Apoi m-am întors și am dat foc casei.

Lestat a venit în fugă după mine. „Ce faci?” a strigat el. „Ești nebun?” Dar flăcările nu mai puteau fi stinse. „Au plecat și tu distrugi tot.” Se tot învîrtea prin salonul magnific, în mijlocul splendorii lui fragile. „Scoate-ți sicriul. Mai ai trei ceasuri pînă-n zori!” i-am spus eu. Casa era un rug funerar.

— Focul ar fi putut să-ți facă rău? întrebă băiatul.

— Categorie! spuse vampirul.

— Te-ai dus înapoi la oratoriu? Era un loc sigur?

— Nu. Deloc. Aproximativ cincizeci și cinci de sclavi erau răspîndiți peste tot. Majoritatea n-ar fi dorit să ducă o viață de fugar și, mai mult ca sigur că s-ar fi dus la Freniere sau spre sud, la plantația Bel Jardin, din josul fluviului. Nu aveam de gînd să rămîn acolo în noaptea aceea. Dar nu era nici destul timp pentru a mă duce în altă parte.

— Femeia, Babette! zise băiatul. Și vampirul zîmbi.

— Da, m-am dus la Babette. Locuia acum la Frénière cu tînărul ei soț. Am avut destul timp ca să-mi urc sicriul în trăsura și să mă duc la ea.

— Dar Lestat?

Vampirul oftă.

— Lestat a mers cu mine. Voia să se ducă la New Orléans și a încercat să mă convingă să fac și eu același lucru, dar cînd și-a dat seama că aveam de gînd să mă ascund la Freniere, a vrut și el să mă însoțească. Nici n-am fi reușit să ajungem la New Orléans, căci se lumina de ziuă. Ochii muritorilor nu puteau să vadă acest lucru, dar Lestat și cu mine, da.

Acum, în legătură cu Babette, o mai vizitasem o dată. Așa cum ți-am spus, scandalizase coasta rămînînd singură pe plantație, fără un bărbat în casă, fără o bătrînă măcar. Cea mai mare problemă a lui Babette era că, deși reușea din punct de vedere financiar, suferea datorită izolării sociale. Era atît de sensibilă, încît bogăția în sine nu însemna nimic pentru ea; familia, neamul... asta însemna ceva pentru Babette. Deși a izbutit să păstreze plantația, scandalul o măcina și, în interior, începea să cedeze. I-am apărut într-o seară, în grădină. Nedîndu-i voie să mă vadă, i-am spus cu un glas foarte blînd că eram aceeași persoană pe care o mai văzuse și altă dată. Că știam că suferă. „Nu te aștepta ca oamenii să înțeleagă”, i-am zis apoi. „Sînt niște proști. Vor să te retragi datorită morții fratelui tău. Ți-ar folosi viața ca și cum ar fi, pur și simplu, ulei pentru o lampă. Trebuie să-i înfrunți, dar cu puritate și încredere.” Ea asculta în liniște. I-am spus că trebuia să dea un bal într-un scop de binefacere. Și scopul trebuia să fie religios. Putea alege o mănăstire din New Orléans, oricare, și să organizeze un bal de binefacere. Trebuia să le invite pe cele mai bune prietene ale mamei ei decedate, pentru a-i fi însoțitoare și să facă totul cu o încredere absolută, încrederea absolută era necesară mai presus de toate. Încrederea și puritatea erau extrem de importante.

Ei bine, Babette a considerat ideea genială. „Nu știu ce ești și nici n-o să-mi spui”, a zis ea. (Și era adevărat, nu i-aș fi spus.) „Dar eu cred că ești un înger.” M-a implorat s-o las să-mi vadă fața. Adică, m-a implorat așa cum fac cei de genul lui Babette, care, de fapt, nu imploră pe nimeni. Nu că Babette ar fi fost orgolioasă, dar era, pur și simplu, puternică și cinstită, ceea ce, în majoritatea cazurilor, face ca implorarea... văd că vrei să mă întrebi ceva?

Vampirul tăcu.

— Ah, nu, spuse băiatul, care nu voise să se dea de gol.

— Nu trebuie să-ți fie teamă să mă întrebi. Dacă aș fi vrut să-ți ascund ceva...

Cînd spuse acest lucru, vampirul se întunecă o clipă. Se încruntă și, cînd sprîncenele i se apropiară, o adîncitură îi apărură pe frunte, deasupra sprîncenei stîngi, ca și cum cineva ar fi apăsător locul cu degetul. Îi dădea un aer de teribilă deprimare.

— Dacă aș fi vrut să-ți ascund ceva, n-aș fi deschis subiectul de la bun început, zise el.

Băiatul se trezi uitîndu-se la ochii vampirului, ale căror gene erau ca niște fire negre subțiri, înfipite în pleoape.

— Întrebă-mă, îi spuse el băiatului.

— Babette, felul în care ai vorbit de ea, zise băiatul. De parcă ai fi simțit ceva deosebit.

— Ți-am dat cumva impresia că n-aș fi capabil să simt? întrebă vampirul.

— Nu, absolut deloc. E evident că ți-a fost milă de bătrîn. Ai stat să-i oferi alinare cînd tu însuși erai în primejdie. Și ceea ce ai simțit pentru tînărul Frénière cînd Lestat a vrut să-l ucidă... toate astea mi le-ai explicat. Dar mă întrebam... aveai vreun sentiment deosebit pentru Babette? Oare acest sentiment te-a făcut să-i aperi familia?

— Te referi la dragoste, spuse vampirul. De ce eziți să pronunți cuvîntul?

— Pentru că ai vorbit de detașare, zise băiatul.

— Crezi că îngerii sînt detașați? întrebă vampirul.

Băiatul se gîndi o clipă.

— Da, răspunse el apoi.

— Nu sînt oare capabili de dragoste? întrebă vampirul. Nu-l privesc pe Dumnezeu cu o dragoste absolută?

Băiatul se gîndi o clipă.

— Dragoste sau adorație, zise el.

— Care e deosebirea? Întrebă vampirul gînditor. Care e deosebirea?

Era limpede că nu îl întreba pe băiat, ci pe sine.

— Îngerii simt iubirea, mîndria... mîndria Căderii... și ura. Sentimentele puternice ale persoanelor detașate, în care emoțiile și voința sînt același lucru, spuse el, în sfîrșit.

Se uită la masă stăruitor ca și cum, gîndindu-se mai bine, n-ar fi fost pe deplin mulțumit.

— Aveam pentru Babette... un sentiment puternic. Nu cel mai puternic pe care l-am simțit vreodată pentru o ființă omenească, spuse el și își ridică privirea. Dar era ceva foarte puternic. Babette era pentru mine o ființă ideală în felul ei...

Se mișcă ușor pe scaun, pelerina foșnindu-i încet, și își întoarse privirea spre fereastră. Băiatul se aplecă și se uită la casetă. După aceea scoase alta din servietă și, cerîndu-i scuze vampirului, o introduse în aparat.

— Mă tem că am întrebare ceva prea personal. N-am vrut..., îi spuse el repede.

— Nici vorbă, spuse vampirul, privind-l. E o întrebare la obiect. Simt iubirea și am simțit-o într-o oarecare măsură pentru Babette, deși n-a fost cea mai mare iubire pe care am simțit-o vreodată. Era conturată în Babette.

Ca să revin la povestea mea, balul de binefacere dat de ea s-a bucurat de succes și i-a asigurat reintrarea în societate. Banii ei au înlăturat orice îndoieli din mințile rudelor pretendenților ei și s-a măritat. În serile de vară, obișnuiam să o vizitez, fără să mă vadă și fără să-i dau de știre că mă aflam acolo. Mă duceam să văd că era fericită și văzînd-o astfel, eram și eu fericit.

Deci, la ea m-am dus atunci cu Lestat. Acesta i-ar fi ucis pe membrii familiei Frénière demult, dacă nu l-aș fi împiedicat și acum credea că asta intenționez să fac. „Ce liniște ne-ar aduce asta?” l-am întrebat eu. „Zici de mine că sînt idiot, dar tu ai fost idiot tot timpul. Crezi că nu știu de ce ai făcut din mine un vampir? Pentru că nu puteai să trăiești singur, nu izbuteai să faci nici cele mai simple lucruri. De ani de zile mă ocup de toate treburile, în timp ce tu te pretinzi superior. Nu mai ai ce să-mi spui despre viață. Nu mai am nevoie de tine. Tu ești cel care are nevoie de mine și, dacă te atingi măcar de vreunul din sclavii Frénière, mă descotorosesc de tine. Va fi o luptă între noi și nu e nevoie să-ți atrag atenția că am mai multă inteligență în degetul mic decît ai tu în toată ființa. Fă cum îți spun.”

Ei bine, asta l-a uimit, deși n-ar fi trebuit; și a protestat că mai avea multe să-mi spună despre lucruri și tipuri de oameni pe care aș fi putut să-iucid, oameni care ar fi putut provoca o moarte subită, despre locuri unde nu aveam voie să merg niciodată și așa mai departe, prostii pe care abia le suportam. Dar nu aveam timp pentru el. Lumina era aprinsă în coliba supraveghetorului de la Freniere și acesta încerca să-i liniștească pe sclavii fugari și pe ai lui. Focul de la Pointe du Lac se mai vedea încă pe cer. Babette era îmbrăcată și se ocupa de hîrtii, după ce trimisese căruțe la Pointe du Lac și sclavi care să ajute la stingerea flăcărilor. Sclavii fugari și înspăimîntați erau ținuti separat de ceilalți și, în momentul acela, toată lumea le lua povestirile drept aiureli caracteristice sclavilor. Babette știa că se întimplase ceva îngrozitor și bănuia că era vorba de crimă, nici gînd de ceva supranatural. Cînd am dat de ea, se afla în birou, scriind despre foc în jurnalul plantației. Era aproape dimineată. Aveam doar cîteva minute pentru a o convinge că trebuia să mă ajute. l-am vorbit întîi, nelăsînd-o să se întoarcă, iar ea m-a ascultat în tăcere. l-am spus că aveam nevoie de o cameră să mă odihnesc. „Nu ți-am făcut niciodată rău. Îți cer acum o cheie și promisiunea că nimeni nu va încerca să intre în camera aceea pînă diseară. Atunci o să-ți povestesc tot.” Eram aproape disperat. Cerul începea să se lumineze. Lestat era în livadă cu sicriele. „Dar de ce ai venit la mine în noaptea asta?” m-a întrebat ea. „Și de ce să nu fi venit la tine?” am zis eu. „Nu te-am ajutat în clipele cînd aveai nevoie de îndrumare, cînd numai tu erai puternică în mijlocul celor dependenți de tine și slabi? Nu ți-am oferit de două ori sfaturi bune? N-am vegheat de atunci asupra fericirii tale?” îl vedeam pe Lestat la fereastră. Era cuprins de panică. „Dă-mi cheia unei camere și nu lăsa pe nimeni să se apropie pînă la căderea serii. Îți jur că nu ți-aș face nici un rău.” „Și dacă nu vreau... dacă eu cred că vii din partea diavolului?” m-a întrebat ea atunci și a vrut să se întoarcă, dar eu am stins lumînarea. M-a văzut stînd cu spatele în dreptul ferestrei care se lumina. „Dacă nu vrei și crezi că vin din partea diavolului, o să mor”, i-am spus eu. „Dă-mi cheia. Aș putea să te omor și acum dacă aș vrea, nu înțelegi?” M-am apropiat de ea și m-am arătat mai mult privirii ei, iar ea a rămas cu gura căscată și s-a dat înapoi, ținîndu-se de brațul fotoliului. „Dar n-o voi face. Mai degrabă aș muri eu, decît să teucid. O să mor dacă nu-mi dai cheia pe care ți-o cer.”

Am obținut-o. Nu știu ce a fost în mintea ei, dar mi-a oferit una din încăperile de la parter unde era ținut vinul și sînt sigur că ne-a văzut pe mine și pe Lestat aducînd sicriele. Nu numai că am încuiat ușa, dar am și baricadat-o. Cînd m-am trezit, seara, Lestat era în picioare.

— Deci s-a ținut de cuvînt.

— Da. Ba a mers chiar mai departe. Nu numai că a respectat ușa noastră închisă, dar a încuiat-o și pe dinafară.

— Și povestirile sclavilor... le auzise?

— Da, le auzise. Lestat a fost primul care a descoperit că eram încuiați și s-a înfuriat teribil. Intenționase să plece la New Orléans cât mai repede. Acum era extrem de bănuitor în privința mea. „Am avut nevoie de tine doar cât a trăit tata”, a zis el încercînd să găsească o ieșire. Locul era o adevărată temniță.

— „Să știi că n-o să mai înghit nimic de la tine”, mi-a spus el. Nici nu voia să-mi întoarcă spatele. Mă chinuiam să aud glasuri din camerele de la etaj, dorindu-mi ca el să tacă, nevrînd să-i mărturisesc care erau sentimentele mele față de Babette sau ce speram.

Mă mai gîndeam și la altceva. M-ai întrebat de sentiment și detașare. Unul din aspectele acestui sentiment detașat, cum l-aș numi, este că te poți gîndi la două lucruri în același timp. Poți să te gîndești că nu ești în siguranță și că poți muri și poți să te mai gîndești la ceva abstract și îndepărtat. Așa se întîmpla și cu mine. Mă gîndeam în clipa aceea, în tăcere și cu profunzime, cât de sublimă ar fi putut să fie prietenia dintre mine și Lestat; cât de puține impedimente ar fi existat și cât de multe lucruri am fi putut împărți. Poate că simțeam asta din cauza apropierii lui Babette, căci cum altfel aș fi putut să ajung să o cunosc cu adevărat decît apelînd la metoda supremă; să-i iau viața, să devin una cu ea într-o îmbrățișare a morții, cînd sufletul meu s-ar fi contopit cu inima ei, hrănindu-se cu ea. Dar sufletul meu dorea să o cunoască pe Babette fără să fie nevoie să o ucid, fără să-i răpesc ultima suflare, ultima picătură de sînge. În cazul lui Lestat însă, cât de bine am fi putut să ne cunoaștem, dacă ar fi fost un om de caracter, un om care să raționeze puțin. Mi-am amintit de vorbele bătrînului; Lestat, un elev inteligent, un iubitor al cărților care fuseseră arse. Eu nu-l cunoșteam decît pe acel Lestat care își bătea joc de biblioteca mea, spunînd că era o grămadă de praf, care îmi ridiculiza mereu lecturile și meditațiile.

Mi-am dat seama că acum în casă era liniște. Din cînd în cînd se auzeau scîndurile scîrțîind sub pași și, printre ele răzbătea o lumină foarte slabă. Îl vedeam pe Lestat pipăind zidurile de cărămidă, fața lui dură de vampir devenind o mască schimonosită de frustrare omenească. Eram convinși că trebuia să ne despărțim imediat, că trebuia să pun dacă era nevoie, chiar și un ocean între noi. Și mi-am dat seama că îi suportasem atîta timp datorită faptului că mă îndoisesem de mine însumi. Mă păcălisem cu gîndul că stăteam pentru bătrîn, pentru sora mea și soțul acesteia. Dar am stat cu Lestat pentru că mă temeam că nu cunosc secretele esențiale ale unui vampir, pe care nu le puteam descoperi singur și, mai important, datorită faptului că el era unicul de felul meu pe care îl cunoșteam. Nu-mi spusese niciodată cum devenise vampir și nici unde aș fi putut să mai găsesc măcar un altul ca noi. Asta mă deranja foarte mult atunci, așa cum mă deranjase patru ani. Îl uram și voiam să-l părăsesc; totuși, puteam să-l părăsesc? În timp ce toate gîndurile astea îmi treceau prin minte, Lestat își continua discursul: că el nu avea nevoie de mine, că nu avea de gînd să mai înghită nimic, cu atît mai puțin amenințărilor din partea Freniere-ilor. Trebuia să fim pregătiți în clipa în care avea să se deschidă ușa. „Nu uita!” mi-a spus el în final. „Viteză și forță; în astea nu ne pot întrece. Și spaimă. Ține minte întotdeauna: provoacă spaimă. Nu fi sentimental! Ne pui în pericol.”

„Vrei să fii singur după asta?” l-am întrebat eu. Voiam s-o spună. Eu nu aveam curajul. Sau, mai degrabă, nu-mi cunoșteam propriile sentimente.

„Vreau să ajung la New Orléans!” a zis el. „Te-am prevenit doar că n-am nevoie de tine. Dar ca să ieșim de aici, avem nevoie unul de celălalt. Încă n-ai învățat să-ți folosești puterile! Nu ai un simț înnăscut a ceea ce ești! Folosește-ți puterea de convingere cu femeia asta, dacă o să vină. Dar dacă vine însoțită, atunci fii pregătit să acționezi în consecință.”

„Adică?” l-am întrebat eu, pentru că niciodată nu mi se păruse mai misterios decît în clipa aceea. „Ce sînt eu?” El era vădit dezgustat și și-a ridicat brațele.

„Fii pregătit...”, a zis el apoi, dezvelindu-și dinții magnifici, „să ucizi!” S-a uitat brusc la scîndurile de deasupra. „Se pregătesc de culcare, îi auzi?” După un răstimp de tăcere, timp în care Lestat s-a plimbat de colo-colo și eu am stat să mă gîndesc la ce aveam să fac sau să-i spun lui Babette sau, și mai profund chiar, la răspunsul la o întrebare și mai dificilă — ce simțeam pentru Babette? — după cîtva timp, deci, am zărit o lumină pe sub ușă. Lestat era pregătit să sară la oricine ar fi apărut. Era Babette singură; a intrat cu o lampă, fără să-l vadă pe Lestat în spatele ei, ci uitîndu-se fix la mine.

Nu o mai văzusem niciodată ca atunci; părul îi era lăsat liber pentru culcare, o bogăție de valuri negre revărsate peste capotul alb; chipul îi era încordat din cauza grijii și a spaimei. Acest lucru făcea să fie îmbujorată și ochii ei căprui și mari păreau imenși. Așa cum ți-am mai spus, îmi plăceau forța și cîntea ei, sufletul ei mare. Nu simțeam pentru ea o pasiune ca aceea pe care ai simți-o tu. Dar o găseam mai atrăgătoare decît orice altă femeie din cele pe care le cunoscusem în viața de muritor. Chiar și sub capotul acela sever, brațele și sînii îi erau rotunde și moi; mi se părea un suflet incitant, îmbrăcat într-o carne minunată și misterioasă. Eu, care sînt dur, chibzuit și devotat unui scop, m-am simțit atras de ea într-un mod irezistibil; știind că totul nu putea culmina decît cu moartea, i-am întors imediat spatele, întrebîndu-mă dacă, atunci cînd se uita în ochii mei, îi vedea lipsiți de viață și de suflet.

„Tu ești cel care a mai venit la mine”, a zis ea, de parcă n-ar fi fost sigură. Și ești proprietarul de la

Pointe du Lac. Tu ești!" Atunci mi-am dat seama că auzise povestirile îngrozitoare legate de noaptea precedentă și că nu o puteam minți. Mă mai arătasem ei de două ori cu scopul de a-i vorbi; nu puteam să mă ascund acum sau să-mi minimalizez înfățișarea nefirească.

„Nu vreau să-ți fac nici un rău”, i-am spus eu. „Am nevoie doar de o trăsură și cai... caii pe care i-am lăsat azi-noapte la păscut.” Nu părea să mă fi auzit; s-a apropiat mai mult, fiind ferm hotărâtă să mă prindă în cercul de lumină.

Atunci l-am văzut pe Lestat contopindu-se cu umbra ei pe zidul de cărămidă; era nerăbdător și periculos. „Îmi dai trăsura?” am insistat eu. Acum se uita la mine, ținând lampa ridicată; tocmai când am vrut să-mi feresc privirea, am văzut-o schimbându-se la față. Chipul îi era împietrit și gol, de parcă sufletul ei și-ar fi pierdut cunoștința. A închis ochii și a clătinat din cap. M-am gândit că, într-un fel, o făcusem să cadă în transă fără nici un efort din partea mea. „Ce ești?” m-a întrebat ea în șoptă. „Ești diavol. Erai diavol și atunci când ai venit la mine!”

„Diavol!” am zis eu. Asta m-a întristat mai mult decât aș fi crezut că era posibil. Dacă ea credea acest lucru, atunci își închipuia că sfatul meu nu era bun; va avea îndoieli. Era bogată și avea o viață bună și știam că nu trebuia să facă una ca asta. La fel ca toți oamenii puternici, a cunoscut întotdeauna un oarecare grad de singurătate; era ca o străină marginalizată, o necredincioasă de un anume fel. Iar echilibrul în care trăia ar fi putut fi tulburat, dacă începea să-și pună la îndoială propria bunătate. Se uita la mine cu o groază nedisimulată. Parcă din cauza groazei, uitase de situația precară în care se afla. În clipa aceea, Lestat, care era atras de slăbiciune ca un om însetat de apă, a apucat-o de încheietura mîinii, iar ea a țipat și a scăpat lampa din mînă. Flăcările au aprins uleiul vărsat și Lestat o împingea cu spatele spre ușa deschisă. „Adu trăsura!” i-a spus el. „Adu-o imediat, împreună cu caii. Ești într-un pericol de moarte; nu mai vorbi de diavoli!” Eu am călcat flăcările în picioare și m-am dus după Lestat, strigîndu-i să-i dea drumul. O ținea de încheieturile ambelor mîini și ea era furioasă. „O să trezești toată casa dacă nu-ți ții gura!” mi-a zis el. „Și o s-o omor! Adu trăsura... condu-ne. Vorbește cu băiatul de la grajd!” i-a spus el apoi, împingînd-o afară. Mergeam încet prin curtea întunecată, eu cuprins de o tristețe fără margini, Lestat în fața mea, iar înaintea noastră, Babette, avansînd cu spatele, fixîndu-ne cu privirea în întuneric. Deodată s-a oprit. O lumină slabă licărea în casă, undeva la etaj. „Nu vă dau nimic!” a spus ea. Eu l-am prins de braț pe Lestat și i-am zis să mă lase pe mine să rezolv situația. „O să le spună tuturor dacă nu mă lași să vorbesc cu ea”, i-am șoptit eu.

„Atunci, stăpînește-te”, mi-a zis el dezgustat. „Fii tare. Nu o lua cu binișorul.”

„Între timp tu du-te... în grajd și adu trăsura și caii. Dar fără să ucizi!” Nu știam dacă avea să mă asculte sau nu, dar a plecat repede, iar eu m-am apropiat de Babette. Pe chipul ei se citea un amestec de furie și hotărîre. „Piei din fața mea, Satană,” mi-a spus și eu m-am oprit în fața ei, mut, privind-o cu aceeași siguranță cu care o făcea ea. Nu arăta că l-ar fi auzit pe Lestat în noapte. Ura ei pentru mine ardea ca un foc.

„De ce-mi spui asta?” am întrebat-o eu. „Ți-am dat cumva un sfat rău? Ți-am făcut vreun rău? Am venit să te ajut, să-ți dau putere. Nu m-am gândit decât la tine, când ar fi trebuit să nici nu-mi pese.” Ea clătina din cap.

„Bine, dar de ce, de ce-mi vorbești așa?” m-a întrebat ea. Știu ce-ai făcut la Pointe du Lac; ai trăit acolo ca un diavol! Sclavii spun tot felul de lucruri îngrozitoare! Toată ziua oamenii au stat pe drumul spre Pointe du Lac; și soțul meu a fost acolo! A văzut casa distrusă și cadavrele împrăștiate prin livezi și pe cîmpuri. *Ce ești?* De ce-mi vorbești cu atîta blîndețe? Ce vrei de la *mine*?” Se ținea de coloanele verandei, îndreptîndu-se cu spatele, încet, spre scară. Ceva s-a mișcat în dreptul ferestrei luminate.

„Nu pot să-ți răspund acum la toate întrebările astea”, i-am spus eu. „Crede-mă cînd îți spun că am venit la tine doar ca să-ți fac bine. Și nu ți-aș fi făcut griji și necazuri azi-noapte, dacă aș fi avut de ales!”

Vampirul tăcu.

Băiatul stătea aplecat înainte, cu ochii larg deschiși. Vampirul era împietrit, privind în gol, pierdut în gânduri și amintiri. Băiatul își coborî brusc privirea, parcă în semn de respect. Apoi se uită din nou la vampir și după aceea, iarăși în altă parte, propriul chip pîrînd la fel de întristat ca al vampirului; dădu să spună ceva, dar se răzgîndi.

Vampirul îl studie, făcîndu-l să se fîstîcească și să-și ferească din nou privirea, neliniștit. După aceea, însă își înălță capul și se uită în ochii lui. Înghiți în sec, dar continuă să-i susțină privirea.

— Asta vrei? Întrebă vampirul în șoptă. Asta voiai să auzi?

Își împinse scaunul în spate fără zgomot și se duse la fereastră. Băiatul rămase ca trăznit, uitîndu-se la umerii lui lați și la pelerina lungă. Vampirul întoarse ușor capul.

— Nu-mi răspunzi. Nu-ți ofer ceea ce vrei, nu? Voiai un interviu. Ceva care să poată fi transmis la radio.

— N-are importanță. Arunc casetele dacă vrei! spuse băiatul, ridicîndu-se. Nu pot spune că înțeleg tot ce-mi spui. Dacă aș face-o, ți-ai da seama că mint..Deci, cum aș putea să te rog să continui, decât spunînd că ceea ce înțeleg... ceea ce înțeleg nu seamănă cu nimic din ce am înțeles vreodată.

Făcu un pas spre vampir. Acesta părea să privească în jos spre Divisadero Street. Apoi întoarse încet capul, se uită la băiat și zîmbi. Chipul îi era senin, aproape afectuos. Și, deodată, băiatul se simți stînjinit. Își vîrî mîinile în buzunare și se întoarse la masă. Apoi se uită șovăitor la vampir și spuse:

— Vrei să continui... te rog?

Vampirul se întoarse cu brațele încrucișate și se rezemă de fereastră.

— De ce? întrebă el.

Băiatul nu știa ce să mai spună.

— Pentru că aș vrea să aud, zise el ridicînd din umeri. Pentru că aș vrea să știu ce s-a mai întîmplat.

— Bine, spuse vampirul, avînd pe buze același zîmbet.

Se întoarse la locul lui și, așezîndu-se, întoarse puțin casetofonul, spunînd:

— Minunată invenție... dar, dă-mi voie să continui. Trebuie să înțelegi că ceea ce simțeam atunci pentru Babette era o dorință de comunicare, mai puternică decît orice altă dorință... În afară de dorința fizică de... sînge. Aceasta era atît de puternică, încît mă făcea să simt profunzimea capacității mele de a îndura singurătatea. Cînd îi vorbisem mai înainte, fusese o comunicare scurtă dar directă, la fel de simplă și satisfăcătoare ca atunci cînd iei pe cineva de mîna. Cînd i-o strîngi. Cînd îi dai încetul cu încetul drumul. Toate acestea într-un moment de mare nevoie și tristețe. Acum, însă, eram potrivnici. Pentru Babette, eu eram un monstru; găseam acest lucru oribil și aș fi dat orice să-i alung acel sentiment. I-am spus că sfatul pe care i-l dădusem fusese bun și că nici un instrument al diavolului n-ar fi putut să facă bine, chiar dacă ar fi vrut.

„Știu!” mi-a spus ea, dar prin aceasta, spunea de fapt că nu putea să aibă mai multă încredere în mine decît în diavolul însuși. M-am apropiat de ea și s-a dat înapoi. Am ridicat brațul și s-a înfiorat, încleștîndu-și mîna pe balustradă. „Bine, atunci”, am zis eu exasperat. „De ce m-ai apărât azi-noapte? De ce ai venit singură?” Pe chipul ei am văzut șiretenie. Avea un motiv, dar în nici un caz nu voia să mi-l spună. Îi era imposibil să-mi vorbească liber, deschis, să-mi ofere comunicarea pe care o doream. Mă simțeam sfîrșit, uitîndu-mă la ea. Era deja tîrziu și auzeam cum Lestat se furișase în pivnița de vinuri, de unde luase sicriile; simțeam nevoia să plec și alte nevoi, de asemenea... de a ucide și de a bea. Dar nu asta mă obosea, ci altceva, mult mai rău. Era ca și cum noaptea aceea ar fi fost numai una dintr-o mie, o lume fără sfîrșit, o noapte șerpuind în alta și formînd un arc uriaș al cărui capăt nu-l vedeam, o noapte în care hoinăream singur sub stelele reci și indiferente. Cred că i-am întors spatele și mi-am acoperit ochii cu mîna. Mă simțeam deodată deprimat și obosit. Cred că am scos, fără să vreau, vreun sunet și atunci, în acel vast și pustiu peisaj al nopții în care eu stăteam singur și Babette era numai o iluzie, am întrezărit deodată o posibilitate la care nu mă gîndisem înainte, o posibilitate de care fugisem, sedus cum eram de lume, copleșit de simțurile caracteristice unui vampir, îndrăgostit de culoare, formă, sunet, cîntec, moliciune și variații infinite. Babette se mișca, dar nu observam. Scotea ceva din buzunar; inelul ei mare cu cheile casei zornăia acolo. Ea urca treptele. Las-o să plece, îmi spuneam eu. „Creatură a diavolului!” am șoptit eu. „Piei de lîngă mine, Satană”, am repetat și m-am uitat la ea. Încremenise pe trepte, cu ochi mari, bănuitori. Luase lampa de pe perete și o ținea în mîna, uitîndu-se fix la mine, strîngînd-o ca pe o pungă de valoare. „Crezi că vin de la diavol?” am întrebat-o eu.

Ea și-a petrecut repede degetele mîinii stîngi pe după mînerul lămpii și, cu mîna dreaptă, și-a făcut semnul crucii, rostind niște cuvinte latinești pe care abia le auzeam; s-a albit la față și a ridicat din sprîncene cînd a văzut că acest lucru nu schimbase nimic. „Te așteptai să mă prefac într-un nor de fum?” am întrebat-o eu. M-am apropiat și mai mult, căci datorită gîndurilor, căpătasem putere de detașare. „Și unde să mă fi dus, în iad, de unde am venit? La diavol, care m-a trimis?” Mă aflu la picioarele scării. „Dacă ți-aș spune că nu știu nimic despre diavol? Dacă ți-aș spune că nu știu nici măcar dacă există?” Pe diavol îl văzusem în gîndurile mele; la diavol mă gîndeam în clipa aceea. I-am întors spatele. Nu mă auzea ca tine acum. Nu asculta. M-am uitat la stele. Știam că Lestat era pregătit. Parcă ar fi fost acolo cu trăsura de ani de zile; și ea stătea pe trepte de ani de zile. Aveam senzația ciudată că fratele meu se afla acolo de ani întregi și că-mi vorbea cu un glas scăzut și agitat, iar ceea ce-mi spunea era extrem de important, numai că îmi trecea pe lîngă urechi la fel de repede cum era rostit, ca fuga unor șobolani pe grinzile unei case imense. S-a auzit un scăpărat și am văzut brusc o lumină. „Nu știu dacă vin de la diavol sau nu! Nu știu ce sînt!” i-am strigat eu lui Babette, propria mea voce asurzindu-mă. „Va trebui să trăiesc pînă la sfîrșitul lumii și nici măcar nu știu ce sînt!” Dar lumina a izbucnit deodată în fața mea; era lampa pe care ea o aprinsese cu un chibrit și pe care o ținea acum în așa fel încît să nu-i văd chipul. O clipă n-am văzut nimic decît lumina și apoi lampa m-a izbit cu putere în piept, sticla s-a spart pe cărămizi și flăcările jucau la picioarele mele, în fața mea. Lestat striga din întuneric: „Stinge-l, stinge-l, idiotule. O să te distrugă!” în orbirea mea am simțit ceva aruncat asupra-mi. Era haina lui Lestat. Mă prăbușisem neputincios lîngă coloană, neputincios atît din pricina focului și a loviturii, cît și din cea a realizării faptului că Babette a vrut să mă distrugă, și din cea a realizării faptului că nu știam ce sînt.

Toate acestea s-au întâmplat în câteva secunde. Focul fusese stins și eu am îngenuncheat în întuneric cu mâinile pe cărămizi. Sus, în capătul scării, Lestat o prinsese pe Babette din nou. M-am aruncat asupra lui, luându-l de ceafă și trăgându-l înapoi. S-a întors spre mine furios și m-a lovit cu piciorul, dar m-am agățat de el și l-am tras în jos pe trepte. Babette era îngrozită. L-am văzut silueta întunecată conturându-se pe cer și licărirea ochilor. „Haide odată!” a zis Lestat ridicându-se. Babette și-a dus mâna la gît. Ochii mei răniți se chinuiau să o vadă. Gîtul îi sîngera. „Nu uita!” i-am spus eu. „Aș fi putut să teucid! Sau să-l las pe el s-o facă! Dar n-am făcut-o. Ai spus că sînt diavol. Te înșeli.”

— Deci l-ai oprit pe Lestat exact la timp, spuse băiatul.

— Da. Lestat putea ucide și bea fulgerător. Dar nu-i salvasem decît viața fizică lui Babette. Asta aveam s-o aflu mai tîrziu. Într-o oră și jumătate, eu și Lestat ne aflam la New Orléans; caii erau aproape morți din cauza oboselii și trăsura oprită pe o stradă laterală, la un cvartal distanță de un nou hotel spaniol. Lestat a luat un bătrîn de braț și i-a pus cincizeci de dolari în mînă. „Fă-ne rost de un apartament”, i-a spus el, „și adu-ne niște șampanie. Spune că e pentru doi domni și plătește în avans. Cînd te-ntorci, o să-ți mai dau cincizeci de dolari. O să fiu cu ochii pe tine, fii convins.” Ochii lui sclipitori îl țineau pe bătrîn în mrejele lor. Știam că avea să-l ucidă imediat ce se întorcea cu cheile și asta a și făcut. Am stat în trăsură, uitîndu-mă obosit la omul acela care era din ce în ce mai vîlăguit pînă cînd, în cele din urmă, a murit, trupul prăbușindu-i-se ca un sac cu pietre în dreptul unei uși, cînd Lestat i-a dat drumul. „Noapte bună, dulce prinț!”, a zis Lestat, „și uite-ți cei cincizeci de dolari.” L-a vîrît banii în buzunar de parcă ar fi fost o glumă excelentă.

După aceea ne-am strecurat pe ușa din curte a hotelului și am urcat în salonul luxos al apartamentului. Șampania sclipea într-o frapieră rece. Două pahare se aflau pe o tavă de argint. Știam că Lestat avea să umple unul din ele, pentru ca apoi să stea uitîndu-se la acea culoare gălbuie. Iar eu, ca un om în transă, m-am așezat pe canapea, privindu-l ca și cum nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi avut vreo importanță. Trebuie să-l părăsesc sau să mor, mi-am spus eu. Mă gîndeam că ar fi fost plăcut să mor. Da, să mor. Înainte voiam să mor. Acum doream să mor. Vedeam asta cu o claritate atît de dulce, cu un calm extraordinar.

„Ești morbid!” mi-a spus Lestat deodată. „E aproape ziuă.” A tras perdeaua de dantelă și am văzut acoperișurile sub cerul de un albastru închis, iar deasupra, marea constelație Orion. „Du-te și ucide!” mi-a zis Lestat, ridicînd geamul. A sărit pervazul și l-am auzit aterizînd ușor pe acoperișul de lîngă hotel. Se ducea după sicrie, sau după unul din ele, cel puțin. Setea creștea în mine ca o febră, așa că l-am urmat. Dorința mea de a muri era constantă, ca un gînd pur, golit de orice emoție. Totuși, simțeam nevoia să mă hrănesc. Ți-am spus că nu ucideam oameni. Am pornit pe acoperiș în căutarea șobolanilor.

— Dar de ce... ai spus că Lestat n-ar fi trebuit să te facă să *începi* cu oameni? Ai vrut să spui... vrei să spui că, pentru tine, era o alegere estetică, nu morală?

— Dacă m-ai fi întrebat atunci, ți-aș fi spus că era ceva estetic, că doream să înțeleg moartea pe etape. Că moartea unui animal îmi producea o asemenea plăcere și o astfel de trăire, încît abia începusem să o înțeleg și doream să păstrez experiența morții umane pentru gîndirea mea matură. Dar era ceva moral. Pentru că toate deciziile estetice sînt, în realitate, morale.

— Nu înțeleg, spuse băiatul. Credeam că deciziile estetice pot fi complet imorale. Cum rămîne cu clișeul artistului care își părăsește soția și copiii ca să poată picta? Sau cu Nero, care cînta la harpă în timp ce Roma ardea?

— Ambele au fost decizii morale. În concepția artistului, ambele au servit unui scop superior. Conflictul e între morala artistului și cea a societății, nu între estetică și moralitate. Dar, adesea, acest lucru nu e înțeles; în asta constă pierderea, tragedia. Un artist care fură tablouri dintr-un magazin, de exemplu, își închipuie că a luat o hotărîre inevitabilă, dar imorală și se vede căzînd în dizgrație; urmează disperarea și iresponsabilitatea meschină, de parcă moralitatea ar fi o lume mare din sticlă, care poate fi complet sfărîmată printr-un singur gest. Dar nu asta mă preocupa cel mai mult atunci. Pe vremea aceea nu știam aceste lucruri. Credeam că ucid animale numai din motive estetice și mă eschivam de la a răspunde marii întrebări morale dacă, prin firea mea, eram sau nu blestemat.

Pentru că, vezi tu, chiar dacă Lestat nu-mi spusese nimic despre diavoli sau iad, credeam că sînt blestemat în clipa în care m-am dus la el, exact cum trebuie să fi gîndit luda cînd și-a pus lațul de gît. Înțelegi?

Băiatul nu spuse nimic. Dădu să vorbească, dar nu o făcu. Roșeața îi păta obrazii o clipă.

— Erai? Întrebă el în șoaptă.

Vampirul rămase nemișcat și un zîmbet stins îi jucă pe buze ca lumina. Băiatul îl privea acum ca și cum l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Poate..., spuse vampirul îndreptîndu-se și așezîndu-se picior peste picior... ar trebui să luăm lucrurile pe rînd. Poate ar fi mai bine să-mi continui povestirea.

— Da, te rog... zise băiatul.

— Eram agitat în noaptea aceea, așa cum ți-am spus. Mă eschivasem de la a răspunde la acea

Întrebare ca vampir și acum mă copleșea, iar în acea stare, nu aveam nici un chef să trăiesc. Ei bine, asta a dat naștere în mine, la fel ca în cazul oamenilor, unei dorințe de ceva care să-mi satisfacă cel puțin necesitatea fizică. Cred că am folosit asta ca scuză. Ți-am spus ce înseamnă uciderea pentru vampiri; deci poți să-ți închipui care e deosebirea dintre un șobolan și un om. Am coborât în stradă după Lestat și am parcurs o distanță de câteva cvartale. Pe atunci, străzile erau noroioase, iar cvartalele, insule deasupra rigolelor, întregul oraș fiind extrem de întunecat în comparație cu ziua de azi. Luminile erau ca niște faruri pe o mare neagră ca smoala. Deși zorii se apropiau, numai ferestrele de fronton și verandele înalte se deslușeau în beznă, iar pentru un muritor, străzile înguste găsite de mine erau extrem de întunecate. Sînt blestemat? Vin din partea diavolului? Firea mea e cea a unui diavol? mă întrebam iar și iar. Dacă da, atunci de ce mă revolt împotriva acestui lucru, de ce tremur cînd Babette aruncă în mine cu lampa aprinsă, de ce sînt scîrbit cînd ucide Lestat? Ce am devenit cînd m-am transformat în vampir? Încotro să apuc? Și, în tot acest timp, datorită faptului că dorința de moarte m-a făcut să-mi neglijez setea, aceasta a devenit și mai puternică, venele devenind adevărate șuvoaie de durere în carne; împlene îmi zvîcneau; pînă la urmă, n-am mai suportat. Sfîșiat de dorința de a nu face nimic — de a muri de foame, de a mă chinui cu gîndurile, pe de o parte și decis să ucid, pe de alta — mă aflu pe o stradă pustie, cînd am auzit un copil plîngînd.

Era undeva înăuntru. M-am furișat pe lîngă ziduri, încercînd în obișnuita mea detașare să înțeleg natura celui plîns. Era un plîns de fată obosită, îndurerată și îngrozitor de singură. Plîngea de mult timp, așa că, în curînd, avea să se oprească din pricina oboselii. Mi-am strecurat mîna pe sub oblonul greu din lemn și am tras pînă s-a desfăcut închizătoarea. Stătea în încăperea aceea întunecoasă, lîngă o femeie moartă de câteva zile. Camera era plină de cufer și pachete, de parcă un număr de oameni s-ar fi pregătit de plecare; dar mama zăcea pe jumătate îmbrăcată, cu trupul deja în descompunere și nu mai era nimeni acolo în afară de copil. Au trecut câteva clipe pînă m-a văzut și atunci a început să-mi spună că trebuia să fac ceva să-i ajut mama. Avea cel mult cinci ani și era foarte slabă, cu fața pătată de murdărie și lacrimi. M-a implorat să le ajut. Mi-a spus că trebuiau să se îmbarce pe un vapor înainte să vină molima; tatăl ei le aștepta. A început apoi să-și zgîlție mama și să plîngă în cel mai jalnic și disperat mod; după aceea s-a uitat din nou la mine și a izbucnit în plîns.

Trebuie să înțelegi că ardeam de dorința fizică de a bea. N-aș mai fi rezistat încă o zi fără să mă hrănesc. Dar existau câteva alternative: șobolanii se găseau din belșug pe străzi, iar undeva în apropiere, se auzea un cîine urlînd. Aș fi putut să fug din cameră, dacă aș fi vrut, să mă hrănesc și să mă întorc foarte repede. Dar întrebarea nu-mi dădea pace: Sînt blestemat? Dacă da, atunci de ce simt atîta milă față de ea, față de acel chip supt? De ce doresc să-i ating brațele mici și moi, să o țin pe genunchi așa cum o și fac, să o simt culcîndu-și capul pe pieptul meu, cînd îi ating ușor părul mătăsos? De ce fac asta? Dacă sînt blestemat, trebuie să vreau s-o ucid, trebuie să vreau să fac din ea hrană pentru o existență blestemată, pentru că, fiind blestemat, trebuie s-o urăsc.

Și, în timp ce astfel de gînduri îmi treceau prin minte, am văzut chipul lui Babette schimonosit de ură, cînd ținuse lampa ca să o aprindă, l-am văzut pe Lestat în minte și l-am urît și m-am simțit, da, blestemat și acela era iadul, așa că, în clipa aceea, m-am aplecat și mi-am înfipt dinții în gîtul ei moale și mic și, auzindu-i țipătul slab, i-am șoptit, chiar cînd simțeam sîngele fierbinte pe buze: „Nu durează decît o clipă și pe urmă n-o să te mai doară.” Dar ea era legată de mine și, în curînd, n-am mai fost în stare să spun nimic. De patru ani nu mai gustasem un om și acum auzeam acel ritm teribil al inimii, și ce inimă — nu de bărbat sau de animal, ci rapidă și tenace de copil, bătînd din ce în ce mai tare, refuzînd să moară, bătînd ca un pumn micuț într-o ușă, strigînd: „N-o să mor, n-o să mor, nu pot să mor, nu pot să mor...”. Cred că m-am ridicat în picioare, tot legat de ea, inima ei trăgînd-o pe a mea mai repede, fără speranță să înceteze, sîngele proaspăt curgînd prea iute pentru mine; camera se învîrtea și, fără să vreau, m-am uitat peste capul ei plecat, și peste gura ei deschisă, la chipul mamei ei în întuneric; de sub pleoapele întredeschise, ochii ei mă fixau licărind de parcă ar fi fost vii! Am azvîrlit fetița, care a căzut ca o păpușă dezarticulată. Luîndu-mi ochii îngrozit de la mamă și dînd să fug, am zărit o siluetă familiară în dreptul ferestrei. Era Lestat, care s-a dat înapoi rîzînd și a început să danseze în strada noroioasă. „Louis, Louis”, mă tachina el, ațintind spre mine un deget lung și slab cît osul, da parcă ar fi vrut să spună că mă surprinsese în flagrant delict. După aceea a sărit pervazul, dîndu-mă la o parte și a luat cadavru femeii urît mirositor din pat, începînd să danseze cu ea.

— Dumnezeule mare! șopti băiatul.

— Da, și mie îmi venea să spun același lucru, zise vampirul. S-a împiedicat de copil în timp ce o învîrtea pe mamă în cercuri largi, cîntînd în același timp, părul ei încîlcit i-a căzut pe ochi, capul i-a țîșnit brusc pe spate și un lichid negru a început să-i curgă din gură. A aruncat-o.

Eu am sărit pe geam și am luat-o la fugă pe stradă, iar el alerga după mine. „Ți-e frică? Fetița trăiește, Louis, ai lăsat-o respirînd. Să mă întorc s-o fac vampir? Am putea s-o folosim, Louis, și gîndește-te la toate rochițele frumoase pe care am putea să i le cumpărăm. Louis, așteaptă, Louis, mă întorc dacă vrei”. Așa a alergat după mine tot drumul pînă la hotel, pe acoperișuri, unde speram să-l pierd, pînă cînd am sărit geamul înapoi în salon, închizîndu-l furios. S-a izbit în el, cu brațele întinse, ca

o pasăre care încearcă să treacă prin geam și a început să-l zgâlțîie. Îmi ieșisem cu totul din minți. M-am învîrtit prin cameră căutînd o modalitate să-l omor. Mi-l închipuiam calcinat pe acoperișul de alături. Pînă la urmă, furia m-a orbit de tot, așa încît, cînd a spart geamul, ne-am bătut așa cum nu ne mai bătuserăm niciodată. Iadul m-a făcut să mă opresc, gîndul la iad, la noi doi ca două suflete în iad care se luptau cuprinse de ură. Mi-am pierdut încrederea, hotărîrea, forța. Atunci m-am trezit la podea și el, deasupra mea, mă privea cu ochii reci, deși pieptul îi tresaltă. „Ești un prost, Louis”, mi-a zis cu o voce calmă. Era atît de calm, încît m-a readus la realitatea. „Răsare soarele”, a spus el apoi și pieptul continua să-i tresalte din cauza luptei, iar ochii i se îngustaseră cînd își aruncă privirea pe fereastră. Nu-l mai văzusem niciodată așa. Lupta îl potolise; sau altceva o făcuse. „Intră în sicriu”, mi-a spus el atunci, fără cea mai mică urmă de furie. „Dar mîine seară... o să stăm de vorbă.” Eram destul de amețit. Lestat să stea de vorbă! Nu-mi venea să cred. Niciodată nu stătusem de vorbă cu adevărat. Cred că ți-am descris cu precizie certurile noastre, momentele de furie.

— Voia cu disperare banii și casele tale, spuse băiatul. Sau poate se temea la fel de mult ca și tine să rămînă singur?

— La lucrurile astea m-am gîndit și eu. Mi-a trecut prin cap chiar că Lestat avea de gînd să mă omoare, într-un mod pe care nu-l cunoșteam. Pe atunci nu știam de ce mă trezeam în fiecare seară cînd mă trezeam, dacă era ceva automat cînd somnul acela al morții mă părăsea și de ce, uneori, acest lucru se întîmpla mai devreme decît alteori. Era unul din lucrurile pe care Lestat nu voia să mi le explice. Și, adesea, el se trezea înaintea mea. Îmi era superior în toate, așa cum ți-am mai spus. În dimineața aceea am închis sicriul cu un fel de disperare.

Ar trebui să-ți explic acum, totuși, că închiderea sicriului e întotdeauna tulburătoare. E ca și cum ți s-ar face o anestezie pe masa de operație. Pînă și o greșeală întîmplătoare din partea unui intrus ar putea să însemne moarte.

— Dar cum ar fi putut să te omoare? N-ar fi putut să te expună luminii, pentru că n-ar fi rezistat el însuși.

— E adevărat, dar trezindu-se înaintea mea, ar fi putut să bată capacul în cuie. Sau să dea foc sicriului. Principalul era că nu știam ce ar fi putut să facă, ce-ar fi putut să știe și eu nu. Dar atunci nu era nimic de făcut și, datorită gîndurilor legate de femeia și fițița moarte și datorită soarelui care răsărea, nu mai aveam putere să mă cert cu el, așa că m-am culcat și am avut niște vise îngrozitoare.

— Visezi! spuse băiatul.

— Adesea, zise vampirul. Dar, uneori, îmi doresc să nu fi spus așa. Pentru că, niciodată, ca muritor, n-am avut astfel de vise, atît de lungi și de limpezi; și nici asemenea coșmaruri încîlcite. La început, visele acestea mă absorbeau atît de mult, încît mă luptam din răsuputeri să mă trezesc și mă gîndeam la ele jumătate din noapte; amețit de ele, adesea, căutam să le pricep. În multe privințe, erau la fel de evazive ca cele ale muritorilor. De exemplu, l-am visat pe fratele meu, care era lîngă mine într-un stadiu între viață și moarte, și-mi cerea ajutorul. Adesea o visam pe Babette și, tot adesea — aproape întotdeauna apărea în visele mele un pustiu imens, acel pustiu al nopții pe care îl văzusem cînd fusesem blestemat de Babette, cum ți-am spus. Era ca și cum toate siluetele ar fi mers și ar fi vorbit în căminul pustit al sufletului meu blestemat. Nu-mi amintesc ce-am visat în ziua aceea, poate pentru că-mi aduc aminte prea bine ce am discutat cu Lestat seara următoare. Văd că aștepți cu nerăbdare să afli.

Păi, așa cum ți-am mai spus, Lestat m-a uluit cu noul lui calm, cu atenția lui. Dar cînd m-am trezit în seara aceea, nu mai era la fel, nu la început. În salon erau femei. Cîteva lumînări erau împrăștiate pe măsută și pe bufetul sculptat, iar Lestat o ținea pe după umeri pe una din femei și o săruta. Ea era foarte beată și foarte frumoasă, o păpușă de femeie amețită, al cărei păr cădea ușor pe umerii goi și pe sînii parțial dezveliți. Cealaltă femeie stătea la masă bînd dintr-un pahar de vin. Am văzut că mîncaseră toți trei (Lestat prefăcîndu-se... ai fi surprins dacă ai auzi că oamenii nu observă că un vampir doar se prefacă că mîncă), și femeia de la masă era plictisită. Toate acestea m-au făcut să mă neliniștesc. Nu știam ce avea de gînd Lestat. Dacă intram în cameră, femeia și-ar fi îndreptat atenția asupra mea. Și nu-mi puteam închipui ce s-ar mai fi întîmplat după aceea, doar că Lestat intenționa să le ucidem pe amîndouă. Cea de pe canapea, de lîngă el, îl tachina deja în legătură cu sărutările lui, cu răceala și lipsa dorinței față de ea. Iar femeia de la masă urmărea totul cu niște ochi negri, migdalați, care păreau plini de satisfacție; cînd Lestat s-a ridicat și s-a dus lîngă ea, atingîndu-i brațele goale, s-a înveselit. Aplecîndu-se să o sărute, m-a zărit prin deschizătura ușii. M-a fixat o clipă, după care a continuat să discute cu femeile. S-a aplecat și a suflat în cîteva lumînări de pe masă. „E prea întuneric”, a zis femeia de pe canapea. „Lasă-ne în pace”, a spus cealaltă. Lestat s-a așezat și i-a făcut semn să se așeze la el în brațe. Iar ea a făcut-o, petrecîndu-și brațul stîng pe după gîtul lui și, cu mîna dreaptă, dîndu-i pe spate părul blond. „Ai o piele rece ca gheața”, a spus ea, înfiorîndu-se ușor. „Nu întotdeauna”, a zis Lestat și și-a ascuns fața în gîtul ei. Urmăream totul fascinat. Lestat era foarte deștept și crud, dar nu mi-am dat seama cît de deștept era decît atunci, cînd l-am văzut înfigîndu-și dinții în carnea ei, apăsîndu-i gîtul cu degetul mare și strîngînd-o cu celălalt braț atît de tare, încît a

băut pe săturate fără ca cealaltă să-și dea seama de ceva. „Prietenă ta nu rezistă vinului”, a zis el ridicându-se de pe scaun și lăsând-o pe femeia fără cunoștință acolo, cu brațele încrucișate sub obraz pe masă. „E o proastă”, a spus cealaltă, care se dusese la fereastră și privea luminile. Pe atunci, New Orléans era un oraș cu clădiri joase, cum probabil că știi. Și, în asemenea nopți senine ca aceea, ferestrele de pe străzi se vedeau foarte frumos de la ferestrele înalte ale noului hotel spaniol; și stelele păreau foarte aproape pe atunci deasupra acelor lumini slabe, așa cum par când te afli pe mare. „Pot să-ți încălzesc pielea aia rece mai bine decât ea.” S-a întors spre Lestat și trebuie să mărturisesc că am răsuflat ușurat, dându-mi seama că el avea să se ocupe și de ea. Dar el nu se gândea la ceva atât de simplu. „Crezi?” a întrebat-o el, luînd-o de mînă, iar ea a exclamat: „Ești cald.”

— Sîngele îl încălzise, spuse băiatul.

— Da, zise vampirul. După ce ucide, un vampir e la fel de cald ca tine acum.

După aceea, se uită la băiat și zîmbi.

— Deci, cum îți spuneam... Lestat îi ținea mîna într-a lui, zicîndu-i că cealaltă îl încălzise. Chipul îi era îmbujorat, bineînțeles, foarte schimbat. A tras-o mai aproape și ea l-a sărutat. Remarcînd printre hohotele de rîs că era un adevărat cuptor de pasiune. „Ah, dar prețul e foarte mare”, i-a zis el, prefăcîndu-se trist. „Drăguța ta prietenă...” A ridicat din umeri. „Am epuizat-o.” S-a dat înapoi, ca pentru a o invita să se apropie de masă. Și ea a făcut-o, arborînd un aer de superioritate. S-a aplecat să se uite la prietenă ei, dar și-a pierdut interesul — pînă cînd a văzut ceva. Era un șervet pe care căzuseră ultimele picături de sînge din rana de la gît. L-a luat, chinuindu-se, să-l vadă în întuneric. „Lasă-ți părul pe spate”, a zis Lestat încet și ea a aruncat șervetul indiferentă, desfăcîndu-și părul, așa încît acesta i s-a revărsat blond și ondulat pe spate. „Moale”, a zis el, „atît de moale. Mi te închipui așa, întinsă într-un pat din satin.” „Ce lucruri mai spui și tu!” a zis ea și i-a întors spatele în joacă. „Știi ce fel de pat?” a întrebat-o el, iar ea a rîs și a spus că al *lui*, își închipuia. S-a uitat în spate în timp ce el înainta și, fără să-și ia măcar o dată ochii de la ea, a împins ușor trupul prietenei ei așa încît acesta a căzut de pe scaun, rămînînd pe podea cu ochii fixați în gol. Femeia a rămas cu gura căscată și s-a depărtat repede de cadavru, fiind gata să răstoarne o măsuță. Lumînarea a căzut și s-a stins. „Stinge lumina... stinge lumina”, a zis Lestat încet și apoi a prins-o în brațe ca pe o molie care se zbătea, înfigîndu-și dinții în ea.

— La ce te gîndeai în timp ce priveai? îl întreabă băiatul. Ai vrut să-l oprești așa cum ai vrut să-l împiedici să-l omoare pe Freniere?

— Nu, spuse vampirul. N-aș fi putut să-l opresc. Și trebuie să înțelegi că știam că ucide oameni în fiecare noapte. Animalele nu-i dădeau nici o satisfacție. La acestea apela doar cînd toate celelalte încercări eșuau, dar niciodată nu le prefera. Dacă am simțit vreun pic de milă pentru femeile acelea, era ascunsă adînc în propria-mi tulburare. Încă mai simțeam în piept bătăile inimii legate de dubla mea natură. Eram furios că Lestat însenase totul pentru mine, așteptînd să mă trezesc ca să leucidă pe cele două femei și m-am întrebat din nou dacă aș fi putut să mă desprind de el, simțînd ura și propria mea slăbiciune mai mult ca oricînd. Între timp, el le-a așezat frumoasele cadavre la masă și s-a apucat să aprindă toate lumînările, pînă cînd încăperea era luminată ca pentru o nuntă. „Intră, Louis”, a spus el. „Ți-aș fi adus o parteneră, dar știu că-ți place să ți le alegi singur. Păcat că Mademoiselle Frénière preferă să azvîrle cu lămpi aprinse. Asta face ca petrecerea să lîncezească, nu crezi? Mai ales cînd te afli într-un hotel.” A așezat-o pe fata cea blondă în așa fel încît capul să-i cadă într-o parte, pe damascul în care era îmbrăcată speteaza scaunului, iar cea cu părul mai închis la culoare stătea cu bărbia lipită de piept, chiar deasupra sînilor; aceasta se albise și trăsăturile chipului ei păreau deja rigide, de parcă ar fi făcut parte dintre acele femei a căror frumusețe e creată de focul personalității. Dar cealaltă părea să doarmă și nici măcar nu eram sigur că murise. Lestat făcuse două răni, una pe gît și una deasupra sînului stîng și sîngele curgea încă din amîndouă. Apoi i-a ridicat încheietura mîinii și, după ce i-a tăiat-o cu un cuțit, a umplut două pahare și m-a invitat să iau loc.

„O să te părăsesc”, i-am zis eu imediat. „Voiam să-ți spun asta.”

„Bănuiam”, a răspuns el, rezemîndu-se de spetează, „și mai bănuiam, de asemenea, că o să faci un anunț pompos, că o să-mi spui ce monstru, ce criminal vulgar sînt.”

„Nu te judec în nici un fel. Nu mă interesezi, în prezent nu mă interesează decât propria mea fire și am ajuns să cred că nu e cazul să mă aștept să-mi spui adevărul în legătură cu asta. Tu folosești cunoștințele pentru puterea personală”, i-am spus eu și bănuiesc că, așa cum fac mulți oameni cînd spun astfel de lucruri, nu mă uitam la el, ci îmi ascultam propriile cuvinte. Dar apoi i-am văzut chipul din nou ca atunci cînd spusese că aveam să stăm de vorbă. Mă *asculta*. Deodată n-am mai știut ce să spun. Simțeam distanța dintre noi la fel de dureros ca întotdeauna. „De ce ai devenit vampir?” l-am întrebat eu brusc. „Și de ce vampirul care ești? Răzbunător și bucuros să iei viețile oamenilor, chiar și atunci cînd nu ai nevoie. Fata asta... de ce ai omorît-o cînd una ar fi fost de ajuns? Și de ce ai înspăimîntat-o atît, înainte s-o ucizi? Și de ce ai așezat-o în acea poziție grotescă, de parcă ai ispiți zeii să te lovească pentru blasfemia ta?” Toate acestea le asculta fără să spună nimic și, în timpul pauzei care a urmat, m-am simțit din nou încurcat. Ochii lui Lestat erau mari și gînditori; îi mai văzusem astfel,

dar nu-mi aminteam cînd, cu siguranță nu cînd vorbise cu mine.

„Ce crezi că e un vampir?” m-a întrebat cu un glas sincer.

„Nu pretind că aș ști. Tu pretinzi asta. Ce este?” l-am întrebat, dar el n-a răspuns nimic, ca și cum ar fi simțit lipsa de sinceritate, sfidarea. Mă privea nemișcat, iar eu am spus: „Știu că, după ce o să te părăsesc, o să încerc să aflu. O să călătoresc prin toată lumea, dacă va fi nevoie, ca să găsesc alți vampiri. Știu că trebuie să existe; nu-mi dau seama de ce n-ar exista în număr mare. Și sînt convins că voi găsi vampiri care vor avea mai multe în comun cu mine decît avem noi doi. Vampiri care înțeleg cunoașterea la fel ca mine și care și-au folosit natura superioară de vampiri ca să afle secrete la care tu nici măcar nu visezi. Dacă nu mi-ai spus tot, o să aflu singur sau de la ei cînd o să-i găsesc.”

A clătinat din cap. „Louis!” a spus. „Tu ești îndrăgostit de natura ta umană! Cauți fantome ale propriului tău eu. Freniere, sora lui... astea sînt imagini a ceea ce ai fost și încă tînjești să mai fii. În idila ta cu viața de muritor, ești mort pentru natura ta de vampir!”

Am obiectat imediat. „Natura de vampir a fost cea mai mare aventură a vieții mele; tot ce s-a întîmplat înainte e ca în ceață, neclar; am trecut prin viața de muritor ca un orb care orbecăie de la un obiect solid la altul. Abia cînd am devenit vampir, am respectat pentru prima oară tot ce înseamnă viața. Pînă atunci nu văzusem nici o ființă omenească vie, pulsînd; n-am știut ce e viața decît cînd aceasta a țîșnit ca un șuvoi pe buzele și mîinile mele!” M-am trezit uitîndu-mă la cele două femei, cea brunetă căpătase o nuanță albăstruie îngrozitoare. Blonda respira. „Nu e moartă!” i-am spus eu deodată.

„Știu. Las-o în pace”, a zis el și, ridicîndu-i încheietura mîinii, i-a făcut o altă creștătură lîngă cealaltă care se

cicatriza și și-a umplut paharul. „Tot ce spui are sens”, mi-a zis el apoi, sorbind din pahar. „Ești inteligent. Eu n-am fost niciodată. Tot ce-am învățat am prins ascultîndu-i pe alții, nu din cărți. N-am mers la școală cît ar fi trebuit. Dar nu sînt prost și trebuie să mă ascuți pentru că ești în pericol. Nu-ți cunoști natura de vampir. Ești ca un adult care, privind înapoi spre copilărie, își dă seama că n-a apreciat-o niciodată. Nu poți, ca bărbat, să te întorci la grădiniță ca să te joci și să ceri dragoste și grijă numai pentru că acum le cunoști valoarea. Asta se întîmplă cu tine și cu natura muritorilor. Ai renunțat la ea. Nu te mai uiți „printr-un geam, posomorît”. Dar nici nu poți să vezi lumea căldurii umane cu noii tăi ochi.”

„Știu prea bine!” am spus eu. „Dar ce e natura asta a noastră? Dacă pot să trăiesc din sîngele animalelor, de ce să n-o fac, în loc să aduc nefericire și moarte oamenilor?”

„Îți aduce fericire?” m-a întrebat el. „Hoinărești prin noapte, hrănindu-te cu șobolani ca un sărăntoc și pe urmă dai tîrcoale ferestrei lui Babette, plin de grijă și, totuși, neputincios, la fel ca zeița care îl privea pe Endymion noaptea în somn, neputînd să-l aibă. Și, chiar dacă ai putea s-o ții în brațe și ea să se uite la tine fără groază și dezgust, ce-ai face? Ai urmări-o cîtiva ani scurți cum îndură fiecare ceas al vieții de muritoare, pînă cînd va muri sub ochii tăi? Asta îți aduce fericire? E o nebunie, Louis. E zadarnic. Ceea ce te așteaptă cu adevărat e natura de vampir, adică uciderea. Căci îți garantez că, dacă ai ieși pe stradă în noaptea asta și ai ataca o femeie la fel de bogată și frumoasă ca Babette, sugîndu-i sîngele pînă ți s-ar prăbuși la picioare, n-ai mai dori atît de mult să-i vezi profilul în lumina lumînării și nici n-ai mai asculta la fereastră sunetul vocii ei. Ai fi umplut, Louis, așa cum ești menit să fii, cu toată viața pe care ai putea-o suporta; și după aceea, ți-ar fi foame de același lucru, iar și iar. Roșul din paharul ăsta ar fi la fel de roșu; trandafirii de pe tapet ar fi la fel de delicat desenați. Și ai vedea luna la fel, ca și flacăra lumînării. Și, cu aceeași sensibilitate a ta, ai vedea moartea în toată splendoarea ei și viața așa cum e cunoscută doar în pragul morții. Nu înțelegi, Louis? Tu singur dintre toate ființele poți să vezi moartea astfel și să rămîi nepedepsit. Tu... singur... sub luna care răsare... poți să lovești ca mîna Domnului!”

S-a lăsat pe spate și și-a golit paharul, în timp ce se uita la femeia inconstientă. Pieptul acesteia tresălta, iar sprîncenele i se încruntau de parcă ar fi fost gata să se trezească. Un geamăt îi scăpă de pe buze. Nu-mi mai vorbise niciodată așa și nici nu-l crezusem în stare să o facă. „Vampirii sînt ucigași”, a spus el apoi. „Vietăți de pradă, ai căror ochi atotvăzători sînt meniți să le ofere detașare. Capacitatea de a vedea o viață omenească în totalitatea ei, nu cu o părere de rău sentimentală, ci cu satisfacția tulburătoare de a fi capătul acelei vieți, de a-ți aduce contribuția la planul divin.”

„Așa vezi *tu* lucrurile!” am protestat eu. Fata a gemut din nou; chipul îi era foarte alb. Își rotea capul într-o parte și în alta pe spătarul scaunului.

„Așa stau lucrurile”, mi-a spus el. „Vorbești de găsirea altor vampiri! Vampirii sînt ucigași! N-au nevoie de tine sau de sensibilitatea ta! Or să te vadă apărînd cu mult înainte să-i vezi tu pe ei și or să-ți descopere slăbiciunea; neîncrezîndu-se în tine, vor căuta să te omoare. Ar căuta să te omoare chiar și dacă ai fi ca mine, pentru că ei sînt vietăți de pradă singuratice, care nu caută tovărășie mai mult decît tigrii din junglă. Sînt geloși pe secretul și pe teritoriul lor; iar dacă o să găsești mai mulți la un loc, să știi că e doar pentru siguranță și unii sînt sclavii altora, așa cum ești tu pentru mine.”

„Nu sînt sclavul tău”, i-am spus eu, dar chiar în clipa în care vorbeam, mi-am dat seama că tot

timpul fusesem sclavul lui.

„Așa crește numărul vampirilor... prin sclavie. Cum altfel?" a întrebat el, după care a luat din nou mâna fetei

și aceasta a scos un țipăt în clipa în care cuțitul a tăiat. A deschis ochii încet, în timp ce el îi ținea încheietura deasupra paharului. A clipit de câteva ori, chinându-se să țină ochii deschiși. Parcă un vâl îi acoperea privirea. „Ești obosită, nu?" a întrebat-o el, iar ea îl privea ca și cum nu l-ar fi văzut.

„Obosită!" a zis el, aplecându-se și privind-o în ochi. „Vrei să dormi." „Da..." a gemut ea stins. El a luat-o atunci în brațe și a dus-o în dormitor. Sicriile noastre se aflau pe covor, lângă perete; patul avea un baldachin din catifea. Lestat n-a așezat-o, însă, pe pat, ci în sicriul lui. „Ce faci?" l-am întrebat eu din prag. Fata privea în jur ca un copil speriat. „Nu..." gemea ea. Apoi, când el a închis capacul, a început să țipe și a continuat să țipe în interiorul sicriului.

„De ce faci asta, Lestat?" l-am întrebat eu.

„Îmi place s-o fac", a zis el. „Îmi place foarte mult". S-a uitat la mine. „Nu zic că trebuie să-ți placă și ție. Concentrează-ți gusturile de estet asupra altor lucruri mai pure. Ucide repede dacă vrei, dar fă-o! Învață că ești un ucigaș! Ah!" a exclamat el, ridicând brațele dezgustat. Fata încetase să mai țipe.

Atunci el a tras un scaun cu picioarele curbate lângă sicriu și, așezându-se picior peste picior, și-a ațintit privirea asupra capacului. Sicriul lui era vopsit în negru lăcuit, nu o cutie dreptunghiulară simplă ca acelea din ziua de azi, dar îngustat la ambele capete și mai lat în partea în care mortul se presupune a sta cu brațele încrucișate pe piept. Sugera forma unui corp omenesc. S-a deschis și fata s-a ridicat în capul oaselor, uluită, cu ochii mari, iar buzele vineții îi tremurau. „Întinde-te, iubito!" i-a spus el, împingînd-o la loc, iar ea s-a întins, aproape isterică, privindu-l fix. „Ești moartă, iubito", i-a zis el și ea a început să țipe, răsucindu-se cu disperare în sicriu, ca un pește, ca și cum ar fi putut să scape prin părțile sau prin fundul coșciugului. „E un coșciug, un coșciug!" striga ea. „Lasă-mă să ies."

„Dar, pînă la urmă, toți trebuie să ajungem în coșciug", i-a spus el. „Stai liniștită, iubito. Ți-aș da seama dacă ea asculta sau nu, sau dacă se agita numai. Dar m-a văzut în prag și atunci s-a potolit, uitîndu-se cînd la Lestat, cînd la mine. „Ajută-mă!" mi-a spus ea atunci. Lestat s-a uitat la mine. „Mă așteptam să simți lucrurile astea instinctiv, ca mine", mi-a spus el. „Cînd ți-am dat prima victimă, am crezut că o să ți se deschidă apetitul pentru alta și alta, că o să te repezi la fiecare viață omenească ca la o ceașcă plină, așa cum am făcut eu. Dar tu n-ai făcut-o. Și, tot timpul ăsta, bănuiesc că m-am abținut să te corectez, pentru că erai mai bun slab. Te vedeam jucîndu-te de-a umbra prin noapte, privind ploaia și-mi spuneam: E ușor de manevrat, e simplu. Dar tu ești slab, Louis. Ești naiv. Față de vampiri, și acum și față de oameni. Chestia asta cu Babette ne-a pus în pericol pe amîndoi. De parcă ai vrea să fim distruși amîndoi."

„Nu suport să văd ce faci", i-am spus eu, întorcîndu-i spatele. Simțeam privirea fetei arzîndu-mi pielea. A stat întinsă tot timpul cît a vorbit el, uitîndu-se la mine.

„Ba suport!" a zis el. „Te-am văzut azi-noapte cu copilul ăla. Ești vampir, ca și mine!" S-a ridicat și a venit spre mine, dar fata s-a mișcat din nou și el s-a întors să o împingă la loc. „Crezi că ar trebui s-o facem vampir? Să ne împărțim viețile cu ea?" m-a întrebat el și imediat am spus: „Nu!"

„De ce, pentru că nu-i decît o tîrfă?" m-a întrebat el. „Și încă al naibii de costisitoare", a adăugat.

„Poate să mai trăiască? Sau a pierdut deja prea mult sînge?"

„Emoționant!" a zis el. „Nu mai poate să trăiască."

„Atunci omoar-o."

Ea a început să țipe. Lestat stătea nemișcat. M-am întors. El zîmbea și fata își ascunsese fața în satin, suspinînd. Își pierduse mințile aproape cu desăvîrșire; plîngea și se ruga. Se ruga la Sfînta Fecioară să o salveze, acoperindu-și fața cu mîinile, apoi punîndu-și-le în cap, mînjind părul și satinul cu sîngele care îi curgea din încheietură. M-am aplecat deasupra sicriului. Era, într-adevăr, pe moarte; ochii îi ardeau, dar pielea din jurul lor devenise deja albastruie și ea a zîmbit. „N-o să mă lași să mor, nu?" a șoptit. „O să mă salvezi." Lestat a venit și i-a luat încheietura mîinii. „Dar e prea tîrziu, iubito", i-a spus el. „Uită-te la încheietură, la sîn". Apoi i-a atins rana de la gît. Ea și-a dus mîinile la gît și a icnit, scoțînd un țipăt strangulat. M-am uitat la Lestat. Nu pricepeam de ce făcea asta. Fața îi era la fel de netedă cum e a mea acum, mai însuflețită din cauza sîngelui, dar rece și lipsită de emoție. Nu rînjea ca un ticălos, nici nu se bucura de suferința ei ca și cum cruzimea l-ar fi hrănit, ci pur și simplu o privea. „N-am vrut niciodată să fiu rea", spunea ea plîngînd. „Am făcut doar ce a trebuit să fac. N-o să lași să mi se întîmple așa ceva. O să-mi dai drumul. Nu se poate să mor așa, nu se poate!" Suspina uscată și stinsă. „O să-mi dai drumul. Trebuie să mă duc la preot. O să-mi dai drumul."

„Prietenul meu e preot", a zis Lestat zîmbind, de parcă s-ar fi gîndit la o glumă. „Asta e înmormîntarea ta, scumpo. Ai fost la o petrecere și ai murit. Dar Dumnezeu ți-a mai acordat o șansă de a fi iertată. Nu înțelegi? Spune-mi care-ți sînt păcatele." La început, ea a scuturat din cap, după care s-a uitat din nou la mine cu ochi rugători.

„E adevărat?" a șoptit ea. „Eh, presupun că nu te căiești, draga mea", a zis Lestat. „Va trebui să

Închid capacul!"

„Încetează, Lestat!" i-am strigat eu. Fata a început să țipe din nou și nu mai suportam. M-am aplecat spre ea și i-am luat mâna. „Nu-mi amintesc păcatele", a zis ea exact când mă uitam la încheietura ei, hotărât s-oucid. „Nici nu trebuie să încerci. Doar spune-i lui Dumnezeu că-ți pare rău", i-am zis eu. „Pe urmă o să mori și totul o să se termine." Ea s-a întins și a închis ochii. Mi-am înfipit dinții în încheietura ei și am început să sug. S-a mișcat doar o dată, ca și cum ar fi visat, și a rostit un nume; apoi, când am simțut că inima îi ajunge la acea încetineală hipnotică, m-am dat la o parte, amețit, zăpăcit pe moment, și m-am prins de tocul ușii. O vedeam ca într-un vis. Cu coada ochiului zăream lumînările licărind. Ea era complet nemișcată și Lestat stătea calm, lângă ea, ca un individ îndoliat. Pe chipul lui nu se citea nimic. „Louis", mi-a spus el. „Nu înțelege? Doar atunci când o să poți să faci asta în fiecare noapte a vieții tale o să-ți găsești liniștea. Nu există altă soluție. Asta însă înseamnă totul!" Glasul îi era aproape tandru. Apoi s-a ridicat și și-a așezat mâinile pe umerii mei. M-am dus în salon, fugind de atingerea lui, dar nu într-atât de hotărât încât să-l resping. „Vino cu mine pe străzi. E târziu. N-ai băut destul. Dă-mi voie să-ți arăt ce ești. Zău! Iartă-mă dacă am procedat greșit, dacă am lăsat prea mult pe seama naturii. Vino!"

„Nu suport, Lestat", i-am spus. „Ți-ai ales greșit tovarășul."

„Bine, Louis, dar nici măcar n-ai încercat!"

Vampirul tăcu. Îl studia pe băiat. Iar acesta, uluit, nu spuse nimic.

— Era adevărat ce spusese. Nu băusem destul; și, zguduit din cauza fetei, l-am lăsat să mă scoată din hotel pe scara din spate. Oamenii se întorceau de la sala de dans de pe strada Condé și era aglomerație. Se dădeau petreceri la hoteluri, iar familiile de plantatori care veniseră în oraș erau numeroase și ne-am strecurat printre ei ca într-un coșmar. Agonia mea era insuportabilă. De când fuseseam un om normal nu mai simțisem o asemenea durere mentală. Asta se întâmpla pentru că toate vorbele lui Lestat însemnau ceva pentru mine. Îmi găseam liniștea numai când ucideam, doar în clipa aceea; și nu aveam nici o îndoială că uciderea a altceva decât a unei ființe omenești nu-mi provoca decât o vagă dorință, nemulțumirea care mă adusese aproape de oameni, să le observ viețile prin geam. Nu eram vampir. Și, în durerea mea, mă întrebam irațional, ca un copil: N-aș putea să mă întorc de unde am plecat? N-aș putea să fiu un om din nou? Chiar și atunci când sîngele acelei fete era cald în mine și simțeam acea tulburare și forță fizică, îmi puneam întrebarea asta. Chipurile oamenilor treceau pe lângă mine ca niște flăcări de lumînări care dansau noaptea pe valuri întunecate. Mă cufundam în întuneric. Mă săturasem să tînjesc. Mă învîrteam pe stradă și mă uitam la stele, gîndindu-mă: Da, e adevărat. Știu că ceea ce spune e adevărat, că atunci când ucid nu mai tînjesc; nu suport adevărul ăsta, nu-l suport.

Deodată, a urmat unul din acele momente minunate. Strada era învăluită în tăcere. Ne îndepărtasem de partea principală a vechiului oraș și ne aflam lângă ruine. Nu se vedea nici o lumină, doar un foc într-o fereastră, și nu se auzeau decât niște rîsete în depărtare. Acolo însă nu era nimeni. Nu era nimeni lângă noi. Am simțit deodată briza dinspre fluviu aerul fierbinte al nopții ridicîndu-se și pe Lestat lângă mine, atît de nemișcat, încît părea o stană de piatră. Pe deasupra șirului lung și jos de acoperișuri se zăreau formele masive ale stejarilor, care se legănau și scoteau o mulțime de sunete sub stelele apropiate. Pe moment, durerea a dispărut; zăpăceala, la fel. Am închis ochii și am auzit vîntul și apa fluviului care curgea cu repeziciune. Era de ajuns pentru un singur moment. Știam că n-o să dureze, că va dispărea asemenea unui lucru smuls din brațele mele și că eu mă voi duce, mai singur și disperat decât orice altă făptură de pe pămînt, să-l aduc înapoi. Apoi, o voce de lângă mine a răsunat adînc în sunetul nopții, ca o bătaie de tobă când momentul a luat sfîrșit, spunînd: „Fă ce-ți dictează firea." Și momentul a dispărut. Am rămas cu fata din salonul de la hotel, amețit și dispus să accept orice sugestie. Am încuviințat și Lestat a făcut la fel. „Durerea e îngrozitoare", a zis el. „O simți ca nimeni altul pentru că ești vampir. Nu vrei să continui?"

„Nu", i-am răspuns. „O să mă simt așa cum m-am simțit cu ea, legat de ea și lipsit de greutate, prins ca într-un dans."

„Asta și chiar mai mult". Mi-a strîns mâna. „Nu fugi, vino cu mine."

M-a condus repede pe stradă, întorcîndu-se de fiecare dată când ezitam, întinzîndu-mi mâna, cu un zîmbet pe buze, iar prezența lui mi se părea la fel de minunată ca în seara când a apărut în viața mea de muritor și mi-a spus că vom fi vampiri. „Răul e un punct de vedere", a șoptit el acum. „Sîntem nemuritori. Și ne așteaptă festinuri bogate, pe care conștiința nu le poate aprecia și pe care muritorii nu le pot cunoaște fără regret. Dumnezeu ucide și la fel vom face și noi; El îi ia în egală măsură pe bogați și pe săraci și la fel o să facem și noi; pentru că nu mai există făpturi ca noi pe pămînt, nimeni nu seamănă cu El mai mult decât noi, îngeri negri neîngrădiți în limitele urît mirositoare ale iadului, ci colindînd pe pămîntul Lui și în toate regatele acestuia. Vreau un copil în seara asta. Sînt ca o mamă... vreau un copil!"

Ar fi trebuit să știu ce voia să spună. N-am știut. Mă fermecase, mă vrăjise. Proceda ca atunci când fusesem muritor; mă ghida. „Durerea ta va lua sfîrșit", a zis el.

Am ajuns pe o stradă cu ferestre luminate. Era o zonă de pensiuni pentru marinari și pescari. Am intrat pe o ușă îngustă și apoi, după ce am ajuns pe un coridor din piatră unde îmi auzeam răsuflarea ca o adiere de vînt, el s-a furișat pe lîngă perete, pînă cînd umbra lui a țîșnit în lumina unei uși, alături de cea a altui bărbat și amîndoi stăteau cu capetele plecate, șoaptele lor semănînd cu foșnetul unor frunze uscate. „Ce este?” l-am întrebat eu cînd s-a întors, temîndu-mă deodată că entuziasmul avea să mă părăsească. Am revăzut acel peisaj de coșmar pe care-l văzusem cînd am stat de vorbă cu Babette; simțeam frigul singurătății și al vinovăției. „E acolo!” a zis el. „Rănita. Fetița ta.”

„Ce tot spui, despre ce vorbești?”

„Ai salvat-o”, a șoptit el. „Știam eu. Ai lăsat geamul deschis și oamenii care au trecut pe stradă au adus-o aici.”

„Copilul. Fetița!” am îngăimat eu, dar el mă trăgea deja în încăpere, și ne-am oprit în capătul unui șir lung de paturi din lemn, în fiecare aflîndu-se cîte un copil sub o pătură albă îngustă, iar în celălalt capăt, unde o infirmieră stătea aplecată asupra unui birou mic, ardea o lumînare. Am pornit pe culoarul dintre șirurile de paturi. „Copii înfometați, orfani”, a zis el. „Copii bolnavi și cu febră.” M-am oprit. Am văzut-o pe fetiță în pat. Apoi bărbatul a venit și a început să vorbească în șoaptă cu Lestat; cîtă grijă pentru micuții care dormeau. Cineva plîngea într-o altă cameră. Infirmiera s-a ridicat și a plecat grăbită. Doctorul s-a aplecat și a înfășurat copilul în pătură. Lestat scosese bani din buzunar și i-a pus pe pat. Doctorul zicea că se bucura foarte mult că venisem după ea, că majoritatea copiilor de acolo erau orfani; veneau cu vapoarele, unii dintre ei fiind prea mici ca să poată spune care cadavru era al mamei. Credea că Lestat era tatăl fetiței.

Peste cîteva clipe, Lestat alerga pe străzi cu ea, pătura albă contrastînd cu haina și pelerina lui negre; în ciuda vederii mele foarte bune, în timp ce fugeam după el, mi se părea uneori că pătura plutea în întuneric fără să o țină nimeni, o formă mișcătoare călătorind pe aripile vîntului, ca o frunză ridicată în picioare și împinsă pe o alee, încercînd în tot acest timp să se înalțe. L-am prins din urmă cînd ne-am apropiat de felinarele de lîngă Place d'Armes. Fetița zăcea palidă pe umărul lui, cu obrajii încă plini ca niște prune, deși era suptă și pe moarte. A deschis ochii sau mai degrabă, pleoapele i s-au ridicat și, sub genele lungi și ondulate, am zărit o licărire albicioasă. „Lestat, ce faci? Unde o duci?” l-am întrebat eu. Dar știam prea bine. Se îndrepta spre hotel, avînd de gînd să o ducă în camera noastră.

Cadavrele erau exact cum le lăsaserăm, unul întins în coșciug, ca și cum un angajat de la pompe funebre s-ar fi ocupat deja de el, iar celălalt pe scaun, la masă. Lestat a trecut repede pe lîngă ele, ca și cum nici nu le-ar fi văzut, în timp ce eu îl priveam fascinat. Lumînările arseseră toate, singura lumină fiind acum cea a lunii și a felinarelor de pe stradă. Îi vedeam profilul înghețat și strălucitor, cînd așeza fetița pe pernă. „Vino, Louis, nu te-ai hrănit destul, știu asta”, mi-a spus el cu aceeași voce calmă și convingătoare pe care o folosea cu pricepere toată seara, îmi ținea mîna într-a lui, care era caldă și puternică. „Uită-te la ea, Louis, cît de dolofană și dulce pare, de parcă nici moartea nu-i poate răpi prospețimea; dorința de a trăi e prea puternică! Ar putea să facă o sculptură din buzele ei mici și din mîinile rotunde, dar n-o poate stinge! Adu-ți aminte cum ai dorit-o cînd ai văzut-o în camera aia.” l-am rezistat. Nu voiam s-o omor. Nu vrusesem s-o fac nici cu o seară în urmă. Apoi, deodată, mi-am amintit două lucruri contradictorii și am simțit ca o sfîșiere dureroasă; mi-am amintit bătăile puternice ale inimii ei contopite cu cele ale inimii mele și tînjeam după ele, tînjeam atît de mult, încît i-am întors spatele și aș fi fugit din cameră, dacă Lestat nu m-ar fi ținut zdravăn; și mi-am mai amintit de chipul mamei ei, și de clipa aceea de groază cînd dădusem drumul fetiței și el intrase în încăpere. Dar acum nu-și bătea joc de mine; mă zăpăcea. „O vrei, Louis. Înțelege că, după ce o s-o ai, o să poți avea pe oricine dorești. Ai vrut-o și aseară, dar te-ai lăsat copleșit de slăbiciune și de aceea nu e moartă.” Simțeam că tot ce se spunea era adevărat. Simțeam din nou acel extaz de a fi unit cu ea, de a-i simți inimioara bătînd încontinuu. „E prea puternică pentru mine... inima ei nu vrea să cedeze”. i-am spus eu. „E chiar atît de puternică?” a întrebat el zîmbind și m-a tras mai aproape. „Ia-o Louis, știu c-o vrei.” Și o voiam. M-am apropiat de pat și doar am privit-o. Pieptul abia i se mișca și o mînuță îi era încurcată prin părul lung și auriu. Nu suportam să mă mai uit la ea, dorind să nu moară și, în același timp, dorind-o; cu cît o priveam mai mult, cu atît îi puteam gusta pielea, îmi simțeam brațul strecurat pe sub ea, trăgînd-o spre mine, atingîndu-i gîtul moale. Moale, moale, așa era, atît de moale. Încercam să-mi spun că era mai bine pentru ea dacă murea — altfel ce s-ar fi ales de ea? — dar acestea erau gînduri mincinoase. O voiam! Așa că am luat-o în brațe și am ținut-o cu obrazul încins lipit de al meu, cu părul căzîndu-i peste încheieturile mele și atingîndu-mi ușor genele, parfumul dulce al unui copil puternic și pulsînd în ciuda bolii și a morții. A gemut, s-a mișcat ușor în somn și asta a fost mai mult decît puteam îndura. Trebuia s-o ucid înainte să se trezească și să-și dea seama. Mi-am înfipt dinții în gîtul ei și l-am auzit pe Lestat spunîndu-mi cu un glas ciudat: „Doar o rană mică. E un gît mic.” Și eu l-am ascultat.

N-o să-ți spun iarăși cum a fost, ci doar că m-a captivat exact ca prima dată, așa cum e întotdeauna cînd ucizi, chiar mai mult, altfel încît genunchii mi-au cedat și, pe jumătate întins în pat, sugeam simțindu-i bătăile inimii care nu voiau să încetinească și să se oprească. Și, dintr-o dată, în

timp ce eu continuam, instinctul din mine așteptând, așteptând încetinirea aceea care însemna moarte, Lestat m-a tras brusc de lângă ea. „Dar nu e moartă”, am șoptit eu. Totul însă se terminase. Mobila din cameră a început să se deslușească în întuneric. Am rămas uluit, privind-o, prea slăbit ca să fac vreo mișcare, legănându-mi capul pe tăblia patului și apăsând cu mâinile cuvertura de catifea. Lestat a ridicat-o, vorbindu-i, rostind un nume. „Claudia, Claudia, ascultă-mă, trezește-te, Claudia.” A scos-o apoi din dormitor, ducând-o în salon și vorbea atât de încet, încât abia îl auzeam. „Ești bolnavă, mă auzi? Trebuie să faci ce-ți spun, ca să te faci bine.” Atunci, în pauza care a urmat, mi-am venit în fire. Mi-am dat seama ce făcea, că își tăiase încheietura mâinii și i-o oferise ca să bea. „Așa, scumpa mea, mai mult”, îi spunea el. „Trebuie să bei ca să te faci bine.”

„Blestemat să fii!” am strigat și el m-a privit cu niște ochi arzători. Stătea pe canapea, ținând-o lipită de încheietură. I-am văzut mîna albă strîngîndu-i mîneca și am observat că pieptul lui tresaltă agitat pentru a trage aer și niciodată nu-i văzusem chipul atât de schimonosit. A scos un geamăt și i-a șoptit din nou să continue; cînd am făcut o mișcare în prag, mi-a aruncat o privire ucigătoare, spunînd parcă: „Te omor!”

„De ce, Lestat?” I-am întrebat eu în șoaptă. Acum încerca să o dea la o parte, dar ea nu voia. Cu degetele împletite pe după degetele și brațul lui, ținea încheietura la gură și scotea un sunet ca un mîrîit. „Gata, gata!” i-a spus el. Era evident că îl durea. S-a desprins de ea și a apucat-o de umeri cu ambele mîini. Ea încerca disperată să ajungă la încheietura lui cu dinții, dar nu putea; apoi s-a uitat la el cu cea mai inocentă nedumerire. El s-a dat înapoi, întinzînd mîna ca ea să nu se miște, după care și-a pus o batistă pe încheietură și, depărtîndu-se de ea, s-a dus spre cordonul clopoțelului de care a tras, continînd să-și țină privirea ațintită asupra ei.

„Ce-ai făcut, Lestat?” I-am întrebat. „Ce-ai făcut?” am repetat eu uitîndu-mă la ea. Stătea liniștită, refăcută, plină de viață, fără urmă de paloare sau slăbiciune, cu picioarele întinse pe damasc, iar rochița albă și subțire ca a unui înger îi scotea în evidență trupul micuț. Se uita la Lestat. „Nu eu”, i-a spus el, „niciodată de acum înainte, înțelegi? Dar o să-ți arăt ce să faci!” Cînd am încercat să-l fac să se uite la mine și să-mi răspundă la întrebare, m-a lovit atât de tare cu brațul încît m-a izbit de perete. Cineva a bătut la ușă. Știam ce vrea să facă. Am încercat din nou să-l opresc, dar s-a întors atât de repede, încît nici nu l-am văzut cînd m-a lovit. Cînd l-am zărit din nou, eram trîntit pe scaun și el deschidea ușa. „Da, intră, te rog, a avut loc un accident”, i-a spus el băiatului sclav, după care, închizînd ușa, l-a atacat din spate, așa încît băiatul habar n-a avut ce i se întîmplă. În timp ce îngenunchea lângă trupul lui, bînd, i-a făcut semn fetei, care s-a dat jos de pe canapea și s-a așezat în genunchi, luînd încheietura oferită și dînd repede la o parte manșeta cămășii. Mai întîi a ros, de parcă ar fi vrut să-i devoreze carnea, dar apoi Lestat i-a arătat ce să facă. S-a dat la o parte, lăsîndu-i ei restul, urmărind cu atenție pieptul băiatului, așa încît atunci cînd a venit momentul, s-a aplecat și i-a spus: „Gata, moare... Nu trebuie să mai bei după ce se oprește inima, altfel o să-ți fie iarăși rău și poți să mori și tu. Înțelegi?” Dar ea se săturase și s-a așezat lângă el, stînd amîndoi pe podea, cu spinările rezemate de picioarele canapelei. Băiatul a murit în cîteva secunde. Mă simțeam obosit și scîrbit, de parcă noaptea ar fi durat o mie de ani. Mă uitam cum fetea s-a ghemuit lângă Lestat și acesta a luat-o după umeri, deși privirea indiferentă îi rămăsese fixată asupra cadavrului. Apoi s-a uitat la mine. „Unde e mama?” a întrebat fetea încet. Avea o voce egală cu frumusețea ei fizică, cristalină ca un clopoțel de argint. Era senzuală. Ea era senzuală. Ochii îi erau la fel de mari și limpezi ca ai lui Babette. Înțelegi că abia îmi dădea seama ce însemnau toate astea. Știam ce ar fi putut să însemne, dar eram uluit. Apoi Lestat s-a ridicat, a luat-o în brațe și a venit spre mine. „E fiica noastră”, a zis el. „O să trăiești cu noi acum”. I-a zîmbit, dar ochii îi erau reci, de parcă totul ar fi fost o glumă oribilă; după aceea s-a uitat la mine și pe chipul lui se citea hotărîre. A împins-o spre mine. M-am trezit cu ea în brațe, simțînd din nou cît de moale era, cît de întinsă îi era pielea, ca pielea unui fruct cald ca niște prune încălzite de razele soarelui; ochii ei mari și luminoși mă fixau cu o curiozitate plină de încredere. „El e Louis, iar eu sînt Lestat”, i-a spus el, lăsîndu-se în jos lângă ea. Fetea a privit în jur și a spus că era o cameră frumoasă, foarte frumoasă, dar că ea voia la mama. El a scos pieptenele și a început să i-l treacă prin păr, ținîndu-i șuvițele ca să nu o doară; părul i se descurca devenind ca satinul. Era cel mai frumos copil pe care îl văzusem vreodată și acum radia un fel de foc rece, caraaeristic vampirilor. Vedeam deja că avea ochi de femeie. Avea să devină albă și slabă ca noi, fără să-și piardă, însă, forma, înțelegeam acum ce spusese Lestat despre moarte, ce vruse să spună. I-am atins gîtul în locul unde cele două orificii roșii mai sîngeau puțin. Am luat batista lui Lestat de pe podea și i-am tamponat gîtul. „Mama ta te-a lăsat cu noi. Vrea să fii fericită, a zis el cu aceeași încredere imensă. Știe că putem să te facem foarte fericită.”

„Mai vreau”, a spus ea întorcîndu-se spre cadavrul de pe podea.

„Nu, nu în seara asta; mîine seară”, a zis Lestat și s-a dus să scoată femeia din sicriul lui. Copilul s-a dat jos din brațele mele și eu am urmat-o. Se uita cum Lestat așeza cele trei cadavre în pat, învelindu-le pînă sub bărbie. „Sînt bolnavi?” a întrebat ea.

„Da, Claudia”, a spus el. „Sînt bolnavi și sînt morți. Vezi tu, ei mor cînd le bem sîngele.” S-a dus

apoi și a luat-o în brațe din nou. Stăteam așa, cu fetița între noi. Eram fermecat de ea, de ea *transformată*, de fiecare gest al ei. Nu mai era un copil, ci un copil vampir. „Eh, Louis, voia să ne părăsească”, a spus Lestat, uitându-se când la mine, când la ea. „Avea de gând să plece. Dar acum n-o s-o mai facă. Pentru că vrea să aibă grijă de tine și să te facă fericită.” S-a uitat la mine. „N-o să pleci, nu-i așa, Louis?”

„Ticălosule!” am șoptit eu. „Mizerabilule!”

„Un asemenea limbaj în fața fiicei tale”, a zis el.

„Nu sînt fiica voastră”, a spus ea cu un glas cristalin. „Sînt fetița mamei mele.”

„Nu, scumpa mea, nu mai ești”, i-a spus el și s-a uitat spre fereastră, după care a închis ușa dormitorului în urma noastră și a răsucit cheia în broască. „Ești fiica noastră, a lui Louis și a mea, pricepi? Bun, deci, cu cine vrei să dormi? Cu Louis sau cu mine?” După care, uitându-se la mine, a adăugat: „Poate că ar trebui să dormi cu Louis. În definitiv, când sînt obosit... nu sînt prea bun.”

Vampirul tăcu și băiatul nu spuse nimic.

— Un copil vampir! șopti el într-un târziu și vampirul își ridică privirea brusc, de parcă s-ar fi speriat, deși trupul nu i se mișcă.

Se uită la casetofon ca la ceva monstruos.

Băiatul observă că banda era pe terminate. Deschise repede servieta și scoase o casetă nouă, pe care o introduse în aparat cu stîngăcie. Se uită la vampir și apăsă pe butonul de înregistrare. Chipul vampirului părea obosit și supt, pomeții mai proeminenți și ochii verzi și strălucitori, enormi.

Începuseră cînd se întunecase, ceea ce se întîmplase devreme la San Francisco în acea seară de iarnă, și acum era aproape zece. Vampirul se îndreptă, zîmbi și spuse calm:

— Putem să continuăm?

— Făcuse asta fetiței doar ca să te țină lîngă el? Întrebă băiatul.

— E greu de spus. Era o afirmație. Sînt convins că Lestat era o persoană care prefera să nu se gîndească sau să vorbească nici cu sine însuși despre motivele și convingerile lui. Era unul din cei care trebuiau să acționeze. O asemenea persoană trebuie îmboldită foarte mult înainte să se deschidă și să admită că există ordine și rațiune în stilul lui de viață. Asta i se întîmplase în noaptea aceea lui Lestat. Fusese împins pînă la punctul în care trebuia să descopere, chiar și pentru sine, de ce trăia cum trăia.

Păstrarea mea alături de el făcea parte, fără îndoială, din ceea ce îl împinsese la asta. Dar acum, cînd stau să mă gîndesc, cred că el însuși voia să cunoască motivele pentru care ucidea, voia să-și examineze propria viață. Vorbind, descoperea ceea ce credea cu-adevărat. Voia însă, într-adevăr, să rămîn. Alături de mine ducea o viață cum n-ar fi putut să ducă dacă ar fi fost singur. Și, așa cum ți-am spus, am avut grijă să nu-i las nici o proprietate sub semnătură, ceea ce îl înfuria teribil. Chestia asta nu mă putea convinge s-o fac.

Vampirul izbucni brusc în rîs.

— Cîte alte lucruri nu m-a convins să fac! Ce ciudat. A putut să mă convingă să ucid un copil, dar nu să mă despart de banii mei, zise el, clătîinînd din cap. Nu era vorba de avariție, numai faptul că mi-era teamă de el mă făcea să fiu zgîrcit.

— Vorbești despre el ca și cum ar fi mort. Spui că Lestat *era* așa și pe dincolo. E mort? Întrebă băiatul.

— Nu știu, spuse vampirul. Cred că s-ar putea să fie. Dar o să ajung și la asta. Vorbeam de Claudia, nu? Mai voiam să spun ceva despre motivele lui Lestat din seara aceea. După cum ți-ai dat seama Lestat nu avea încredere în nimeni. Era ca o pisică, așa cum spunea chiar el, un animal de pradă singuratic. Totuși, în noaptea aceea, comunicase cu mine; într-o oarecare măsură, se expusese pur și simplu, spunînd adevărul. Renunțase la ironia și la aerul lui de superioritate. Pentru cîtva timp uitase de furia lui permanentă. Și asta, pentru Lestat, însemna expunere. Cînd ne aflam singuri pe strada aceea întunecată, am simțit în el o comuniune cu o altă persoană cum nu mai simțisem de cînd murisem. Cred că a făcut din Claudia un vampir din răzbunare.

— Răzbunare nu numai împotriva ta, ci a întregii lumi, sugerează băiatul.

— Da. Așa cum ți-am spus, motivele pentru care Lestat făcea totul gravitau în jurul răzbunării.

— Totul a început de la tatăl lui? De la școală?

— Nu știu. Mă îndoiesc, spuse vampirul. Dar aș vrea să continui.

— Ah, chiar te rog. Trebuie să continui! Adică, e abia ora zece, spuse băiatul arătîndu-i ceasul.

Vampirul se uită la ceas și apoi îi zîmbi băiatului. Chipul acestuia se schimbă. Era alb ca în urma unui șoc.

— Tot îți mai e frică de mine? îl întrebă vampirul

Băiatul nu spuse nimic, dar se depărta puțin de marginea mesei. Își alungi trupul, își întinse picioarele pe scîndurile goale și apoi și le strînse.

— Cred că ai fi nebun dacă nu ți-ar fi, zise vampirul. *Dar să nu-ți fie.* Continuăm?

— Te rog, spuse băiatul arătînd spre casetofon.

— Ei bine, începu vampirul, după cum poţi să-ţi închipui, viaţa noastră s-a schimbat foarte mult de cînd cu Mademoiselle Claudia. Trupul i-a murit, dar simţurile i s-au trezit la fel de mult ca ale mele. Preţuiam foarte mult acele semne. Dar, timp de cîteva zile, nu mi-am dat seama cît de mult o doream, cît de mult voiam să stau de vorbă cu ea şi să fiu cu ea. La început, m-am gîndit numai să o apăr de Lestat. O luam în sicriul meu în fiecare dimineaţă şi dacă era posibil nu o scăpăm din ochi nici o clipă cînd era singură cu el. Acest lucru îl voia şi Lestat şi făcea anumite aluzii, cum că ar fi putut să-i facă rău. „Un copil înfometat reprezintă o priverişte îngrozitoare, un vampir înfometat e şi mai rău”, îmi spunea el. Țipetele i s-ar fi auzit pînă la Paris, dacă ar fi închis-o pentru a o ucide, zicea el. Dar toate astea erau pentru mine, ca să mă apropie şi să mă ţină acolo. Temîndu-mă să plec singur, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să risc împreună cu Claudia. Era doar un copil. Avea nevoie de îngrijire. Şi era atît de plăcut să ai grijă de ea. A uitat repede cei cinci ani de viaţă de muritoare, sau cel puţin, așa dădea impresia, căci era misterios de tăcută. Din cînd în cînd mă temeam că îşi pierduse minţile, că boala pe care o avusese ca muritoare, combinată cu şocul pricinuit de transformarea în vampir, o aduseseră în pragul nebuniei; dar nu era vorba de așa ceva. Era, pur şi simplu, atît de diferită de Lestat şi de mine, încît nu puteam s-o înţeleg; chiar dacă nu era decît un copil, era în stare să ucidă cu cruzime, cerînd sînge cu pofta caracteristică celor mici. Şi, deşi Lestat încă mă mai ameninţa că i-ar putea face rău, pe ea n-o ameninţa deloc; faţă de ea era iubitor, mîndru de frumuseţea ei, nerăbdător s-o înveţe că trebuia să ucidem ca să supravieţuim şi că noi nu puteam muri niciodată.

Ciuma făcea ravagii în oraş, iar el o ducea în cimitirele rău mirositoare, unde victimele frigurilor galbene şi ale ciumei zăceau grămadă, în timp ce zgomotele lopeţilor nu conteneau zi şi noapte. „Asta e moartea”, îi spunea el, arătîndu-i trupul în descompunere al unei femei, „pe care noi nu o vom cunoaşte. Trupurile noastre vor rămîne veşnic așa cum sînt, proaspete şi vii; nu trebuie însă niciodată să ezităm să aducem moartea, pentru că numai așa putem trăi.” Iar Claudia privea totul cu nişte ochi umezi, de nedesluşit.

Dacă în acei ani de început nu exista înţelegere, nu exista nici teamă. Tăcută şi frumoasă, se juca cu păpuşile, îmbrăcîndu-le şi dezbrăcîndu-le ore întregi. Tăcută şi frumoasă, ucidea. Şi eu, transformat de instrucţiunile lui Lestat, căutam acum din ce în ce mai mulţi oameni. Dar nu numai uciderea lor îmi alina durerea care fusese constantă în timpul nopţilor întunecate şi liniştite de la Pointe du Lac, cînd stăteam numai în compania lui Lestat şi a bătrînului; ci şi numărul lor mare pretutindeni pe străzile care nu amuţeau niciodată, în cabaretele care nu-şi închideau niciodată uşile, la balurile care durau pînă în zori, cu muzica şi rîsetele care răsunau prin ferestrele deschise; acum erau oameni peste tot în jurul meu, victimele mele care pulsau şi pe care nu le priveam cu mare dragoste pe care o simţeam pentru sora mea şi pentru Babette, ci cu o nouă detaşare, ca pe o necesitate. Îi ucideam, victimele fiind foarte diferite şi la distanţe mari unele de altele, în timp ce străbăteam acel oraş întesat şi înfloritor, cu vederea mea ageră şi mişcările mele iuţi de vampir, avînd în jur victimele mele care mă seduceau, mă invitau la cină, în trăsurile şi bordelurile lor. Zăboveam numai puţin, doar cît să iau ceea ce-mi trebuia, legănat în melancolia mea de faptul că oraşul îmi oferea un şir nesfîrşit de străini minunaţi.

Căci asta era. Mă hrăneam cu străini. Mă apropiam de ei doar atît cît să le văd frumuseţea care pulsa, expresia unică, vocea nouă şi plină de pasiune, după care ucideam înainte ca repulsia, teama şi tristeţea să se trezească în mine.

Claudia şi Lestat puteau să vîneze şi să seducă, să stea mult în compania victimei condamnate, să se bucure de splendidul umor al prieteniei involuntare cu moartea. Dar eu tot nu suportam. Astfel că, pentru mine, populaţia numeroasă a oraşului era o binecuvîntare, o pădure în care eram pierdut, incapabil să mă opresc, acţionînd prea repede pentru a mai gîndi sau a mai simţi durerea, acceptînd iar şi iar invitaţia la moarte, în loc să-i invit eu.

În acea vreme locuiam într-una din casele mele cele noi spaniole din oraş, de pe Rue Royale, un apartament lung şi luxos de deasupra unui magazin pe care îl închiriasem unui croitor, avînd în spate o grădină, ascunsă, cu obloane de lemn şi cu uşa baricadată — un loc de un lux şi o siguranţă mult mai mari decît Pointe du Lac. Servitorii noştri erau oameni de culoare liberi, care ne lăsau singuri înainte de ivirea zorilor pentru a se duce la casele lor, iar Lestat cumpărase cele mai noi obiecte importate din Franţa şi Spania: candelabre de cristal şi covoare orientale, paravane de mătase pe care erau pictate păsări ale paradisului, canari cîntînd în colivii mari boltite şi aurii, zei greci delicaţi din marmură şi vase chinezeşti frumos pictate. Eu nu aveam nevoie de lux mai mult decît înainte, dar eram vrăjit de noul val de artă, meşteşuguri şi desen fixînd cu privirea ore în şir modelul complicat al covoarelor sau urmărind cum lumina lămpii schimba culorile sumbre ale unui tablou olandez.

Claudia găsea toate astea fermecătoare, cu încîntarea tăcută a unui copil nerăsfăţat şi s-a minunat cînd Lestat a angajat un pictor pentru a face din pereţii camerei ei o pădure magică plină de inorogi, păsări aurii şi arbori încărcăţi de fructe deasupra unor rîuri sclipitoare.

O mulţime de croitori şi cizmari au venit la noi acasă pentru a o îmbrăca pe Claudia cu cele mai la

modă haine pentru copii, astfel încît deveni nu numai o întruchipare a frumuseții copilărești, cu genele ei lungi și întoarse și cu părul ei auriu dar și a gustului pentru bonete frumos împodobite, mănuși micuțe din dantelă, paltoane și pelerine din catifea, rochii albe cu mîneci bufante și eșarfe albastre strălucitoare. Lestat se juca cu ea ca și cum ar fi fost o păpușă superbă; și eu mă jucam cu ea ca și cum ar fi fost o păpușă superbă; datorită rugămintilor ei, am renunțat la negrul meu demodat în favoarea hainelor elegante, cravatelor de mătase, jachetelor gri și moi, mănușilor și pelerinelor negre. Lestat considera că cea mai bună culoarea a tuturor timpurilor pentru vampiri era negrul, acesta fiind probabil singurul principiu estetic pe care l-a păstrat cu încăpăținare, dar nu se împotriva nici unui lucru care dădea dovadă de stil și exagerare. Îi plăcea la nebunie cum arătam toți trei în loja noastră de la noua Operă Franceză sau de la Théâtre d'Orléans, la care mergeam cît de des puteam, Lestat fiind pasionat după Shakespeare, fapt care m-a surprins, deși adesea moțăia în timpul spectacolelor și se trezea la momentul potrivit pentru a invita vreo doamnă minunată la o cină la miezul nopții, unde își folosea toată priceperea pentru a o face să-l iubească total, după care o expedia cu violență în rai sau în iad și venea acasă cu inelul ei cu diamante pe care i-l dăruia Claudiei.

În tot acest timp, eu o educam pe Claudia, șoptindu-i la urechea micuță că viața noastră veșnică era inutilă, dacă nu vedeam frumusețea din jur, creațiile muritorilor de pretutindeni; îi cercetam mereu profunzimea privirii imobile cînd lua cărțile pe care i le dădeam, cînd șoptea poeziile pe care o învățam și cînd cînta la pian, ușor dar încrezător, propriile ei melodii ciudate și coerente. Putea să se uite ore în șir la pozele dintr-o carte sau să mă asculte citind pînă cînd rămînea atît de neclintită, încît imaginea ei mă cutremura, făcîndu-mă să las cartea jos și s-o privesc; atunci se mișca, o păpușă care prindea viață, și spunea cu un glas foarte slab că trebuie să mai citesc.

La un moment dat, au început să se întîmple tot felul de lucruri ciudate, fiindcă deși era încă un copil dolofan și cu degetuțe rotunde, o găseam ghemuită în fotoliul meu citind operele lui Aristotel sau Boetius, ori vreun roman nou, care abia traversa Atlanticul. Sau cîntînd muzica lui Mozart, pe care o auzisem cu numai o seară în urmă, cu o ureche muzicală infailibilă și o concentrare care o făcea să pară fantomatică, așa cum stătea ore în șir descoperind muzica — melodia, apoi basul, după care, în final, le combina. Claudia era un mister. Era imposibil să-ți dai seama ce știa și ce nu știa. Iar dacă o vedeai ucigînd, te cutremuram. Stătea singură în piața întunecoasă, așteptînd ca un domn binevoitor sau o doamnă amabilă să o găsească, avînd niște ochi mai indiferenți decît îi văzusem vreodată pe ai lui Lestat. Ca un copil înlemnit de spaimă îi ruga, în șoaptă pe amabilii ei admiratori să o ajute și, în timp ce ei o luau în brațe pentru a o scoate din piață, ea îi ținea de gît, cu limba între dinți și cu privirea întunecată de pofta mistuitoare. Își găseau moartea repede în acei ani de început, înainte ca ea să învețe să se joace cu ei, să-i ducă la vreun magazin de păpuși sau la o cafenea, unde ei îi ofereau cești de ciocolată fierbinte sau ceai pentru a-i colora obrazii palizi, cești pe care ea le împingea la o parte, așteptînd, așteptînd, de parcă s-ar fi bucurat în tăcere de teribila lor bunătate.

Dar, după aceea, era tovarășa mea, eleva mea, consumînd din ce în ce mai repede cunoștințele pe care i le împărtășeam în orele îndelungate pe care le petreceam împreună, împărtășind amîndoi o înțelegere tăcută, în care Lestat nu era inclus. În zori, se întindea lîngă mine, cu inima bătînd lîngă a mea și, de multe ori cînd mă uitam la ea — cînd cînta la pian sau picta, neștiind că eu mă aflam în încăpere — mă gîndeam la acea unică experiență pe care o cunoscusem cu ea și cu nimeni altcineva, la faptul că eu o uciseseam, îi luasem viața, îi băusem tot sîngele care îi dădea viață în acea îmbrățișare fatală în care îi ținusem pe atîția alții, alții care acum putrezeau în pămîntul umed. Dar ea trăia, trăia ca să mă țină de gît cu brațele, ca să-și apese arcul mic de Cupidon pe buzele mele și ca să-și apropie ochiul scilpitor de al meu pînă cînd ni se atingeau genele și, rîzînd, ne învîrteam prin cameră ca într-un vals nebun. Tată și Fiică. Iubit și Iubită, îți închipui cît de bine era că Lestat nu ne invidia, ci doar ne privea de la distanță zîmbind, așteptînd pînă cînd ea se ducea la el. Atunci o lua pe stradă și-mi făceau cu mîna de sub fereastră, după care plecau să împartă ceea ce aveau în comun: vînătoarea, seducția, uciderea.

Așa au trecut anii. Ani după ani. Totuși, abia după ce a trecut cîtva timp, mi-am dat seama de ceva în legătură cu Claudia. După expresia pe care o văd pe chipul tău, presupun că ai ghicit deja și te întreb de ce nu mă gîndisem. Pot să-ți spun doar că timpul nu e la fel pentru mine, așa cum n-a fost nici atunci pentru noi. Zilele nu se legau una de alta formînd un lanț strîns; mai degrabă luna era aceea care răsărea deasupra valurilor clipocitoare.

— Trupul ei! spuse băiatul. Ea nu avea să crească niciodată.

Vampirul încuviință.

— Avea să fie veșnic un demon copil, spuse el cu un glas scăzut, de parcă s-ar fi mirat. Exact așa cum eu sînt la fel de tînăr ca atunci cînd am murit. Și Lestat? La fel. Dar mintea ei era o minte de vampir. Și mă străduiam să-mi dau seama cum se transforma în femeie. Începuse să vorbească mai mult, deși rămăsese o persoană gînditoare și mă asculta ore întregi fără să mă întrerupă. Totuși, din ce în ce mai mult, fața ei de păpușă părea să posede o pereche de ochi de adult, absolut conștienți, iar inocența părea pierdută pe undeva împreună cu jucăriile neglijate și cu dispariția unei anumite răbdări.

Era ceva îngrozitor de senzual în ea, cînd stătea lungită pe canapea într-o cămașă de noapte din dantelă și perle; devenise o seducătoare stranie și puternică, a cărei voce era la fel de limpede și dulce ca întotdeauna, deși avea o rezonanță oarecum feminină și o duritate care uneori se dovedea șocantă. După zile întregi de tăcere, pufnea deodată, batjocoritor în legătură cu previziunile lui Lestat referitoare la război; sau, bînd sînge dintr-un pahar de cristal, spunea că nu mai erau cărți în casă și că trebuia să facem rost de mai multe, chiar dacă eram nevoiți să le furăm, după care-mi povestea cu răceală de o bibliotecă de care auzise, într-un conac de pe Faubourg St.Marie, unde o femeie colecționa cărți ca și cum ar fi fost pietre sau fluturi. M-a întrebat dacă nu puteam s-o duc în dormitorul acelei femei.

În asemenea momente eram înmărmurit; avea o minte total imprevizibilă. Dar apoi se așeza pe genunchii mei, își strecura degetele prin părul meu și moțăia lipită de inima mea, șoptindu-mi încet că nu voi fi la fel de mare ca ea pînă nu învățam că uciderea era cel mai serios lucru, nu cărțile, muzica. „Mereu muzica...”, șoptea ea. „Păpușă, păpușă”, îi spuneam eu, pentru că asta era. O păpușă fermecată. Rîset, un intelect extraordinar, și pe de altă parte un chip cu obraji rotunzi, o guriță ca un mugure. „Lasă-mă să te îmbrac eu, lasă-mă să-ți perii părul, îi spuneam eu din obișnuință, conștient că ea zîmbea și mă privea cu un văl subțire de plictiseală pe chip. „Fă ce vrei”, îmi șoptea ea la ureche, cînd mă aplecam să-i închei năsturașii-perlă. „Numai ucide cu mine în noaptea asta. Nu mă lași nicio dată să te văd ucidînd, Louis!”

Acum voia un sicriu al ei, ceea ce m-a durut mai mult decît am lăsat-o să vadă. După ce am acceptat, ca un domn, am ieșit; nu știam cîți ani dormisem cu ea, ca și cum ar fi făcut parte din mine. Dar apoi am găsit-o lîngă mănăstirea ursulinelor, ca un copil orfan pierdut în întuneric, și a venit în fugă spre mine, agățîndu-se de mine cu o disperare omenească. „Nu-l vreau, dacă te doare”, mi-a mărturisit ea atît de încet, încît un om care ne-ar fi îmbrățișat pe amîndoi n-ar fi auzit-o și nici nu i-ar fi simțit răsuflarea. „O să stau veșnic cu tine. Dar trebuie să-l văd, nu înțelegi? Un sicriu de copil.”

Trebuia să mergem la cel care le făcea. O piesă, o tragedie într-un singur act: pe ea urma s-o las în salonașul lui, în timp ce îl luam în antecameră și îi spuneam că mai avea puțin de trăit. Să-i vorbesc de iubire, de faptul că trebuia să aibă ceea ce era mai bun, dar fără să știe; iar omul, zguduit de acea tragedie, trebuia să i-l facă, imaginîndu-și-o întinsă înăuntru pe satinul alb, ștergîndu-și o lacrimă în ciuda vîrstei...

„Dar de ce, Claudia...”, o rugam eu. Nu-mi plăcea s-o fac, nu-mi plăcea deloc să mă joc de-a șoarecele și pisica cu bietul om. Dar, iubind-o la nebunie, am dus-o acolo și am așezat-o pe canapea, unde stătea cu mîinile împreunate în poală și cu bonetica aplecată ușor, ca și cum n-ar fi știut ce șopteam eu despre ea în holul de la intrare. Omul era un bătrîn de culoare foarte rafinat, care m-a tras repede de o parte, ca nu cumva să audă copilul. „Dar de ce trebuie să moară?” m-a implorat el, de parcă eu aș fi fost Dumnezeu și aș fi ordonat acel lucru. „Inima, nu poate să trăiască”, am zis eu și acele cuvinte au căpătat pentru mine o putere ciudată, o rezonanță tulburătoare. Emoția de pe chipul acela ridat m-a tulburat; mi-a venit ceva în minte, un anumit fel de lumină, un gest, un sunet... plînsul unui copil într-o cameră urît mirositoare. Apoi a descuiat una după alta încăperile lui lungi și mi-a arătat coșciugele; ea voia unul negru lăcuit, cu argint. Deodată m-am trezit dîndu-mă înapoi și ieșind, după ce am luat-o iute de mîină. „Am dat comanda”, i-am spus eu. „Chestia asta mă înnebunește!” am adăugat apoi trăgînd în piept aerul curat, de parcă aveam senzația că mă sufoc și am văzut-o cum mă studia cu chipul ei lipsit de compasiune. Și-a strecurat mînuța înmănușată într-a mea. „Îl vreau, Louis”, mi-a explicat ea cu răbdare.

Într-o seară a urcat scările atelierului de pompe funebre împreună cu Lestat, luînd coșciugul și lăsîndu-l pe bătrîn mort pe grămada de hîrtii prăfuite de pe biroul lui. Așa că sicriul se afla acum în dormitorul nostru, iar ea, cînd era nou îl privea uneori cu orele, de parcă s-ar fi mișcat, ar fi fost viu sau i-ar fi dezvăluit, încetul cu încetul vreun mister, așa cum fac lucrurile care se schimbă. Dar nu dormea în el. Continua să doarmă cu mine.

S-au petrecut și alte schimbări cu ea. Nu le pot data și nici pune în ordine. Nu ucidea pe oricine. A devenit pretențioasă. Sărăcia a început s-o fascineze; ne ruga pe Lestat sau pe mine să o plimbăm cu trăsura pe Faubourg St.Marie pînă în apropiere de rîu, unde trăiau emigranții. Părea obsedată de femei și copii. Lestat îmi povestea lucrurile astea foarte amuzat, pentru că mie nu-mi plăcea să merg și, uneori, nimic nu mă putea convinge. Dar Claudia avea o familie acolo, pe ai cărei membri i-a ucis unul cîte unul. Pe urmă a cerut să intre în cimitirul cartierului mîrginaș Lafayette, unde hoinărea printre mormintele înalte din marmură în căutarea acelor oameni disperați care, neavînd un loc unde să doarmă, își cheltuiau puținii bani pe o sticlă de vin și se tîrau în vreun cavou distrus. Lestat era impresionat, copleșit. În ce fel o descria, Moartea-Copil, îi spunea el. Moartea Soră și Dulcea Moarte; pentru mine folosea batjocoritor termenul de Moarte Îndurătoare, făcînd o plecăciune adîncă și îl rostea ca o femeie care bătea din palme, rostind o bîrfă extrem de interesantă: oh, cerule îndurător! așa încît îmi venea să-l strîng de gît.

Dar nu ne certam. Ne abțineam. Aveam regulile noastre. Volume strălucitoare legate în piele

umpleau pereții apartamentului din podea pînă în tavan, din moment ce eu și Claudia ne satisfăceam gusturile firești, iar Lestat se ocupa de cumpărarea obiectelor de lux. Pînă cînd ea a început să pună întrebări.

Vampirul tăcu, iar băiatul părea la fel de nerăbdător ca înainte, de parcă răbdarea ar fi necesitat un efort extrem de mare. Dar vampirul își unise degetele lungi și albe ca pentru a forma o turlă de biserică, după care le-a împreunat și și-a lipit strîns palmele una de alta. Părea că uitase complet de băiat.

— Ar fi trebuit să știu, spuse el, era inevitabil și ar fi trebuit să recunosc semnele. Pentru că eram atît de armonizat cu ea; o iubeam atît de total; era tovarășa mea în fiecare clipă de trezie, singura tovarășă pe care o aveam, în afara morții. Ar fi trebuit să știu. Dar ceva din mine era conștient de o prăpastie adîncă și întunecată ce se căsca foarte aproape de noi, de parcă am fi pășit mereu aproape de buza unui abis pe care îl vedeam brusc, dar prea tîrziu dacă făceam o mișcare greșită sau ne pierdeam prea mult în gînduri. Uneori, viața fizică din jurul meu părea lipsită de substanță, cu excepția aceluia întuneric. De parcă o gaură în pămînt stătea să se caște și vedeam cum acea imensă crăpătură distrugea Rue Royale, toate clădirile năruindu- se în praf. Sau, și mai rău, acestea erau transparente, din borangic, ca niște cortine de mătase. Ah... am luat-o razna. Ce spuneam? Că am ignorat semnele pe care le dădea, că mă agățam cu disperare de fericirea pe care mi-o oferise. Și încă mi-o mai oferea; ignoram orice altceva.

Dar semnele existau. A început să fie mai rece cu Lestat, să-l privească fix ore întregi. Cînd el îi vorbea, se întîmpla adesea ca ea să nu-i răspundă și nu puteai să-ți dai seama dacă o făcea din dispreț, sau pentru că nu-l auzea. Liniștea noastră fragilă a fost distrusă de furia lui. Nu ținea neapărat să fie iubit, dar nu suporta să fie ignorat; odată s-a repezit la ea, strigînd că-i trage o palmă, iar eu m-am trezit în situația îngrozitoare de a mă bate cu el, așa cum făcusem cu mulți ani înainte ca ea să apară între noi. „Nu mai e un copil”, i-am șoptit eu. „Nu știu ce e. E femeie”. L-am îndemnat să ia mai ușor lucrurile, iar el s-a arătat disprețuitor și a ignorat-o la rîndul lui. Într-o seară, însă, a venit tulburat și mi-a spus că ea îl urmărise — deși refuzase să meargă împreună cu el să ucidă, îl urmărise, totuși. „Ce-i cu ea?” s-a răstit el la mine, de parcă eu îi dădusem naștere și trebuia să știu.

Pe urmă, într-o seară, două din cele mai bune servitoare pe care le avusesem vreodată, mamă și fiică, au dispărut. Vizitiul a fost trimis acasă la ele, dar tot ce ne-a putut spune a fost că dispăruseră, după care tatăl a venit la ușa noastră, bățînd puternic cu ciocănelul. Stătea retras pe trotuarul de cărămidă, privindu-mă cu acea suspiciune care, mai devreme sau mai tîrziu, apărea pe chipurile tuturor muritorilor care ne cunoșteau de mai mult timp, vestitorul morții, așa cum paloarea e semnul unei febre fatale; am încercat să-i explic că nu fuseseră acolo și că trebuia să începem căutările.

„Ea a făcut-o!” a șuiertat Lestat din umbră, după ce am închis poarta. „Le-a făcut ceva și ne-a pus pe toți în primejdie. O fac eu să-mi spună!” Și a pornit să urce în fugă scara în spirală din curte. Știam că ea plecase, se furișase afară în timp ce eu eram la poartă și mai știam și altceva: că un miros urît se simțea vag dinspre bucătăria închisă și nefolosită, un miros care se combina neplăcut cu cel al caprifoiului — mirosul specific cimitirelor. L-am auzit pe Lestat coborînd în timp ce mă apropiam de obloanele deformate, lipite prin rugină de clădirea mică din cărămidă. Nici un fel de mîncare nu se prepara acolo, nu se lucra nimic, așa că era ca un cavou vechi din cărămidă ascuns de caprifoi. Obloanele s-au deschis, cuiele transformîndu-se în praf și pulbere și l-am auzit pe Lestat țînîndu-și răsufierea, cînd am pășit în întunericul care duhnea îngrozitor. Erau acolo, pe cărămizi, mamă și fiică, brațul mamei înconjurînd mijlocul fetei, capul acesteia lipit de pieptul mamei, amîndouă murdare de excremente și năpădite de insecte. Un nor mare de țînțari a apărut cînd oblonul a căzut la loc și eu am început să dau din mîini, scîrbit. Funicile mișunau nestîngerite pe pleoapele și gurile celor două moarte, iar în lumina lunii am putut să observ dîrele argintii nesfîrșite ale melcilor. „Afurisită să fie!” a izbucnit Lestat și eu l-am apucat de braț, țînîndu-l strîns, adunîndu-mi toate puterile. „Ce ai de gînd să faci cu ea?” l-am întrebat. „Ce poți să faci? Nu mai e un copil care să facă ce spunem noi, numai pentru că așa spunem. Trebuie s-o învățăm.”

„Știe!” a zis el, depărtîndu-se de mine și scuturîndu-și haina. „Știe! De ani de zile știe ce să facă! Ce trebuie riscat și ce nu. N-o s-o las să facă așa ceva fără permisiunea mea! Nu tolerez una ca asta.”

„Asta înseamnă că ești stăpînul nostru? Chestia asta n-ai învățat-o. Trebuia să deducă din supunerea mea tăcută? Nu cred. Acum se consideră egală cu noi și pe noi egali unul cu celălalt. Îți spun că trebuie să discutăm cu ea, să o învățăm să respecte ceea ce e al nostru. Așa cum ar trebui să facem toți.”

S-a depărtat, evident, gîndindu-se la ceea ce spusese, deși n-ar fi recunoscut în fața mea. Și-a vărsat năduful în oraș. Totuși, cînd s-a întors, obosit și sătul, ea tot nu era acolo. S-a așezat pe canapeaua de catifea și și-a întins picioarele lungi. „Le-ai îngropat?” m-a întrebat. „Numai sînt aici”, am răspuns. Nu suportam să-mi spun nici mie însumi că le arsesem trupurile în vechiul cuptor nefolosit din bucătărie. „Dar mai trebuie să ne ocupăm de tată”, am adăugat eu. Mă temeam de el. Îmi doream dintr-o dată să găsesc o modalitate în care să rezolvăm repede toată problema. Dar el a zis că tatăl și

fratele nu mai existau, că moartea se dusese la cină în căsuța lor de lângă ruine, și că a rămas să spună rugăciunea după ce toată lumea a terminat. „Vinul e de vină”, a șoptit el apoi, trecându-și degetul peste buze. Amândoi băuseră prea mult vin. M-am trezit bătînd cu un băț în țărșii din gard pentru a crea o melodie”, a zis el rîzînd. „Dar nu-mi place amețeala asta. Ție-ți place?” Și, cînd s-a uitat la mine, a trebuit să zîmbesc, fiindcă vinul lucra în el și îl înmuia; în clipa aceea, cînd chipul îi părea cald și înțelegător, m-am aplecat și i-am spus: „Aud pașii Claudiei pe scară. Fii blînd cu ea. Totul s-a terminat.”

Atunci a apărut ea, cu panglicile bonetei desfăcute și cu cizmulile pline de noroi. Mă uitam la ei încordat, Lestat avea un rînjit pe buze, iar ea îl trata ca și cum nici n-ar fi fost acolo. Avea în brațe un buchet de crizanteme albe atît de mare, încît o făcea să pară și mai mică. Boneta i-a căzut de tot, atîrnîndu-i o clipă pe umăr, după care a alunecat pe covor. Prin tot părul ei auriu am văzut petale înguste de crizanteme. „Miine e Sărbătoarea Tuturor Sfinților”, a zis ea. „Știi?”

„Da”, am răspuns eu. E ziua cînd, în New Orléans, toți credincioșii merg la cimitire să îngrijească mormintele celor dragi. Văruiesc pereții cavourilor, curăță numele săpate în plăcile de marmură și acoperă mormintele cu flori. În Cimitirul St. Louis, care era foarte aproape de casa noastră, unde erau îngropate toate familiile înstărite din Louisiana, unde era îngropat și propriul meu frate, erau chiar și băncuțe de fier în fața mormintelor, pe care rudele puteau să se așeze și să primească alte familii, care veniseră la cimitir cu același scop. Era o adevărată sărbătoare în New Orléans; turiștilor care nu înțelegeau, le-ar fi părut o celebrare a morții, dar era, de fapt, o celebrare a vieții de apoi. „Am cumpărat astea de la unul din vînzători”, a zis Claudia cu o voce slabă și inexpresivă, iar ochii îi erau opaci și lipsiți de emoție.

„Pentru cele două femei pe care le-ai lăsat în bucătărie!” a spus Lestat cu asprime. Ea s-a întors spre el pentru prima oară, dar n-a zis nimic, ci doar a rămas privindu-l ca și cum nu-l mai văzuse niciodată. După aceea a făcut cîțiva pași spre el și a continuat să-l privească, tot ca și cum l-ar fi studiat. Am înaintat. Simțeam furia lui. Răceala ei. Apoi ea s-a întors spre mine și uitîndu-se cînd la unul cînd la altul, a întreat:

„Care din voi a făcut-o? *Care din voi m-a făcut ceea ce sînt?*”

Orice altceva ar fi spus sau ar fi făcut nu m-ar fi mirat mai mult. Și, totuși, era inevitabil ca tăcerea ei îndelungată să se sfîrșească odată. Cu toate acestea, părea foarte puțin preocupată de mine. Privirea îi era ațintită asupra lui Lestat. „Vorbești despre noi ca și cînd am fi dintotdeauna ceea ce sîntem acum”, a zis ea cu un glas calm, măsurat, tonul de copil fiind întregit de o seriozitate de femeie. „Vorbești despre cei de afară numindu-i muritori și pe noi ne numești vampiri. Dar n-a fost întotdeauna așa. Louis a avut o soră muritoare, mi-o amintesc. Și are o fotografie a ei în cușor. L-am văzut uitîndu-se la ea! A fost muritor ca și ea, și eu la fel. Altfel, de ce mărimea asta, de ce forma asta?” Și-a desfăcut brațele, lăsînd crizantemele să cadă pe podea. I-am șoptit numele. Cred că voiam să-i distrag atenția, dar era imposibil. Valul se întorsese. Ochii lui Lestat ardeau cu o fascinație extraordinară, o plăcere răutăcioasă.

„Tu ai făcut din noi ceea ce sîntem, nu?” l-a întreat ea acuzator.

El a ridicat din sprîncene, prefăcîndu-se uimit. „Ce ești?” a întreat-o. „Ai fi preferat să fii altfel?” Și-a tras genunchii la piept și s-a aplecat puțin înainte, făcînd ochii mici. „Știi cît timp a trecut? Poți să te imaginezi pe tine însăși? Trebuie să găsesc o bătrînă ramolită ca să-ți arăt cum ai fi arătat acum, dacă te-aș fi lăsat?”

Ea i-a întors spatele, a stat o clipă ca și cum n-ar fi știut ce să facă, după care s-a dus spre scaunul de lângă șemineu și s-a ghemuit pe el, ca și cel mai neajutorat copil. Și-a tras genunchii la piept, haina de catifea îi era descheiată, rochia de mătase strînsă în jurul genunchilor, iar ea privea la cenușa din cămin. În privirea ei, însă, nu era nimic neputincios. Ochii ei aveau o viață independentă, ca și cum trupul ar fi fost posedat.

„Ai fi fost moartă acum, dacă ai fi rămas muritoare!” i-a mai spus Lestat, întărit de tăcerea ei și apoi și-a coborît picioarele pe podea. „Mă auzi? De ce mă întrebi asta acum? De ce faci atîta caz? Toată viața ai știut că ești vampir.” Așa și-a continuat tirada, spunînd cam aceleași lucruri pe care mi le spusese și mie de nenumărate ori: cunoaște-ți natura, ucide, fii ceea ce ești. Dar toate astea păreau ciudat de inutile, căci Claudia nu avea nici un fel de remușcări în legătură cu ucisul. Ea s-a lăsat pe spate și a întors capul încet, studiîndu-l din nou, de parcă ar fi fost o marionetă pe sfori. „Tu mi-ai făcut-o? Cum anume?” l-a întreat ea, făcînd ochii mici. „Cum ai făcut-o?”

„De ce ți-aș spune? E puterea mea.”

„De ce numai a ta?” l-a întreat ea apoi, cu o voce rece ca gheața și ochii îi erau lipsiți de suflet. „Cum ai făcut-o?” a întreat ea deodată cu furie.

Era electricizant. El s-a ridicat de pe canapea și eu am țîșnit imediat în picioare, așezîndu-mă în fața lui. „Fă-o să tacă!” mi-a spus el, frîngîndu-și mîinile. „Fă ceva cu ea! Nu pot s-o suport!” Apoi a pornit spre ușă, dar s-a întors și a venit foarte aproape, așa încît o domina, ascunzînd-o în umbră. Ea îl privea fără teamă, plimbîndu-și ochii peste chipul lui cu o totală detașare. „Pot să stric ce-am făcut. Și cu tine

și cu el", i-a spus el, arătînd cu degetul spre mine. „Bucură-te că te-am făcut ceea ce ești", a adăugat, rînjind. „Sau te fac mii de fărîme!"

— Ei bine, pacea din casă era distrusă, deși era liniște. Zilele treceau fără ca ea să mai pună întrebări, dar acum se cufunda în lectura cărților despre științele oculte, vrăjitoare, vrăjitorie și vampiri. Toate acestea erau în mare parte plăsmuiri, înțelegi. Mituri, povești, uneori simple povești de groază romanțate. Dar ea citea tot. Citea pînă în zori, așa încît trebuia să mă duc s-o iau la culcare.

Între timp, Lestat a angajat un valet și o menajeră și a pus o echipă de lucrători să construiască în curte o fîntînă mare cu o nimfă din piatră care turna veșnic apă dintr-o scoică larg deschisă. A pus să se aducă pești aurii și să se introducă în fîntînă lăzi cu nuferi cu rădăcină, ale căror flori pluteau la suprafața apei și tremurau la continua ei mișcare.

O femeie îl văzuse ucigînd pe Nyades Road, care ducea spre orașul Carrollton, și au apărut tot felul de povești în ziar legate de asta, asociindu-l cu o casă bîntuită de stafii din apropiere de Nyades și Melpomene, lucruri care îl încîntau. A fost o vreme fantoma de pe Nyades Road, după care, în cele din urmă, totul s-a uitat; atunci a făcut o altă crimă oribilă, într-un alt loc public și a pus în funcțiune imaginația celor din New Orléans. Dar toate acestea conțineau o anumită teamă. Era gînditor, suspicios, mereu lîngă mine, întrebîndu-mă unde era Claudia, unde se duse și ce făcea.

„O să fie cuminte", îi spuneam pentru a-l liniști, deși eram înstrăinat de ea și îndurerat, de parcă ar fi fost mireasa mea. Ea nici nu mă vedea acum, așa cum nu-l văzuse pe Lestat înainte, și dispărea uneori chiar în timp ce vorbeam cu ea.

„Ar face bine să fie!" mi-a spus el pe un ton neplăcut.

„Și ce-o să faci dacă n-o să fie?" l-am întrebat eu mai mult cu teamă decît acuzator, iar el și-a ridicat spre mine ochii reci și cenușii. „Ai grijă de ea, Louis. Stai de vorbă cu ea!" a zis el. „Totul a fost perfect și, acum, asta. N-avem nevoie de așa ceva."

— Am hotărît însă s-o las să vină singură la mine și ea a făcut-o. S-a întîmplat într-o seară devreme, cînd abia mă trezisem. Casa era învăluită în întuneric. Am văzut-o stînd în dreptul ușii-fereastră; purta mîncă bufante și un cordon roz și privea printre gene viața de seară de pe Rue Royale. Îl auzeam pe Lestat în camera lui, zgomotul apei turnate din cană. Parfumul coloniei lui a ajuns pînă la noi și a dispărut asemeni sunetului muzicii de la cafeneaua din apropiere. „Nu vrea să-mi spună nimic", a zis ea încet. Nu-mi dădusem seama că știa că deschisese ochii. M-am dus și am îngenuncheat lîngă ea. „Dar tu o să-mi spui, nu? Cum a făcut-o."

„Asta vrei să știi cu adevărat?" am întrebat-o eu, studiindu-i chipul. Sau de ce ți-a făcut-o ție... și ce-ai fost înainte? Nu înțeleg ce vrei să spui cu „cum", pentru că, dacă vrei să știi cum a făcut, pentru a-i transforma pe alții la rîndul tău..."

„Nu știi nici măcar despre ce e vorba. Ce spui", a zis ea cu o nuanță de răceală, după care s-a întors și și-a așezat mîinile pe fața mea. „Ucide cu mine în noaptea asta", a șoptit ea la fel de senzual ca o iubită. „Și spune-mi tot ce știi. Ce sîntem? De ce sîntem ca ei?" m-a întrebat ea aruncîndu-și privirea pe stradă.

„Nu știi răspunsurile la întrebările tale", i-am spus eu, iar chipul ei s-a contorsionat deodată, de parcă s-ar fi chinuit să mă audă pe deasupra unui zgomot brusc. Apoi a clătinat din cap, dar eu am continuat. „Îmi pun și eu aceleași întrebări. Nu știu. O să-ți spun cum am fost transformat... că Lestat a făcut-o. Dar modul *cum* a făcut-o nu-l cunosc!" Pe chipul ei se vedea aceeași încordare. Vedeam primele semne de teamă sau ceva mai rău și mai profund decît teama. „Claudia", i-am spus eu acoperindu-i mîinile cu ale mele și apăsîndu-i-le cu blîndețe pe pielea mea. „Lestat vrea să-ți spună un lucru înțelept. Nu pune întrebările astea. Mi-ai fost tovarășă timp de nenumărați ani, în căutarea a tot ceea ce puteam să învăț despre viața muritorilor și despre crearea lor. Nu fi tovarășa mea și în neliniștea asta. El nu ne poate da răspunsurile. Iar eu nu cunosc nici unul." Vedeam că nu puteam să accept, dar nu mă așteptasem la întoarcerea bruscă, la violența cu care și-a smuls părul din cap pentru o clipă, după care s-a oprit, de parcă gestul acela ar fi fost inutil și stupid. M-am speriat. Se uita pe cerul întunecat, fără stele, pe care norii se deplasau cu repeziciune dinspre fluviu. A mișcat brusc din buze, ca și cum și le-ar fi mușcat, după care s-a întors spre mine și mi-a spus, tot în șoaptă: „Deci, el m-a făcut... el a făcut-o... nu tu!" Expresia ei avea ceva înspăimîntător și fără să vreau m-am îndepărtat de ea. Stăteam în fața căminului, aprinzînd o singură lumînare în dreptul oglinzii înalte, cînd, deodată, am văzut ceva ce m-a uluit: mai întîi s-a format din întuneric, ca o mască hidoasă și apoi a devenit o realitate tridimensională: un craniu descompus. M-am uitat fix la el. Mirosea încă a pămînt, dar fusese curățat. „De ce nu-mi răspunzi?" mă întreba ea. Am auzit ușa lui Lestat deschizîndu-se. Ieșea să ucidă sau cel puțin să găsească prada. Eu nu voi ieși.

Lăsăm primele ore ale serii să se adune în liniște, așa cum se strîngea foamea în mine, pînă cînd pofta devenea atît de puternică, încît mă lăsăm în voia ei complet, orbește. l-am auzit din nou întrebarea cu claritate, de parcă ar fi plutit prin aer ca reverberația unui clopot... și mi-am simțit inima bătînd. „El m-a făcut, bineînțeles! A și spus-o. Dar tu-mi ascunzi ceva. Ceva la care el face aluzie ori de cîte ori îl întreb. Spune că nu s-ar fi putut face fără tine!"

Mă uitam ținută la craniu și, totuși, o auzeam, ca și cum vorbele ei m-ar fi biciuit încontinuu, ca să mă facă să mă întorc pentru a înfrunta biciul. Un gând m-a străbătut brusc, mai degrabă ca un fior rece decât ca un gând, și anume că nimic nu va mai rămîne din mine decât un asemenea craniu. M-am întors și, în lumina care pătrundea de pe stradă, i-am văzut ochii, ca două flăcări întunecate pe chipul ei alb. O păpușă căreia cineva îi scosese ochii cu cruzime, înlocuindu-i cu un foc diabolic. M-am trezit ducându-mă spre ea, șoptindu-i numele, un gând mi s-a format pe buze, dar apoi a murit, m-am apropiat de ea, după aceea m-am depărtat, căutându-i haina și pălăria. Am văzut o mână mică pe jos, fosforescentă în întuneric și, o clipă, am avut impresia că era o mînuță retezată.

„Ce se-ntîmplă cu tine...?” m-a întrebat ea apropiindu-se și cercetîndu-mi chipul. „Ce s-a întîmplat întotdeauna? De ce te uiți așa la craniu și la mână?” A întrebat toate astea cu blîndețe, dar... nu cu destulă blîndețe.

Exista un ușor calcul în vocea ei, o detașare de neatins.

„Am nevoie de tine”, i-am spus eu fără să vreau. „Nu suport să te pierd. Ești singura mea tovarășă în nemurire.”

„Cu nesiguranță că mai sînt și alții! Doar nu sîntem noi singurii vampiri de pe pămînt!” O auzeam spunînd acele cuvinte așa cum le spusese și eu, propriile mele vorbe întorcîndu-se acum la mine pe valul conștiinței ei de sine, al căutării ei. Dar nu-i nici o durere, mi-am spus eu deodată. Ci doar nerăbdare, o nerăbdare lipsită de inimă. M-am uitat la ea. „Nu ești la fel ca mine?” am întrebat-o eu și ea m-a privit. „Tu m-ai învățat tot ce știu!”

„Lestat te-a învățat să ucizi”, i-am spus eu, aducîndu-i mînușa. „Așa, vino... hai să ieșim. Vreau să ies...” mormăiam eu, încercînd să-i pun mînușile. I-am ridicat apoi părul bogat și ondulat și i l-am așezat cu blîndețe peste palton. „Dar tu m-ai învățat să vîd!” a spus ea. „M-ai învățat cuvintele «ochi de vampir»”, a adăugat. „M-ai învățat să beau lumea, să doresc mai mult decât...”

„N-am vrut niciodată ca vorbele astea să sune așa, «ochi de vampir», i-am spus eu. „Cînd le pronunți tu, au o altă rezonanță...” trăgea de mine, încercînd să mă facă s-o privesc. „Vino”, i-am zis eu, „vreau să-ți arăt ceva...” Și am străbătut repede coridorul, am coborît scara și am traversat curtea întunecată. Dar nu știam ce vreau să-i arăt mai mult decât încotro mergeam. Doar că trebuia să mă îndrept spre acel lucru cu un instinct sublim și blestemat.

Am străbătut orașul, cerul fiind acum de un violet pal, din momentul în care norii dispăruseră, stelele erau mici și palide, iar aerul sufocant și înmiresmat chiar și atunci cînd ne-am depărtat de grădinile mari, îndreptîndu-ne spre acele străzi urîte și înguste, unde florile răsăreau printre crăpăturile pietrelor și unde uriașul oleandru își înălța pe terenuri virane tulpina groasă, ca de ceară, plină de flori albe și roz, ca o buruiănă monstruoasă. Auzeam pașii repezi ai Claudiei care se ținea după mine, fără să-mi ceară nici măcar o dată să merg mai încet; în cele din urmă s-a oprit, cu chipul extrem de răbdător, uitîndu-se la mine pe strada întunecoasă și îngustă, unde cîteva case franțuzești vechi cu acoperișurile în pantă mai rămăseseră printre fațadele clădirilor spaniole, căsuțe vechi, cu tencuiala desprinsă de cărămizile ce putrezeau dedesubt. Am găsit casa orbește, conștient că întotdeauna știam unde se afla și o ocolisem, oprindu-mă mereu înaintea celui colț neluminat, nevrînd să trec pe lîngă fereastra joasă prin care o auzisem prima oară pe Claudia plîngînd. Casa mai stătea încă în picioare. Era mai joasă decât în trecut, aleea era traversată de frînghii pline cu rufe întinse la uscat, iar cele două ferestre erau sparte și acoperite cu pînză. Am atins obloanele. „Aici te-am văzut prima oară”, i-am spus eu, gîndindu-mă să-i spun ca să înțeleagă, deși îi simțeam deja răceala și distanța din privire. „Te-am auzit plîngînd. Erai acolo, într-o cameră cu mama ta. Și mama ta era moartă de cîteva zile, dar tu nu știai. Te agățai de ea, scîncind... plîngînd sfîșietor, cu trupul palid, înfierbîntat din cauza febrei și înfometat. Încercai s-o trezești din morți, o strîngeai în brațe să-ți dea căldură, de teamă. Era aproape dimineată și...”

Mi-am dus mîna la tîmplă. „Am deschis obloanele... am intrat în cameră. Mi-a fost milă de tine. Milă. Dar... și altceva.”

I-am văzut buzele înmuindu-se și ochii devenind mari.

„Te-ai hrănit... cu mine?” a șoptit ea. „Am fost victima ta!”

„Da!” i-am spus eu. „Așa e.”

A fost un moment atît de elastic și de dureros, încît era de nesuportat. Stătea complet nemișcată în întuneric, ochii ei uriași adunau lumina, iar aerul cald s-a ridicat brusc cu un zgomot slab. După aceea s-a întors și i-am auzit bocănitul pantofilor cînd fugea. Și a fugit. A fugit. Eu stăteam încremenit, auzind cum zgomotul se stinge din ce în ce; apoi m-am întors, teama din mine crescînd și devenind insurmontabilă, și am luat-o la fugă după ea. Era de neconceput să n-o prind din urmă, să n-o ajung imediat și să-i spun că o iubeam, că trebuia s-o am, trebuia s-o păstrez și, cu fiecare secundă în care fugeam pe strada întunecată, ea părea să se depărteze de mine puțin cîte puțin; inima îmi bătea cu putere, nehrănită, răzvrătindu-se împotriva efortului. Pînă cînd m-am oprit brusc. Ea se afla sub un felinar și mă privea tăcută, ca și cum nici nu m-ar fi cunoscut. I-am cuprins mijlocul cu amîndouă mîinile și am ridicat-o în lumină. M-a studiat, cu chipul schimonosit, după care a întors capul, refuzînd

să-mi susțină privirea, ca și cum ar fi trebuit să-și mascheze un puternic sentiment de repulsie. „M-ai ucis”, a șoptit ea. „Mi-ai luat viața!”

„Da”, i-am zis, ținând-o așa încît să-i simt inima bătînd. „Mai bine-zis, am încercat să ți-o iau. Să ți-o beau. Dar aveai o inimă cum nu mai întîlnisem vreodată, o inimă care bătea, bătea, pînă cînd am fost nevoit să-ți dau drumul, să te depărtez de mine, ca nu cumva să-mi întețești pulsul atît de mult, încît să mor. Lestat m-a descoperit; Louis cel sentimental și prost, se hrănea cu un copil cu părul auriu, o ființă inocentă, *o fetiță*. El te-a adus înapoi de la spitalul unde te duseseră și n-am știut ce avea de gînd, în afară de a mă învăța propria mea natură. „Ia-o, termină”, a spus și eu am simțit din nou acea pasiune pentru tine. Ah, știu că acum te-am pierdut pentru totdeauna. Văd asta în ochii tăi! Te uiți la mine ca la muritori, de undeva de departe, dintr-un loc al independenței reci, pe care eu nu pot s-o pricep. Dar am făcut-o. Am simțit din nou pentru tine acea poftă insuportabilă, pentru inima ta care bătea, pentru obrazul ăsta, pielea asta. Erai trandafirie și frumos mirositoare cum sînt copiii muritori, dulce cu un amestec de sare și țărînă. Te-am ținut din nou și te-am luat din nou. Iar cînd am avut impresia că inima ta mă omoară și nu-mi păsa, el ne-a despărțit și, tăindu-și încheietura mîinii, ți-a dat să bei. Și tu ai băut. Și ai băut și ai băut, pînă cînd era să-l secătuiești, făcîndu-l să se clatine. Dar erai deja vampir. Și, chiar în noaptea aceea, ai băut sîngele unei ființe omenești, lucru pe care l-ai făcut apoi în fiecare noapte.”

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă. Pielea îi era precum ceara lumînărilor albe; numai ochii conțineau viață. Nu mai aveam ce să-i spun, așa că am lăsat-o jos. „Eu ți-am luat viața”, i-am zis eu. „Iar el ți-a redat-o.”

„Așa, deci”, a spus ea foarte încet. „Vă urăsc pe amîndoi!”

Vampirul tăcu.

— Bine, dar de ce i-ai spus? Îl întrebă băiatul, după o pauză respectuoasă.

— Cum aș fi putut să nu-i spun? zise vampirul, ridicîndu-și privirea puțin uluit. Trebuia să știe. Trebuia să cîntărească lucrurile. Nu era ca și cum Lestat ar fi răpit-o direct vieții, așa cum făcuse cu mine; eu o rănisem. Ar fi murit! N-ar mai fi putut să ducă o viață de muritoare. Dar care-i deosebirea? Pentru toți, moartea e o chestiune de ani! Deci, ceea ce ea a văzut atunci mai plastic a fost ceea ce știu toți oamenii: că moartea vine în mod inevitabil, doar dacă cineva nu alege... asta! spuse el și desfăcu mîinile albe, privindu-și palmele.

— Ai pierdut-o? A plecat?

— Să plece! Unde ar fi putut să plece? Era un copil cam de înălțimea asta. Cine i-ar fi oferit adăpost? Să fi căutat vreun cavou, ca vampirii din povești, unde să stea ziua înconjurată de viermi și furnici și să iasă doar ca să bîntuie prin vreun cimitir mic și prin împrejurimile lui? Dar nu de asta n-a plecat. Ceva din ea aducea cu mine. Și în Lestat exista asta. Nu suportam să trăim singuri! Aveam nevoie de puțină companie! O sumedenie de muritori ne înconjurau, bîjbîind, orbi, preocupați, miresele și mirii morții.

„Uniți în ură”, mi-a spus ea calmă după aceea. Am găsit-o lîngă șemineul gol, smulgînd floricelele de pe un fir lung de levănțică. Eram atît de ușurat că am văzut-o acolo, încît aș fi făcut orice. Cînd m-a întrebat cu o voce scăzută dacă aveam să-i spun tot ce știam, am făcut-o bucuros. Căci restul era floare la ureche, față de acel vechi secret, că eu îi luasem viața. I-am povestit despre mine așa cum ți-am povestit ție, despre felul cum Lestat a venit la mine și ce s-a întîmplat în noaptea în care el a adus-o de la spital. Nu a pus nici o întrebare, ci doar din cînd în cînd, își ridica privirea. După aceea, cînd am terminat și am rămas acolo, uitîndu-mă iarăși la acel craniu nenorocit, ascultînd zgomotul slab pe care îl făceau petalele ce cădeau pe rochia ei și simțind o amorteală în membre și în minte, ea mi-a spus: „Nu te disprețuiesc!” M-am dezmeticit. Ea s-a dat jos de pe perna înaltă și rotundă din damasc și a venit spre mine, purtînd mirosul florilor și ținînd petalele în mînă. „Ăsta-i mirosul unui copil muritor?” m-a întrebat ea în șoaptă. „Louis. Iubitule.” Îmi amintesc că am îmbrățișat-o și mi-am ascuns fața în pieptul ei micuț, strivindu-i umerii fragili, iar minutele ei mi se strecurau prin păr, alinîndu-mă, ținîndu-mă. „Am fost muritoare pentru tine”, a zis ea și, cînd mi-am ridicat privirea, am văzut-o zîmbind; moliciunea buzelor ei a dispărut, însă, foarte repede și, în clipa următoare, privea dincolo de mine, ca un om care ascultă o muzică îndepărtată și importantă. „Mi-ai dat sărutul tău nemuritor”, a spus ea, deși nu mie, ci sieși. „M-ai iubit cu natura ta de vampir.”

„Acum te iubesc cu natura mea umană, dacă am avut așa ceva vreodată”, i-am spus eu.

„Ah, da...”, a zis ea, tot gînditoare. „Da, și ăsta-i punctul tău slab, de aceea chipul tău a fost atît de nefericit cînd am spus așa cum spun muritorii „te urăsc”, și de aceea acum mă privești așa. Natura umană. Eu n-o am. Și nici o poveste despre cadavrul unei mame și despre camere de hotel în care copiii învață monstruoșități nu poate să-mi ofere așa ceva. N-o am. Ochii tăi se răcesc de teamă cînd îți spun asta. Și, totuși, am limba ta. Pasiunea ta pentru adevăr. Nevoia ta de a pătrunde cu mintea peste tot, ca ciocul unei păsări colibri, care ciocăne atît de puternic și de iute, încît muritorii au impresia că n-

are piciorușe și că nu se așază niciodată, căutînd mereu, la infinit. Eu sînt sinele tău vampir mai mult decît tine însuși. Și acum, somnul de șazezi și cinci de ani s-a sfîrșit."

Somnul de șazezi și cinci de ani s-a sfîrșit! Am auzit-o și nu puteam să cred, nu voiam să cred că știa și chiar vru-sese să spună ceea ce spusese. Căci exact atîta trecuse din noaptea aceea cînd am încercat să-l părăsesc pe Lestat și n-am reușit și, îndrăgostindu-mă de ea, am uitat de creierul meu fecund și de întrebările mele îngrozitoare. Acum ea avea pe buze acele întrebări îngrozitoare și trebuia să le afle răspunsul. S-a dus încet în mijlocul încăperii și a împrăștiat în jurul ei petalele de levăntică strivite. Apoi a frînt tulpina fragilă și a dus-o la buze. După ce a auzit toată povestea, a spus: „Deci, m-a transformat... ca să-ți fiu tovarășă. Nici un lanț nu te-ar fi putut ține în singurătatea ta și el nu putea să-ți dea nimic. Mie nu-mi dă nimic... Obişnuiam să-l găsesc fermecător. Îmi plăcea felul cum mergea, cum lovea dalele de piatră cu bastonul și cum mă lua în brațe. Și abandonul cu care ucidea, exact cum simțeam și eu. Dar nu-l mai găsesc fermecător. Iar tu nu l-ai găsit niciodată. Noi doi am fost marionetele lui; tu ai rămas, ca să ai grijă de el, iar eu, tovarășa ta salvatoare. A venit timpul ca totul să se termine, Louis. A venit timpul să-l părăsim." Timpul să-l părăsim. Nu mă gîndisem la asta, nu mai visasem de mult la așa ceva; mă obișnuisem cu el, de parcă ar fi fost o condiție a vieții înseși. Auzeam un amestec de zgomote, ceea ce însemna că el intrase cu trăsura pe alee și că, în curînd, avea să urce pe scara din dos. M-am gîndit la ce simțeam întotdeauna cînd îl auzeam venind, o vagă neliniște și un vag sentiment de necesitate. Apoi, gîndul de a scăpa de el pentru totdeauna a trecut peste mine ca apa pe care o uitasem, valuri și valuri de apă rece. M-am ridicat, șoptindu-i că venea.

„Știu", a spus ea zîmbind. „L-am auzit cînd a dat colțul."

„Dar n-o să ne lase să plecăm", i-am șoptit eu, deși prinsesem sensul cuvintelor ei. Avea niște simțuri de vampir foarte dezvoltate. Știa grozav să scape de pază. „Înseamnă că nu-l cunoști, dacă-ți închipui că o să ne lase să plecăm", i-am spus eu, speriat de încrederea ei în sine. „N-o să ne lase." Și ea a zis, continuînd să zîmbească: „Ah... zău?"

Am stabilit atunci că vom face planuri. Imediat. Seara următoare, agentul meu a venit cu obișnuita plîngere că nu putea să mai lucreze la lumina unei singure lumînări amărîte și i-am spus să facă aranjamentele necesare pentru o traversare a oceanului. Claudia și cu mine aveam să plecăm în Europa cu primul vapor, indiferent în ce port avea să ne ducă. Și, foarte important era ca un cufăr mare să fie încărcat de asemenea pe vapor, un cufăr care trebuia transportat cu grijă de acasă în timpul zilei și urcat la bord, dar nu la bagaje, ci în cabina noastră. Pe urmă au fost aranjamentele pentru Lestat. Plănuisem să-i las cîteva magazine închiriate, casele din oraș și cu o mică firmă de construcții, care opera în Faubourg Marigny. Mi-am pus semnătura pe toate acestea fără să ezit. Voiam să-mi cumpăr libertatea: să-l conving pe Lestat că nu voiam decît să facem o călătorie împreună și că el putea să rămînă cu stilul de viață cu care se obișnuise; va avea banii lui, nu va mai trebui să-mi ceară nimic. Toți acei ani îl făcusem să depindă de mine. Bineînțeles că îmi cerea bani, ca și cum aș fi fost bancherul lui și îmi mulțumea cu cele mai caustice cuvinte, dar ura dependența aceea. Speram să-l alung bănuielele, satisfăcîndu-i lăcomia. Și, convins că îmi putea citi pe chip orice emoție, eram teribil de temător. Nu-mi venea să cred că era posibil să scap de el. Înțelegi ce înseamnă asta? Mă purtam ca și cum aș fi crezut, dar nu credeam.

Între timp, Claudia flirta cu dezastrul, stăpînirea ei de sine părăindu-mi-se extraordinară cînd citea din cărțile ei despre vampiri și îi puneă întrebări lui Lestat. Rămînea netulburată în fața izbucnirilor lui sarcastice și, uneori, îi puneă aceeași întrebare iar și iar în alte feluri, rumegînd cu atenție orice informație care îi scăpa fără să vrea. „Ce vampir te-a făcut ceea ce ești?" I-a întreat ea, fără să-și ridice privirea din carte și ținîndu-și pleoapele coborîte sub atacul lui. „De ce nu vorbești niciodată despre el?" a continuat ea, de parcă obiecțiile lui severe ar fi fost inexistente. Părea imună la iritarea lui.

„Sînteți lacomi, amîndoi!" a spus el seara următoare, plimbîndu-se înapoi și încolo prin centrul întunecat al camerei, privind-o răzbunător pe Claudia, care stătea în colțul ei, în cercul de lumină al lumînării ei, cu cărțile împrejur. „Nemurirea nu vă ajunge! Nu, ați căuta de dinți calul de dar al lui Dumnezeu! Dacă aș oferi-o oricărui individ de pe stradă, ar fi încîntat..."

„Tu ai fost încîntat?" a întreat ea încet, abia mișcînd buzele.

„Dar voi, voi vreți să știți *motîvul*. Vreți să terminăm totul? Pot să vă ofer moartea mai ușor decît v-am oferit viața!" S-a întors spre mine și flacăra fragilă a lumînării ei îi arunca umbra peste mine. Îi crea o aureolă în jurul părului blond și îi lăsa fața, în afară de pometele sclipitor, în întuneric. „Vreți moartea?"

„Cunoașterea nu înseamnă moarte", a șoptit ea.

„Răspundeți-mi! Vreți moartea?"

„Tu oferi toate lucrurile. Toate vin de la tine. Viața și moartea", a șoptit ea ironic.

„Așa e", a zis el.

„Tu nu știi nimic", i-a spus ea cu gravitate și vocea îi era atât de slabă, încît și cel mai mic zgomot de pe stradă i-a acoperit-o, luîndu-i cuvintele, așa încît m-am trezit chinuindu-mă să o aud, lăsîndu-mi capul pe spate, lipit de scaun. „Să zicem că vampirul care te-a făcut nu știa nimic și că vampirul care l-a făcut pe acel vampir nu știa nimic și că nici vampirul dinaintea lui nu știa nimic și așa mai departe, nimic ieșind din nimic pînă cînd nu rămîne nimic! Și noi trebuie să trăim cu gîndul că nu există cunoaștere."

„Da!" a strigat el deodată, ridicînd mîinile și în glasul lui se simțea altceva în afară de furie.

Apoi a tăcut. Și ea tăcea. După aceea, el s-a întors încet, ca și cum eu aș fi făcut vreo mișcare care îl alertase, ca și cum m-aș fi ridicat în spatele lui. Îmi amintea de felul în care se întorceau oamenii cînd îmi simțeau răsufierea foarte aproape și își dădeau brusc seama că, unde se crezuseră complet singuri... momentul acela de suspiciune îngrozitoare dinaintea de a-mi vedea chipul și să-și țină respirația. Acum se uita la mine și abia îi vedeam buzele mișcîndu-se. Atunci am simțit. Îi era frică. Lui Lestat îi era frică. Ea îl fixa cu aceeași privire calmă, care nu trăda nici o emoție, nici un gînd.

„Tu ai învățat-o cu astea..." a șoptit el, după care a scăpărat un băț de chibrit și a aprins lumînările de pe polița căminului, ridicînd apoi sticlele afumate ale lămpilor și plimbîndu-se prin încăpere pentru a face lumină, pînă cînd mica flacără a Claudiei a căpătat putere, iar el s-a rezemat cu spatele de polița de marmură, uitîndu-se cînd la o lămpă, cînd la alta, de parcă lumina aceea i-ar fi redat puțină liniște.

„Mă duc afară", a zis el atunci. Ea s-a ridicat chiar în clipa în care el ajunsese în stradă și, deodată, s-a oprit în mijlocul camerei și s-a întins, arcuindu-și spatele mic, ridicîndu-și brațele cu pumnii încleștați și a închis ochii o clipă, după care i-a deschis larg, de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un vis. Era ceva obscen în gestul acela; camera părea să licărească de teama lui Lestat, să răsune de ecoul ultimului său răspuns. Acesta *ceruse* atenția ei. Probabil că am făcut vreo mișcare involuntară pentru a nu mă mai uita la ea, căci a venit lîngă brațul fotoliului meu și și-a lipit mîna pe cartea mea, o carte pe care n-o mai citeam de cîteva ceasuri. „Vino cu mine afară."

„Ai avut dreptate. Nu știe nimic. N-are nimic să ne spună", i-am zis eu.

„Chiar ai crezut vreodată că știe?" m-a întrebat cu vocea ei mică. „O să găsim alții ca noi", a adăugat ea. „O să-i găsim în centrul Europei. Acolo trăiesc atât de mulți, încît, povestirile, atât cele false, cît și cele reale, umplu volume întregi. Sînt convinsă că de acolo au venit toți vampirii, dacă au venit de undeva. Am trăit prea mult cu el. Vino afară. Lasă carnea să instruiască mîntea."

Cred că am simțit un fior de plăcere cînd am auzit-o rostind acele cuvinte, „*Lasă carnea să instruiască mîntea*". „Lasă cărțile de o parte și ucide", mi-a șoptit ea. Am urmat-o în jos pe scară, prin curte și pe aleea îngustă spre o altă stradă. Apoi a întins mîinile spre mine să o iau în brațe, deși, bineînțeles, nu era obosită; voia numai să fie aproape de urechea mea și să mă țină de gît. „Nu i-am spus de planul meu, despre călătorie, despre bani", i-am zis eu, conștient că e ceva cu ea ce eu nu înțelegem, în timp ce stătea ușoară în brațele mele.

„L-a ucis pe celălalt vampir", a spus ea.

„Nu, de ce spui asta?" am întrebat-o eu, dar nu faptul că o spusese mă deranja, îmi tulbura sufletul ce semăna cu un ochi de apă care tînjea după nemișcare. Mă simțeam ca și cum ea m-ar fi condus încet spre ceva, ca și cum ea ar fi fost pilotul plimbării noastre lente pe strada întunecată. „Pentru că acum știu", a spus ea cu autoritate în glas. „Vampirul a făcut un sclav din el și el nu voia să fie așa ceva mai mult decît aș vrea eu, așa că l-a ucis. L-a ucis înainte să afle ce ar fi putut să știe și, apoi, cuprins de panică, a făcut un sclav din tine. Ai fost sclavul lui."

„Nu chiar..." i-am șoptit eu. Îi simțeam obrazul lipit de tîmpla mea. Era rece și avea nevoie să ucidă. „Nu un sclav, ci doar un fel de complice stupid", i-am mărturisit eu, mi-am mărturisit mie însumi. Simțeam febra ucisului crescînd în mine, un nod de foame lăuntric, zvîcnituri în tîmple, ca și cum venele s-ar fi contractat și trupul mi-era pe cale de a deveni o hartă de vase chinuite.

„Nu, sclav", a insistat ea pe un ton grav, de parcă ar fi gîndit cu glas tare, cuvinte revelații, piese ale unui puzzle. „Și o să ne eliberezi pe amîndoi."

M-am oprit. Mîna ei mă apăsă, îndemnîndu-mă să merg. Ne-am continuat drumul pe o alee largă din apropierea catedralei, îndreptîndu-ne spre luminile din Jackson Square, apa curgînd cu repeziciune în rigole și sclipind argintie în lumina lunii. „*O să-l ucid*", a spus ea.

Am încremenit în capătul aleii. Am simțit-o mișcîndu-se în brațele mele și alunecînd în jos, ca și cum ar fi putut să se elibereze de mine și fără ajutorul stîngaci al mîinilor mele. Am așezat-o pe trotuarul din piatră. I-am spus nu și am clătinat din cap. Aveam acea senzație pe care ți-am mai descris-o, că toate clădirile din jurul meu — Cabildo, catedrala, apartamentele de-a lungul pieței — toate erau din mătase, niște iluzii care aveau să fie brusc sfîșiate de un vînt îngrozitor în pămînt căscîndu-se un abis care era realitatea. „Claudia", am îngăimat eu, întorcîndu-i spatele.

„De ce nu l-aș ucide?" a spus ea ridicînd glasul, pînă cînd acesta a devenit foarte ascutit. „N-am ce face cu el! N-am ce să obțin de la el! Și-mi provoacă durere, ceea ce n-o să suport!"

„Și dacă el are puțină nevoie de noi?" am întrebat-o, dar vehemența aceea era falsă. Inutilă. Ea se depărtase de mine, cu umerii mici drepti și hotărîți, cu pasul grăbit, ca o fetiță care, ieșind duminica

împreună cu părinții, vrea s-o ia înainte pretinzând că e singură. „Claudia!” am strigat eu și am ajuns-o imediat din urmă. I-am cuprins mijlocul micuț și am simțit-o devenind rigidă ca fierul. „Claudia, nu poți să-l omori!” i-am șoptit eu, iar ea a început să meargă cu spatele, după care a luat-o la fugă, tăcând pe pietre, și a ieșit în drum. O cabrioletă a trecut pe lângă noi, însoțită de un hohot de râs, de tropăitul cailor și de zgomotul roților din lemn. Strada a amuțit deodată. Am întins mîna spre ea și am străbătut un spațiu imens, găsind-o lângă poarta Pieței Jackson, cu mîinile încleștate pe grătile de fier. M-am lăsat în jos lângă ea. „Nu-mi pasă ce simți, ce spui, dar nu se poate să vrei să-l omori”, i-am zis eu.

„De ce nu? Îl crezi atât de puternic?” a întrebat, fixînd cu privirea statuia din piață, ochii ei părînd două bălți imense de lumină.

„E mai puternic decît îți închipui! Mai puternic decît visezi! Cum vrei să-l omori? Nu te poți măsura cu abilitatea lui. Nu știi!” i-am spus eu rugător, dar o vedeam cum stă nemișcată, ca un copil care se uită fascinat într-o vitrină cu jucării. Limba i s-a mișcat deodată printre dinți și a atins buza de jos într-un mod ciudat, care m-a făcut să simt un fior slab prin trup. Simțeam gust de sînge. Simțeam ceva palpabil și neputincios în mîinile mele. Voiam să ucid. Miroseam și auzeam oamenii pe aleile pieței, plimbîndu-se de-a lungul cheiului. Tocmai voiam s-o întorc cu fața spre mine, să o scutur, dacă era nevoie, pentru a o face să asculte, cînd ea s-a răsucit și m-a privit cu ochii ei mari și umezi. „Te iubesc, Louis”, mi-a spus.

„Atunci, ascultă-mă, Claudia, te implor”, i-am șoptit eu, ținînd-o în brațe, îmboldit deodată de un amestec de șoapte în apropiere, de vorbirea înceată și articulată a oamenilor care acoperea zgomotele nopții. „O să te distrugă, dacă încerci să-l omori. Nu poți face asta. Nu știi cum. Și, împotriva lui, o să pierzi totul, Claudia, și asta nu suport.”

Pe buzele ei a apărut un zîmbet aproape imperceptibil. „Nu, Louis”, a șoptit ea. „Pot să-l omor. Și vreau să-ți mai spun ceva, un secret numai al nostru.”

Am scuturat din cap, dar ea s-a lipit și mai mult de mine, coborîndu-și pleoapele așa încît genele dese aproape că îi atingeau rotunjimea obrazilor. „Secretul e că vreau să-l omor, Louis. O să-mi facă plăcere!”

Am îngenuncheat lângă ea, fără grai, în timp ce ochii ei mă studiau așa cum făcuseră atît de des în trecut; apoi a spus: „Omor oameni în fiecare noapte. Îi seduc, îi atrag lângă mine cu o foame nepotolită, o permanentă căutare a ceva... ceva, nu știu ce...” Și-a lipit degetele de buze, gura fiindu-i întredeschisă, așa încît îi zăream sclipirea dinților. „Și nu vreau să știu nimic despre ei — de unde vin, încotro merg — dacă nu-i întîlnesc pe drum. Dar pe el nu pot să-l sufăr! Îl vreau mort și îl voi omorî. O să-mi facă mare plăcere.”

„Bine, Claudia, dar el nu e muritor. E nemuritor. Nici o boală nu-l poate atinge. Timpul n-are nici o putere asupra lui. Ameninți o viață care ar putea dura pînă la sfîrșitul lumii!”

„Ah, da, așa e!” a zis ea cu venerație și respect. „O viață care ar putea dura secole întregi. Un astfel de sînge, o astfel de putere. Crezi că o să-mi contopesc puterea cu a lui, cînd o să-l omor?”

Eram furios. M-am îndreptat deodată și i-am întors spatele. Auzeam șoaptele oamenilor în apropiere. Vorbeau despre tată și fiică, despre o imagine a iubirii devotate. Mi-am dat seama că vorbeau despre noi.

„Nu e necesar”, i-am spus eu. „Întrece orice nevoie, orice rațiune, orice...”

„Ce? Omenie? E un ucigaș!” a zis ea șuierător. „Un animal de pradă singuratic!” a repetat ea în batjocură cuvintele lui. „Nu mă împiedica, nu căuta că ai să afli cînd mă hotărîsc s-o fac și nici nu încerca să te interpui...” A ridicat mîna ca să mă împiedice să vorbesc și mi-a strîns-o pe a mea cu putere, degetele ei mușcînd din carnea mea chinuită. „Dacă o faci, mă vei distruge. Nu trebuie să fii descurajată.”

Apoi a rupt-o la fugă, cu panglicile bonetei fluturînd și bocănind cu pantofii pe pietre. M-am întors, fără să fiu atent încotro mergeam, dorindu-mi ca orașul să mă înghită, conștient acum de foamea care îmi întuneca rațiunea. Aproape că mi-era greată să-i pun capăt. Simțeam nevoia să las pofta și emoția să-mi întunece mintea și m-am gîndit la victimă iar și iar, mergînd încet pe străzi, deplasîndu-mă în mod inexorabil spre ea, spunîndu-mi: E o sfoară care mă trage prin labirint. Nu eu trag sfoara, ci ea mă trage pe mine... Și, la un moment dat, m-am trezit pe Rue Conti ascultînd un zgomot surd, familiar. Erau scrimerii din salonul de deasupra, înaintînd pe podeaua din lemn, înainte, înapoi, încrucișîndu-și spadele. M-am rezemat de zid, de unde prin ferestrele înalte și fără perdele puteam să-i văd pe tinerii care se duelau pînă noaptea tîrziu, cu brațul stîng îndoit ca al unui dansator, avansînd cu grație spre moarte, îndreptînd spadele cu grație spre inimi, imagini ale tînărului Freniere care, cînd își împingea spada argintie înainte, cînd era împuns de o alta spre iad. Cineva coborîse scara îngustă din lemn pînă în stradă — un tînăr, un băiat atît de tînăr, încît avea obraji netezi și dolofani ai unui copil; fața îi era îmbujorată din cauza antrenamentului, iar de sub haina gri elegantă și cămașa cu volănase se simțea mirosul dulceag de colonie și sare. I-am simțit căldura cînd a ieșit din lumina slabă de deasupra scării. Rîdea încet și vorbea aproape imperceptibil cu sine, părul castaniu căzîndu-i pe ochi în mers; a scuturat din cap, șoaptele s-au auzit mai tare, apoi s-au stins. Deodată s-a oprit brusc, cu privirea ațîn-

tită asupra mea. M-a privit, pleoapele i-au tremurat ușor și apoi a râs repede, nervos. „Vă rog să mă scuzați!” mi-a spus în franceză. „M-ați speriat!” Apoi, tocmai când dădea să facă o plecăciune și să treacă pe lângă mine, a încremenit și șocul i s-a așternut pe fața îmbujorată. Îi vedeam inima bătând în carnea trandafirie a obrazilor și îi simțeam mirosul sudorii subite a trupului său tânăr și încordat.

„M-ai văzut în lumina felinarului”, i-am spus eu. „Și fața mea ți s-a părut a fi o mască a morții.”

Buzele i s-au desfăcut ușor, dinții i s-au atins și a încuviințat involuntar, cu ochii amețiți.

„Treci!” i-am spus eu. „Repede!”

Vampirul tăcu și apoi se mișcă de parcă ar fi vrut să continue, dar își întinse picioarele lungi sub masă și, lăsându-se pe spate, își lipi mâinile de cap, ca și cum și-ar fi apăsât cu putere tâmplile.

Băiatul, care se așezase într-o poziție ghemuită, strângându-și brațele cu mâinile, se relaxa încet. Se uită la bandă și apoi la vampir.

— Dar ai ucis pe cineva în noaptea aceea, spuse el.

— În fiecare noapte, spuse vampirul.

— Atunci, de ce l-ai lăsat să plece?

— Nu știu, zise el, pe un ton care nu voia să spună „pe cuvânt nu știu”, ci mai degrabă „las-o baltă”. Pari obosit, spuse vampirul. Am impresia că ți-e frig.

— Nu contează, spuse băiatul repede. E cam frig în cameră, dar nu-mi pasă. Ție nu ți-e frig, nu?

— Nu, zise vampirul zâmbind și apoi umerii îi tresălară, semn că râdea ușor.

Trecură câteva clipe, timp în care vampirul păru să se gândească și băiatul să-i studieze chipul.

Vampirul aruncă o privire spre ceasul băiatului.

— Ea n-a reușit, nu-i așa? întrebă băiatul încet.

— Sincer, ce crezi? întrebă vampirul, după ce se așezase din nou rezemat de spătar, și îl privi pe băiat stăruitor.

— Că a fost... așa cum ai spus, distrusă, zise băiatul și părea să simtă acele cuvinte, așa încât înghiți în sec după ce spuse „distrusă”. A fost? întrebă el.

— Nu crezi că putea s-o facă? întrebă vampirul.

— Dar el era atât de puternic. Tu singur ai spus că n-ai știut niciodată ce puteri avea, ce secrete cunoștea. Cum putea ști sigur cum să-l omoare? Cum a încercat?

Vampirul se uită la băiat multă vreme, expresia lui fiind de nedeslușit pentru acesta, care își feri privirea, de parcă ochii vampirului ar fi fost niște lumini orbitoare.

— De ce nu bei din sticla aia pe care o ai în buzunar? întrebă vampirul. Te-ar încălzi.

— Ah, asta... spuse vampirul. Voiam să beau, dar...

Vampirul începu să râdă.

— Ai crezut că nu e politicos! spuse el și, deodată, se plesni peste pulpă.

— Așa e, spuse băiatul, ridicând din umeri, după care zîmbi, scoase sticluța din buzunarul hainei, îi desfăcu capacul auriu și luă o înghițitură.

Apoi i-o întinse, uitându-se la vampir.

— Nu, spuse acesta zâmbind și ridicând mîna pentru a refuza oferta.

După aceea, chipul îi redeveni serios și, lăsându-se pe spate, continuă:

— Lestat avea un prieten muzician pe Rue Dumaine. Îl văzusem la un recital în casa unei anume Madame LeClair, care locuia pe aceeași stradă, aceasta fiind pe atunci o stradă extrem de la modă; Madame LeClair, cu care Lestat se distra din când în când, îi găsisse muzicianului o cameră într-o altă casă din apropiere, unde Lestat îl vizita adesea. Ți-am spus că se juca cu victimele lui, se împrietenea cu ele, le făcea să-l placă, să aibă încredere în el și chiar să-l iubească, după care le ucidea. Așa că părea că se joacă cu tînărul acela, deși durase mai mult decît orice altă asemenea prietenie. Tînărul scria muzică bună și, adesea, Lestat venea acasă cu partituri proaspete, cîntînd apoi la pianul din salon. Băiatul avea foarte mult talent, dar îți dădeai seama că muzica lui nu avea să se bucure de succes, pentru că era prea tulburătoare. Lestat îi dădea bani și își petrecea seară de seară cu el, ducîndu-l adesea la restaurante unde tînărul nu și-ar fi permis să se ducă niciodată, și îi cumpăra hîrtia și penițele de care avea nevoie pentru a-și scrie muzica.

Așa cum ți-am mai spus, durase mai mult decît orice altă prietenie a lui Lestat de acest gen. Nu-mi dădeam seama dacă, într-adevăr, se atașase fără să vrea de acel muritor sau, pur și simplu, pregătea o trădare și o cruzime senzațională. De câteva ori ne spusese, mie și Claudiei, că plecase cu gîndul de a-l ucide pe băiat, dar că nu o făcuse. Și, bineînțeles că nu l-am întrebat niciodată ce simțea, pentru că n-ar fi meritat scandalul pe care l-ar fi stîrnit întrebarea mea. Lestat atașat de un muritor! Probabil că ar fi distrus mobila din salon de furie.

Seara următoare — după cea despre care tocmai ți-am povestit — m-a agasat teribil, rugîndu-mă să-l însoțesc acasă la băiat. Era extrem de prietenos, așa cum era de obicei cînd îmi dorea compania. Bucuria îl făcea astfel. Cînd voia să vadă o piesă bună, o operă, un balet. Întotdeauna voia să-l

Însoțesc. Cred că am văzut „Macbeth” de vreo cincisprezece ori împreună cu el. Ne-am dus la fiecare spectacol, chiar și la cele date de amatori, după care, pe drum spre casă, Lestat îmi repeta replicile și chiar le striga trecătorilor, cu un deget întins spre ei: „Mîine și mîine și mîine!” făcîndu-i să-l ocolească de parcă ar fi fost un bețiv. Dar efervescența aceea era nebunească, putînd să dispară în orice clipă; un cuvînt, două plăcute din partea mea, o aluzie cum că i-aș fi găsit compania agreabilă, ar fi putut elimina astfel de lucruri pentru luni întregi. Chiar ani. Dar acum a venit la mine într-o asemenea dispoziție, rugîndu-mă să merg cu el la băiat. Îmi strîngea brațul în timp ce mă îndemna, iar eu, posomorit, catatonie, i-am aruncat o scuză nenorocită — gîndindu-mă doar la Claudia, la agent și la un dezastru iminent. Îl simțeam venind și mă miram că nu-l simțea și el. În cele din urmă, a luat o carte de pe podea și a azvîrlit-o spre mine, strigînd: „Atunci, citește-ți afurisitele de poezii! Putrezește!” După care a ieșit val-vîrtej.

Asta m-a tulburat, nici nu-ți pot spune cît de mult m-a tulburat. Îl doream rece, impasibil, plecat. M-am hotărît să o rog pe Claudia să renunțăm la tot. Mă simțeam lipsit de putere și extrem de obosit. Dar ușa ei fusese încuiată pînă cînd plecase și o zărisem doar o secundă în timp ce vorbea Lestat, o imagine dantelată și minunată, punîndu-și paltonul; mîneci bufante din nou și o panglică violetă pe piept, ciorapii albi din dantelă zărirîndu-i-se sub tivul rochiței și pantofi albi imaculați. Mi-a aruncat o privire rece și a ieșit.

Cînd m-am întors mai tîrziu, sătul și o vreme prea moleșit pentru a-mi lăsa propriile gînduri să mă deranjeze, am început să simt că aceea avea să fie noaptea. Avea să încerce în noaptea aceea.

Nu pot să-ți spun cum de știam asta. Mă deranjau anumite lucruri în legătură cu apartamentul. Claudia se mișca în salonul din fund, în spatele ușilor închise. Și mi s-a părut că mai aud o voce acolo, șoptită. Claudia nu aducea niciodată pe nimeni acasă; nimeni n-o făcea în afară de Lestat, care își aducea femeile de pe stradă. Dar știam că era cineva acolo și totuși, nu simțeam nici un miros puternic; nu auzeam nici un sunet concret. Apoi am simțit în aer aromă de mîncare și băutură. Și un buchet de crizanteme se afla în vaza de argint de pe pian — flori care, pentru Claudia, simbolizau moartea.

Apoi a venit Lestat, cîntînd ceva încet, bastonul lui scoțînd un ra-ta-ta pe barele scării în spirală. A străbătut holul lung și i-am văzut fața îmbujorată datorită hranei și buzele trandafirii; a așezat partiturile pe pian. „L-am omorît sau nu?” m-a întrebat el, îndreptîndu-și degetul spre mine. „Ce zici?”

„Nu l-ai omorît”, am zis eu amorțit. „Pentru că m-ai invitat să merg cu tine și nu m-ai fi invitat să împart cu tine acea pradă.”

„Ah, dar poate că l-am omorît de furie pentru că n-ai vrut să vii cu mine!” a spus el deschizînd capacul pianului. Mi-am dat seama că ar fi fost în stare să continue astfel pînă în zori. Era bine dispus. L-am privit cum răsfoia partiturile și mă întrebam: Poate să moară? Poate, într-adevăr, să moară? Și, oare, ea chiar avea de gînd s-o facă? La un moment dat, am vrut să mă duc la ea să-i spun că trebuia să renunțăm la tot, chiar și la călătoria propusă, și să trăim ca mai înainte. Dar aveam senzația că, de acum, nu mai exista cale înapoi. Încă din ziua în care începuse să-i pună întrebări, acest lucru — indiferent ce era — devenise inevitabil. Simțeam cum o greutate imensă mă ținea nemișcat în fotoliu.

A apăsât două clape cu mîinile. Avea foarte mult talent și, în viață, ar fi putut fi un foarte bun pianist. Dar cînta fără sentiment; întotdeauna era detașat de muzică, smulgînd-o pianului ca prin farmec, cu ajutorul virtuozității simțurilor și controlului său de vampir; muzica nu trecea prin el, nu o scotea dinlăuntrul său. „Ei l-am omorît?” m-a întrebat el din nou.

„Nu, nu l-ai omorît”, am zis eu iarăși, deși la fel de bine aș fi putut să spun și invers. Mă concentram să-mi păstrez chipul ca o mască.

„Ai dreptate. Nu l-am omorît”, a zis el. „Îmi place la nebunie să fiu lîngă el și să-mi spun tot timpul că pot să-l omor și c-o voi face, dar nu acum. Apoi să plec de la el și să găsesc pe altcineva, care seamănă cu el cît mai mult. Dacă ar fi avut frați... i-aș fi ucis unul cîte unul. Familia ar fi căzut răpusă de o febră misterioasă, care le-ar fi secat trupurile!” a zis el imitînd în batjocură tonul unui strigător. „Claudia are o pasiune pentru familii. Și, fiindcă veni vorba de familii, bănuiesc că ai auzit. Se pare că pe moșia Freniere ar exista stafii; nu pot ține un supraveghetor, iar sclavii fug.”

Asta era ceva ce nu voiam neapărat să aud. Babette murise tînră, nebună, împiedicată, în sfîrșit, să se mai ducă la ruinele casei Pointe du Lac, insistînd că acolo îl văzuse pe diavol și că trebuia să-l găsească. Auzisem toate astea sub formă de zvonuri. Pe urmă a venit vestea înmormîntării. Din cînd în cînd mă gîndisem să mă duc la ea, să încerc să găsesc o modalitate de a îndrepta ceea ce făcusem; alterori mă gîndeam că totul se va rezolva de la sine, iar în noua mea viață în care ucideam în fiecare noapte, mă depărtasem foarte mult de atașamentul pe care-l simțisem pentru ea, pentru sora mea sau pentru orice alt muritor. În sfîrșit, priveam tragedia așa cum ai privi-o din balconul unei săli de teatru, mișcat din cînd în cînd, dar niciodată de ajuns pentru a sări pe scenă alături de actori.

„Nu mai vorbi de ea”, i-am spus eu.

„Foarte bine. Vorbeam despre plantație, nu despre ea. Ea! Iubita ta doamnă, visul tău.” Mi-a zîmbit. „Știi, pînă la urmă, tot cum am vrut eu a ieșit, nu crezi? Dar îți spuneam, de tînrul meu prieten

și cum..."

„Aș prefera să cîntî", i-am spus eu încet, discret, dar cît mai convingător posibil. Uneori acest lucru dădea rezultate cu Lestat. Dacă spuneam lucrul potrivit, făcea ce-i spuneam. Și atunci a făcut-o: cu un rînjit, care parcă spunea „Prostule", a început să cînte. Am auzit ușa salonului din fund deschizîndu-se și am auzit pașii Claudiei pe hol. Nu veni, Claudia, gîndeam eu, simțeam eu; pleacă pînă nu vom fi distruși cu toții. Dar ea a înaintat hotărîtă pînă la oglinda de pe hol. Am auzit-o deschizînd sertarul măsutei și apoi zgomotul periei de păr. Se dăduse cu un parfum cu miros de flori. M-am întors încet ca s-o privesc cînd a apărut în prag, îmbrăcată în alb, și am văzut-o îndreptîndu-se tăcută spre pian, unde și-a împreunat mîinile pe el, sprijinîndu-și bărbia în mîini și fixîndu-l cu privirea pe Lestat.

Vedeam profilul lui și pe ea privindu-l. „Ce mai vrei?" a întrebat el, dînd o pagină și lăsîndu-și mîna să cadă pe pulpă. „Mă iriți. Prezența ta mă irită!" Și-a îndreptat apoi privirea asupra paginii.

„Zău?" a zis ea cu cel mai dulce glas.

„Zău". Și o să-ți mai spun ceva. Am cunoscut pe cineva care ar putea fi un vampir mai bun decît tine."

Asta m-a uluit, dar nu era nevoie să-l îmboldesc ca să continue.

„Înțelegi ce vreau să spun?" a întrebat-o el.

„Ar trebui să mă sperie?" a întrebat.

„Ești răsfățată pentru că ești singurul copil", a zis el. „Ai nevoie de un frate. Sau, mai bine-zis, eu am nevoie de un frate. M-am săturat de voi doi. Vampiri lacomi, posomorîți care ne bîntuie viețile. Nu-mi place."

„Bănuiesc că noi trei am putea popula toată lumea cu vampiri", a zis ea.

„Așa crezi tu!" a spus el zîmbind și în voce i se simțea o notă de triumf. „Crezi că ai putea s-o faci? Presupun că Louis ți-a povestit cum s-a procedat și cum crede el că s-a procedat. Nu ai puterea. *Nici unul din voi* n-o aveți", a zis el și asta a părut s-o deranjeze. Era ceva la care nu se așteptase. Îl studia. Vedeam că nu îl crede în totalitate.

„Și ție ce ți-a dat puterea asta?" l-a întrebat ea apoi încet, dar cu o notă de sarcasm.

„Asta, draga mea, e unul din lucrurile pe care s-ar putea să nu le afli niciodată. Căci, pînă și acest Erebus în care trăim trebuie să-si aibă aristocrația lui."

„Ești un mincinos", a zis ea rîzînd scurt și, exact cînd el a atins clapele din nou, a adăugat: „Dar îmi dai planurile peste cap:"

„Planurile tale?" a întrebat el.

„Am venit să fac pace cu tine, chiar dacă ești tatăl minciunilor. Ești tatăl meu", a spus ea. „Vreau să fac pace cu tine. Vreau ca lucrurile să fie din nou așa cum au fost."

Acum el era cel care nu credea. Mi-a aruncat o privire și apoi s-a uitat la ea. „Asta se poate. Doar să încetezi să-mi mai pui întrebări. Să încetezi să mă mai urmărești. Să încetezi să cauți pe fiecare stradă alți vampiri. Nu există alți vampiri! Aici locuiești și aici o să rămîi!" Un moment a părut zăpăcit, de parcă ridicarea propriei voci îl derutase. „Am grijă de tine. N-ai nevoie de nimic."

„Și tu nu știi nimic, de aceea te enervează întrebările mele. Totul e foarte limpede. Așa că acum hai să facem pace, pentru că e singurul lucru pe care-l putem face. Am un cadou pentru tine."

„Sper că-i o femeie frumoasă, dotată cu lucruri pe care tu n-o să le poți avea niciodată", a zis el, măsurînd-o din cap pînă în picioare. Ea s-a schimbat la față cînd l-a auzit spunînd asta. Era ca și cum și-ar fi pierdut puțin din controlul pe care n-am văzut-o pierzîndu-l vreodată. Dar apoi a clătinat din cap și a întins un braț mic și rotund, trăgîndu-l de mîneacă.

„Tot ce am spus e adevărat. M-am săturat să mă tot cert cu tine. Iadul e ură, oameni care trăiesc într-o veșnică ură. Noi nu sîntem în iad. Poți să primești darul sau nu, puțin îmi pasă. Nu contează. Numai hai să terminăm odată, înainte ca Louis, dezgustat, să ne părăsească pe amîndoi." Îl îndemna să se ridice de la pian, lăsînd în jos capacul peste clape și răsucindu-l pe scăunel pînă cînd el a urmărit-o cu privirea pînă la ușa.

„Vorbești serios. Cadou, ce vrei să spui prin cadou?"

„Nu te-ai hrănit destul, îmi dau seama după culoarea ta, după ochii tăi. Niciodată nu te-ai hrănit destul la ora asta. Să spunem că-ți pot oferi un moment prețios. *Lăsați copiii să vină la mine*, a șoptit ea și apoi a dispărut. El s-a uitat la mine, dar n-am spus nimic. Parcă aș fi fost amețit, îi vedeam curiozitatea și suspiciunea pe chip. A urmat-o pe hol. Apoi l-am auzit scoțînd un geamăt lung, un amestec perfect de foame și poftă.

Cînd am ajuns în dreptul ușii, după cîtva timp, l-am văzut aplecîndu-se deasupra canapelei. Doi băieți se aflau acolo, cuibăriți printre pernele moi de catifea, total cufundați într-un somn caracteristic copiilor, cu gurițele trandafirii deschise și cu fețele mici și rotunde, nespuse de netede. Pielea lor era umedă și strălucitoare, iar buclele celui mai brun dintre cei doi i se lipiseră de frunte. Am văzut imediat, după hainele jalnice și identice, că erau orfani. Devoraseră toată mîncarea ce li se servise în cele mai bune vase de porțelan ale noastre. Fața de masă era pătată de vin și o sticlută pe jumătate golită se afla printre farfuriile și tacîmurile murdare. Dar în încăpere se simțea un miros care nu-mi

plăcea. M-am dus mai aproape să mă uit la copiii care dormeau și le-am văzut gâturile dezvelite, dar neatinse. Lestat se lăsase în jos lângă cel mai brunet, care era de departe cel mai frumos. Ar fi putut fi zugrăvit pe cupola unei catedrale. Neavînd mai mult de șapte ani, posedea acea frumusețe perfectă care nu aparține nici unui sex, ci e angelică. Lestat și-a coborît mîna încet pe gîtul lui palid și apoi i-a atins buzele mătăsoase. A scos un oftat, care conținea din nou acea poftă, acea dulce și dureroasă așteptare. „Ah... Claudia...”, a oftat el. „Te-ai întrecut pe tine însăși. Unde i-ai găsit?”

Ea n-a spus nimic. Se retrăsese pe un fotoliu în întuneric și se rezemase de două perne mari, întinzîndu-și piciorușele, așa încît gleznele îi atîrnau puțin, astfel că nu se vedeau tălpile pantofilor albi, ci partea curbată din interior și baretele subțiri și delicate. Se uita la Lestat. „S-au îmbătut cu vin”, a zis ea. „O înghițitură!” a adăugat apoi, arătînd spre masă. „Cînd i-am văzut, m-am gîndit la tine... mi-am zis că, dacă împart asta cu el, pînă și el va ierta.”

Era mișcat de măgulirea ei. A privit-o și a întins mîna, atingîndu-i glezna învăluită în dantelă albă. „Puișorul!” a șoptit el rîzînd, dar, după aceea, a tăcut brusc, de parcă n-ar fi vrut să-i trezească pe copilașii condamnați. I-a făcut semn, intim, seducător. „Vino lângă mine. Tu ia-l pe el și eu pe ăsta. Haide.” A îmbrățișat-o cînd a trecut pe lângă el și s-a ghemuit lângă celălalt băiat. I-a mîngîiat părul umed, trecîndu-și degetele peste pleoapele rotunjite și peste genele dese. După aceea și-a pus toată mîna moale pe fața băiatului, pipăindu-i tîmplele, obrații și maxilarul, masîndu-i carnea neprihănită. Uitase că eu sau ea eram acolo, dar apoi și-a retras mîna și a stat nemișcat o clipă, ca și cum dorința i-ar fi provocat amețală. A privit în tavan și apoi la acel festin perfect. A întors încet capul băiatului pe spătarul canapelei, iar acesta s-a încruntat ușor și a scos un geamăt.

Claudia stătea cu privirea ațintită asupra lui Lestat; a ridicat apoi mîna stîngă și a deschiat nasturii copilașului de lângă ea, după care și-a vîrît mîna pe sub cămașuța sărăcăcioasă, simțindu-i pielea. Lestat a făcut același lucru, dar, deodată, a fost ca și cum mîna lui ar fi căpătat viață proprie, trăgîndu-i brațul sub cămașă și pe după pieptul mic al băiatului, într-o îmbrățișare strînsă; apoi, Lestat a alunecat de pe pernele canapelei, rămînînd în genunchi pe podea, înlănțuind cu brațul trupul băiatului și trăgîndu-l mai aproape, așa încît fața îi era ascunsă în gîtul acestuia. Și-a plimbat buzele peste gîtul, pieptul și sfîrcul mic, după care, vîrîndu-și celălalt braț pe sub cămașă, așa fel încît copilul îi zăcea neputincios în brațe,

I-a ridicat și, ținîndu-l strîns, și-a înfipt dinții în gîtul lui. Capul băiatului a căzut pe spate cu buclele atîrnîndu-i, și atunci a scos din nou un geamăt stins, iar pleoapele i-au tremurat — dar n-a deschis ochii. Lestat, în genunchi, cu băiatul lipit de el, sugea cu poftă, spatele fiindu-i arcuit și rigid și se legăna înainte și înapoi, ținînd copilul, gemetele lui lungi crescînd și scăzînd în intensitate în ritmul legănatului lent, pînă cînd, deodată, întregul trup i s-a încordat și mîinile păreau să caute o modalitate de a îndepărta băiatul, de parcă acesta, în somnul lui neputincios, s-ar fi agățat de Lestat; în cele din urmă, l-a îmbrățișat din nou și s-a mișcat încet, lăsîndu-l între perne, sunetul suptului fiind mai slab, acum aproape insesizabil.

S-a retras. Mîinile lui îl apăsau pe băiat în jos. Apoi a îngenuncheat și și-a dat capul pe spate, așa încît părul blond și ondulat îi atîrna în dezordine și răvășit. După aceea, s-a prăbușit încet pe podea, răsucindu-se și rezemîndu-se de piciorul canapelei. „Ah... Doamne...”, a șoptit el, cu capul pe spate și cu ochii întredeschiși. Vedeam cum culoarea îi inunda obrații și mîinile. O mîină îi atîrna pe genunchiul îndoit, tremurînd ușor, după care a rămas nemișcată.

Claudia nu se clintise. Stătea ca un înger al lui Botticelli lângă băiatul nevătămat. Celălalt se chircea deja, gîtul fiindu-i ca o tulpină frîntă, iar capul greu zăcea pe pernă într-un unghi ciudat, unghiul morții. Ceva, însă, nu era în regulă. Lestat privea în tavan. Îi vedeam limba între dinți. Și el stătea nemișcat și limba părea să încerce să-i iasă din gură, să treacă de bariera dinților și să atingă buza. Părea să tremure, umerii îi erau scuturați de convulsii... apoi s-a relaxat greoi; totuși, nu s-a mișcat. Un vâl i se lăsase peste ochii cenușii și limpezi. Se uita fix în tavan. A scos apoi un sunet. Am făcut un pas din umbra holului, dar Claudia mi-a spus tăios: „Stai acolo!”

„Louis...”, spunea el. Acum puteam să-l aud... „Louis... Louis...”

„Nu-ți place, Lestat?” I-a întrebat ea.

„Ceva nu-i în regulă”, a îngăimat el și ochii i s-au mărit, de parcă numai pentru a vorbi trebuia să facă un efort extraordinar. Nu putea să se miște. Vedeam asta. Nu putea să se miște deloc. „Claudia!” A icnit și și-a rotit privirea spre ea.

„Nu-ți place gustul singelui de copil...?” I-a întrebat ea încet.

„Louis...” a șoptit el, ridicîndu-și în sfîrșit, capul, doar pentru o clipă, după care i-a căzut înapoi pe canapea. „Louis, e... e absent! Prea mult absent!” a îngăimat el. „I-a otrăvit cu absent. M-a otrăvit. Louis...” A încercat să ridice mîna, iar eu m-am apropiat pînă cînd numai masa ne despărțea.

„Stai acolo!” mi-a zis ea din nou, după care s-a dat jos de pe canapea, și s-a dus lângă el, privindu-l așa cum el îl privise pe copil. „Absent, tată”, a zis apoi, „și laudanum!”

„Diavole!” i-a spus el. „Louis... pune-mă în sicriul meu”, a zis, chinuindu-se să se ridice. „Pune-mă în sicriul meu!” Vocea îi era răgușită, aproape imperceptibilă. Mîna îi tremura, a ridicat-o și apoi i-a

căzut la loc.

„O să te pun eu în sicriul tău, tată", i-a spus ea, de parcă l-ar fi mîngîiat. „O să te pun în el pentru totdeauna." După care, de sub pernele canapelei, a scos un cuțit de bucătărie.

„Claudia! Nu face asta!" i-am spus eu, dar ea m-a privit cu o răutate pe care nu i-o mai văzusem pe chip și, în timp ce eu stăteam ca paralizat, ea i-a tăiat gîtul, iar el a scos un țipăt ascuțit, înecîndu-se. „Doamne!" a strigat el. „Doamne!"

Sîngele curgea din el, pe cămașă și pe haină. Curgea așa cum n-ar curge dintr-o ființă omenească, tot sîngele cu care se hrănise înainte de copil și din copil; răsucea tot timpul capul, făcînd ca tăietura să se caște și mai tare. Apoi ea i-a înfipt cuțitul în piept și el s-a prăbușit în față, cu gura larg deschisă, cu colții dezveliți, îndreptîndu-și convulsiv mîinile spre cuțit, atingîndu-i mînerul și apoi scăpîndu-l. S-a uitat la mine și părul îi cădea pe ochi. „Louis! Louis!" A mai icnit o dată și s-a prăbușit într-o parte, pe covor. Ea a rămas cu privirea ațintită asupra lui. Sîngele curgea peste tot ca apa. El gemea, încercînd să se ridice, ținîndu-și un braț sub piept și cu celălalt sprijinindu-se în podea. Deodată ea s-a năpustit asupra lui și, înconjurîndu-i gîtul cu ambele brațe și-a înfipt dinții adînc, în timp ce el se zbătea. „Louis, Louis!" Îngăima el iar și iar, zbătîndu-se, încercînd cu disperare să o îndepărteze; dar ea îl încălecase, trupul fiindu-i ridicat de umărul lui, înălțat și coborît, înălțat și coborît, pînă cînd s-a dat la o parte și, găsind podeaua repede, s-a depărtat de el, cu mîinile la gură și cu ochii încrețoșiți o clipă, dar apoi, limpezi. I-am întors spatele, cutremurat de ceea ce văzusem, incapabil să mă mai uit. „Louis!" a spus ea, dar eu am scuturat doar din cap. O clipă mi s-a părut că toată casa se clatină, dar pe urmă ea a adăugat: „Uite ce se întîmplă cu el!"

Încetase să se mai miște. Acum zăcea întins pe spate și întregul trup i se zbîrcea, uscîndu-se, pielea i se îngroșa și se încrețea și era atît de albă, încît toate venele mici se vedeau prin ea. Am rămas cu gura căscată, dar nu puteam să-mi iau ochii de la el, nici chiar atunci cînd a început să i se vadă forma oaselor, buzele trăgîndu-i-se de pe dinți, carnea de pe nas uscîndu-se pînă cînd n-au mai rămas decît două găuri căscate. Ochii însă îi rămăseseră aceiași, privind înnebuniți spre tavan, irisurile mișcîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, chiar în timp ce carnea i se lipea de oase, transformîndu-se într-un pergament de împachetat oasele, hainele atîrnînd largi pe scheletul care rămăsese. În cele din urmă, irisurile s-au dat peste cap și albul ochilor s-a întunecat. Lucrul acela stătea nemișcat. Un păr bogat, blond și ondulat, o haină, o pereche de cizme sclipitoare și acea oroare care fusese Lestat, iar eu priveam neputincios.

Multă vreme, Claudia a stat acolo neclintită. Sîngele se îmbibase în covor, închizînd la culoare florile care alcătuiau modelul. Licărea lipicios și negru pe scîndurile podelei. Îi pătase rochia, pantofii albi, obrazul. S-a șters cu un șervet mototolit, pe care l-a trecut apoi peste petele de neșters de pe rochie după care, a spus: „Louis, trebuie să mă ajuți să-l scot de-aici!"

I-am spus „Nu!" și le-am întors spatele, ei și cadavrului de la picioarele ei.

„Ai înnebunit, Louis? Nu poate să rămînă aici!" mi-a spus ea. „Și băieții. Trebuie să mă ajuți! Celălalt a murit din cauza absintului! Louis!" Știam că totul era adevărat, necesar și, totuși, mi se părea imposibil. Atunci a trebuit să mă împingă, să mă conducă aproape pas cu pas. Am găsit cuptorul din bucătărie încă plin cu oasele mamei și fiicei ucise de ea — o greșală periculoasă, o prostie. Ea le-a scos și le-a vîrît într-un sac pe care l-a tîrît peste pietrele curții spre trăsura. Am legat calul eu însumi, liniștindu-l pe vizitiul amețit de somn, și am condus dricul afară din oraș, repede, înspre Bayou St. Jean și mlaștina întunecoasă care se întindea pînă la Lacul Pontchartrain. Ea a stat tăcută lîngă mine tot timpul cît am mers astfel, pînă am trecut de cîteva porți luminate de lămpi cu gaz ale unor case de țară, iar drumul s-a îngustat și a devenit accidentat, mlaștina întinzîndu-se de o parte și de alta ca un zid imens format din chiparoși și viță ce părea impenetrabil. Simțeam duhoarea nămolului și auzeam zgomotele animalelor. Claudia înfășurase trupul lui Lestat într-un cearșaf, înainte ca eu să-l ating măcar și apoi, spre groaza mea, îl presărase cu crizanteme cu cozi lungi, așa încît avea un miros dulceag și funebru cînd l-am luat, ultimul, din trăsura. Aproape că nici nu l-am simțit, fiind la fel de inert ca și cum ar fi fost făcut din funii înnodate, cînd l-am aruncat pe umăr și am început să înaintez în apa întunecată, apă care mi-a intrat în cizme, în vreme ce picioarele mele căutau o cărare în nămolul de dedesubt, departe de locul unde-i lăsasem pe cei doi băieți. M-am cufundat din ce în ce mai adînc cu rămășițele lui Lestat, deși nu știam de ce. În cele din urmă, cînd abia mai zăream fișia palidă a drumului și cerul care se apropia periculos de mult de ora apariției zorilor, i-am lăsat trupul să alunece în apă. Am rămas acolo zguduit, uitîndu-mă la forma amorfă a cearșafului alb de sub apa murdară. Amorțeala care mă protejase de cînd a ieșit trăsura de pe Rue Royale amenința să dispară și să mă lase descoperit, privind și gîndind: Acesta e Lestat. Asta e tot ce rămîne din transformare și mister, mort, dispărut în întunericul veșnic. Dintr-o dată am simțit că mă trage ceva, de parcă o forță mă îndemna să mă scufund și eu cu el, să cobor în apa întunecată și să nu mă mai întorc niciodată. Era ceva atît de distinct și de puternic, încît făcea ca articularea vocilor să pară doar un murmur în comparație cu el. Vorbea fără să folosească un limbaj, spunînd: „Știi ce trebuie să faci. Coboară în întuneric. Renunță la tot."

Dar în clipa aceea am auzit vocea Claudiei, care mă striga. M-am întors și, printre vrejurile de viță, am văzut-o depărtată și mică, asemeni unei flăcări albe pe drumul slab luminat.

În dimineața aceea m-a luat în brațe și și-a lipit capul de pieptul meu în spațiul închis al sicriului, șoptindu-mi că mă iubea și că acum scăpasem de Lestat pentru totdeauna. „Te iubesc, Louis”, mi-a spus ea de nenumărate ori, în timp ce întunericul venea odată cu lăsarea capacului, aducându-ne, din fericire, înconștiența.

Cînd m-am trezit, ea îi scotocea printre lucruri. Era o acțiune tăcută și controlată, dar plină de o furie aprigă. A scos totul din dulapuri, a golit sertarele pe covoare, i-a scos hainele una cîte una din garderoba, întorcîndu-i buzunarele pe dos, aruncînd monezile, biletele de teatru și hîrtiuțele. Am rămas în prag, privind-o uluit. Sicriul lui era acoperit de eșarfe și bucăți de tapiserii. Simțeam dorința de a-l deschide, de a-l vedea acolo. „Nimic!” a spus ea, în șfîrșit, scîrbită, îngrămădind hainele în cămin. „Nici un indiciu în legătură cu locul de unde a venit, sau despre cine l-a transformat!” a spus ea. „Nici o hîrtiuță.” S-a uitat la mine parcă pentru a găsi înțelegere, dar eu i-am întors spatele. Eram incapabil s-o privesc. M-am dus în dormitorul pe care îl păstram pentru mine însumi, camera aceea plină cu cărțile mele și cu cele cîteva lucruri pe care le păstrasem de la mama și sora mea, și m-am așezat pe pat. Am auzit-o la ușă, dar nu m-am uitat la ea. „A meritat să moară!” mi-a zis.

„Atunci și noi merităm să murim. În același fel. În fiecare noapte a vieților noastre”, i-am spus eu. „Pleacă de lîngă mine.” Era ca și cum cuvintele mi-ar fi fost una cu gîndurile, mintea fiindu-mi extrem de confuză. „O să am grijă de tine, pentru că nu poți s-o faci singură, dar nu vreau să vii lîngă mine. Dormi în cutia aia pe care ți-ai cumpărat-o. Nu veni lîngă mine.”

„Dar ți-am spus că am de gînd s-o fac. Ți-am spus...” a zis ea și vocea nu îi sunase niciodată atît de fragilă, atît de asemănătoare cu clinchetul unui clopoțel de argint. M-am uitat la ea, uluit, dar de neclintit. Chipul ei părea să nu mai fie chipul ei. Nimeni nu introdusese vreodată atîta tulburare în trăsăturile unei păpuși. „Louis, ți-am spus doar!” a zis ea și buzele îi tremurau. „Am făcut-o pentru noi. Ca să fim liberi.” Nu suportam s-o mai văd. Frumusețea ei, aparenta ei inocență și acea teribilă frămîntare. Am trecut pe lîngă ea, poate împingînd-o, nu știu, și ajunseseam aproape lîngă balustrada scării, cînd am auzit un zgomot ciudat.

Niciodată, în toți anii cît trăisem împreună, nu mai auzisem acel zgomot. Din noaptea aceea, cu foarte mult timp în urmă, cînd o găsisem prima oară, un copil muritor, agățat de mama lui. Plîngea!

Asta m-a făcut să mă întorc fără să vreau. Totuși, suna atît de înconștient și de neputincios, de parcă ar fi vrut să n-o audă nimeni sau de parcă nu i-ar fi păsat dacă o auzea întreaga lume. Am găsit-o în patul meu, în locul unde stăteam adesea să citesc, cu genunchii strînși la piept și cu tot trupul scuturat de suspine. Sunetul era teribil. Era mai adînc și mai cutremurător decît fusese plînsul ei de muritoare. M-am așezat încet lîngă ea și i-am pus mîna pe umăr. A ridicat capul, uimită, făcînd ochii mari și gura îi tremura. Chipul îi era pătat de lacrimi, lacrimi amestecate cu sînge. Ochii îi erau plini de ele și acel roșu decolorat îi păta mînuța. Nu părea conștientă de asta, nu părea să vadă. Și-a dat părul la o parte de pe frunte și trupul i-a fost străbătut atunci de un suspin îndelung și rugător. „Louis... dacă te pierd, nu mai am absolut nimic”, a șoptit ea. „Aș îndrepta tot, numai să te am din nou, dar nu pot să îndrept ce am făcut.” M-a luat de gît, lipindu-se de mine și suspinînd lîngă inima mea. Mîinile mele șovăiau să o atingă, dar, mai apoi, s-au mișcat ca și cum nu le-aș mai fi putut opri, și au îmbrățișat-o, mîngîindu-i părul. „Nu pot să trăiesc fără tine...” a șoptit ea. „Mai degrabă aș muri decît să trăiesc fără tine. Aș muri la fel ca el. Nu suport să mă privești cum m-ai privit. N-aș suporta să știu că nu mă iubești!” Suspinele ei au devenit și mai puternice, și mai amare, pînă cînd, în cele din urmă, m-am aplecat și i-am sărutat gîtul moale și obrajii. Prune de iarnă. Prune dintr-o livadă fermecată, în care fructele nu cad niciodată de pe crengi. În care florile nu se ofilesc și nu mor niciodată. „Bine, draga mea...” i-am spus atunci. „Bine, iubita mea...” Și am legănat-o încet în brațe, pînă cînd a ațipit, murmurînd ceva în genul că o să fim veșnic fericiți, că am scăpat de Lestat pentru totdeauna, că începeam marea aventură a vieților noastre.

Marea aventură a vieților noastre. Ce înseamnă să mori cînd poți trăi pînă la sfîrșitul lumii? Și ce altceva este „sfîrșitul lumii” decît o expresie, pentru că, cine știe măcar ce e lumea însăși? Trăisem în două secole, văzusem iluziile unuia complet destrămate de celălalt, fusesem veșnic tînăr și veșnic bătrîn, lipsit de iluzii, trăind clipă de clipă într-un fel care mă făcea să mă gîndesc la un ceas de argint, ticăind în gol: cadranul pictat și limbile create cu delicatețe nepotrivite de nimeni, neuitîndu-se la nimeni, luminat de o lumină care nu era lumină, ca aceea în care Dumnezeu a făcut lumea înainte de a crea lumina. Ticăind, ticăind, ticăind cu precizia ceasornicului, într-o încăpere la fel de vastă ca universul.

Mă plimbam din nou pe străzi, Claudia fiind dusă să ucidă, parfumul părului și rochiei ei persistînd pe vîrfurile degetelor mele, pe haina mea și ochii mei luînd-o mult înaintea mea asemeni razei palide a unui far. M-am trezit la catedrală. Ce înseamnă să mori cînd poți trăi pînă la sfîrșitul lumii? Mă

gîndeam la moartea fratelui meu, la tămîie și la rozariu. Am simțit deodată dorința de a mă afla în clădirea aceea funebră, ascultînd glasurile femeilor care se înălțau și coborau în timp ce cîntau „Ave Maria”, zgomotul mătăniilor și să simt mirosul de ceară. Îmi aminteam plînsetele. Era ceva palpabil, de parcă s-ar fi întîmplat cu numai o zi în urmă, doar în dosul unei uși. Mă vedeam străbătînd în grabă un coridor și împingînd ușa încet.

Măreața fațadă a catedralei se înălța întunecată vizavi de piață, dar ușile erau deschise și am putut să zăresc o lumină slabă care pîlpîia înăuntru. Era sîmbătă seara devreme, iar oamenii se duceau la spovedanie pentru slujba și împărtășania de duminică. Lumînările ardeau slab în candelabre. În capătul celălalt al naosului, altarul se deslușea în umbră, încărcat de flori albe. La acea biserică veche îmi aduseseră fratele pentru cea din urmă slujbă, înainte de a-l duce la cimitir și, deodată, mi-am dat seama că, de atunci, nu mai fusesem acolo, nu mai urcasem nici măcar o dată treptele din piatră, nu mai trecusem pragul acelor uși deschise.

Nu mi-era teamă. Poate chiar tînjeam să se întîmple ceva, pietrele să freamăte în clipa în care intram în holul întunecos și vedeam în depărtare tabernacolul pe altar. Mi-am amintit atunci că mai trecusem o dată, cînd ferestrele erau puternic luminate și glasurile care cîntau se auzeau pînă în Piața Jackson. Atunci ezitasem, întrebîndu-mă dacă era, oare vreun secret pe care Lestat nu mi-l spusese, ceva care m-ar fi putut distruge dacă intram. Mă simțisem înboldit s-o fac, dar am alungat acel gînd din minte, eliberîndu-mă de fascinația ușilor deschise și a acelei mulțimi de oameni care alcătuiau o singură voce. Avusesem ceva pentru Claudia, o păpușă pe care i-o duceam, o păpușă mireasă pe care o luasem din vitrina întunecată a unui magazin de jucării și o puseseam într-o cutie mare, învelită în foiță și legată cu panglici. O păpușă pentru Claudia. Îmi aminteam cum plecasem grăbit cu ea, auzind vibrațiile orgii în spatele meu, și ochii mi se îngustaseră din cauza luminii puternice a lumînărilor.

Acum mă gîndeam la acel moment; teama aceea pe care o simțisem la vederea altarului, cînd auzisem „Pange Lingua”. Și m-am gîndit din nou, insistent la fratele meu. Vedeam sicriul purtat de-a lungul culoarului central, urmat de o mulțime de oameni îndoliați. Acum nu mai simțeam nici un fel de teamă. Așa cum ți-am mai spus, cred că tînjeam după puțină teamă, după un motiv de teamă în timp ce mergeam încet pe lîngă zidurile întunecate din piatră. Aerul era rece și umed, în ciuda faptului că era vară. Mi-am amintit din nou de păpușa Claudiei. Unde era, oare, păpușa aceea? Ani de zile, Claudia se jucase cu ea. Deodată, m-am trezit căutînd păpușa, în acel chip neobosit și fără sens în care cauți ceva într-un coșmar, dînd peste uși care nu vor să se deschidă și sertare care nu vor să se închidă, luptînd iar și iar împotriva aceluiași lucru lipsit de sens, neștiind de ce efortul pare atît de disperat, de ce vederea bruscă a unui scaun peste care e aruncat un șal îți provoacă groază.

Mă aflu în catedrală. O femeie ieșit din confesional și a trecut pe lîngă șirul lung de oameni care așteptau. Un bărbat, care ar fi trebuit să intre, nu se clintea; ochiul meu, sensibil chiar și în acea situație primejdioasă, a observat asta, așa că m-am întors să-l privesc. Se uita la mine. I-am întors repede spatele. L-am auzit intrînd în confesional și închizînd ușa. Am înaintat pe culoarul bisericii și, mai degrabă din cauza oboselii decît din vreo convingere, am intrat într-o strănă goală și m-am așezat. Fusesem cît pe aci să îngenunchez, din obișnuință. Mintea mea părea la fel de tulburată și chinuită ca a oricărui muritor. Am închis ochii o clipă și am încercat să alung toate gîndurile. Auzi și vezi, mi-am spus. Și, în urma acelui act de voință, simțurile mi s-au eliberat de chin. În jurul meu, în semiîntuneric, auzeam șoaptele celor care se rugau, zgomotul slab al mătăniilor; oftatul stins al femeii care a îngenuncheat acum în fața celor Doisprezece Apostoli. Dinspre mulțimea de strane din lemn a venit miros de șobolani. Un șobolan mișunînd în apropierea altarului, un șobolan în altarul lateral sculptat al Sfintei Fecioare. Sfeșnicele aurii sclipeau pe altar; o crizantemă albă și bogată s-a îndoit deodată, picături sclipeau pe petalele ei înghesuie și un miros acru s-a înălțat din cîteva vase, din altare și altarele laterale, din statuile Sfintei Fecioare, ale lui Cristos și ale sfinților. M-am uitat fix la statui; profilurile fără viață, ochii nemișcați, mîinile goale și faldurile încremenite au început deodată să mă obsedeze. Apoi trupul mi-a fost scuturat de un spasm atît de violent, încît m-am trezit aruncat înainte, sprijinindu-mă cu mîna de strana din fața mea. Era un cimitir al formelor moarte, al efigiilor funerare și al îngerilor din piatră. Mi-am ridicat privirea și m-am văzut într-o viziune cît se poate de palpabilă urcînd treptele altarului, deschizînd sfîntul tabernacol, întinzînd mîinile monstruoase spre cupa sfințită și luînd Trupul lui Cristos, împrăștiindu-i hostiile albe pe covor; apoi am călcat pe Sfintele hostii, plimbîndu-mă încoace și încolo prin fața altarului, făcînd praf Sfînta împărtășanie. M-am ridicat în strănă și priveam fix acea vedenie, al cărei înțeles îl cunoșteam prea bine.

Dumnezeu nu sălășluia în biserica aceea; statuetele acelea ofereau o imagine nimicului. În catedrala aceea eu eram supranaturalul. Eu eram singurul lucru nemuritor care se afla conștient sub acel acoperiș! Singurătate. Singurătate pînă în pragul nebuniei. Catedrala se prăbușea în viziunea mea; sfinții se aplecau și cădeau. Șobolanii mîncau Sfînta împărtășanie și se cuibăreau pe praguri. Un șobolan solitar cu o coadă enormă a tot tras și a ros învelitoarea putredă a altarului, pînă cînd sfeșnicele au căzut, rostogolindu-se pe pietrele acoperite de mizerie. Și eu rămîneam în picioare. Neatins. Neomorît — întinzîndu-mă deodată spre mîna din ipsos a Sfintei Fecioare, pe care am văzut-o

apoi rupându-se în mîna mea, așa încît țineam mîna sfărîmicioasă în palmă, iar apăsarea degetului meu mare o transforma în pulbere.

Apoi deodată, printre acele ruine, prin ușa deschisă dincolo de care vedeam un pustiu întins în toate direcțiile, fluviul înghețat, din care se vedeau rămășițe de vapoare, prin acele ruine a apărut acum o procesiune funerară, un șir de oameni albi și palizi, monștri cu ochi sclipitori și haine negre fluturînde, sicriul hodorogînd pe niște roți din lemn, șobolanii mișunînd peste marmura spartă și deformată procesiunea înaintînd, așa încît acum o puteam vedea pe Claudia printre acei oameni, privind din dosul unui vâl negru subțire, ținînd o mîna înmănușată pe o carte de rugăciuni neagră și cealaltă pe sicriul de lîngă ea. În sicriu, sub un capac de sticlă, am văzut, spre groaza mea, scheletul lui Lestat, a cărui piele încrețită se contopise acum cu oasele, ai cărui ochi nu mai erau decît niște găvane și al cărui păr blond era răsfirat pe satul alb. Procesiunea s-a oprit. Oamenii îndoliați s-au împrăștiat, umplînd fără zgomot stratele prăfuite, iar Claudia, întorcîndu-se cu cartea ei, a deschis-o, și-a ridicat vîlul de pe față și m-a fixat cu privirea, în timp ce degetul ei atîngea pagina. „Acum ești izgonit de pe pămînt”, a șoptit ea și șoapta ei și-a găsit ecoul printre ruine. „Acum ești izgonit de pe pămîntul care și-a deschis gura pentru a primi sîngele fratelui tău din mîna ta. Și cînd vei lucra pămîntul, acesta nu va ceda. Un fugar și un vagabond vei fi în pămînt... și oricine te va omorî, răzbunarea îl va lovi de șapte ori.”

Am strigat la ea, am țipat, țipătul înălțîndu-se din adîncul ființei mele asemeni unei forțe negre mari care mi-a țîșnit de pe buze, făcîndu-mi trupul să se clatine fără voia mea. Un oftat teribil a ieșit de pe buzele celor îndoliați, un vuiet din ce în ce mai puternic și, cînd m-am întors, i-am văzut pe toți năpustindu-se asupra mea, împingîndu-mă pe culoar spre sicriu, așa încît m-am întors să-mi recapăt echilibrul și m-am trezit cu amîndouă mîinile pe el. Cînd m-am uitat, înăuntru nu erau rămășițele lui Lestat, ci trupul fratelui meu muritor. S-a lăsat o tăcere, ca și cum un vâl ar fi căzut peste ei toți, dizolvîndu-le formele sub faldurile lui mute. Îl vedeam pe fratele meu, blond și tînăr și frumos cum fusese în viață, la fel de real și cald pentru mine cum fusese atunci, cu atîția ani și ani în urmă, încît nu mi l-aș fi putut aminti așa, atît de perfect era recreat, atît de perfect în fiecare amănunt. Părul blond era periat pe spate de pe frunte, ochii închiși de parcă ar fi dormit, degetele lui delicate în jurul crucifixului de pe piept, buzele atît de trandafirii și mătăsoase încît nu puteam să rezist să le văd fără să le ating. Și exact cînd am întins mîna să-i ating moliciunea pielii, *viziunea s-a sfîrșit*.

Mă aflam tot în catedrală, sîmbătă seara, mirosul lumînărilor era greu în aerul nemișcat, femeia din fața apostolilor plecase și întunericul se întindea — în spatele meu, în fața mea și, acum, deasupra mea. A apărut un băiat îmbrăcat în straie călugărești cu un stingător lung fixat pe o tijă aurie, acoperind cu pîlnia mică o lumînare, apoi alta și alta. Eram stupefiat. S-a uitat la mine și, imediat, a întors privirea, de parcă n-ar fi vrut să deranjeze un om adîncit în rugăciune. Apoi, cînd s-a deplasat spre următorul sfeșnic, am simțit o mîna pe umăr. Faptul că doi oameni puteau trece pe lîngă mine fără să-i aud, fără ca măcar să-mi pese, mi-a dat a înțelege, undeva în mine, că eram în primejdie, dar nu-mi păsa. Mi-am ridicat privirea și am văzut un preot cu părul cărunt. „Vrei să te spovedești?” m-a întrebat el. „Tocmai voiam să încui biserica.” Făcu ochii mici în dosul ochelarilor cu lentile groase. Singura lumină venea acum de la șirurile de lumînări din sticlă roșie care ardeau în fața sfinților; umbrele jucau pe pereții înalți. „Te frămîntă ceva, nu? Pot să te ajut?”

„E prea tîrziu, prea tîrziu”, i-am șoptit și m-am ridicat să plec. El s-a dat înapoi, tot fără să observe ceva în înfățișarea mea care să-l alarmeze și mi-a spus cu blîndețe, pentru a mă liniști „Nu, e încă devreme. Vrei să vii în confesional?” O clipă, doar l-am privit. Eram tentat să zîmbesc. Și apoi m-am gîndit s-o fac. Dar, chiar cînd îl urmam pe culoar, în umbra vestibulului, știam că nu avea să fie nimic, că era o nebulie. Cu toate acestea, am îngenuncheat în cutia aceea strîmtă de lemn, cu mîinile împreunate pe micul altar, iar el s-a așezat în partea cealaltă și a deschis gemulețul, oferindu-mi conturul vag al profilului său. L-am privit o clipă. După care am spus-o, făcîndu-mi Semnul Crucii. „Binecuvîntează-mă, părinte, căci am păcătuit, atît de des și atît de mult timp, că nu știu nici cum să mă schimb, nici cum să mărturisesc în fața Domnului ce-am făcut.”

„Fiule, puterea Domnului de a ierta este infinită”, mi-a șoptit el. „Spune-l cum te pricepi mai bine și din inimă.”

„Crime, părinte, crimă după crimă. Femeia care a murit acum două seri în Piața Jackson, eu am omorît-o, la fel ca pe alte mii de oameni înaintea ei, cîte unul sau doi pe noapte, părinte, timp de șaptezeci de ani. Am bîntuit străzile New Orleães-ului în chip de Moarte și m-am hrănit cu vieți omenești ca să pot exista. Nu sînt muritor, părinte, ci nemuritor și blestemat, asemeni îngerilor azvîrliți în infern de Dumnezeu. Sînt vampir.”

Preotul s-a întors. „Ce-i asta, o distracție pentru tine? O glumă? Îți bați joc de un om bătrîn!” a spus el trîntind cu zgomot gemulețul din lemn. Am deschis repede ușa și l-am văzut stînd acolo. „Tinare, nu te temi deloc de Dumnezeu? Știi ce înseamnă sacrilegiu?” M-a privit furios. M-am apropiat de el încet, foarte încet și, la început, doar m-a privit mînios. După aceea, derutat, a făcut un pas înapoi. Biserica era pustie, răsunătoare, neagră, sacristanul plecase, iar lumînările aruncau o lumină

gălbuie doar pe altarele îndepărtate, creînd o coroană din fire moi și aurii în jurul capului său cărunț și feței sale. „Atunci nu există iertare!” i-am spus eu și, apucîndu-l deodată de umeri, l-am ținut într-o încheștare supranaturală din care nu putea spera să se desprindă și mi-am apropiat chipul de al lui. A căscat gura îngrozit. „Vezi ce sînt? Dacă Dumnezeu există, de ce mă suportă?” l-am întrebat. „Vorbești de sacrilegiu!” Și-a înfipt unghiile în mîinile mele, încercînd să se elibereze, cartea de rugăciuni i-a căzut pe jos și mătăniile îi zdrăgăneau printre faldurile sutanei. Era ca și cum s-ar fi luptat cu statuile însuflețite ale sfinților. Mi-am tras buzele înapoi pentru a-i arăta colții primejdioși. „De ce suportă ca eu să trăiesc?” l-am întrebat. Chipul lui mă înfură, cu teama, disprețul și furia lui. Vedeam pe el ura pe care o văzusem pe fața lui Babette și l-am auzit spunîndu-mi șuierător: „Dă-mi drumul! Diavole!” Era cuprins de o panică tipică muritorilor. l-am dat drumul, privind cu o fascinație sinistă cum fugea pe mijlocul culoarului de parcă ar fi înaintat prin nămeți de zăpadă. Pe urmă am pornit după el, cu o asemenea iuțeală, încît, într-o clipă, l-am înconjurat cu brațele, pelerina mea învăluindu-l în beznă, dar el tot continua să înainteze anevoie. Mă blestema, chemîndu-l pe Dumnezeu la altar. L-am prins chiar pe treptele care duceau spre locul de împărtășanie, l-am făcut să mă privească și mi-am înfipt dinții în gîtul lui.

Vampirul se opri din povestit.

La un moment dat, băiatul avusese intenția să-și aprindă o țigară, așa că acum stătea cu bățul de chibrit într-o mînă și cu țigara în cealaltă, neclintit ca un manechin într-un magazin, uitîndu-se la vampir. Acesta privea în pămînt. Deodată, se întoarse, luă cutia din mîna băiatului, aprinse chibritul și i-l întinse. Băiatul se aplecă să-și aprindă țigara, după care trase un fum și îl elimină repede. Desfăcu sticla și luă o înghițitură, fără să-și ia ochii de la vampir.

Avu răbdare din nou, așteptînd ca acesta să fie gata să reia șirul povestirii.

— Nu-mi aminteam de Europa din copilărie. Nici chiar de călătoria spre America. Faptul că mă născusem acolo era o idee abstractă. Totuși, avea o putere asupra mea la fel de mare ca cea pe care o poate avea Franța asupra unui colonist. Vorbeam franțuzește, citeam franțuzește, îmi aminteam că așteptasem vești despre Revoluție și că citisem în zierele pariziene despre victoriile lui Napoleon. Îmi amintesc furia pe care am cunoscut-o cînd a vîndut colonia Louisiana Statelor Unite. Nu știu cît a trăit în mine muritorul francez. Dar, de acum, dispăruse și rămăsese în mine o dorință puternică de a vedea Europa și de a cunoaște, ceea ce se naște nu numai din citirea literaturii și filozofiei, ci și din sentimentul că fusesem format de Europa mai profund decît restul americanilor. Eram un creol care voia să vadă unde începuse totul. Așa că am început să mă gîndesc la asta. Să golesc dulapurile și cuferele de tot ce nu-mi era esențial. Și foarte puține lucruri erau esențiale pentru mine. O mare parte din acestea aveau să rămînă în casa din oraș, unde eram convins că aveam să mă întorc mai devreme sau mai tîrziu, chiar dacă numai pentru a-mi muta lucrurile într-o altă similară și să încep o nouă viață în New Orleães. Nu puteam să concep să trăiesc veșnic. Nu voiam. Dar mi-am concentrat mintea și inima asupra Europei. A început să se contureze pentru prima oară gîndul că aș fi putut să văd toată lumea, dacă voiam. Că eram, așa cum spunea Claudia, liber. Între timp, ea a făcut un plan. A fost ideea ei să mergem mai întîi în centrul Europei, unde vampirii păreau să fie în număr foarte mare. Era sigură că vom găsi acolo ceva care să ne instruiască, să ne explice originile noastre. Dar părea să dorească mai mult decît niște răspunsuri: o comuniune cu cei de felul ei. Repeta la infinit „cei de felul meu”, și o spunea cu o altă intonație decît aș fi făcut-o eu. Mă făcea să simt prăpastia care ne despărțea. În primii ani de conviețuire, crezusem că Lestat îi insufla instinctul de a ucide, deși avea aceleași gusturi cu mine în orice altă privință. Acum, însă, știam că era mai puțin umană decît oricare dintre noi, mai puțin umană decît ar fi visat oricare dintre noi. Nu avea nici cea mai slabă legătură cu sentimentele omenești. Probabil că asta explica de ce — în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcusem sau nu reușisem să le fac — se agăța de mine. Eu nu eram „de felul ei”, ci doar cel mai apropiat lucru de așa ceva.

— Dar n-ar fi fost posibil s-o instruiеști în ale inimii omenești așa cum o instruiеși în orice alt domeniu? întrebă băiatul deodată.

— La ce bun? întrebă vampirul pe bună dreptate. Ca să sufere ca mine? A, recunosc că ar fi trebuit s-o învăț ceva care să-i învingă dorința de a-l ucide pe Lestat. Pentru binele meu, ar fi trebuit să fac asta. Dar, vezi tu, nu aveam *încredere* în nimic. Odată căzută în dizgrație, nu mai aveam *încredere* în nimic.

Băiatul încuviință.

— N-am vrut să te întrerup. Spuneai ceva interesant.

— Doar că puteam să uit ce se întîmplase cu Lestat concentrîndu-mi gîndurile asupra Europei. De asemenea, și gîndul la alți vampiri mă însuflețea. Nu fusesem cinic nici măcar o clipă în legătură cu existența lui Dumnezeu, ci doar rupt de ea. Plutind, supranatural, prin lumea naturală. Dar s-a mai întîmplat ceva pînă să plecăm în Europa.

Ceva chiar foarte important. A început cu muzicianul. Trecuse pe acasă în seara aceea, când eu fusesem la catedrală, și urma să vină din nou seara următoare. Dădusem liber servitorilor, așa că l-am primit eu însumi. Înfățișarea lui m-a izbit imediat. Era mult mai slab decât mi-l aminteam și foarte palid, cu o lucire umedă pe chip ce sugera febră. Și era îngrozitor de nefericit. Când i-am spus că Lestat plecase, la început a refuzat să mă creadă și a zis că Lestat i-ar fi lăsat vreun mesaj, ceva. După aceea, a pornit în sus pe Rue Royale, vorbind singur despre asta, de parcă n-ar fi fost conștient de cei din jurul lui. L-am prins din urmă în dreptul unui felinar. „Ți-a lăsat, totuși, ceva”, i-am spus eu, căutînd repede portmoneul. Nu știam cîți bani aveam înăuntru, dar intenționeam să i-i dau. Erau cîteva sute de dolari. L-am pus în mîinile care erau atît de slabe, încît îi vedeam venele albastre pulsînd sub pielea umedă. Acum a devenit entuziasmat și am simțit imediat că era vorba de mai mult decît de bani. „Deci, ți-a vorbit de mine, ți-a spus să-mi dai aștia!” a zis el ținîndu-i de parcă ar fi fost niște moaște. „Trebuie să-ți mai fi spus și altceva!” Mă privea cu niște ochi bulbucăți și chinuți. Nu i-am răspuns imediat, pentru că, între timp, zărisem punctele de pe gîtul lui. Două semne roșii ca niște zgîrieturi în partea dreaptă, chiar deasupra gulerului murdar. Banii îi fluturau în mînă; era absent față de circulația de pe stradă, de oamenii care treceau pe lîngă noi. „Bagă-i în buzunar”, i-am șoptit eu. „A vorbit de tine, că e important să continui să scrii muzică.” Mă privea ca și cum ar fi așteptat altceva. „Da? Altceva n-a mai spus?” m-a întrebat el apoi, iar eu nu știam ce să spun. Aș fi născocit orice dacă i-ar fi adus alinare și dacă l-ar fi făcut să plece, de asemenea. Mi-era greu să vorbesc despre Lestat; cuvintele mi se evaporau de pe buze. Și punctele de pe gîtul lui mă uluiau. Nu-mi puteam explica asta. Am început să-i spun tot felul de aiureli — că Lestat îi dorea numai bine, că trebuise să ia un vapor cu aburi spre St. Louis, că avea să se întoarcă, că războiul era iminent și că avea treburi de rezolvat acolo... Băiatul îmi sorbea fiecare cuvînt, de parcă nu se putea sătura și aștepta să audă ceea ce voia. Tremura; broboane de sudoare i-au apărut pe frunte în timp ce mă asculta și, deodată, și-a mușcat buza cu putere. „Dar de ce a plecat?” m-a întrebat el de parcă nimic n-ar fi fost de ajuns.

„Ce este?” l-am întrebat. „Ce-ți trebuie de la el? Sînt sigur că ar vrea ca eu să...”

„Era prietenul meu!” mi-a zis el deodată cu o voce scăzută din cauza furiei reținute.

„Nu te simți bine, i-am spus eu. Ai nevoie de odihnă. Ai ceva...” am zis eu apoi atent la fiecare mișcare a lui... „pe gît.” Nici măcar nu știa la ce mă refer. A căutat locul cu degetele, l-a găsit și l-a frecat.

„Ce contează? Nu știi. Insectele astea sînt peste tot”, a spus el și mi-a întors spatele.

— Altceva a mai spus?

— Am privit multă vreme în urma lui cum se depărta pe Rue Royale, o siluetă în negru deșirată și înnebunită, căreia mulțimea îi făcea loc. L-am spus imediat Claudiei de rana de la gît. A fost ultima noastră noapte în New Orleans. Urma să ne imbarcăm pe vapor în seara următoare, chiar înainte de miezul nopții, pentru a pleca în zori. Stabilisem să ieșim împreună. Era ascultătoare și pe chipul ei se vedea ceva extrem de trist, ceva ce nu dispăruse după ce plînsese. „Ce ar putea să însemne urmele acelea?” m-a întrebat ea. „Că s-a hrănit cu băiatul în timp ce acesta dormea, că el i-a dat voie? Nu-mi închipui...”, a zis ea apoi.

„Da, asta trebuie să fie.” Dar nu eram sigur. Îmi aminteam ce-i spusese Lestat despre faptul că știa un băiat care ar fi fost un vampir mai bun decît ea. Plănuise să facă asta? Plănuise să facă un altul ca noi?

„Nu contează acum, Louis”, mi-a amintit ea. Trebuia să ne luăm adio de la New Orleans. Ne depărtam de mulțimea de pe Rue Royale. Simțurile îmi erau extrem de acute față de toate lucrurile din jur, ținîndu-le aproape, ezitînd să spun că aceea era ultima noapte. Vechiul oraș francez fusese ars în mare parte cu mult timp în urmă, iar arhitectura, pe vremea aceea, era așa cum este acum, spaniolă, aceasta însemnînd că, mergînd încet pe strada îngustă pe care o cabrioletă trebuia să se oprească pentru a trece alta, lăsam în urmă ziduri văruiți și porți masive prin care se zăreau paradisuri luminate de felinare ca al nostru, numai că fiecare părea să conținută atîtea promisiuni, atîta mister senzual. Bananieri mari mîngîiau galeriile care duceau spre curțile interioare și un desiș din ferigi și flori astupau intrările gangurilor. Deasupra, în întuneric, oamenii stăteau pe balcoane, cu spatele spre ușile deschise, vorbind șoptit, iar zgomotul evantaielor abia se auzea din cauza brizei ușoare dinspre rîu; iar pe ziduri creșteau iederă și floarea patimilor atît de dese, încît ne atingeam de ele în trecere și ne opream cînd într-un loc, cînd în altul pentru a rupe un trandafir luminos sau vrejuri de caprifoi. Prin ferestrele înalte vedeam iar și iar jocul luminii lumnîrilor pe tavanele tencuite și bogat împodobite și adesea coroana strălucitoare a cîte unui candelabru din cristal. Din cînd în cînd, cîte o femeie îmbrăcată în haine de seară apărea lîngă balustradă, cu bijuteriile sclipindu-i la gît, parfumul ei adăugînd o tentă efemeră miresmei florilor din atmosferă. Aveam străzile, grădinile, colțurile noastre preferate, dar în mod inevitabil am ajuns la marginea vechiului oraș și am văzut mlaștina. Trăsurile treceau pe lîngă noi una după alta dinspre Bayou Road îndreptîndu-se spre teatru sau operă. Dar acum, luminile orașului se aflau în urma noastră și miresmele sale amestecate erau acoperite de mirosul greu al mlaștinii. Simpla vedere a copacilor înalți și tremurători, cu ramurile încărcate de

mușchi, îmi făceau rău, obligându-mă să mă gîndesc la Lestat. Mă gîndeam la el așa cum mă gîndisem la trupul fratelui meu. Îl vedeam afundîndu-se printre rădăcinile chiparoșilor și stejarelor, acea formă zbîrcită și hidoasă înfășurată în cearșaful alb. Mă întrebam dacă vietățile nopții îl ocoleau, știind instinctiv că acel lucru uscat, care trosnea, era periculos sau dacă îl năpădeau în apa murdară ciugulindu-i carnea uscată de pe oase. M-am depărtat de mlaștină, întorcîndu-mă în centrul orașului vechi și am simțit strîngerea mîinii Claudiei liniștitoare. Adunase un buchet natural de pe toate zidurile grădinilor și îl ținea strîns la piept, lipit de rochița galbenă, cufundîndu-și fața în parfumul lui. Acum mi-a spus atît de încet încît a trebuit să-mi aplec urechea spre ea: „Louis, te frămîntă. Cunoști remediul. Lasă carnea... lasă carnea să instruiască mintea.” Mi-a dat drumul mîinii și am văzut-o depărtîndu-se de mine, întorcîndu-se numai o dată pentru a șopti același îndemn: „Uită-l. Lasă carnea să-ți instruiască mintea...” Mi-a adus aminte de cartea de poezii pe care o aveam în mîină cînd mi-a spus acele cuvinte prima oară, și parcă vedeam versurile pe pagină:

Buzele ei erau roșii, chipul ei era liber,
Buclele ei erau galbene precum aurul;
Pielea ei era albă ca lepra,
Coșmarul vieții-în-moarte era ea,
Cea care îngheța sîngele omului îngroșîndu-l.

Ea zîmbea din colțul străzii, o fărîmă de mătase galbenă vizibilă doar o clipă în întuneric, după care a dispărut. Tovarășa mea, tovarășa mea veșnică. Am apucat pe Rue Dumaine, trecînd pe lîngă ferestrele întunecate.

Lumina unei lămpi s-a micșorat foarte încet în dosul unei perdele grele din dantelă, umbra modelului întinzîndu-se pe cărămidă, devenind din ce în ce mai slabă, apoi transformîndu-se în negreală. Mi-am continuat drumul, apropiindu-mă de casa lui Madame LeClair, auzind acordurile vagi, dar subțiri ale viorilor care cîntau în salonul de sus și apoi rîsetele limpezi ale invitaților. Stăteam peste drum de casă, în umbră, văzîndu-i pe cîțiva dintre aceștia mișcîndu-se prin încăperea luminată; un oaspete trecea de la o fereastră la alta, cu un pahar cu picior plin cu un vin de culoarea lămîii, privind spre lună ca și cum ar fi căutat ceva mai bun și a găsit acest lucru la ultima fereastră, rămînînd cu mîna pe draperia de culoare închisă.

În fața mea, o ușă în zidul de cărămidă era deschisă și o lumină se vedea în capătul celălalt al gangului. Am traversat încet strada îngustă și am simțit mirosul puternic de bucătărie imediat după ce am intrat pe poartă. Mirosul ușor greșos al cărnii gătite. Am intrat în gang. Cineva tocmai traversase în grabă curtea și închisese o ușă. Dar apoi am văzut o altă siluetă. Lîngă focul din bucătărie se afla o negresă subțire cu un turban strălucitor în jurul capului, cu trăsături delicate, femeia sclipind în lumină asemeni unei figurine din diorit. Amesteca într-o oală. Am simțit mirosul condimentelor, șovîrvului și foilor de dafin; apoi, ca un val, a venit mirosul oribil al cărnii gătite, sîngele și carnea descompunîndu-se în lichidul care fierbea. M-am apropiat mai mult și am văzut-o lăsînd jos lingura lungă și proptindu-și mîinile pe șoldurile generoase, cordonul alb al șortului scoțîndu-i în evidență mijlocul subțire. Zeama din oală dădea pe afară și picăturile cădeau pe cărbunii aprinși de dedesubt sfîrîind. Mirosul ei, parfumul ei pătrunzător a ajuns pînă la mine, mai puternic decît cel al amestecului ciudat din oală, ispititor pe măsură ce mă apropiam mai mult, pînă cînd, în cele din urmă, m-am rezentat de un perete îmbrăcat în frunze de viță. La etaj, viorile începuseră un vals și podeaua din lemn scîrțîia sub picioarele dansatorilor. Parfumul iasomiei de pe zid m-a învăluit și apoi s-a retras ca apa ce părăsește plaja netedă; și i-am simțit din nou parfumul sărat. Se dusesse la ușa bucătăriei, aplecîndu-și cu grație gîtul lung și negru cînd s-a chinuit să străpungă întunericul de sub fereastra luminată. „Monsieur!” a spus ea pășind în raza de lumină gălbuie, care îi cădea pe sînii mari și rotunzi, pe brațele lungi, subțiri și mătăsoase și acum pe frumusețea lungă și rece a chipului. „Căutați petrecerea, Monsieur?” m-a întrebat ea. „E sus...” „Nu, draga mea, nu căutam petrecerea, i-am spus eu ieșind din umbră. Pe tine te căutam.”

— Totul era pregătit cînd m-am trezit seara următoare: cufărul cu haine fusese trimis pe vapor împreună cu o ladă în care se afla sicriul; servitorii erau plecați; mobila fusese acoperită cu pînză albă. Imaginea biletelor de vapor, a cîtorva de bancă și a altor cîteva hîrtii strînse toate într-un portmoneu negru făcea ca acea călătorie să apară în lumina sclipitoare a realității. Aș fi renunțat la ucis dacă aș fi putut, dar m-am ocupat de asta devreme și în grabă, ca și Claudia; dar cu puțin înainte de ora la care ar fi trebuit să plecăm, mă aflam singur în apartament, așteptînd-o. Era plecată de prea mult timp pentru starea mea de spirit nervoasă. Mă temeam pentru ea — deși putea fermeca aproape pe oricine, făcîndu-i să o ajute dacă se afla prea departe de casă și, de multe ori, îi convinsese pe străini să o aducă pînă la ușă chiar, la tatăl ei, care le mulțumea din tot sufletul pentru faptul că îi aduseseră fiica

rătăcită.

Cînd a venit acum, alerga și, lăsînd jos cartea, mi-am închipuit că uitase cît era ceasul. Credea, probabil, că era mai tîrziu decît era în realitate. Ținînd cont de ceasul meu de buzunar, mai aveam o oră. Dar, în clipa în care a ajuns la ușă, am știut că mă înșelam. „Louis, ușile!” a îngăimat ea, cu răsufierea tăiată și cu mîna pe inimă. A rupt-o la fugă din nou pe coridor cu mine în urma ei și, în timp ce îmi făcea semne disperată, am închis ușile coridorului. „Ce este?” am întrebat-o. „Ce te-a apucat?” Dar ea se ducea la ferestrele din față acum, la ușile-ferestre lungi care dădeau pe balcoanele înguste de deasupra străzii. A ridicat sticla de pe lampă și a suflat în flacăra. În cameră s-a făcut brusc întuneric, dar apoi, încet-încet, a început să pătrundă lumina de pe stradă. Ea gîfîia, cu mîna la piept și după cîteva clipe m-a tras lîngă fereastră.

„M-a urmărit cineva”, a șoptit ea acum. „L-am auzit tot timpul în spatele meu. La început, am crezut că aveam impresia!” S-a oprit să-și tragă răsufierea, iar chipul îi era alb în lumina albăstruie care pătrundea pe fereastră. „Louis, era muzicianul”, a șoptit ea.

„Și ce dacă? Te-o fi văzut cu Lestat”.

„Louis, e acolo jos. Uită-te pe geam. Încearcă să-l vezi.”

Părea atît de tulburată, aproape speriată. Ca și cum n-ar fi vrut să stea în prag expusă. Am ieșit pe balcon, deși continuam să o țin de mîna în timp ce ea stătea lîngă draperie; mă ținea atît de strîns, încît părea să se teamă pentru mine. Era ora unsprezece și, în momentul acela, pe Rue Royale era liniște: magazinele închise, oamenii care fuseseră la teatru pleaseră. O ușă s-a trîntit undeva în dreapta mea și am văzut o femeie și un bărbat ieșind și pornind grăbiți spre colț, chipul femeii fiind ascuns sub borurile unei pălării albe enorme. Zgomotul pașilor lor s-a stins. Nu vedeam pe nimeni, nu simțeam pe nimeni. Auzeam respirația anevoioasă a Claudiei. Ceva s-a mișcat în casă; am tresărit, dar am recunoscut zgomotul ca fiind cel făcut de păsări. Uitasem de păsări. Dar Claudia se speriasă mai tare și s-a tras lîngă mine. „Nu e nimeni, Claudia...” am început eu să-i șoptesc, dar atunci l-am zărit pe muzician. Stătuse atît de nemișcat în dreptul ușii magazinului de mobilă, încît nu-l observasem și, probabil asta dorise și el. Căci acum s-a uitat la mine și fața i-a strălucit în întuneric ca o lumină albă. Frustrarea și preocuparea îi dispăruseră complet de pe trăsăturile rigide; ochii lui mari și negri mă fixau de pe pielea albă. Devenise vampir.

„Îl văd”, am murmurat eu mișcînd buzele cît se poate de puțin, în vreme ce continuam să-l privesc în ochi. Am simțit-o venind mai aproape, mîna îi tremura și îi simțeam bătăile inimii zvîcnindu-i în palmă. A icnit cînd l-a văzut. Dar, în același timp, ceva m-a făcut să îngheț chiar în clipa în care mă uitam la el, fără ca el să se miște. Pentru că am auzit pași în gangul de afară. Apoi scîrțîitul porții. După aceea, din nou acel pas, hotărît, apăsător, răsunînd sub plafonul boltit al gangului prin care treceau trăsurile, apăsător, familiar. Acel pas urca acum scara în spirală. Claudia a scos un țipăt subțire, dar a dus repede mîna la gură. Vampirul din dreptul magazinului de mobilă nu se clintise. Și cunoșteam pasul de pe scară. Cunoșteam pasul din curte. Era Lestat. Lestat trăgea de ușă, lovind acum în ea, zgîlțîind-o de parcă ar fi vrut s-o scoată din perete. Claudia s-a refugiat într-un colț, cu trupul încovoiat, ca și cum cineva îi dăduse o lovitură puternică, uitîndu-se înnebunită cînd la silueta din stradă, cînd la mine. Loviturile din ușă deveniseră și mai puternice. Atunci i-am auzit vocea. „Louis! a strigat. Louis!” a urlat el apoi dincolo de ușă, după care a urmat spargerea geamului din salonul mic. După care am auzit răsucirea zăvorului din interior. Am înșfăcat repede lampa, am scăpărat un băț de chibrit prea tare și l-am rupt în graba cu care mă mișcăm, dar apoi am obținut flacăra pe care am dorit-o și am rămas cu micul vas cu petrol lampant în mîna. „Pleacă de la fereastră. Închide-o”, i-am spus Claudiei, iar ea a ascultat ca și cum acel ordin subit și clar ar fi eliberat-o dintr-un paroxism al spaimei. „Și aprinde celelalte lămpi, acum, imediat.” O auzeam plîngînd în timp ce aprindea chibritul. Lestat înainta pe coridor. Apoi a ajuns în dreptul ușii. Mi-am ținut răsufierea și, fără să vreau, am făcut cîteva pași înapoi cînd l-am văzut. O auzeam pe Claudia plîngînd. Era Lestat, fără nici o îndoială, refăcut și intact, stînd în ușă, cu capul plecat înainte, cu ochii bulbucați, de parcă ar fi fost beat și ar fi avut nevoie de tocul ușii pentru a nu se prăbuși în cameră. Pielea îi era plină de cicatrice, hidoase, de parcă fiecare încrețitură a „morții” lui îi lăsase un semn. Era marcat ca de niște lovituri la întîmplare cu văturaiul încins, iar ochii lui, care altă dată fuseseră de un cenușiu limpede, acum erau străbătuți de vase de sînge.

„Rămii unde ești... pentru numele lui Dumnezeu...”, am șoptit eu. „O arunc spre tine și o să arzi de viu”, i-am zis apoi. Chiar în clipa aceea, am auzit un zgomot în stînga mea, niște zgîrieturi și rîcîieli pe fațada casei. Era celălalt. Îi vedeam mîinile pe balconul din fier forjat. Claudia a scos un țipăt ascuțit cînd el s-a izbit cu tot trupul în ușile de sticlă.

Nu pot să-ți spun exact tot ce s-a întîmplat atunci. Pur și simplu, nu pot să povestesc exact cum a fost. Îmi amintesc că am azvîrlit cu lampa în Lestat; aceasta s-a sfîrșit la picioarele lui și flăcările au cuprins imediat covorul. Apoi am luat o torță, o pînză pe care o trăsese de pe canapea și îi dădusem foc. Dar, înainte de asta, m-am luat la bătaie cu el, lovindu-l cu picioarele și împotrîvind-mă feroce puterii lui teribile. Undeva, în depărtare, auzeam țipetele de spaimă ale Claudiei. S-a spart și cealaltă

lampă. Draperiile erau în flăcări. Îmi amintesc că hainele lui duhneau a petrol lampant și că, la un moment dat, se chinuia înnebunit să stingă flăcările. Era stîngaci, bolnav, incapabil să-și păstreze echilibrul; dar cînd m-a prins, l-am mușcat de degete ca să scap din strînsoarea lui. Pe stradă se auzeau zgomote, strigăte, o sonerie. Camera se transformase repede într-un adevărat infern și, într-o sclipire de lumină, am văzut-o pe Claudia luptîndu-se cu proaspătul vampir, care părea incapabil să pună mîinile pe ea, semănînd cu un om neîndemînic care încearcă să prindă o pasăre. Îmi amintesc că m-am rostogolit la nesfîrșit cu Lestat prin foc, simțînd căldura sufocantă pe față, văzînd flăcările deasupra spatelui său cînd m-am rostogolit sub el. În clipa aceea, Claudia s-a ridicat și l-a lovit de nenumărate ori cu văturaiul, pînă cînd el a slăbit strînsoarea și eu m-am chinuit să ies de dedesubt. Am văzut văturaiul coborînd din nou, iar și iar deasupra lui și azeam mîrîielile Claudiei în ritmul loviturilor, ca cele ale unui animal. Lestat era cu mîna ridicată, chipul fiindu-i o grimasă de durere. Întins pe covor, se afla celălalt, din capul căruia curgea sînge.

Ce s-a petrecut apoi nu mi-e clar. Cred că am luat văturaiul din mîinile ei și i-am dat o lovitură zdravănă într-o parte a capului. Îmi amintesc că mi se părea de neînvins, invulnerabil față de lovituri. Căldura îmi pîrlea hainele deja, flăcările aprinseseră rochița de borangic a Claudiei, așa că am luat-o în brațe și am rupt-o la fugă pe coridor, încercînd să sting flăcările cu trupul meu. Îmi aduc aminte că mi-am scos haina și am stins flăcările cu ea cînd am ieșit la aer, iar oamenii urcau scările trecînd pe lîngă mine. O mulțime de oameni se scurgeau prin gang în curte și cineva stătea pe acoperișul în pantă al bucătăriei din cărmidă. O țineam pe Claudia în brațe și fugeam pe lîngă toți, ignorîndu-le întrebările, făcîndu-mi loc cu umărul printre ei. Pe urmă eram liber împreună cu ea, auzindu-i gîfîielile și suspinele în ureche, în timp ce alergam orbește pe Rue Royale, apoi pe prima stradă îngustă, alergînd, alergînd pînă cînd nu mai exista nici un sunet în afară de cel al pașilor mei. Și ale respirației ei. Am stat acolo, un bărbat și un copil, arși, chinuiți de durere, trăgînd în piept aerul acelei seri liniștite.

PARTEA A DOUA

— Toată noaptea am stat pe puntea vaporului francez „Mariana”, uitîndu-mă la schela de debarcare. Cheiul lung era înțesat de lume, iar petrecerile au durat foarte mult în cabinele luxoase și punțile gemeau de pasageri și oaspeți. Dar, pînă la urmă, pe măsură ce se apropia ivirea zorilor, petrecerile s-au sfîrșit una cîte una și trăsurile au părăsit străzile înguste din fața debarcaderului. Cîteva pasageri întîrziați au sosit la bord, o pereche a zăbovit cîteva ore lîngă parapet în apropiere. Dar Lestat și ucenicul lui, dacă au supraviețuit focului (și eu eram convins că supraviețuiseră) n-au ajuns la vapor. Bagajele noastre părăsiseră apartamentul în cursul zilei; și, dacă mai rămăsese ceva care să ne trădeze destinația, eram sigur că fusese distrus. Totuși, eram cu ochii în patru. Claudia era încuiată în cabina noastră, stînd cu privirea ațintită asupra hubloului. Dar Lestat n-a venit.

În cele din urmă, așa cum sperasem, agitația legată de plecare a început înainte de a se face lumină. Cîteva persoane făceau cu mîna de pe dig și de pe ridicătura acoperită de iarbă a cheiului în timp ce vaporul a început mai întîi să se clatine, apoi să se zdruncine violent pe o parte și, după aceea, să alunece maiestuos în curentul fluviului Mississippi.

Luminile orașului New Orleães se micșorau din ce în ce mai mult pînă cînd se vedeau în spatele nostru ca o palidă fosforescență pe cerul care începea să se lumineze. Eram îngrozitor de obosit și, totuși, am stat pe punte atîta timp cît am putut să văd acea lumină, știind că s-ar fi putut să nu o mai văd vreodată. Peste cîteva clipe, eram purtați în josul fluviului pe lîngă digurile de la Freniere și Pointe du Lac și atunci, cînd am putut să văd zidul format din ploi canadieni și chiparoși care se vedeau verzi în întuneric de-a lungul malului, mi-am dat seama că era aproape dimineață. Primejdios de aproape.

Vîrînd cheia în broască, am simțit poate cea mai cumplită epuizare pe care o cunoscusem vreodată. Niciodată, în cursul anilor pe care îi trăisem în selecta noastră familie, nu simțisem teama din seara aceea, vulnerabilitatea, groaza. Și nu avea să existe nici o ușurare subită. Nici un sentiment de siguranță subit. Numai acea ușurare pe care o impune, în sfîrșit, oboseala, cînd nici mintea, nici trupul nu mai îndură groaza. Căci, deși Lestat se afla acum la atîtea mile distanță, cu învierea lui, trezise în mine o încîlceală de temeri complexe de care nu puteam scăpa. Chiar și atunci cînd Claudia mi-a spus: „Sîntem în siguranță, Louis, în siguranță”, și eu i-am șoptit cuvîntul „da”, îl vedeam pe Lestat în ușa, vedeam ochii aceia bulbucăți, pielea aceea brăzdată de cicatrice. Cum de se întorsese, cum de triumfase asupra morții? Cum putea o fiîntă să supraviețuiască acelei ruine zbîrcite care devenise? Oricare ar fi fost răspunsul, ce însemna el — nu numai pentru el, ci și pentru Claudia, pentru mine? Eram în siguranță față de el, dar față de noi înșine?

Vaporul a fost atins de o „febră” ciudată. Totuși era uluitor de curat în privința șobolanilor, deși, din când în când, li se descopereau trupurile, ușoare și uscate, ca și cum ar fi murit de câteva zile. Cu toate acestea, exista acea febră. Lovea pasagerul mai întâi sub forma unei slăbiciuni și a unei dureri de gât; uneori existau și niște semne acolo, alteori, semnele erau în alte părți, sau, câteodată, nu se vedea nici un semn, deși câte o rană veche se redeschidea și redevenea dureroasă. Uneori, pasagerul, care începea să doarmă din ce în ce mai mult pe măsură ce atât vaporul, cât și febra progresau, murea în somn. Așa că au avut loc înmormântări în apa oceanului de câteva ori în timpul traversării Atlanticului. Temându-mă de febră, bineînțeles, îi ocoleam pe pasageri, nu voiam să mă alătur lor în camera de fumat, să ajung să le cunosc povestirile, să-i aud vorbind despre visele și speranțele lor. Îmi luam „masa” singur. Dar Claudiei îi plăcea să-i privească, să stea pe punte și să-i vadă venind și plecând seara devreme și, mai târziu, să-mi spună încet, în timp ce mă aflam lângă hublou: „Cred că ea o să cadă pradă...” Lăsam cartea jos și mă uitam prin hublou, simțind legănarea ușoară a mării, văzând stelele, mai clare și mai strălucitoare decât le văzusem vreodată de pe pământ, aplecându-mă să ating valurile. În anumite momente, când stăteam singur în cabina întunecată, mi se părea că cerul se coborâse pentru a îmi înfruntă marea și că un mare secret avea să fie dezvăluit în acea împreunare, o prăpastie imensă avea să fie închisă pentru totdeauna. Dar cine avea să facă avea dezvăluire când cerul și marea deveneau un tot și nu mai exista haos? Dumnezeu? Sau Satana? Deodată, mi-a trecut prin cap ce imensă consolare ar fi fost să-l cunosc pe acesta din urmă, să-l privesc în față, indiferent cât de îngrozitoare ar fi fost acea înfrățire, să știu că îi aparțin total și, astfel, să scap pentru totdeauna de chinul acelei ignoranțe. Să trec printr-un vâl care mă despărțea veșnic de tot ceea ce numeam natură umană.

Simțeam cum vaporul se apropia din ce în ce mai mult de acel secret. Nu exista nici un capăt vizibil al firmamentului; se închidea în jurul nostru cu o frumusețe și o tăcere răpitoare. Dar apoi, cuvintele „să scap” deveneau oribile, căci nu exista scăpare când erai blestemat, nu putea să existe; și ce era acel chin în comparație cu neobositele flăcări ale iadului? Marea legănându-se sub acele stele veșnice — stelele însele — ce legătură aveau ele cu Satana? Și acele imagini care ni se par atât de statice în copilărie când sîntem cu toții atât de preocupați de viață, încât rareori ni le închipuim atrăgătoare: serafim privind veșnic chipul lui Dumnezeu — și chiar chipul lui Dumnezeu — aceasta era eterna scăpare, și acea mare blîndă, care ne legăna, era doar o vagă promisiune a acesteia.

Dar, chiar și în acele momente, când vaporul și toată lumea dormea, nici raiul, nici iadul nu păreau mai mult decât o închipuire chinuitoare. Să știu, să cred într-unul sau altul... aceea era poate singura salvare la care puteam visa.

Claudia, căreia îi plăcea lumina ca și lui Lestat, aprindea lămpile de cum se trezea. Avea un pachet de cărți de joc minunate, primit de la o doamnă de pe vapor; figurinele erau în stilul celor din perioada Mariei Antoaneta, iar, pe spate, erau crini aurii pe un fundal violet. Dădea o pasență în care cărțile formau cifrele unui ceas. M-a tot întrebat cum de reușise Lestat pînă când, în cele din urmă, am început să-i răspund. Nu mai era zguduită. Dacă își amintea de țipetele ei în flăcări, nu voia să se gîndească la ele. Dacă își amintea că, înainte de foc, vărsase lacrimi adevărate în brațele mele, acest lucru nu producea nici o schimbare în ea; era, ca întotdeauna, o persoană foarte puțin nehotărîtă, o persoană la care tăcerea nu însemna neliniște sau regret.

„Ar fi trebuit să-l ardem, a zis ea. Am fost niște proști să-l credem mort numai după felul cum arăta.”

„Dar cum a putut supraviețui? am întrebat-o eu. Doar l-ai văzut, știi ce-a rămas din el.” Nu aveam nici un chef, de fapt. Ar fi alungat bucuros acele gînduri într-un ungher al minții, dar mintea mea nu-mi dădea voie. Ea a fost cea care mi-a dat răspunsurile acum, căci dialogul avea loc, de fapt, cu ea însăși. „Să zicem că a încetat să ni se mai împotrivescă, a explicat ea, că încă mai trăia, închis în acel trup uscat și neputincios, conștient și calculat...”

„Conștient în starea aceea!” am șoptit eu.

„Și, să zicem că, atunci când s-a scufundat în apa mlaștinii și a auzit zgomotul trăsorii depărtîndu-se, a avut destulă putere încît să-și miște membrele. În întunericul din jurul lui erau tot felul de vietăți. L-am văzut odată rupînd gîtul unei șopîrle de grădină și privind cum se scurgea sîngele într-un pahar. Îți închipui tenacitatea voinței de a trăi pe care o avea, bîjbîind cu mîinile prin apă după orice se mișca?”

„Voință de a trăi? Tenacitate? am murmurat eu. Să zicem că a fost altceva...”

„Și, atunci, când a simțit revenirea puterii, poate de ajuns pentru a-l face să ajungă la drum, undeva, pe acest drum, a înfrînt pe cineva. Poate s-a ghemuit, așteptînd să treacă vreo trăsură; poate s-a tîrît, adunînd încă atîta sînge cît putea, pînă a ajuns la cocioabele emigranților sau la acele case de țară împrăștiate. Ce spectacol trebuie să fi fost!” S-a uitat la lampa care atîrna, făcînd ochii mici, după care a continuat cu o voce scăzută, lipsită de emoție. „Și atunci ce-a făcut? Mie mi se pare foarte limpede. Dacă nu s-a putut întoarce la timp la New Orléans, cu siguranță că a putut ajunge la cimitirul Old Bayou. Spitalul filantropic trimite acolo sicrie în fiecare zi. Parcă-l văd scormonind pămîntul moale pînă la un asemenea sicriu, aruncînd conținutul în mlaștină și punîndu-se la adăpost pînă în seara

următoare în acel mormînt adînc în care nimeni n-ar fi putut să-l deranjeze. Da... asta a făcut, sînt convinsă."

M-am gîndit la asta multă vreme, imaginîndu-mi, văzînd că s-ar fi putut întîmpla. Apoi am auzit-o adăugînd gînditoare, în timp ce pune la jos o carte și se uita la chipul oval al unui crai cu perucă albă: „Eu aș fi putut s-o fac. Și de ce mă privești așa?” m-a întrebat strîngînd cărțile, degetulele ei chinuindu-se să le așeze și să le amestece.

„Crezi... că, dacă i-am fi ars rămășițele, ar fi murit?” am întrebat-o eu.

„Bineînțeles. Cînd nu există nimic, nu are ce să învie. Ce vrei să insinuezi?” Împărțea cărțile acum, întinzîndu-mi și mie cîteva pe măsuta de stejar. M-am uitat la ele, dar nu le-am atins.

„Eu știu... am șoptit eu. Doar că, poate, nu a existat nici o voință de a trăi, nici un pic de tenacitate... pentru că, pur și simplu, nu era nevoie de nici una din ele.”

M-a privit stăruitor, fără să-și trădeze gîndurile sau să-mi dea de înțeles că le pricepea pe ale mele.

„Poate pentru că era incapabil să moară... poate este, sîntem... cu adevărat nemuritori?”

M-a privit multă vreme.

„Luciditate în starea aceea... am adăugat eu, în cele din urmă, ocolindu-i privirea. Dacă ar fi așa, n-ar trebui să existe luciditate și în alte situații? Incendiu, lumina soarelui... ce contează?”

„Louis, mi-a spus ea cu un glas scăzut. Ți-e frică. Nu stai «en garde» împotriva fricii. Nu înțelegi pericolul pe care îl reprezintă frica. O să aflăm aceste răspunsuri atunci cînd o să-i găsim pe cei care ni le pot da, cei care posedă cunoștințe de secole, de cît timp există pe pămînt creaturi ca noi. Cunoașterea asta era dreptul nostru prin naștere, iar el ne-a lipsit de acest lucru. Și-a meritat moartea.”

„Dar n-a murit...” am spus eu.

„Ba a murit, a zis ea. Nimeni n-ar fi putut scăpa din casa aia decît dacă ar fi fugit o dată cu noi, dacă ar fi alergat lîngă noi. Nu. A murit, ca și estetul acela triumfător, prietenul lui. Luciditatea s-a dus.”

A strîns cărțile și le-a pus deoparte, făcîndu-mi semn să-i dau cărțile de pe măsuta de lîngă pat, acele cărți pe care le despachetase imediat cum ajunsese la bord, cele cîteva opere alese despre cunoștințele vampirilor pe care le luase ca îndrumare. Nu conțineau povestiri exagerate din Anglia, nici pe cele ale lui Edgar Allan Poe, nici plăsmui. Erau doar cîteva relatări despre vampirii din estul Europei, care deveniseră pentru ea un fel de Biblie.

În acele țări, oamenii ardeau, într-adevăr, rămășițele unui vampir cînd îl găseau, îi străpungeau inima cu o țepușă și îi retezau capul. Citea ore întregi acele cărți care fuseseră citite și recitite înainte să ajungă de partea cealaltă a Atlanticului și care conțineau relatări ale unor călători, preoți și savanți. Și ea plănuia călătoria noastră, fără să aibă nevoie de peniță sau hîrtie, ci în minte. O călătorie care avea să ne ducă imediat departe de strălucitoarele capitale ale Europei spre Marea Neagră, unde aveam să ne oprim la Vama și să ne începem căutările în zonele de țară ale Carpaților. Mie mi se părea o perspectivă sumbră, fiind obligat să o accept, căci tînjeam după alte locuri și alte cunoștințe pe care Claudia nici nu începea să le înțeleagă. Semintele acelei dorințe puternice fuseseră plantate în mine cu mulți ani în urmă și s-au transformat în flori amare cînd vaporul nostru a trecut prin Strîmtora Gibraltar intrînd în apele Mării Mediterane. Voiam ca acele ape să fie albastre. Dar nu erau. Aveau culoarea nopții. Cît am mai suferit atunci, chinuindu-mă să-mi amintesc mările pe care simțurile needucate ale unui tînar le luase drept garantate, pe care o memorie nedisciplinată le lăsase pradă eternității. Mediterana era neagră, neagră lîngă coasta Italiei, lîngă coasta Greciei, întotdeauna neagră, neagră cînd, în ceasurile reci dinaintea ivirii zorilor, în timp ce Claudia dormea, obosită de cărțile ei și porția slabă pe care i-o impunea precauția, eu coboram o lampă jos, jos de tot prin ceața care se ridica, pînă cînd flacăra ajungea să strălucească deasupra valurilor; nimic nu se vedea pe acea suprafață unduitoare în afară de lumina însăși, reflectarea acelei raze care călătorea în permanență cu mine, un ochi nemișcat care părea fixat asupra mea din adîncuri și-mi spunea: „Louis, tu nu cauți decît întunericul. Marea asta nu e marea ta. Miturile oamenilor nu sînt miturile tale. Comorile oamenilor nu sînt ale tale.” Ah, cît mă umplea de amărăciune în momentele acelea căutarea vampirilor din Lumea Veche, o amărăciune pe care aproape că o puteam gusta, ca și cum aerul și-ar fi pierdut prospețimea. Căci, ce secrete, ce adevăruri ne-ar fi putut oferi acele monstruoase creaturi ale nopții? Care trebuiau să le fie îngrozitoare limite, dacă, într-adevăr, aveam să-i găsim pe toți? Ce puteau spune niște osîndiți altor osîndiți? N-am pășit pe țarm la Pireu. Totuși, în mintea mea, am fost pe Acropole în Atena, privind luna răsărind prin plafonul deschis al Partenonului, măsurîndu-mi înălțimea după grandoarea acelor coloane, mergînd pe urmele acelor greci care au murit la Marathon, ascultînd șoapta vîntului printre măslinii străvechi. Acelea erau monumentele oamenilor care nu puteau muri, nu pietrele morților vii; acolo se aflau secretele ce rezistaseră trecerii timpului, pe care abia începusem să o înțeleg vag. Și, totuși, nimic nu m-a întors din drum și nimic nu o putea facem dar cîntăream iar și iar marele risc al întrebărilor noastre, riscul oricărei întrebări la care se răspunde cu sinceritate; căci

răspunsul trebuie să conțină un preț incalculabil, un pericol tragic. Cine știa acest lucru mai bine decât mine, care asistasem la moartea propriului meu trup, văzînd tot ceea ce numeam omenesc veștejindu-se și murind doar pentru a forma un lanț puternic care să mă țină legat de lumea asta și, totuși, să mă facă exilatul ei pentru totdeauna. O stafie cu o inimă care bate?

Legănatul mării mă făcea să visez urît, să-mi aducă aminte cu foarte mare claritate. Într-o noapte de iarnă, la New Orleans, pe cînd hoinăream prin cimitirul St. Louis, mi-am văzut sora, bătrînă și cocoșată, cu un buchet de trandafiri albi în brațe, ai căror spini erau înfășurați cu grijă într-un pergament vechi, cu capul cărunț plecat, pașii conducînd-o prin întunericul plin de primejdii spre mormîntul unde fusese așezată placa funerară a fratelui ei, Louis, alături de cea a fratelui său mai mic... Louis, care murise în incendiul de la Pointe du Lac lăsînd o moștenire generoasă unui fin și tiz pe care ea nu-l cunoștea. Florile acelea erau pentru Louis, de parcă n-ar fi trecut jumătate de secol de la moartea lui, de parcă memoria ei, ca și memoria lui Louis, nu i-ar fi dat pace. Durerea îi accentua frumusețea cenușie și îi încovoia spatele îngust. Și, cît aș fi dat, în timp ce o priveam, să-i ating părul argintiu, să-i șoptesc că o iubeam, dacă dragostea nu i-ar fi produs în anii care îi mai rămăseseră o groază mai cumplită decât durerea. Am lăsat-o cu durerea. Iar și iar și iar.

Și acum visam prea mult. Visam prea îndelung în închisoarea aceluia vapor, în închisoarea trupului meu, care era atît de sensibil la răsăritul fiecărui soare cum nici un trup muritor nu fusese vreodată. Iar inima îmi bătea mai repede pentru munții din estul Europei, în sfîrșit, îmi bătea mai repede pentru singura speranță că, undeva, în acea zonă primitivă, am fi putut găsi răspunsul la întrebarea de ce permitea Dumnezeu existența unei asemenea suferințe — de ce se permitea să înceapă și cum i s-ar fi putut pune capăt. Și fără acel răspuns, știam că nu am curajul de a-i pune capăt. Cu timpul, apele Mediteranei au devenit apele Mării Negre.

Vampirul oftă. Băiatul stătea sprijinit în cot, cu fața în palma dreaptă, iar expresia lacomă de pe chip nu se potrivea deloc cu roșeața ochilor săi.

— Crezi că mă joc cu tine? întrebă vampirul și sprîncenele frumoase și negre i se uniră o clipă.

— Nu, spuse băiatul repede. Știu că nu trebuie să-ți mai pun întrebări. O să-mi spui totul cînd o să vrei.

Apoi tăcu și se uită la vampir ca și cum ar fi fost pregătit să-l asculte din nou.

Atunci se auzi un zgomot în depărtare, undeva în vechea clădire victoriană în care se aflau, cel dintîi sunet de acest fel pe care îl auziseră. Băiatul își îndreptă privirea spre ușa care dădea spre coridor. Parcă uitase de existența clădirii. Cineva călca apăsător pe scîndurile vechi. Dar vampirul era netulburat. Se uită în altă parte ca și cum s-ar fi detașat din nou de prezent.

— Satul acela. Nu pot să-ți spun cum se numea, pentru că nu-mi mai aduc aminte. Îmi amintesc doar că se afla la mile întregi depărtare de coastă și noi călătoream singuri cu trăsura. Și ce trăsură! Era opera Claudiei și ar fi trebuit să mă aștept; dar, pe atunci, lucrurile mă luau întotdeauna pe neașteptate. Din prima clipă cînd am ajuns la Varna, simțisem o anumită schimbare la ea, care m-a făcut să-mi dau seama imediat că era și fiica lui Lestat, nu numai a mea. De la mine învățase valoarea banilor, dar de la Lestat moștenise pasiunea de a-i cheltui; și n-a vrut să plece fără cea mai luxoasă trăsură neagră pe care am găsit-o, cu banchete de piele pe care ar fi încăput cîțiva călători, nu numai un bărbat și un copil care foloseau minunatul interior doar pentru transportarea unei lăzi din lemn de stejar împodobită. În spate erau legate două cuferे cu cele mai bune haine pe care le găsisem în magazinele de acolo și goneam pe acele roți imense și ușoare și pe acele arcure excelente care purtau atîta greutate cu o ușurință înspăimîntătoare pe drumurile acelea de munte. Era ceva tulburător cînd nu exista nimic altceva în acel ținut ciudat, cîii mergînd în galop și ușoara aplecare a trăsurii. Și era un ținut cu adevărat ciudat. Izolat, întunecat, așa cum sînt zonele de țară, de obicei, cu castelele și ruinele adesea învăluite în întuneric cînd luna intra în nori, așa încît simțeam o neliniște cum nu simțisem niciodată la New Orleans. Și nici cu oamenii nu era mai ușor. Eram întotdeauna goi și rătăciți în micile lor cătune și mereu conștienți că, printre ei, ne aflam într-un mare pericol.

În New Orleans, niciodată nu trebuise să ne ascundem așa cînd ucideam. Ravagiile pe care le făceau febra, molima, criminalii — concureau cu noi și ne întreceau. Dar aici, trebuia să facem eforturi extraordinare pentru ca o ucidere să treacă neobservată. Pentru că acei oameni simpli de la țară, cărora străzile aglomerate ale New Orleans-ului li s-ar fi părut înspăimîntătoare, erau convinși că morții chiar mergeau și chiar le beau sîngele celor vii. Ne cunoșteau numele: vampiri, diavoli. Iar noi, care ne aflam în căutarea celor mai slabe zvonuri, nu voiam absolut deloc să dăm naștere unora.

Călătoream singuri, repede și făcînd risipă printre ei, chinuindu-ne să fim în siguranță în ostentația noastră, auzind discuții despre vampiri foarte ușor lîngă focurile din hanuri, unde fiica mea dormea liniștită la pieptul meu și eu găseam în mod invariabil pe cîte cineva printre țărani care vorbea destulă germană sau, uneori chiar franceză, încît să discute cu mine despre cunoscutele legende.

Dar, în cele din urmă, am ajuns în acel sat care avea să reprezinte punctul de cotitură al călătoriei

noastre. Nu-mi amintesc cu plăcere de nimic din călătoria aceea, nici de prospețimea aerului, nici de răcoarea nopților. Nici acum nu pot să vorbesc despre ea fără să mă cutremur puțin.

Cu o noapte înainte fusesem la o fermă, așa că nu auzisem nimic care să ne pregătească — numai aspectul dezolant al locului: pentru că n-am ajuns târziu, nu destul de târziu ca obloanele să fie lăsate și zăvorile sau ca o lampă stinsă să se lege deasupra intrării boltite a hanului.

Gunoaiele erau strînse în fața ușilor și mai existau și alte semne care arătau că ceva nu era în regulă. O cutiuță cu flori veștejite așezată sub vitrina unui magazin acoperită de oblon. Un butoi se rostogolea înainte și înapoi în mijlocul curții hanului. Locul arăta ca un oraș bîntuit de molimă. Dar, chiar cînd o lăsam pe Claudia jos pe pămîntul bătătorit de lîngă trăsura, am zărit un firicel de lumină pe sub ușă hanului. „Pune-ți gluga”, i-am spus eu repede. „Vin”. Cineva dinăuntru trăgea zăvorul. La început, n-am văzut decît lumina din spatele siluetei prin puținul spațiu care mai rămînea pe lîngă ea. Apoi, lumina felinarelor de la trăsura au sclipit în ochii ei.

„O cameră pentru noaptea asta!” am spus eu în germană. Și caii mei au nevoie de îngrijire, foarte mare nevoie!”

„Noaptea nu e pentru călătorit..., mi-a spus ea cu o voce stranie lipsită de orice inflexiune. Și cu un copil.” În timp ce rostea aceste cuvinte, am observat că mai erau oameni înăuntru, în spatele ei. Le auzeam șoaptele și vedeam licărirea unui foc. Din cîte îmi dădeam seama, în jurul lui erau adunați în mare măsură țărani, în afară de un bărbat care era îmbrăcat cam ca mine, cu o haină elegantă și cu o manta pe umeri; dar hainele lui erau neîngrijite și ponosite. Părul roșu îi strălucea în lumina focului. Era un străin, ca și noi și era singurul care nu ne privea. Capul i se legăna ușor ca și cum ar fi fost beat.

„Fetița mea e obosită”, i-am spus eu femeii. N-avem unde să mergem în altă parte.” Am luat-o pe Claudia în brațe. Ea și-a întors fața spre mine și i-am auzit șoapta: „Louis, usturoiul și crucifixul de deasupra ușii!” Nu văzusem acele lucruri. Era un crucifix mic, cu trupul lui Hristos din bronz lipit pe lemn, iar funia de usturoi era înfășurată în jurul lui, o funie proaspătă împletită cu o alta veche, pe care căpățînile erau veștejite și uscate. Femeia mi-a urmărit privirea, apoi s-a uitat la mine cu asprime și am văzut cît de epuizată era, cît de roșii îi erau pupilele și cum îi tremura mîna care ținea șalul pe piept. Părul negru îi era complet răvășit. M-am apropiat și mai mult pînă am ajuns aproape de prag, iar ea a deshis ușa brusc, de parcă s-ar fi decis să ne lase să intrăm. Cînd am trecut pe lîngă ea, a rostit o rugăciune, eram sigur, deși n-am înțeles acele cuvinte slave.

Încăperea strîmtă și cu grinzi joase era plină de oameni, bărbați și femei, așezați de-a lungul pereților îmbrăcați în plăci de lemn, pe bănci și chiar pe jos. Era ca și cum tot satul s-ar fi adunat acolo. Un copil dormea în brațele unei femei și un altul dormea pe scară, înfășurat în pături, cu genunchii strînși pe o treaptă și cu brațele servindu-i drept pernă pe următoarea treaptă. Peste tot atîrnau funii de usturoi de cuie și agățători, alături de oale de gătit și căni. Focul era singura sursă de lumină și arunca umbre pe chipurile încremenite care ne priveau.

Nimeni nu ne-a făcut semn să ne așezăm și nu ne-a oferit nimic dar, în cele din urmă, femeia mi-a spus în germană că puteam să duc caii în grajd dacă doream. Mă privea cu ochii aceia ușor speriați și încercănați, dar, apoi, chipul i s-a mai îmbunat. Mi-a spus că va sta în ușa hanului cu o lampă, dar că trebuia să mă grăbesc și să las copilul acolo.

Însă, altceva îmi atrăsese atenția, un miros pe care îl simțeam dominîndu-l pe cel al lemnului ars și al vinului. Era mirosul morții. Am simțit-o pe Claudia apăsîndu-și mîna pe pieptul meu și i-am văzut degetul îndreptat spre o ușă de la picioarele scării. De acolo venea mirosul.

Pînă cînd m-am întors, femeia îmi pregătise o cană cu vin și un castron cu ciorbă. M-am așezat, ținînd-o pe Claudia pe genunchi, dar ea stătea cu capul întors numai spre ușa aceea misterioasă. Toate privirile erau ațintite asupra noastră ca și mai înainte, în afară de cea a străinului. Acum îi vedeam profilul cu claritate. Era mult mai tînăr decît îmi închipuisem și aspectul răvășit se datora emoțiilor. Avea chiar o chip plăcut și prelung, iar pielea albă și pistriuită îl făcea să pară un băiețandru. Ochii lui mari și albaștri erau fixați asupra focului ca și cum ar fi stat de vorbă cu acesta și, atît genele cît și sprîncenele, erau aurii în lumină, ceea ce îi dădea un aer foarte inocent și deschis. Dar era nefericit, tulburat, beat. Deodată, s-a întors spre mine și am văzut că plînsese. „Vorbești engleză?” m-a întrebat el cu o voce care a părut tunătoare în liniștea aceea.

„Da”, i-am spus, iar el s-a uitat la ceilalți triumfător. Ei îl priveau ca niște stane de piatră.

„Vorbești engleză” a strigat el schițînd un zîmbet amar, ridicîndu-și privirea spre tavan și apoi fixîndu-și-o asupra mea. „Plecă din țara asta”, a zis el apoi. „Plecă imediat. Ia-ți trăsura, caii și mîna-i pînă cad lați, dar pleacă!” Umerii au început să-i tresalte scuturați de convulsii, de parcă ar fi fost bolnav. A dus mîna la gură. Femeia, care acum stătea lîngă perete, cu mîinile încrucișate peste șorțul murdar, a spus calmă în germană:

„În zori, poți pleca. În zori.”

„Dar ce este?” am întrebat-o eu în șoaptă, după care m-am uitat la el. Mă privea cu niște ochi sticloși și roșii. Nimeni nu vorbea. Un buștean a căzut greu în foc.

„Nu vrei să-mi spui?” l-am întrebat eu cu blîndețe pe englez. S-a ridicat. O clipă am crezut că o să

cadă. Era mult mai înalt decât mine și capul i-a căzut în față, apoi pe spate, înainte de a se îndrepta și de a-și propti mâinile de marginea mesei. Haina lui neagră era pătată de vin, ca și manșeta cămășii. „Vrei să vezi?” m-a întrebat el privindu-mă în ochi. „Vrei să vezi cu ochii tăi?” Se simțea un ton ușor patetic în glasul lui când a rostit acele cuvinte.

„Lasă copilul!” a spus femeia brusc, făcând un gest iute și imperios.

„Doarme”, am spus eu și, ridicându-mă, l-am urmat pe englez spre ușa de la picioarele scării. A fost o ușoară mișcare când cei care erau mai apropiați de ea s-au dat la o parte și, apoi am intrat într-un salonaș împreună. Pe bufet ardea o singură lumânare și primul lucru pe care l-am văzut a fost un șir de farfurii pictate cu delicatețe așezate pe un raft. La fereastră erau perdele, iar pe perete era o icoană lucioasă care îi înfățișa pe Fecioara Maria cu Cristos copil. Dar pereții și scaunele înconjurau o masă mare de stejar, pe care se afla întins trupul unei femei tinere, cu mâinile albe încrucișate pe piept, cu părul castaniu încâlcit și înfășurat în jurul gâtului alb și subțire și sub umeri. Chipul ei drăguț căpătase deja rigiditatea morții. Mătănii de culoarea ambrei îi licăreau în jurul încheieturii și pe lângă o parte a fustei de lână neagră. Alături de ea se aflau o pălărie roșie din fetru foarte frumoasă, cu boruri largi și vâl și o pereche de mănuși negre. Era totul pregătit ca și cum ea ar fi trebuit să se trezească și să și le pună. Englezul a mîngîiat pălăria ușor, apropiindu-se de ea. Era pe punctul de a se prăbuși. Scosese o batistă mare din buzunarul hainei și își acoperise fața. „Știi ce vor să facă cu ea?” a șoptit el uitându-se la mine. „Ai idee?” Femeia a venit în urma noastră și l-a apucat de braț, dar el a îndepărtat-o cu brutalitate. „Știi? m-a întrebat el cu o privire aprigă. Sălbaticii!”

„Încetează!” i-a spus ea printre dinți, dar el a încheștat maxilarul și a scuturat din cap, așa încît o suviță de păr roșcat i-a căzut pe ochi. „Lasă-mă-n pace.” Cineva șoptea în cealaltă încăpere. Englezul s-a uitat din nou la tînăra femeie și ochii i s-au umplut de lacrimi. „Atît de inocentă”, a zis el încet, după care s-a uitat în tavan și a încheștat pumnul drept, șoptind: Blestemat să fii... Doamne! Blestemat!”

„Dumnezeule”, a șoptit femeia și și-a făcut repede semnul crucii.

„Vezi asta? m-a întrebat el și a dat la o parte cu grijă dantela de pe gîtul moartei, de parcă n-ar fi putut, n-ar fi vrut să atingă acea carne care se împietrea. Pe gîtul ei, inconfundabile, se aflau cele două puncte, pe care le mai văzusem de o mie de ori pe tot atîtea gîturi, săpate în pielea îngălbenită. Bărbatul și-a acoperit fața cu mâinile, legănîndu-și trupul înalt și subțire pe călcîie. Am senzația că o să înnebunesc!” a spus el.

„Hai, liniștește-te”, a zis femeia, ținîndu-l în timp ce el se zbătea, și s-a făcut roșie la față, deodată.

„Lasă-l în pace, i-am spus eu. Lasă-l. O să am eu grijă de el.”

Gura ei se schimonosi. „Vă dau afară pe toți, în întuneric, dacă nu încetați.” Era prea obosită pentru a face asta, prea aproape de criză ea însăși. Dar, apoi, ne-a întors spatele, strîngîndu-și șalul în jurul trupului și a ieșit tăcută, cei care se adunaseră la ușă făcîndu-i loc. Englezul plîngea.

Îmi dădeam seama ce trebuia să fac, dar nu numai că voiam să aflu totul de la el, inima îmi bătea de o emoție tăcută. Mă durea îngrozitor să-l văd astfel. Soarta m-a adus prea necruțător de aproape de el.

„O să stau cu tine”, m-am oferit eu și am tras două scaune lîngă masă. El s-a așezat abătut, cu privirea ațintită asupra lumînării care pîlpîia alături. Am închis ușa și pereții au părut să se dea înapoi, iar cercul de lumină să fie mai strălucitor în jurul capului său plecat. S-a rezemat de bufet și și-a șters fața cu batista. După aceea, a scos o sticlă îmbrăcată în piele din buzunar pe care mi-a oferit-o, dar am refuzat.

„Vrei să-mi spui ce s-a întîmplat?”

El a încuviințat. „Poate poți să aduci puțină lumină pe-aici, a zis el. Ești francez, nu? Știi, eu sînt englez.”

— „Da”, am spus eu dînd din cap.

După aceea, apăsîndu-mi mîna și băutura amorțindu-i atît de mult simțurile, încît nu i-a simțit răceala, mi-a spus că numele său era Morgan și că avea nevoie de mine, mai mult decât avusese de cineva vreodată. În clipa aceea, ținîndu-i mîna, simțindu-i ferbințeala, am făcut un lucru ciudat. I-am spus cum mă cheamă, ceea ce nu dezvăluiau absolut nimănui. Dar el se uita la femeia cea moartă ca și cum nu m-ar fi auzit, iar pe buze i s-a ivit ceea ce părea a fi cel mai stins zîmbet și ochii i s-au umplut de lacrimi. Expresia lui ar fi mișcat orice ființă omenească; ar fi putut fi chiar mai mult decât ar fi putut suporta unii.

„Eu am făcut asta, a zis el făcînd un semn din cap. Eu am adus-o aici.” A înălțat din sprîncene ca și cum s-ar fi mirat.

„Nu, am spus eu repede. N-ai făcut-o tu. Spune-mi cine a făcut-o.”

Dar, atunci, a părut derutat, căzut pe gînduri. „Nu plecasem niciodată din Anglia, a început el. Pictam, știi... de parcă acum ar mai conta... picturile, cartea! Mi s-a părut totul atît de ciudat! Atît de pitoresc!” Și-a plimbat privirea prin încăpere și glasul i s-a frînt. Mult timp s-a uitat la ea din nou, după care i-a spus încet: „Emily”, și eu am avut impresia că sesizasem ceva de preț în inima lui. Apoi, treptat, povestea a început să curgă. O călătorie de nuntă prin Germania apoi în țara aceea, oriunde îi

purtau diligentele, oriunde Morgan găsea peisaje de pictat. În cele din urmă, ajunseseră în acel loc îndepărtat, pentru că, în apropiere se afla o mînăstire despre care se spunea că ar fi fost foarte bine păstrată. Dar Morgan și Emily n-au ajuns niciodată la mînăstirea aceea, căci tragedia îi așteptase aici. S-a dovedit că diligentele nu treceau pe acolo, așa că Morgan plătise unui fermier să-i transporte cu căruța. Dar în după-amiaza cînd sosiseră, era o mare agitație în cimitirul din afara satului. După ce a aruncat o privire, omul a refuzat să se dea jos din căruța ca să vadă mai bine.

„Părea să fie un fel de procesiune, a zis Morgan, oamenii fiind îmbrăcați cu hainele cele mai bune și, unii dintre ei, chiar cu flori în mîini; adevărul e că mi s-a părut chiar fascinant. Voiam să văd. Eram atît de curios, încît l-am lăsat pe om să plece, noi rămînînd acolo cu bagajele. Mai în față se vedea satul. De fapt, mai mult eu voiam decît Emily, dar era atît de maleabilă. Pînă la urmă am lăsat-o așezată pe valize și am urcat colina fără ea. Ai văzut cimitirul cînd ai venit încoace? Nu, bineînțeles că nu l-ai văzut. Slavă Domnului că trăsura te-a adus aici teafăr. Deși, dacă ai fi trecut pe acolo, indiferent cît de obosiți ar fi fost caii...” A tăcut brusc.

„Care-i pericolul?” l-am îndeamnat eu cu blîndețe.

„Ah... pericolul! Barbarii!” a murmurat el și a aruncat o privire spre ușă, după care a luat o înghițitură din sticlă și i-a pus dopul. Ei bine, nu era nici o procesiune. Mi-am dat seama de asta imediat, a spus el. Oamenii nici nu mi-au vorbit cînd am ajuns sus — îi știi cum sînt; dar nu m-au împiedicat să privesc. Adevărul e că nu ți-ar fi venit să crezi că stăteam acolo. N-o să mă crezi cînd o să-ți spun ce-am văzut, dar trebuie să mă crezi, pentru că, dacă n-o faci, înnebunesc, știu asta.”

„O să te cred, spune”, i-am zis eu.

„Ei bine, cimitirul era plin de morminte proaspete, am văzut imediat, unele avînd cruci noi din lemn, altele fiind doar niște movile de pămînt cu flori încă proaspete; iar cîțiva din țărani care se aflau acolo țineau flori în mîini, de parcă ar fi vrut să împodobească acele morminte; însă, toți stăteau nemișcați, cu privirile ațintite asupra a doi bărbați care țineau un cal alb de căpăstru — și ce animal era. Dădea din picioare și scutura din cap, de parcă n-ar fi vrut să stea acolo; era frumos, chiar splendid — un armăsar alb ca zăpada. Ei bine, la un moment dat — și nu pot să-ți spun cum s-au înțeles, pentru că nici unul nu scosese un cuvînt — unul din bărbați, șeful, presupun, a lovit calul cu putere cu coada unei lopeți și animalul a țîșnit ca turbat în sus pe deal. Îți închipui că nu-mi imaginam să mai vedem calul o vreme. Dar m-am înșelat. Peste o clipă a încetinit, întorcîndu-se în galop printre mormintele vechi și coborînd dealul spre cele mai recente. Toți acei oameni îl priveau. Nimeni nu scotea un sunet. A venit tropăind peste movile, printre flori și nimeni nu încerca să-l prindă de căpăstru. Apoi, s-a oprit deodată, chiar în fața unui mormînt.”

Și-a șters ochii, dar lacrimile aproape că dispăruseră. Părea la fel de fascinat de povestea aceea ca și mine.

„Ei bine, uite ce s-a întîmplat, a continuat el. Animalul s-a oprit, deci, acolo. Deodată, din mulțime, s-a auzit un strigăt. Nu, nu era un strigăt, era ca și cum toți ar fi gemut, după care s-a făcut liniște. Iar calul stătea acolo și scutura din cap; în cele din urmă, omul acela care era șeful, a țîșnit în față și a strigat cîtorva din cei de acolo; una din femei a țipat și s-a aruncat pe mormînt, aproape chiar sub copitele calului. M-am apropiat cît am putut de mult. Am văzut placa funerară cu numele decedatei pe ea; era o tînră, care murise de numai șase luni, datele fiind gravate acolo, iar femeia aceea disperată, în genunchi pe pămînt, se prinsese de placă, de parcă ar fi vrut să o smulgă. Oamenii încercau să o dea la o parte. Îmi venea să plec, dar nu puteam, nu înainte de a vedea ce aveau de gînd să facă. Și bineînțeles, Emily era în siguranță, nici unul din oamenii aceia dîndu-ne atenție vreunui dintre noi. Ei bine, doi din ei au izbutit, în cele din urmă, să ridice femeia, după care, celălalt a adus lopețile și au început să sape în mormînt. În curînd, unul din ei era înăuntru și toți stăteau atît de nemișcați, încît se auzea și cel mai mic zgomot, lopata aceea care săpa și pămîntul care era aruncat grămadă. Nu pot să-ți spun cum era. Soarele strălucea deasupra noastră, nici un nor nu era pe cer și toți stăteau împrejur, ținîndu-se unul de altul acum și, chiar și femeia aceea îndurerată...” A tăcut, pentru că privirea îi căzuse asupra lui Emily. Așteptam liniștit. Am auzit whisky-ul cînd a dus sticla la gură din nou și m-am bucurat pentru el că era atît de mult acolo, încît putea să bea și să-și alunge durerea. „Parcă era miezul nopții pe dealul acela”, a spus el uitîndu-se la mine și vocea îi era foarte scăzută. „Așa aveam impresia. Apoi l-am auzit pe cel din mormînt, care deschidea capacul sicriului cu lopata! Au apărut scîndurile rupte. Le azvîrlea în dreapta și în stînga. Deodată a scos un urlet îngrozitor. Ceilalți s-au apropiat și imediat au năvălit cu toții spre mormînt, după care s-au dat cu toții înapoi ca un val, scoțînd exclamații, unii din ei întorcîndu-se și încercînd să-și facă loc. Femeia aceea parcă înnebunise, îndoindu-și genunchii și încercînd să scape din mîinile celor care o țineau. Ei bine, nu m-am putut abține să nu mă duc. Bănuiesc că nimic nu m-ar fi putut împiedica și-ți spun că a fost prima oară cînd am făcut așa ceva și, așa să-mi ajute Dumnezeu, a fost și ultima. Acum trebuie să mă crezi, trebuie! Acolo, în sicriul acela, unde omul stătea pe scîndurile rupte care mai rămăseseră peste picioarele ei, se afla moarta, și-ți spun...Îți spun că era la fel de proaspătă, de trandafirie”, vocea i s-a frînt și stătea acolo, cu ochii mari, cu mîinile ca și cum ar fi ținut ceva invizibil, implorîndu-mă să-l cred — „ca și cum ar fi fost vie!

îngropată de șase luni! Giulgiul era dat la o parte de pe ea, iar mâinile îi erau încrucișate pe piept de parcă dormea."

A oftat. Mîna i-a căzut pe picior și a clătinat din cap, o clipă privind doar. „Îți jur! a spus el. Apoi omul care se afla în mormînt, s-a aplecat și a ridicat mîna moartei. Îți spun că brațul acela se mișca la fel de ușor ca al meu! Îi ținea mîna ca și cum i-ar fi privit unghiile. Apoi a scos un strigăt și femeia de lîngă mormînt i-a lovit cu picioarele pe cei care o țineau, răscolind pămîntul astfel încît acesta cădea pe fața și părul cadavrului. Ah, și era atît de drăguță femeia aceea moartă; dacă ai fi văzut-o și ce-au făcut pe urmă!"

„Spune-mi ce-au făcut", i-am zis eu încet, deși știam chiar dinainte ce avea să spună.

„Pe cuvînt...", a zis el. Nu știm ce înseamnă astfel de lucruri decît cînd le vedem!" M-a privit, arcuind o sprînceană, de parcă mi-ar fi împărtășit un secret îngrozitor. Nu știm.

„Nu, nu știm", am spus eu.

„Să-ți spun. Au luat un par, un par de lemn, fii atent, și cel din mormînt l-a apucat împreună cu un ciocan, punîndu-i-l femeii pe piept. Nu-mi venea să cred! Apoi, lovindu-l cu putere, l-a înfipt în ea. Îți spun, nu m-aș fi putut mișca nici dacă aș fi vrut; prinsesem rădăcini acolo. Apoi, omul acela, omul acela ca o bestie, a luat lopata și, cu amîndouă mîinile, a înfipt-o în gîtul moartei. Capul îi era așa." A închis ochii, și-a schimonosit fața și și-a lăsat capul să cadă într-o parte. Mă uitam la el, dar nu-l vedeam deloc. Vedeam numai femeia aceea în mormîntul ei cu capul retezat și simțeam o repulsie îngrozitoare în adîncul meu, de parcă o mîna m-ar fi strîns de gît, intestinalele mi-ar fi urcat la suprafață și n-aș mai fi putut să respir. Atunci am simțit buzele Claudiei pe încheietura mîinii. Se uita la Morgan și părea să o fi făcut de multă vreme.

Morgan și-a ridicat privirea încet spre mine, și ochii îi erau înnebuniți. „Asta vor să-i facă *ei*", a spus el. „Lui Emily! Ei bine, n-o să-i las", a spus el clătinînd din cap cu hotărîre. „N-o să-i las. Trebuie să mă ajuți, Louis." Buzele îi tremurau, iar chipul îi era schimonosit acum de acea disperare subită așa încît, probabil, m-am dat înapoi fără să vreau. „Același sînge curge prin venele noastre, în noi doi. Adică, francez, englez, sîntem oameni civilizați, Louis. Ei sînt niște sălbatici!"

„Încearcă să te liniștești acum, Morgan, i-am spus eu. Vreau să-mi spui ce s-a mai întîmplat apoi. Cu tine și cu Emily..."

Se chinua să scoată sticla. I-am luat-o eu din buzunar și i-am deschis-o. „Ești un om cumsecade, Louis; un adevărat prieten, a zis el cu emfază. Am luat-o și am plecat repede. Aveau de gînd să dea foc cadavrului chiar acolo, în cimitir; și Emily nu trebuia să vadă așa ceva, nu atîta timp cît eu... A scuturat din cap. Nu găseam nici o trăsură care să ne ia de aici; nici unul din ei nu voia să plece acum pentru două zile cît era necesar ca să ne ducă într-un loc normal!"

„Dar cum ți-au explicat asta, Morgan?" am insistat eu, pentru că vedeam că nu-i mai rămăsese mult timp.

„Vampirii! a spus el deodată și whisky-ul i s-a vărsat pe mîna. Vampirii, Louis. Poți să crezi una ca asta?" Și a arătat spre ușă cu sticla. „O invazie a vampirilor! Toți vorbeau în șoaptă, ca și cum diavolul însuși ar fi ascultat la ușă! Bineînțeles că i-au pus capăt. Au împiedicat-o pe femeia aceea nenorocită din cimitir să mai scurme pămîntul noapte de noapte ca să iasă la suprafață să se hrănească cu noi ceilalți!" A dus sticla la gură. „Oh... Doamne...", a gemut el.

L-am privit cum bea, așteptînd răbdător. Si Emily..." a continuat el. A găsit că era fascinant. Cu focul acela, cu cina plăcută și cu un pahar de vin bun. Ea nu văzuse femeia! Nu văzuse ce-i făcuseră, a spus el cuprins de disperare. Ah, cît de mult voiam să plec de aici; le-am oferit bani. «Dacă s-a terminat, le tot spuneam eu, unul din voi ar trebui să vrea acești bani, o mică avere doar ca să ne scoată de-aici.»"

„Dar nu se terminase..." am șoptit eu și i-am văzut ochii umplîndu-i-se de lacrimi și gura strîmbîndu-i-se de durere.

„Cu ea cum s-a întîmplat?" l-am întrebat eu apoi.

„Nu știu", a zis el stins, clătinînd din cap, cu sticla lipită de frunte de parcă ar fi fost ceva rece, răcoritor, dar nu era.

„A venit în han?"

„Ei spun că ea s-a dus", a mărturisit el cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. „Totul era încuiat! Au avut grijă de asta. Uși, ferestre! Apoi s-a făcut dimineață, toți vociferau și ea dispăruse. Geamul era larg deschis și ea nu era acolo. N-am stat nici măcar să-mi pun halatul. Am rupt-o la fugă. M-am oprit brusc lîngă ea, afară, în spatele hanului. Era să calc pe ea... zăcea întinsă acolo sub piersici. Ținea în mîna o cană goală. Ținea strîns o cană goală! Ei spun că a ademenit-o... că încerca să-i dea apă..."

Sticla i-a scăpat din mîini și el și-a astupat urechile, stînd încovoiat și cu capul plecat. Am stat multă vreme și l-am privit; nu aveam ce să-i spun. Iar cînd a spus încet că voiau să o pîngărească și că ei spuneau că ea, Emily, era acum vampir, l-am asigurat că nu era, deși nu cred că m-a auzit.

În cele din urmă, s-a mișcat înainte, gata să cadă. Părea să se întindă după lumină și, înainte ca brațul lui să ia contact cu bufetul, degetul lui a atins-o, iar ceara fierbinte a stins flăcărui. Acum eram

învăluți în întuneric și capul îi căzuse pe braț.

Toată lumina din încăperea părea strânsă în ochii Claudiei. Dar, în timp ce tăcerea se prelungea și eu stăteam acolo, întrebându-mă, sperînd că Morgan nu avea să mai ridice capul, femeia a intrat în cameră. Lumînarea ei a făcut să-l vedem, beat, adormit.

„Pleacă acum, mi-a spus ea mie. Siluete întunecate se îngrămădeau în jurul ei și vechiul han prinsese viață datorită bărbaților și femeilor care își țîrșiau picioarele. Du-te lîngă foc!”

„Ce vreți să faceți? am întrebat-o eu, ridicîndu-mă cu Claudia în brațe. Vreau să știu ce aveți de gînd să faceți!”

„Du-te lîngă foc”, mi-a poruncit ea.

„Nu, nu faceți asta, am zis eu, dar ea a făcut ochii mici și și-a dezvelit dinții. Pleacă!” a spus ea.

„Morgan”, l-am strigat eu, dar el nu m-a auzit, nu putea să mă audă.

„Lasă-l în pace”, mi-a zis femeia cu asprime.

„Bine, dar e o prostie ceea ce vreți să faceți, nu înțelegeți? Femeia asta e moartă!” am insistat eu pe un ton rugător.

„Louis, mi-a șoptit Claudia în așa fel încît ei să nu o audă, strîngîndu-mi gîtul cu brațul pe sub blana glugii mele. Lasă-i în pace.”

Ceilalți au intrat în cameră, înconjurînd masa, uitîndu-se la noi cu niște fețe sumbre.

„Dar de unde vin acești vampiri? am șoptit eu. Doar ați cercetat cimitirul! Dacă sînt cu adevărat vampiri, unde se ascund de voi? Femeia asta nu poate să vă facă nici un rău. Căutați vampirii dacă vreți neapărat.”

„În timpul zilei, a spus ea cu gravitate, făcîndu-mi cu ochiul și încuviințînd încet din cap. În timpul zilei. O să-i găsim în timpul zilei.”

„Unde, în cimitir, distrugînd mormintele semenilor voștri?”

Ea a scuturat din cap.

„La ruine, a zis apoi. Întotdeauna au fost la ruine. Ne-am înșelat. Pe vremea bunicului au fost de vină ruinele, la fel și acum. O să dărîmăm piatră cu piatră dacă va fi nevoie. Dar tu... tu pleacă acum. Pentru că, dacă nu pleci, o să te dăm afară chiar acum!”

Apoi, a scos de sub șorț mîna care era încheștată pe par, ridicîndu-l în flăcăruia lumînării. „Nu auzi, pleacă!” a zis ea și bărbații s-au adunat în spatele ei, cu gurile rigide și cu ochii sclipind în lumină.

„Da...”, i-am spus eu. Afară. Prefer asta. Afară.” Și am trecut pe lîngă ea, aproape răsturnînd-o, văzîndu-i pe ceilalți cum se dădeau la o parte din calea mea. Am pus mîna pe zăvor și l-am tras cu o mișcare iute.

„Nu! a strigat femeia în germana ei guturală. Ești nebun!”

A venit fuga spre mine și s-a uitat la zăvor uluită. Apoi și-a pus mîinile pe lemnul aspru al ușii. „Știi ce faci?”

„Unde sînt ruinele? am întrebat-o eu calm. Cît de departe? Sînt în stînga sau în dreapta drumului?”

„Nu, nu”, a zis ea scuturînd din cap cu putere. Am deschis ușa și am simțit aerul rece pe față. Una din femeile de lîngă perete a spus ceva furioasă și unul din copii a gemut în somn. „Plec. Vreau un singur lucru. Să-mi spui unde sînt ruinele ca să mă țin departe de ele. Spune-mi.”

„Nu știi, nu știi”, a zis ea și atunci am apucat-o de încheietura caldă, trăgînd-o încet afară. Picioarele i se țîrșiau pe scînduri și ochii îi erau speriați. Bărbații s-au apropiat, dar, cînd ea a ieșit fără voia ei, s-au oprit. A scuturat din cap, părul căzîndu-i pe ochi și s-a uitat la mîna și la fața mea. „Spune-mi...”, am zis eu.

Vedeam că nu se uita la mine, ci la Claudia. Fetița se întorsese spre ea și lumina focului îi căzuse pe chip. Femeia nu vedea nici obraji rotunzi, nici buzele țuguiate, știam, ci doar ochii Claudiei, care o priveau cu o inteligență întunecată și diabolică. Femeia și-a mușcat buzele.

„Spre nord sau sud?”

„Spre nord...” a șoptit ea.

„Pe stînga sau pe dreapta?”

„Pe stînga.”

„Cît de departe?”

Încerca disperată să-și tragă mîna. „Trei mile”, a îngăimat ea și eu i-am dat drumul, așa încît s-a izbit de ușă, cu ochii mari de spaimă și nedumerire. Mă întorsesem să plec, dar mi-a strigat deodată să aștept. Am văzut-o desprinzînd crucifixul de deasupra capului ei și întinzîndu-mi-l. Din peisajul de coșmar al memoriei am văzut-o pe Babette privindu-mă așa cum o făcuse cu atîția ani în urmă și spunînd acele cuvinte: „Piei din fața mea, Satană.” Dar chipul femeii era disperat. „Ia-l, te rog, pentru numele lui Dumnezeu”, a zis ea. „Și mîna repede.” Apoi a închis ușa, lăsîndu-ne pe mine și pe Claudia în întuneric.

— Peste cîteva minute, tunelul nopții a înconjurat felinarele slabe ale trăsुरii noastre, ca și cum

satul nici n-ar fi existat. Goneam, făcînd ca arcurile să scîrîie, iar luna palidă a dezvăluit pentru o clipă conturul vag al munților de dincolo de pini. Nu puteam să nu mă gîndesc la Morgan, să nu-i aud glasul. Totul era împletit cu propria mea nerăbdare plină de groază de a întîlni făptura care o ucisese pe Emily, acea făptură care era, fără îndoială, ca noi. Dar Claudia era cuprinsă de frenezie. Dacă ar fi putut să mîne caii ea însăși ar fi luat hățurile. De nenumărate ori mi-a spus să folosesc biciul. Înlătura cu furie cele cîteva ramuri joase care se loveau de felinarele din fața noastră; iar brațul agățat de mijlocul meu era tare ca fierul.

Îmi amintesc că drumul a cotit brusc, felinarele s-au clătinat zdravăn și Claudia a strigat acoperind vuietul vîntului: „Uite acolo, Louis, vezi?” Iar eu am tras cu putere de hățuri.

Ea stătea în genunchi, lipită de mine, și trăsura se legăna ca un vapor pe mare. Un nor mare, pufos, lăsase luna să iasă la iveală și sus, deasupra noastră, se zărea conturul întunecat al turnului. Într-o fereastră lungă se reflecta cerul palid. Am stat pe loc, încleștîndu-mi mîinile pe banchetă, încercînd să potolesc o mișcare ce continua în capul meu în timp ce trăsura se oprea de tot. Unul din cai a nechezat. Apoi totul s-a cufundat în tăcere.

Claudia spunea: „Vino, Louis...”

Eu am șoptit ceva, o negație iute și irațională. Aveam senzația clară și îngrozitoare că Morgan era lîngă mine, vorbindu-mi cu vocea lui scăzută și pasionată cu care îmi vorbise la han. Nici o vietate nu se mișca în întunericul din jur. Doar vîntul și foșnetul slab al frunzelor.

„Crezi că știe că venim?” am întrebat eu și nu mi-am recunoscut propria voce în vîntul acela. Mă aflam în acel salonaș, de parcă n-aș fi putut să scap de acolo, de parcă pădurea aceea deasă n-ar fi fost reală. Cred că m-am cutremurat. Apoi am simțit-o pe Claudia atingîndu-mi cu blîndețe mîna pe care o ridicasem la ochi. Pini subțiri se legăneau în spatele ei și foșnetul frunzelor se auzea și mai tare, ca și cum o gură imensă ar fi supt adierea vîntului și ar fi început o vijelie. „Or s-o îngroape la răscruce? Asta or să facă? O englezoaică!” am șoptit eu.

„Dacă aș fi avut mărimea ta...”, a spus Claudia. Și dacă tu ai fi avut inima mea. Ah, Louis...” Și-a aplecat capul spre mine, dar atitudinea aceea semăna atît de mult cu cea a unui vampir aplecat să sărute, încît m-am ferit de ea; buzele ei, însă le apăsă ușor pe ale mele, găsind acolo un punct prin care mi-a transmis suflarea și brațele mele au înconjurat-o. „Lasă-mă să te conduc...”, m-a rugat ea. Acum nu mai există drum înapoi. Ia-mă în brațe, a zis ea, și lasă-mă jos pe drum.”

Dar mi s-a părut că am stat o eternitate acolo simțindu-i buzele pe față și pe pleoape. Apoi ea s-a mișcat, des-prinzîndu-și trupul moale de mine, dintr-o dată, cu un gest atît de grațios și de iute, încît acum părea suspendată în aer lîngă trăsura, strîngîndu-mi mîna o clipă, apoi dîndu-mi drumul. Cînd mi-am coborît privirea, am văzut-o uitîndu-se la mine din drum, din cercul de lumină tremurător de sub felinar. Îmi făcea semn, mergînd cu spatele, punînd o cizmuliță în urma celeilalte. „Coboară, Louis...” pînă cînd amenința să dispară în beznă. Într-o secundă am luat felinarul de unde era agățat și eram lîngă ea, în iarbă înaltă.

„Nu simți pericolul? i-am șoptit eu. Nu-l respiri ca pe aer?” Unul din acele zîmbete fugare i-a dansat pe buze și s-a întors spre pantă. Felinarul lumina o cărare ce străbătea pădurea. Ea și-a tras mai mult gluga de lînă cu o mînuță albă și a pornit.

„Stai numai o clipă...”

„Teama e dușmanul tău...”, mi-a spus ea, fără să se oprească.

Și-a continuat drumul, cu pași siguri, chiar și atunci cînd în locul ierbii înalte au început să apară treptat grămezi de pietre și pădurea a devenit și mai deasă, iar turnul din depărtare a dispărut slăbind lumina lunii și datorită crengilor împletite de deasupra capetelor noastre, în curînd, zgomotul și mirosul cailor au fost acoperite de vîntul slab. „Fii «en garde», mi-a șoptit Claudia mergînd neobosită, oprindu-se doar cînd și cînd pentru că ramurile încîlcite și pietrele făceau ca locul respectiv să pară un adăpost. Dar ruinele erau foarte vechi. Nu puteam ști dacă orașul fusese distrus de molimă, foc sau vreun inamic străin. Numai mînăstirea rămăsese în picioare.

Acum ceva a șoptit în întuneric semănînd cu vîntul și cu frunzele, dar nu era nici una, nici alta. I-am văzut spatele Claudiei îndreptîndu-se și sclipirea palmei albe cînd a încetinit pasul. Atunci mi-am dat seama că era apa care șiroia încet în jos pe munte și am văzut-o în depărtare, printre trunchiurile negre, o cascadă dreaptă și luminată de lună ce cădea înspumată. Claudia se contura pe fundalul cascadei, ținîndu-se cu mîna de o rădăcină dezgolită din pămîntul moale; apoi am văzut-o cățărîndu-se pe stîncă aspră, punînd o mînă deasupra celeilalte, brațul tremurîndu-i foarte ușor, cizmulițele atîrnîndu-i, acum fixîndu-se într-un punct de sprijin, peste o clipă legănîndu-se din nou. Apa era rece și făcea ca aerul din jurul ei să fie înmiresmat și ușor, așa încît m-am odihnit o clipă. Nimic nu se clintea în jurul meu în pădure. Ascultam, simțurile mele separînd sunetul frunzelor, dar nimic altceva nu se mișca. Apoi, treptat-treptat, ca un val de frig care-mi cuprindea mai întîi brațele, apoi gîtul și, în cele din urmă, fața, mi-am dat seama că noaptea era prea pustie, prea lipsită de viață. Ca și cum pînă și păsările ar fi ocolit acel loc, la fel ca mulțimea de vietăți care ar fi trebuit să populeze malurile aceluia pîrîu. Dar, Claudia, deasupra mea pe stîncă, se întindea după felinar și pelerina ei mi-a atins fața. L-am

ridicat, așa încît, deodată, mi-a apărut scăldată în lumină, ca un înger straniu. Mi-a întins mîna de parcă, în ciuda micimii ei, ar fi putut să mă ajute să urc pe mal. Într-o clipă, ne mișcăm din nou, dincolo de pîrîu, în sus pe munte. „Simți? am șoptit eu. E prea nemișcat totul.”

Dar ea mi-a strîns mîna ca pentru a-mi spune „Taci”. Panta devenea și mai abruptă și liniștea aceea era înspăimîntătoare. Încercam să văd dincolo de lumină, fiecare copac care ne apărea în față. Ceva s-a mișcat și am tras-o pe Claudia spre mine brusc. Dar nu era decît o reptilă, țîșnind printre frunze cu o plesnitură a cozii. Frunzele s-au potolit din nou. Dar Claudia a rămas lîngă mine, sub faldurile mantiei mele, apucînd cu fermitate materialul hainei; părea să mă împingă, iar mantia mea cădea peste a ei.

În curînd, mirosul apei a dispărut, iar cînd luna s-a ivit clară dintre nori pentru o clipă, am văzut chiar în fața noastră ceea ce părea un gol în pădure. Claudia a apucat felinarul cu fermitate și i-a închis ușița metalică. Eu am dat s-o împiedic, mîna luptîndu-mi-se cu ei, dar mi-a spus încet: „Închide ochii o secundă și pe urmă deschide-i încet. Atunci o să vezi.”

M-a luat cu frig cînd am făcut asta, în tot acest timp țîșnindu-i umărul strîns. Dar apoi, am deschis ochii și am văzut, dincolo de copaci, zidurile lungi și joase ale mînăstirii și vîrfurile pătrate al turnului masiv și înalt. Mult mai departe, deasupra unei văi imense și negre, străluceau culmile munților acoperite de zăpadă. „Vino, a zis ea, încet, ca și cum trupul tău n-ar avea greutate.” Și a pornit fără cea mai mică ezitare spre acele ziduri, spre orice s-ar fi aflat acolo.

Peste cîteva clipe am descoperit o deschizătură mare, care era și mai neagră decît zidurile din jur, iedera crescînd pe marginile ei de parcă ar fi intenționat să țină pietrele la locul lor. Deasupra, în încăperea aceea neacoperită, în care simțeam puternic în nări mirosul umed al pietrelor, am văzut, dincolo de firișoarele de nori, o spuzeală slabă de stele. O scară largă urcă în spirală pînă la ferestrele înguste care dădeau spre vale. Și, sub primul șir de trepte, din beznă a apărut vasta și întunecata deschidere spre celelalte încăperi ale mînăstirii.

Claudia stătea nemișcată acum, de parcă devenise una cu pietrele. În acel spațiu umed, nici măcar buclele ei moi nu se clinteau. Asculța. Pe urmă am ascultat și eu cu ea. Nu se auzea decît vuietul scăzut al vîntului. S-a mișcat încet, cu hotărîre și, cu piciorul, a înlăturat pămîntul moale de pe un petec de loc din fața ei. Am văzut o piatră plată care a sunat a gol cînd am bătut în ea ușor cu călcîiul. Atunci i-am văzut lărgimea și faptul că se înălța într-un colț îndepărtat; atunci mi-a venit în minte o imagine îngrozitor de clară a acelei mulțimi de bărbați și femei din sat înconjurînd piatra și ridicînd-o cu un drug uriaș. Claudia și-a îndreptat privirea spre scară și a rămas cu ea ațintită asupra ușii ruinate de dedesubt. Luna a sclipit o clipă printr-o fereastră foarte înaltă. Atunci, Claudia s-a mișcat, atît de iute, încît a ajuns lîngă mine fără să facă cel mai mic zgomot. „Auzi? m-a întrebat ea în șoptă. Ascultă.”

Era un zgomot atît de slab, încît nici măcar un muritor nu l-ar fi putut auzi. Și nu venea dinspre ruine, ci de undeva de departe, nu de pe drumul lung și șerpuitor pe care urcasem noi, ci de pe un altul, direct dinspre sat. Acum era doar un foșnet, un rîciit, dar era constant; apoi a început să se distingă sunetul unui pas. Claudia mi-a strîns mîna și m-a împins încet sub scară. Îi vedeam culele rochiței mișcîndu-se ușor prin deschizătura pelerinei. Pașii se auzeau mai tare și am început să sesizez că un picior îl preceda pe celălalt apăsător, în timp ce al doilea se țîra pe pămînt. Era un pas șchiopătat care se apropia din ce în ce acoperind vuietul slab al vîntului. Inima îmi bătea cu putere în piept și îmi simțeam venele tîmplilor încordîndu-se, un tremur străbătîndu-mi membrele, așa încît simțeam materialul cămășii lipit de trup, rigiditatea gulerului, frecarea nasturilor de pelerină.

Apoi, vîntul a adus un miros vag. Era un miros de sînge, care m-a întăritat imediat, fără voia mea, miros cald și dulceag de sînge omenesc, sînge care șiroia, curgea și, pe urmă, am mai simțit miros de carne vie și am auzit, în ritmul pașilor, o răsuflare uscată și aspră. Dar, odată cu ea se mai auzea un sunet, slab și împletit cu celălalt, în timp ce pașii se apropiau din ce în ce mai mult de ziduri, respirația întretăiată și chinuită a altei făpturi. Auzeam și inima acelei făpturi, bătînd neregulat, un zvîcnit înfricoșător, dar, pe lîngă ea, mai era o inimă, ale cărei bătăi constante se auzeau din ce în ce mai puternic, o inimă la fel de tare ca a mea! Apoi, în deschizătura colțuroasă prin care intrasem, l-am văzut.

L-au apărut întîi umărul imens și un braț lung cu degete încovoiate; după aceea, i-am văzut capul. Pe urmă avea un trup. După ce a intrat, s-a îndreptat, a mișcat greutatea și a privit în întuneric direct spre noi. Fiecare mușchi din mine a devenit ca de fier în timp ce mă uitam la el, văzîndu-i capul conturat pe cer. Dar nimic de pe fața lui nu se putea zări în afară de ochii care reflectau lumina lunii de parcă ar fi fost un ciob de sticlă. Pe urmă am văzut-o licărind pe nasturii lui, care au zdrăgănit cînd brațul i s-a legănat liber din nou și un picior lung i s-a îndoit cînd a înaintat direct spre noi.

O țineam pe Claudia strîns, gata ca, într-o clipă, să o ascund la spatele meu, pentru a mă duce spre el. Dar atunci am observat cu uimire că ochii lui nu mă vedeau așa cum îl vedeam eu și că abia se țîra din cauza greutateii trupului pe care îl adusesse. Lumina lunii îi cădea acum pe capul plecat, pe claua de păr negru și ondulat care îi atingea umărul aplecat și pe mîneca neagră a hainei. Am remarcat ceva

la haina lui; clapa buzunarului era sfîșiată, iar mîneca părea descusută. Mi s-a părut chiar că-i văd pielea umărului. Omul pe care îl ținea s-a mișcat și a gemut jalnic. Silueta s-a oprit o clipă și a părut să-l mîngîie. În clipa aceea, m-am desprins de zid și m-am dus spre el.

Nici un cuvînt nu mi-a ieșit de pe buze, pentru că nu știam ce să-i spun. Știam doar că înaintam în lumina lunii spre el și capul lui s-a înălțat brusc; atunci i-am văzut ochii.

M-a privit îndelung și am văzut lumina sclipind în acei ochi și apoi pe doi canini ascuțiți; după aceea un urlet străgulat păru să-i iasă din gîtlej care, timp de o secundă, am crezut că era al meu. Omul s-a prăbușit pe pietre, scoțînd un geamăt cutremurător. Vampirul s-a năpustit spre mine, urlînd din nou, și duhoarea răsuflării lui mi-a umplut nările, iar degetele lui ca niște gheare mi-au sfîșiat blana pelerinei. Am căzut pe spate, izbindu-mă cu capul de zid, dar i-am apucat capul, strîngînd în mîini o porcărie încîlcită care era părul lui. Materialul ud și putrezit al hainei lui s-a rupt imediat în mîna mea, dar brațul care mă ținea părea de fier; în timp ce mă chinuiam să-i împing capul înapoi, colții lui mi-au atins gîtul. Claudia a țipat în spatele lui. Ceva l-a lovit cu putere în cap, oprindu-l brusc; apoi a fost lovit din nou. S-a întors ca pentru a o pocni, dar i-am tras un pumn în față cu toată puterea. O piatră l-a lovit din nou, după care ea a fugit, și atunci m-am aruncat cu toată greutatea asupra lui, simțînd cum i s-a îndoit piciorul schilodit. Îmi amintesc că l-am izbit cu capul de pămînt iar și iar, gata să-i smulg părul murdar din rădăcină, în timp ce colții îi erau îndreptați spre mine și mîinile mă zgîriau. Ne-am rostogolit pînă cînd l-am țintuit din nou sub mine și lumina lunii i-a căzut din plin pe față. Atunci m-am dat seama, printre gîfîieli, ce era ceea ce țineam în brațe. Cei doi ochi imenși ieșeau în afară din niște găvane și două găurele hidoase îi formau nasul; o carne putredă și ca un pergament îi învăluia craniul, iar zdrențele împutite și oribil mirositoare care îl acopereau erau pline de noroi și sînge. Mă luptam cu un cadavru viu și fără judecată. Nimic altceva.

De deasupra lui, o piatră ascuțită i-a căzut direct în frunte și sîngele i-a țîșnit dintre ochi. S-a zbătut, dar o altă piatră a căzut cu atîta forță, încît am auzit oasele zdrobite. Sîngele a început să șiroiască de sub părul încîlcit și murdar, îmbibînd pietrele și iarba. Pieptul îi pulsa sub mine, dar brațele i s-au cutremurat și au rămas nemișcate. M-am ridicat, cu gîtlejul numai noduri, cu inima arzînd și fiecare fibră a trupului mă durea din cauza acelei lupte. O clipă, turnul a părut să se încline, dar apoi s-a îndreptat. Stăteam rezemat de zid, uitîndu-mă la acel lucru, în timp ce sîngele îmi vuia în urechi. Încetul cu încetul mi-am dat seama că Claudia a îngenuncheat pe pieptul lui și a început să pipăie amestecul acela de păr și oase care fusesse capul lui. Îi împrăștia rămășițele craniului. Cunoscușem vampirul european, creatura Lumii Vechi. Era mort.

— Am stat multă vreme întins pe scara aceea lată, nebăgînd de seamă stratul gros de pe pămînt care o acoperea, simțîndu-mi capul foarte rece în contrast cu pămîntul, doar uitîndu-mă la el. Claudia era lîngă picioarele lui, cu brațele moi pe lîngă trup. Am văzut-o închizînd ochii pentru o clipă, două pleoape mici care o făceau să semene cu o statueta albă luminată de lună. Apoi a început să se legene foarte încet. „Claudia”, am strigat-o eu și ea a deschis ochii. Era trasă la față așa cum numai rareori o văzusem. A arătat spre omul care zăcea mai departe pe podeaua turnului, lîngă zid. Era încă nemișcat, dar știam că nu murise. Uitasem de el complet, din cauza durerii care îmi cuprinsese trupul, iar simțurile îmi erau încă amorțite de duhoarea cadavrului din care se scurgea sîngele. Acum, însă, am văzut omul. Și, într-un ungher al minții mele, știam care avea să-i fie soarta, dar nu mă interesa. Știam doar că mai era cel mult o oră pînă în zori.

„Se mișcă”, mi-a spus ea și am încercat să mă ridic de pe trepte. Mai bine să nu se trezească, mai bine să nu se mai trezească niciodată, aș fi vrut să spun; se ducea spre el, trecînd indiferentă pe lîngă lucrul acela mort care fusese cît pe aci să ne ucidă pe amîndoi. I-am văzut spatele și pe omul care se mișca în fața ei, răsucindu-și piciorul în iarbă. Nu știu ce mă așteptam să văd cînd m-am apropiat, ce țăran sau fermier îngrozit, ce nenorocit care văzuse deja înfățișarea acelui lucru care îl adusese acolo. O clipă nu mi-am dat seama cine era întins pe jos, că era Morgan, al cărui chip palid era acum luminat de lună, pe al cărui gît se vedeau urmele lăsate de vampir și ai cărui ochi albaștri priveau muți și inexpresivi.

Deodată, aceștia s-au mărit cînd m-am apropiat de el. „Louis! a șoptit el uluit, mișcînd buzele ca și cum ar fi vrut să formeze cuvinte, dar nu putea. Louis...”, a spus el din nou și l-am văzut zîmbind. A scos un sunet uscat și hîrîit în timp ce se chinuia să se ridice în genunchi și a întins mîna spre mine. Chipul alb ca varul și schimonosit i s-a încordat cînd sunetul i s-a stins în gîtlej și a încuviințat din cap cu disperare, părul roșu și răvășit căzîndu-i pe ochi. M-am întors și am fugit de lîngă el. Claudia a țîșnit pe lîngă mine și m-a apucat de braț. „Vezi culoarea cerului?” m-a întrebat ea șuierător. Morgan a căzut în mîini în spatele ei. „Louis”, a strigat el din nou, cu ochii licărind. Părea să nu vadă ruinele, să nu vadă întunericul, să nu vadă nimic în afară de un chip pe care îl recunoștea și de pe buzele lui a ieșit din nou acel singur cuvînt. Mi-am astupat urechile, îndepărtîndu-mă de el cu spatele. Mîna îi era însîngerată acum cînd a ridicat-o. Miroseam sîngele și îl vedeam. Și Claudia îl mirosea.

S-a lăsat repede lângă el, întinzându-l pe pietre și trecându-și degetele prin părul lui roșu. El a încercat să ridice capul. Mîinile lui întinse i-au încadrat chipul și apoi, deodată, a început să-i mîngîie buclele aurii. Ea și-a înfipt dinții și mîinile au căzut moi pe lângă trup.

Ajunsesem la marginea pădurii cînd ea m-a prins din urmă. „Trebuie să te duci la el, să-l iei”, mi-a poruncit ea. Îi miroseam sîngele pe buze, îi vedeam căldura din obraji. Îi simțeam fierbințeala încheieturii, dar nu m-am clintit. „Ascultă-mă, Louis, a zis ea cu o voce disperată și furioasă dintr-o dată. L-am lăsat pentru tine, dar e pe moarte... nu mai e timp.”

Am luat-o repede în brațe și am început lungul coborîș. Nu era nevoie să fim precauți, să ne furișăm, nu ne mai aștepta nici o gazdă supranaturală. Ușa către secretele Europei de est ni se închisese în față. Înaintam prin beznă spre drum. „Vrei să mă ascuți?” a strigat ea, dar eu am continuat să merg, în ciuda faptului că mă trăgea de haină, de păr. „Vezi cerul, îl vezi?” spunea ea din nou.

Aproape că suspina la pieptul meu cînd călcam prin apa rece ca gheața a pîrîului, alergînd și căuțînd cu privirea felinarul de la trăsura.

Cerul era de un albastru închis cînd am găsit trăsura. „Dă-mi crucifixul, i-am strigat eu plesnind din bici. Nu există decît un singur loc unde să mergem.” A fost azvîrlită lângă mine cînd trăsura s-a pus în mișcare, pornind în goană spre sat.

Văzînd ceața cum se ridica printre copacii de un maro închis, am simțit ceva foarte straniu. Aerul era răcoros și păsările începuseră să ciripească. Parcă stătea să răsară soarele. Totuși, nu-mi păsa. Și, cu toate astea, știam că nu avea să răsară, că încă mai era timp. Era un sentiment minunat și liniștitor. Zgîrieturile și tăieturile îmi ardeau carnea și mă durea inima de foame, dar îmi simțeam capul minunat de ușor. Pînă cînd am văzut formele cenușii ale hanului și clopotnița bisericii; se vedeau prea limpede. Iar stelele de pe cer dispăreau cu repeziciune.

Peste o clipă băteam cu putere în ușa hanului. Cînd s-a deschis, mi-am strîns gluga în jurul capului și am ținut-o pe Claudia ghemuită sub pelerină. „Satul vostru a scăpat de vampir!” i-am spus eu femeii care mă privea uimită. Strîngeam în mînă crucifixul pe care mi-l dăduse. „Slavă Domnului că e mort. O să-i găsiți rămășițele în turn. Spune-le oamenilor imediat.” Am intrat pe lângă ea.

Oamenii au început să se agite imediat, dar le-am spus că eram îngrozitor de obosit. Că trebuia să mă rog și să mă odihnesc. I-am rugat să-mi aducă lada din trăsura și să o ducă într-o cameră bună unde puteam să dorm. Dar că trebuia să primesc un mesaj din partea episcopului de la Varna, și numai pentru asta, puteam fi trezit. „Spune-i bunului părinte cînd va sosi că vampirul este mort și apoi dă-i să mănînce și să bea în timp ce mă așteaptă”, am spus eu. Femeia se închina.

„Îți dai seama că nu puteam să-mi divulg misiunea înainte ca vampirul să fie...”, i-am zis eu îndreptîndu-mă grăbit spre scară. „Da, da”, a spus ea. „Dar nu ești preot... copilul!” „Nu, am doar multă experiență în acest domeniu. Diavolul nu se poate pune cu mine”, i-am spus eu, după care m-am oprit. Ușa salonașului era deschisă, iar pe masa de stejar nu se vedea nimic altceva decît o pînză albă pătrată. „Prietenul tău, mi-a spus ea privind în pămînt. A dat buzna afară... Înnebunise.” Eu am încuviințat doar.

I-am auzit strigînd cînd am închis ușa camerei. Păreau să fugă în toate direcțiile; apoi s-au auzit clopotele bisericii bătînd într-un ritm rapid. Claudia se dăduse jos din brațele mele și mă privea grav în timp ce trăgeam zăvorul. Foarte încet am desfăcut oblonul ferestrei și o lumină rece s-a strecurat înăuntru. Ea continua să mă privească. Apoi am simțit-o lângă mine. Mi-am coborît privirea și am văzut-o întinzîndu-mi mîna. „Poftim”, a spus. Probabil că a văzut că eram zăpăcit. Mă simțeam atît de slăbit, încît îi vedeam fața licărind și albastrul ochilor ei jucîndu-i pe obraji albi.

„Bea”, a șoptit ea, apropiindu-se și mai mult. „Bea.” Și mi-a întins încheietura moale și delicată. „Nu știi ce să fac; n-am mai făcut-o și altă dată?” i-am spus eu. Ea a fost cea care a închis bine fereastră și ușa grea. Îmi amintesc că m-am lăsat în genunchi lângă micul cămin și am pipăit peretele vechi. Era putrezit dincolo de tencuiala proaspătă și a cedat sub degetele mele. Deodată, mi-am văzut pumnul pătrunzînd înăuntru și am simțit înțepătura unei așchii în încheietură. Apoi, îmi amintesc că am bijbîit prin întuneric pînă am prins ceva cald, care pulsa. Am simțit o pală de aer rece și umed izbindu-mi fața și am văzut întunericul înconjurîndu-mă, rece și umed, de parcă acel aer ar fi fost o apă tăcută care se scurgea prin peretele rupt, inundînd camera. Încăperea dispăruse. Beam dintr-un izvor nesfîrșit de sînge cald care îmi aluneca pe gît, pătrunzîndu-mi în inima care pulsa și în vene, așa încît pielea mi s-a încălzit în apa rece și neagră. Acum pulsul sîngelui pe care îl beam a încetinit și întregul meu trup striga să nu încetinească, inima mea încercînd să facă inima aceea să bată odată cu ea. M-am simțit ridicîndu-mă, de parcă aș fi plutit în întuneric și apoi, întunericul, ca și bătăile inimii, a început să dispară. Ceva licărea în leșinul meu; tremura ușor datorită zgomotului de pași pe scară, pe scîndurile dușumelei, datorită huruilului roților și tropăitului copitelor pe pămînt și scotea un clinchet cînd tremura. Era înconjurat de un mic cadru de lemn și în acel cadru a apărut, printre licăriri, silueta unui bărbat. Îmi era familiar. Cunoșteam acea construcție subțire, acel păr negru și ondulat. Apoi am văzut că ochii verzi îi erau ațintiți asupra mea. Și în dinți, în dinți, ținea ceva uriaș, moale și maroniu, pe care

Îl apăsa cu putere cu amîndouă mîinile. Era un șobolan. Un șobolan maroniu scîrbos, cu picioarele atîrnînd, cu gura întredeschisă și cu coada mare și îndoită, încremenită în aer. L-a aruncat urlînd și a privit îngrozit cum îi țîșnea sîngele din gura deschisă.

O lumină orbitoare mi-a izbit ochii. Mă chinuiam să-i deschid și toată camera strălucea. Claudia era chiar în fața mea. Nu era o fetiță, ci cineva mult mai mare care mă trăgea spre ea cu amîndouă mîinile. Era în genunchi și brațele mele i-au înconjurat mijlocul. Apoi s-a lăsat întunericul și am strîns-o lîngă mine. Capacul a alunecat. Amorțeala mi-a cuprins membrele și apoi a urmat paralizia uitării.

— Așa a fost în Transilvania, Ungaria, Bulgaria și în toate țările acelea, unde țăranii știu că morții vii umblă și legendele despre vampiri abundă. În fiecare sat în care întîlneam un vampir, era la fel.

— Un cadavru fără judecată? Întrebă băiatul.

— Întotdeauna, spuse vampirul. Cînd îi descopeream, îmi amintesc de cel mult cîțiva. Uneori îi priveam doar de la distanță, fiind familiarizați cu capetele lor mari care se bălăngăneau, cu umerii aduși și cu hainele putrede și zdrențuite. Într-un cătun a fost o femeie, moartă probabil doar de cîteva luni; sătenii o zăriseră și o cunoșteau după nume. Ea ne-a dat singura speranță pe care am cunoscut-o în urma experienței cu monstrul din Transilvania și, nici din acea speranță nu s-a ales nimic. A fugit de lîngă noi, în pădure, și ne-am luat după ea, prinzînd-o de părul lung și negru. Rochia albă cu care fusese îngropată era plină de sînge uscat, iar degetele îi erau murdare de noroiul mormîntului. Iar ochii... aiuriți, două bălți în care se reflecta luna. Nici secrete, nici adevăruri, numai disperare.

— Dar ce erau acele creaturi? De ce erau așa? Întrebă băiatul, strîmbînd din gură dezgustat. Nu înțeleg. Cum puteau să fie atît de diferiți față de tine și Claudia și, totuși, să existe?

— Aveam teoriile mele. La fel și Claudia. Dar principalul lucru pe care îl aveam atunci era disperarea. Și, în disperare, teama că omorîsem singurul alt vampir ca noi, pe Lestat. Totuși, părea de neînțeles. Dacă ar fi posedat înțelepciunea unui vrăjitor, puterile unei vrăjitoare... aș fi putut să presupun că reușise, într-un fel, să obțină o viață conștientă de la aceleași forțe care guvernau acei monștri. Dar nu era decît Lestat, cel pe care ți l-am descris: lipsit de orice mister, puterile lui fiindu-mi în cursul acelor luni petrecute în estul Europei la fel de familiare ca și farmecele lui. Voiam să-l uit și, totuși, se părea că mă gîndeam la el mereu. Era ca și cum nopțile goale ar fi fost făcute ca să mă gîndesc la el. Și, uneori, mă trezeam atît de conștient de el, de parcă abia ar fi ieșit din încăpere și ecoul vocii lui s-ar mai fi aflat acolo încă. Într-un fel, era o liniște tulburătoare în treaba asta și, fără să vreau, îmi imaginam chipul lui — nu așa cum fusese în acea ultimă noapte, a incendiului, ci în celelalte, în acea ultimă seară pe care și-a petrecut-o cu noi acasă, plimbîndu-și degetele leneș peste clapetele spinetei, stînd cu capul aplecat într-o parte. Simțeam o greață mai mare decît suferința cînd vedeam ce făceau visele mele. Îl voiam viu! În nopțile întunecate din estul Europei, Lestat era singurul vampir pe care-l găseam.

În schimb, gîndurile Claudiei erau de o natură mult mai practică. M-a pus să-i povestesc de nenumărate ori despre seara aceea din camera de hotel din New Orléans, cînd ea devenise vampir, căutînd iar și iar vreun indiciu care să-i arate de ce creaturile acelea pe care le întîlneam în cimitirele de țară nu aveau nici un pic de judecată. Ce-ar fi fost dacă, după infuzia de sînge a lui Lestat, ar fi fost închisă într-un mormînt pînă cînd pofta supranaturală de sînge ar fi făcut-o să dărîme ușa de piatră a cavoului în care se afla, cum ar fi fost mintea ei atunci, cînd ea ar fi fost cumplit de înfometată? Poate că trupul i s-ar fi putut salva cînd nu-i mai rămînea nici un pic de minte. Și ar fi bîntuit prin lume, ucigînd pe unde putea, așa cum văzusem că făceau acele creaturi. În acest mod și le explica. Dar ce anume le crease, cum apăruseră? Asta nu-și putea explica și îi oferea speranța unei descoperiri cînd eu, din pură epuizare, nu mai aveam nici una. „Alcătuiesc o specie aparte, e împede, dar unde își are ea începutul?” Întreba ea. Apoi, undeva, pe la marginea Vienei, mi-a pus o întrebare pe care nu o mai rostise niciodată. De ce nu puteam face și eu ceea ce Lestat făcuse cu noi doi? De ce nu puteam face un alt vampir? Nu știu de ce, la început, nici măcar n-am înțeles-o, doar că, datorită faptului că îmi era scîrbă de ceea ce eram, mă temeam în mod deosebit de întrebarea aceea, care era aproape mai îngrozitoare decît oricare alta. Vezi tu, nu pricepeam ceva puternic în mine însumi. Singurătatea mă împinsese să mă gîndesc la acea posibilitate cu mulți ani în urmă, cînd fusesem vrăjit de Babette Freniere. Dar am ținut-o închisă în mine ca pe o pasiune murdară. După ea am ocolit viața muritorilor. Ucideam necunoscuți. Și englezul acela, Morgan, datorită faptului că-l cunoșteam, era la fel de în siguranță ca Babette în ceea ce privea îmbrățișarea mea fatală. Amîndoi mi-au provocat atîta durere. Nu mă puteam gîndi să le ofer moartea. Viața în moarte — era monstruos. I-am întors spatele Claudiei, nevrînd să-i răspund. Dar ea, oricît de furioasă și nerăbdătoare era, n-a suportat acest lucru și a venit lîngă mine, mîngîindu-mă cu mîinile și cu ochii de parcă ar fi fost fiica mea iubitoare.

„Nu te mai gîndi la asta, Louis”, mi-a spus ea mai tîrziu, cînd ne aflam liniștiți într-un mic hotel mărginaș. Stăteam la fereastră, privind la sclipirea distantă a Vienei, atît de dornic să văd acel oraș, să-

i cunosc civilizația, mărimea, chiar. Noaptea era senină și ceața orașului se vedea pe cer. „Dă-mi voie să-ți liniștesc conștiința, deși n-o să știu niciodată exact ce este”, mi-a spus ea la ureche, mângîindu-mi părul.

„Fă-o, Claudia, i-am zis eu. Liniștește-te. Spune-mi că n-o să-mi vorbești niciodată despre a face vampiri.”

„Nu vreau orfani ca noi!” a spus ea mult prea repede. Vorbele mele au supărat-o. Sentimentele mele au supărat-o. „Vreau răspunsuri, cunoaștere, a zis ea. Dar spune-mi, Louis, ce te face să fii atît de sigur că n-ai făcut asta fără să ști?”

Era din nou acea încăpățînare intenționată în mine. Trebuia să mă uit la ea ca și cum n-aș fi înțeles ce vruse să spună. Voiam să tacă și să fie lîngă mine și amîndoi să ne aflăm la Viena. I-am dat părul pe spate și mi-am lăsat vîrfurile degetelor să-i atingă genele lungi în timp ce priveam lumina.

„În definitiv, de ce anume e nevoie pentru a face acele creaturi?” a continuat ea. Acei monștri hoinari? De cîte picături din sîngele tău combinat cu sîngele unui om... și de ce fel de inimă pentru a supraviețui primului atac?”

O simțeam privindu-mi fața în timp ce stăteam cu brațele încrucișate, uitîndu-mă pe fereastră.

„Acea Emily cu chipul palid, acel englez nefericit...” a spus ea, nebăgînd de seamă licărul de durere de pe fața mea. Inimile lor n-au fost nimic și nu numai sugerea sîngelui i-a ucis, ci și frica de moarte. Gîndul i-a ucis. Dar inimile care supraviețuiesc? Ești sigur că n-ai creat o mulțime de monștri care, din cînd în cînd, s-au chinuit zadarnic și din instinct să-ți calce pe urme? Care să fi fost durata vieții lor, a acelor orfani pe care i-ai lăsat în urmă — o zi ici, o săptămînă colo, înainte ca soarele să-i transforme în cenușă sau să-i distrugă vreo victimă muritoare?”

„Încetează, am implorat-o eu. Dacă ai ști cît de perfect îmi închipui tot ce descrii, n-ai mai face-o. Îți spun că nu s-a întîmplat niciodată! Lestat m-a secat pînă m-a adus în pragul morții pentru a mă face vampir. Și mi-a dat înapoi tot acel sînge amestecat cu al său. Așa s-a făcut!”

Ea a întors privirea și apoi a părut să-și studieze mîinile. Cred că am auzit-o oftînd dar nu eram sigur. Apoi m-a măsurat încet din cap pînă-n picioare, înainte ca privirile să ni se întîlnească. Atunci a părut să zîmbească. „Să nu te sperii de imaginația mea, a spus ea încet. În fond, hotărîrea finală va trebui s-o iei tu mereu. Nu-i așa?”

„Nu înțeleg”, am spus eu și ea a izbucnit într-un rîs rece, întorcîndu-mi spatele.

„Îți închipui?” a zis ea atît de încet, încît abia am auzit-o. „O grămadă de copii? Atît aș putea să...”

„Claudia”, am murmurat eu.

„Stai liniștit, a spus ea brusc, dar tot cu o voce scăzută, îți spun că, în ciuda faptului că l-am urît atît de mult pe Lestat...”

A tăcut.

„Da..., am șoptit eu. Da...”

„În ciuda faptului că l-am urît atît de mult, cu el eram... compleți.” S-a uitat la mine și pleoapele i-au tremurat, de parcă ușoara ridicare a vocii ei o deranjase ca și pe mine.

„Nu, numai tu ai fost completă...”, i-am spus eu. Pentru că, încă de la început, am existat doi, cîte unul de fiecare parte a ta.”

Atunci am avut impresia că o văd zîmbind, dar nu eram sigur. Și-a plecat capul, dar îi vedeam ochii mișcîndu-i-se pe sub pleoape, înainte și înapoi, înainte și înapoi. „Amîndoi alături de mine, a spus ea apoi. Îți imaginezi și asta așa cum îți imaginezi orice altceva?”

O noapte, care trecuse demult, era încă la fel de prezentă pentru mine ca și cum ar fi fost chiar atunci, dar nu i-am spus. În noaptea aceea fugea disperată de Lestat, care o îndemnase să ucidă o femeie pe care ea o ocolise, speriată. Eram sigur că femeia semăna cu mama ei. În cele din urmă, ne-a scăpat, dar am găsit-o în dulap, printre haine și jachete, strîngîndu-și păpușa la piept. Am dus-o în leagănul ei, m-am așezat lîngă ea și i-am cîntat, iar ea m-a privit ținîndu-și păpușa strîns, parcă încercînd orbește și misterios să potolească o durere pe care nu o putea înțelege. Poți să-ți imaginezi, acea atmosferă domestică simplă, lumina slabă, tatăl-vampir cîntîndu-i fiicei-vampir? Numai păpușa avea un chip omenesc, numai păpușa.

„Dar trebuie să plecăm de-aici!” a spus Claudia cea din prezent, deodată, de parcă acel gînd tocmai se formase în mintea ei cu o grabă deosebită. Își astupase urechea, ca și cum n-ar fi vrut să audă un zgomot îngrozitor. „După drumurile pe care le-am lăsat în urmă, după ceea ce văd în ochii tăi acum, pentru că dau glas unor gînduri care pentru mine nu sînt decît niște simple considerații...”

„Iartă-mă”, am spus eu cît am putut de blînd, depărtîndu-mă ușor de camera aceea din trecut, de acel leagăn cu volănașe, de acel copil monstru speriat cu voce de monstru. Și Lestat, unde era Lestat? Un chibrit scăpărînd în camera alăturată, o umbră căpătînd viață dintr-o dată, așa cum lumina și întunericul prind viață acolo unde există numai întuneric.

„Nu, tu trebuie să mă ierți...”, mi-a spus ea acum în camera aceea de hotel din apropierea primei capitale a Europei Occidentale. „Nu, ne iertăm unul pe altul. Dar pe el nu-l iertăm; și, fără el, vezi cîte lucruri sînt între noi.”

— „Numai acum, pentru că sîntem obosiți și lucrurile sînt îngrozitoare...”, i-am spus eu ei, dar și mie însumi, căci nu exista nimeni altcineva pe lume căruia aș fi putut să-i vorbesc.

„Ah, da, și asta trebuie să se sfîrșească. Încep să înțeleg că am făcut totul greșit încă de la început. Trebuie să ocolim Viena. Avem nevoie de limba noastră, de poporul nostru. Acum vreau să mergem direct la Paris.”

PARTEA A TREIA

— Cred că numai numele de Paris îmi provoca o plăcere extraordinară, o ușurare atît de apropiată de bunăstare, încît eram uluit, nu numai pentru că o simțeam, dar și pentru că o uitasem aproape complet.

Mă întreb dacă înțelegi ce însemna. După expresia mea de acum nu poți să-ți dai seama, pentru că Parisul are un cu totul alt înțeles pentru mine acum față de acele zile, acea perioadă; chiar și acum, cînd mă gîndesc, simt ceva asemănător cu fericirea aceea. Și acum am mai multe motive ca oricînd să spun că fericirea nu e ceea ce voi cunoaște sau voi merita să cunosc vreodată. Nu sînt prea îndrăgostit de fericire. Totuși, numele de Paris mă face s-o simt.

Frumusețea muritoare îmi provoacă adesea durere, iar măreția muritoare mă umple de acea dorință teribilă pe care am simțit-o atît de acut pe Marea Mediterană. Dar Parisul, Parisul m-a apropiat de inima lui, în așa fel încît m-am uitat complet pe mine însumi. Am uitat de acel lucru supranatural osîndit și cercetător care iubea la nebunie pielea și îmbrăcămintea muritorilor. Parisul copleșea, bucura și răsplătea mai mult decît orice promisiune.

Era mama New Orléans-ului, întîi asta trebuie să înțelegi; dăduse New Orléans-ului viața, primii locuitori; și era ceea ce New Orléans-ul încercase de atîta vreme să fie. Dar New Orléans, deși frumos și teribil de plin de viață, era teribil de fragil. Era acolo ceva veșnic sălbatic și primitiv, ceva ce amenința viața exotică și sofisticată atît din interior, cît și din afară. Fiecare centimetru din acele străzi de lemn, fiecare cărămidă din acele case spaniole arhipline fuseseră aduse din sălbăticia cruntă care înconjura orașul, gata să-l înghită. Uraganele, inundațiile, bolile, ciuma — și chiar clima umedă a Louisiane și-au lăsat amprenta asupra fiecărei dușumele din scînduri sau fațade din piatră, așa încît New Orléans-ul părea în orice moment un vis în imaginația locuitorilor săi care făceau eforturi, un vis păstrat intact în fiecare secundă de o conștiință colectivă tenace și, totuși, inconștientă.

În schimb, Parisul, Parisul era un întreg univers, format și modelat de istorie; așa părea în acea perioadă a lui Napoleon al III-lea cu clădirile sale semețe, catedralele masive, bulevardele largi și străzile șerpuite datînd din epoca medievală — le fel de vast și indestructibil ca natura însăși. Totul era îmbrățișat de el, de locuitorii săi lipsiți de griji și fermecați care umpleau galeriile, teatrele, cafenelele, dînd naștere iar și iar geniului și sfințeniei, filozofiei și războiului, frivolității și celor mai frumoase arte; așa încît se părea că, dacă ar fi fost ca toată lumea din jur să se scufunde în întuneric, ceea ce era bun și frumos, ceea ce era esențial s-ar fi putut dezvolta acolo foarte bine. Pînă și copacii maiestuoși care împodobeau și adăposteau străzile erau în armonie cu el — și apele Senei care șerpuiau liniștite și frumoase chiar prin inima lui; așa că pămîntul în acel loc, format prin sînge și conștiință, încetase să mai fie pămînt și devenise Paris.

Trăim din nou. Eram îndrăgostiți și eu unul eram atît de încîntat după acele nopți lipsite de speranță de colindat prin estul Europei, încît am acceptat imediat cînd Claudia a hotărît să ne instalăm în Hôtel Saint-Gabriel de pe Boulevard des Capucines, despre care se auzea că ar fi fost unul din cele mai mari hoteluri din Europa, camerele sale imense diminuînd foarte mult amintirea casei noastre vechi, dar, în același timp, ne-o aminteau prin confortul lor splendid. Aveam unul din cele mai bune apartamente. Ferestrele noastre dădeau spre bulevardul luminat de felinare unde, seara devreme, trotuarele asfaltate erau înțesate de oameni care se plimbau și un șir nesfîrșit de trăsuri se perindau pe lîngă ei, ducînd doamne și domni elegant îmbrăcați la Opéra sau Opéra Comique, la balet, la teatre, la balurile și recepțiile care nu se mai sfîrșeau la Tuileries.

Claudia mi-a explicat motivele ei pentru acele cheltuieli cu blîndețe și logic, dar vedeam că începuse să o enerveze faptul că trebuia să comande totul prin mine; era obositor pentru ea. Hotelul, spunea ea, ne oferea o totală libertate, obiceiurile noastre nocturne scăpînd neobservate în șuvoiul permanent de turiști europeni, camerele noastre erau întreținute minunat de un personal anonim, în timp ce prețul imens pe care îl plăteam ne garanta intimitate și siguranță. Dar era mai mult decît atît. Pentru cheltuielile ei exista un motiv foarte întemeiat.

„Asta e lumea mea, mi-a explicat ea stînd într-un fotoliu micuț din catifea în fața ușii deschise a

balconului, privind șirul lung de trăsuri care opreau una după alta în fața hotelului. Trebuie să am ce-mi place", a zis ea ca pentru sine. Și totul era cum îi plăcea, un tapet superb roz cu auriu, o abundență de mobilier îmbrăcat în damasc și catifea, perne brodate și ornamente din mătase pentru patul de patru persoane. Duzini de trandafiri apăreau zilnic pe polița de marmură a căminului și măsuțele de mozaic, umplînd camera ei de toaletă reflectată veșnic în oglinzi înclinate. Și, în final, a decorat ușa-fereastră înaltă cu o adevărată grădină de camelii și ferigă. „Mi-e dor de flori; mi-e dor de flori mai mult decît de orice altceva", a spus ea visătoare. Și le căuta chiar și în tablourile pe care le cumpăram de la magazine și galerii, pînze minunate cum nu văzusem niciodată la New Orléans — de la buchetele executate clasic, ispitîndu-te să atingi petalele care cădeau pe o față de masă tridimensională la un stil nou și tulburător în care culorile păreau să strălucească atît de intens, încît distrugeau vechile linii, vechea soliditate, creînd o imagine asemănătoare acelor stări pe care le am cînd mă aflu foarte aproape de delir și florile îmi apar în fața ochilor, pîlpîind ca flăcările lămpilor. Parisul inunda acele odăi.

Mă simțeam acasă acolo, uitînd iarăși visele de o ireală simplitate, legate de ceea ce îmi oferise blînda insistență a altcuiva, pentru că aerul era la fel de dulce ca cel din grădina noastră de pe Rue Royale și totul era plin de viață datorită luminii puternice care făcea ca pînă și tavanele înalte și decorate să fie lipsite de umbre. Lumina alerga peste înfloriturile aurite, licărea în becurile candelabrelor. Întunericul nu exista. Vampirii nu existau.

Și, oricît m-ar fi interesat cercetările mele, era plăcut gîndul că, pentru o oră, tată și fiică urcau în cabrioletă dintr-un lux atît de civilizată doar pentru a se plimba pe malurile Senei, peste podul dincolo de care se afla Cartierul Latin, hoinărind pe acele străzi întunecoase și înguste în căutarea istoriei, nu a victimelor. Apoi, ne întorceam la ceasul care ticăia și la grătarele de aramă pentru lemne și la cărțile de joc întinse pe masă. Cărți de poezii, programul unei piese de teatru și, peste tot în jurul nostru, zumbet slab al hotelului, viori în depărtare, o femeie vorbind într-un ritm rapid și însuflețit care acoperea zgomotul unei perii de păr și un bărbat, de undeva, de la ultimul etaj, repetînd de nenumărate ori în aerul serii: „Înțeleg, tocmai încep să înțeleg, tocmai încep să înțeleg..."

„Așa ți-ar fi plăcut?" a întrebat Claudia, poate pentru a-mi da înțeles că nu mă uitase, căci acum tăcea ore în șir; nu mai aducea vorba de vampiri. Dar ceva nu era în regulă. Nu era acea veche seninătate, aerul meditativ pe care i-l dădeau aducerile aminte, ci o melancolie, o nemulțumire mocnită. Și, deși acest lucru îi dispărea din ochi atunci cînd o strigam sau îi răspundeam, furia părea să se instaleze foarte aproape de suprafață.

„Ah, știi foarte bine ce mi-ar fi plăcut, i-am spus eu, persistînd cu mitul propriei mele voințe. O mansardă pe lîngă Sorbona, destul de aproape de zgomotul străzii St. Michel, și, totuși, destul de departe. Dar accept ceea ce-ți place ție." Am văzut-o încălzindu-se, dar privind dincolo de mine, spunînd parcă: „N-ai nici o speranță de vindecare; nu te apropia prea mult; nu-mi pretinde ceea ce-ți pretind: ești mulțumit?"

Memoria mi-e prea limpede; prea acută; lucrurile ar trebui să se mai tocească pe margini și ceea ce este nerezolvat ar trebui să se mai atenueze. Dar așa, scenele sînt aproape de inima mea ca fotografiile din medalioane, numai că sînt imagini îngrozitoare pe care nici un artist și nici un aparat de fotografiat nu le-ar putea surprinde vreodată; și o vedeam iar și iar pe Claudia lîngă pian, în acea ultimă seară, cînd Lestat cînta, pregătindu-se să moară, chipul ei cînd el o necăjea, acea contorsionare care, imediat a făcut ca fața să-i devină o mască; atenția i-ar fi putut salva viața, în caz că era, într-adevăr, mort.

Ceva se aduna în Claudia, dezvăluindu-se încet celui mai refractar martor din lume. Făcuse o nouă pasiune pentru inele și brățări, ceea ce copiii nu purtau. Mersul ei îngîmfat, cu spatele drept, nu era de copil și, adesea, intra în prăvălioare înaintea mea și îndrepta un deget poruncitor spre parfumul sau mînușile pentru care plătea ea însăși. Nu mă aflam niciodată prea departe și întotdeauna mă simțeam prost — nu pentru că m-aș fi temut de ceva în acel oraș imens, ci pentru că mă temeam de ea. Întotdeauna fusese „copilul rătăcit" pentru victimele ei, „orfana", iar acum părea să fie altceva, ceva șiret și izbitor pentru trecătorii care îi cedau. Dar acest lucru îl făcea totdeauna singură; mă lăsa cîte o oră să admir sculpturile catedralei Notre-Dame sau să stau lîngă un parc, în trăsură.

Apoi, într-o seară, cînd m-am trezit în patul confortabil din apartamentul de hotel, cu cartea vîrîită incomod sub mine, am descoperit că ea nu era acolo. N-am îndrăznit să-i întreb pe lucrătorii hotelului dacă o văzuseră. Așa obișnuiam să ne facem cît mai puțin remarcă; nu aveam nume. M-am uitat după ea pe coridoare, pe străzile din preajmă, chiar și în sala de bal și o groază inexplicabilă m-a cuprins la gîndul că s-ar fi putut afla acolo singură. Dar, într-un tîrziu, am văzut-o intrînd pe ușa laterală a holului, cu părul sclipind sub borul bonetei din cauza ploii ușoare, ca un copil care se întorcea în fugă dintr-o escapadă neastîmpărată, făcînd să se lumineze chipurile bărbaților și femeilor din jur; a urcat scara largă și a trecut pe lîngă mine ca și cînd nu m-ar fi văzut. O imposibilitate, o disprețuire ciudată și plină de grație.

Am închis ușa în urma mea exact cînd ea își scotea mantia și o scutura de picături de ploaie aurii, după care și-a scuturat părul. Panglicile turtite de bonetă s-au desfăcut și am simțit o ușurare

palpabilă când am văzut rochița copilărească, panglicile acelea și ceva minunat de liniștitor în brațele ei, o păpușică de porțelan. Tot nu mi-a spus nimic; își făcea de lucru cu păpușa. Prinse cumva cu cîrlige sau sîrmulite pe sub rochia cu volănase, picioarele ei scoteau un clinchet ca de clopoței. „E o păpușă-doamnă, a spus ea privindu-mă. Vezi? O păpușă-doamnă.” A pus-o pe măsuta de toaletă.

„Așa e”, am șoptit eu.

„A făcut-o o femeie, a zis ea apoi. Face păpuși-copii, toate la fel, păpuși-copii, un magazin întreg de păpuși-copii, pînă cînd i-am spus: «Vreau o păpușă-doamnă»”.

Era captivant, misterios. Stătea acolo cu șuvițele de păr ude brăzdîndu-i fruntea înaltă, uitîndu-se cu atenție la păpușă. „Știi de ce mi-a făcut-o?” a întreat ea și eu aș fi vrut acum ca în încăperea să fi fost și umbre, să pot să mă retrag din cercul cald al focului inutil undeva în întuneric, să nu stau pe pat ca și cum acesta ar fi fost o scenă luminată, vîzînd-o în fața mea și în oglinzile ei, mîneci bufante și mîneci bufante.

„Pentru că ești un copil frumos și a vrut să te facă fericită”, am spus eu cu o voce slabă pe care nici eu nu mi-am recunoscut-o. Ea rîdea fără zgomot. „Un copil frumos, a zis apoi, ridicînd privirea spre mine. Tot asta crezi că sînt?” Chipul i s-a întunecat din nou, începînd să se joace cu păpușa, trăgîndu-i gulerașul croșetat spre sîinii de porțelan. „Da, semăn cu păpușile ei copii, sînt păpușile ei copii. Ar trebui s-o vezi cum lucrează în atelierul ăla; aplecată asupra păpușilor ei, toate avînd același chip, aceleași buze.” Își atinse buzele cu degetul. Ceva a părut să se schimbe brusc, ceva chiar în interiorul acelei camere și oglinzile tremurau reflectîndu-i imaginea, ca și cum pămîntul ar fi oftat din adîncuri. Trăsurile treceau uruind pe străzi; dar erau prea departe. Apoi am văzut ce făcea trupul ei de copil: într-o mîna ținea păpușa, pe cealaltă la buze; iar mîna în care se afla păpușa a zdrobit-o și a izbit-o, așa încît păpușa s-a transformat în fărîme ce-i cădeau acum din mîna deschisă și însîngerată pe covor. A scuturat apoi rochița creînd o ploaie de particule sclipitoare și eu mi-am ferit privirea, dar am văzut-o în oglinda înclinată de deasupra focului, am văzut cum ochii ei mă măsurau din cap pînă-n picioare. Apoi am văzut-o venind spre mine, apropiindu-se de pat.

„De ce-ți ferești privirea, de ce nu te uiți la mine?” m-a întreat ea cu o voce cristalină, foarte asemănătoare cu un clopoțel de argint. Dar, după aceea, a rîs încet, un rîs de femeie, și m-a întreat: „Credeai că o să fiu fiica ta o veșnicie? Ești cumva tatăl proștilor, prostul taților?”

„Tonul tău e răutăcios”, i-am spus eu.

„Hmmm... răutăcios”. Cred că a încuviințat. O vedeam orbitoare cu coada ochiului, flăcări albăstrui, flăcări aurii.

„Și ce cred despre tine afară?” am întreat-o eu cît am putut de blînd, arătînd spre fereastra deschisă.

„Multe lucruri, a spus ea zîmbind. Multe lucruri. Bărbații se pricep de minune să dea explicații. Ai văzut «oamenii mici» din parcuri, de la circ, pocitanile acelea pentru care oamenii plătesc ca să rîdă de ele?”

„Eu am fost doar ucenicul unui vrăjitor! am explodat eu deodată, fără să vreau. Ucenic!” am spus și aș fi vrut s-o ating, să-i mîngîi părul, dar mi-era frică de ea, de furia ei ca un băț de chibrit gata să se aprindă.

A zîmbit din nou și apoi mi-a tras mîna în poala ei, acoperind-o cît putea mai bine cu a ei. „Ucenic, da”, a zis ea rîzînd. Dar spune-mi un lucru, un singur lucru de la înălțimea ta. Cum era cînd.... făceai dragoste?”

M-am depărtat de ea fără să vreau, căutîndu-mi ca un muritor prost mantia și mănușile. „Nu-ți mai amintești?” m-a întreat ea cu un calm perfect, cînd eram cu mîna pe clanța de alamă.

M-am oprit, simțîndu-i privirea ațintită asupra spatelui meu, rușinat, după care m-am întors cu un aer de parcă m-aș fi întreat: Unde mă duc, ce-o să fac, de ce stau aici?

„Era ceva grăbit”, am spus eu, încercînd să-i întîlnesc privirea acum. Cît de perfect albaștri și reci îi erau ochii. Cît de sinceri. Și... rareori savurat... ceva acut care se irosea repede. Cred că era umbra palidă a uciderii.”

„Ahhh...”, a zis ea. Ca a-ți face rău așa cum îți fac eu acum... și asta e o umbră palidă a uciderii.”

„Da, doamnă, i-am spus eu. Sînt înclinat să cred că așa e.” Apoi, după ce am făcut o plecăciune scurtă, i-am urat noapte bună.

După mult timp după ce am părăsit-o am încetinit pasul. Ajunsesem pe celălalt mal al Senei. Voiam întuneric. Ca să mă ascund de ea, de sentimentele care se adunau în mine și de teama mistuitoare că eram incapabil să o fac fericită sau să mă fac pe mine însumi fericit făcîndu-i plăcere ei.

Aș fi dat toată lumea ca să-i fac plăcere, lumea pe care o posedam acum și care părea și goală și eternă, în același timp. Cu toate astea, fusesem rănit de vorbele și ochii ei și, nici un număr de explicații care-mi treceau acum prin minte, ba chiar formîndu-mi-se pe buze ca niște șoapte disperate cînd am părăsit Rue St. Michel, înaintînd din ce în ce mai mult pe străzile vechi și întunecoase ale Cartierului Latin — nici un număr de explicații nu părea să aline ceea ce-mi închipuiam că era marea ei insatisfacție, sau propria mea durere.

În cele din urmă, am renunțat la cuvinte, cu excepția unui refren ciudat. Mă aflam în liniștea întunecoasă a unei străzi medievale și îi urmam orbește cotiturile, mîngîiat de înălțimea caselor înguste, care păreau gata să unească în orice clipă, închizînd aleea aceea sub stelele indiferente ca o cusătură. „Nu pot s-o fac fericită, n-o fac fericită; și nefericirea ei crește pe zi ce trece.” Acela era refrenul meu, pe care îl repetam ca pe o rugăciune, un descîntec pentru schimbarea realității, inevitabilă ei dezamăgire legată de cercetările noastre, care ne aduseseră în acel prag al iadului, unde o simțeam depărtîndu-se de mine, reducîndu-mă cu nevoia ei imensă. Ba am fost teribil de gelos chiar și pe creatoarea de păpuși căreia ei îi ceruse acea micuță doamnă care scotea un sunet de clopoței de argint, pentru că femeia aceea îi dăruise ceva ce ținea strîns la piept în prezența mea ca și cum nici n-aș fi existat.

La ce avea să ajungă, unde putea să ducă?

Niciodată, de cînd sosisem la Paris cu cîteva luni în urmă, nu simțisem atît de complet imensa mărime a orașului, cum puteam să trec de pe strada aceea șerpuită și întunecoasă într-o lume a plăcerilor și, niciodată nu-i simțisem atît de puternic inutilitatea. Inutilitatea pentru ea, dacă nu putea să îndure furia aceea, dacă nu putea pricepe oarecum ceea ce părea să conștientizeze cu atîta amărăciune. Eram neputincios. Era neputincioasă. Dar era mai puternică decît mine. Și eu știam, știusem chiar și în clipa în care i-am întors spatele la hotel că, în ochii ei, exista pentru mine permanenta ei dragoste.

Amețit, obosit și acum rătăcit, am devenit conștient, datorită simțurilor acute de vampir, că eram urmărit.

Primul meu gînd a fost irațional. Ea venise după mine. Și, fiind mai deșteaptă decît mine, mă prinsese din urmă după o distanță foarte mare. Dar, imediat, un alt gînd mi s-a format în minte, un gînd crud, dacă țineam cont de tot ce se petrecuse între noi. Pașii erau prea grei pentru a fi ai ei. Era doar vreun muritor care mergea pe aceeași stradă, îndreptîndu-se fără să știe spre moarte.

Așadar mi-am continuat drumul, aproape cît pe-aci să alunec din nou în durerea mea pentru că o meritam, cînd o voce lăuntrică mi-a spus: Ești un prost; ascultă. Și atunci mi-am dat seama că acei pași, care se auzeau ca și cum s-ar fi aflat la o mare distanță în spatele meu, călcau în același timp cu ai mei. O întîmplare. Deoarece, dacă erau ai unui muritor, erau prea departe pentru urechea unui muritor. Dar, cînd m-am oprit să ascult, s-au oprit și ei. Iar cînd m-am întors spunîndu-mi: Louis, te amăgești singur, și am reînceput să merg, au reînceput să meargă și ei. În același ritm cu mine, au început și ei să meargă mai repede cînd am făcut-o eu. Apoi s-a întîmplat ceva extraordinar, de netăgăduit. Atent cum eram la pașii din urma mea, m-am împiedicat de o țiglă căzută pe jos și m-am oprit în zid. Iar, în spatele meu, acei pași au imitat perfect sunetul căderii mele.

Eram uluit. Și într-o stare de alarmă ce depășea cu mult teama. În dreapta și în stînga mea, strada era întunecată. Nici măcar o lumină slabă nu licărea în vreo fereastră de mansardă. Iar unica siguranță pe care o aveam, distanța mare dintre mine și acei pași era, așa cum am mai spus, garanția că nu aparțineau unei ființe omenești. Pur și simplu, nu știam ce să fac. Simțeam dorința aproape irezistibilă de a-i striga acelei făpturi și de a-i ura bun venit, de a-i spune cît mai repede și mai complet posibil că îl așteptam, că îl căutasem și că voiam să-l întîlnesc. Totuși, mi-era frică. M-am gîndit să-mi continui drumul și să aștept să mă ajungă din urmă; dar am fost din nou batjocorit de proprii mei pași și distanța dintre noi rămînea aceeași. Simțeam tensiunea crescînd în mine, iar întunericul din jurul meu devenea din ce în ce mai amenințător; îmi spuneam iar și iar, măsurînd acei pași: De ce mă urmărești, de ce-mi dai de știre că ești acolo?

Apoi am dat colțul brusc și am văzut o sclipire de lumină la următorul colț. Strada urca în pantă și eu înaintam foarte încet, în timp ce inima îmi bătea cu putere asurzindu-mă, șovăind să mă arăt în cele din urmă în lumina aceea.

Cînd am ezitat — cînd m-am oprit, de fapt — chiar înainte de colț, ceva a hodorogit și a zdrăgănit deasupra, de parcă s-ar fi prăbușit acoperișul casei de lîngă mine. Am sărit înapoi exact la timp, înainte ca o grămadă de țigle să cadă în stradă, una din ele ștergîndu-mi umărul. După aceea a fost liniște. Mă uitam la țigle, ascultînd, așteptînd. Apoi am dat colțul încet, intrînd în raza de lumină și acolo, în capătul străzii, sub felinar, am văzut silueta inconfundabilă a unui alt vampir.

Era imens ca înălțime, deși la fel de slab ca mine, cu fața prelungă și albă foarte strălucitoare în lumină, iar ochii lui mari și negri mă priveau cu ceea ce părea a fi o uimire nemascată. Piciorul drept îi era puțin îndoit de parcă s-ar fi oprit la jumătatea unui pas. Apoi, deodată, mi-am dat seama că, nu numai că avea părul negru lung și des, pieptănat exact ca al meu și nu numai că purta o haină și o mantie identice cu ale mele, dar îmi imita și poziția și expresia la perfecție. Am înghițit în sec și l-am măsurat din priviri încet, încercînd să-mi ascund fața de el pulsul rapid sub privirea lui la fel de cercetătoare. Cînd l-am văzut clipind, mi-am dat seama că tocmai clipisem, iar cînd mi-am încrucișat brațele, el a făcut încet același gest. Era înnebunitor. Mai rău decît atît. Pentru că, atunci cînd abia am mișcat buzele, abia le-a mișcat și el, iar eu nu găseam cuvintele potrivite pentru a-l face să înceteze. În tot acest timp, vedeam acea înălțime, acei ochi negri pătrunzători și acea atenție extraordinară care

era, bineînțeles, o perfectă batjocură, dar, cu toate acestea, îndreptată asupra mea. El era vampirul; eu păream a fi oglinda.

„Interesant”, am spus eu scurt și exasperat, iar el, bineînțeles, a imitat acel cuvânt de cum am apucat să-l rostesc. Înfuriat de acest lucru mai mult decât de orice altceva, m-am trezit zîmbind stins, sfidînd sudoarea care îmi ieșea prin fiecare por și tremurul zdravăn al picioarelor. A zîmbit și el, dar ochii lui aveau o ferocitate animalică, spre deosebire de ai mei, iar zîmbetul îi era sinistru datorită acelei imitații mecanice.

Am făcut un pas înainte și la fel și el; cînd m-am oprit brusc, uitîndu-mă stăruitor, la fel a făcut și el. Dar, după aceea, încet, foarte încet, a ridicat brațul drept, deși al meu a rămas pe loc, și, încleștînd pumnul, s-a lovit în piept cu mișcări iuți, imitînd bătăile inimii mele. A izbucnit în rîs. Și-a dat capul pe spate, dezvelindu-și colții și rîsul părea să inunde strada. Îl disprețuiam. Total.

„Vrei să-mi faci rău? am întrebat eu, dar mi-am auzit propriile cuvinte imitate. Șarlatanule! am spus eu apoi cu asprime. Bufonule!”

Cuvîntul acesta l-a făcut să se oprească. I s-a stins pe buze chiar în timp ce-l rostea, iar chipul i-a devenit rigid.

Ceea ce am făcut atunci a fost dintr-un impuls. L-am întors spatele și am început să mă depărtez, poate pentru a-l face să vină după mine și să mă întrebe cine sînt. Dar, mișcîndu-se atît de repede, încît nici nu l-am văzut, mi-a apărut în față de parcă s-ar fi materializat. L-am întors spatele din nou — dar l-am văzut iarăși sub felinar, deranjarea părului negru și ondulat fiind singurul indiciu că se mișcase.

„Te-am căutat! Am venit la Paris ca să te gădesc!” m-am forțat eu să-i spun, văzînd că el nici nu mă imita, nici nu se mișca, ci doar se uita la mine.

Acum a înaintat încet, cu grație, și am văzut că, atît mișcărilor trupului, cît și atitudinea îi aparțineau; întinzînd mîna ca și cum ar fi cerut-o pe a mea, m-a împins foarte brusc, dezechilibrîndu-mă. Mi-am simțit cămașa udă lipindu-se de piele cînd m-am îndreptat, iar mîna mi se murdărise după contactul cu zidul umed. M-am întors cu fața la el dar m-a aruncat complet la pămînt.

Aș vrea să-ți pot descrie forța lui. Ai cunoaște-o, dacă ar fi să te atac, să-ți dau o lovitură zdravănă cu un braț pe care să nu-l vezi venind spre tine. Dar o voce lăuntrică mi-a spus: Arată-i forța ta; așa că m-am ridicat și m-am repezit spre el cu ambele brațe întinse, numai că am lovit în gol, în noaptea care înconjură acel felinar, stînd acolo și privind în jurul meu ca un prost. Atunci mi-am dat seama că trebuia să fie vorba de vreun test, deși, conștient, mi-am concentrat atenția asupra străzii întunecoase, golurilor din dreptul intrărilor, oricărui loc unde s-ar fi putut ascunde. Nu aveam nevoie de acel test, dar nu-mi dădeam seama cum aș fi putut să scap de el. Tocmai mă gîndeam la un mod de a lămuri acest lucru cînd, deodată, a apărut din nou, lovindu-mă și trîntindu-mă pe pavajul în pantă alcătuit din pietre unde căzusem înainte. L-am simțit cizma lipită de coaste. Înfuriat, l-am apucat de picior, aproape nevenindu-mi să cred cînd am simțit materialul și osul. S-a izbit de zidul de piatră opus și a scos un mîrîit de furie nerezînută.

Ce s-a întîmplat apoi a fost o zăpăceală. Îi țineam strîns piciorul, deși se chinuia să-mi tragă o lovitură cu cizma și, la un moment dat, după ce s-a răsucit și s-a desprins din mîna mea, m-am trezit ridicat în aer de niște mîini puternice. Pot să-mi imaginez foarte bine ce s-ar fi putut întîmpla. Ar fi putut să mă azvîrle la cîțiva iarzi mai încolo, căci era destul de puternic pentru a o face. Iar eu, epuizat și lovit zdravăn, mi-aș fi putut pierde cunoștința. Mă deranja foarte mult, chiar și în toiul acelei confruntări, că nu știam dacă-mi puteam pierde cunoștința sau nu. Numai că n-a fost nevoie să aflu, căci, deși eram extrem de confuz, am avut convingerea că altcineva apăruse între noi, cineva care se lupta cu el, forțîndu-l să-mi dea drumul.

Cînd mi-am ridicat privirea, mă aflam pe stradă și, pentru o clipă, am văzut două siluete, ca apariția vagă a unei imagini după ce închizi ochiul. Apoi, doar o învolburare de haine negre, zgomotul unor cizme pășind pe pietre și s-a lăsat tăcerea. Mă uitam în jurul meu, gîfîind, cu sudoarea șiroindu-mi pe față și, apoi, mi-am ridicat privirea spre fișia îngustă de cer palid. Încet, numai pentru că ochiul meu era total concentrat asupra lui acum am deslușit o siluetă în întunericul zidului de lîngă mine. Ghemuit pe pietrele ieșite în afară ale buiandrugului, s-a întors așa încît am zărit o vagă sclipire de lumină pe părul lui și, apoi, chipul alb. Un chip ciudat, mai mare și nu chiar atît de supt ca al celui alt și un ochi mare și negru care mă fixa stăruitor. O șoptă i-a ieșit de pe buze, deși acestea n-au părut să se miște. „Ești teafăr.”

Eram mai mult decât teafăr. Eram în picioare, gata să atac. Dar silueta aceea a rămas ghemuită, de parcă ar fi făcut parte din zid. Am văzut cum o mînă albă s-a strecurat în ceea ce părea a fi buzunarul unei jileci. A apărut o carte de vizită la fel de albă ca degetele care mi-au întins-o. Nu m-am dus s-o iau. „Vino la noi mîine seară, mi-a spus aceeași voce șoptită a celui chip neted și inexpressiv, care stătea tot cu un singur ochi spre lumină. N-o să-ți fac nici un rău, a spus el, și nici celălalt. N-o să permit.” Atunci, mîna lui a făcut acel lucru pe care numai vampirii îl pot face, a părut să se desprindă de trup în întuneric și să-mi pună cartea de vizită în mînă, scrisul propriu de pe ea sclipind imediat în

lumină. După care, silueta, pornind în sus asemeni unei pisici pe zid, a dispărut iute printre frontoanele mansardelor.

Atunci am știut că eram singur, o simțeam. Bătăile inimii mele păreau să umple străduța aceea pustie în timp ce stăteam sub felinar și citeam ce scria pe cartea de vizită. Adresa o cunoșteam foarte bine, căci de mai multe ori fusesem la teatrele de pe strada aceea. Însă numele era uluitor: „Théâtre des Vampires”, și era trecută și ora, nouă seara.

Am întors-o pe partea cealaltă și am descoperit câteva cuvinte: „Adu-o și pe frumoasa cea mică. Sînteți bineveniți. Armand.”

Nu era nici o îndoială că cel care mi-o dăduse scrisese mesajul. Și nu mai avea decît foarte puțin timp să ajung la hotel și să-i spun Claudiei despre acele lucruri pînă la ivirea zorilor. Alergam atît de repede, încît nici oamenii pe lîngă care am trecut n-au văzut umbra care se strecura printre ei.

— La „Théâtre des Vampires” nu se putea intra decît cu invitație, iar în seara următoare, portarul mi-a cercetat cartea de vizită o clipă, în timp ce ploaia cădea slab în jurul nostru: pe bărbatul și femeia care se opriseră în dreptul casei de bilete închisă, pe afișele încrețite care înfățișau vampiri de duzină cu brațele desfăcute și cu pelerinele, care semănau cu niște aripi de lilieci, gata să învâluie umerii goi ai unei victime muritoare, pe cuplul care a intrat în holul plin trecînd pe lîngă noi; simțeam cu ușurință că toți erau oameni, nici un vampir nu se afla printre ei, nici măcar acel băiat care ne-a lăsat pînă la urmă să intrăm în amestecul acela de conversații, haine umede și degete înmănușate de dame care aranjau pălăriile cu boruri de fetru și bucle ude. Am căutat umbra cu febrilitate. Ne hrănisem mai devreme numai pentru ca, în aglomerația aceluia teatru, pielea noastră să nu fie prea albă și ochii prea sclipitori. Și gustul aceluia sînge care nu-mi făcuse nici o plăcere mă făcuse să mă simt și mai prost; dar nu aveam timp pentru altceva. Noaptea aceea nu era pentru ucis. Era o noapte a revelațiilor, indiferent cum avea să se sfîrșească. Eram convins.

Totuși, iată-ne în mijlocul acelei mulțimi de oameni, ușile s-au deschis pentru public și un tînrăr își făcea loc spre noi, atrăgîndu-ne atenția și arătîndu-ne, peste umerii oamenilor, spre scară. Aveam o lojă, una din cele mai bune din tot teatrul și acel plasator n-a părut nici să observe, nici să-i pese că sîngele nu-mi închisese pielea complet și că nici nu o transformase pe Claudia într-un copil uman. Ba chiar ne-a aruncat un zîmbet fermecător cînd a tras draperia, dezvăluindu-ne două fotolii în fața unei balustrade din alamă.

„Nu-i crezi în stare să aibă sclavi umani?” m-a întrebat Claudia în șoaptă.

„Bine, dar Lestat n-a avut niciodată încredere în sclavii umani”, i-am spus eu. Priveam cum se ocupă scaunele, cum pălăriile minunate împodobite pluteau dedesubt printre șirurile de scaune îmbrăcate în mătase. Umeri albi străluceau în balcoanele din fața noastră; diamantele sclipeau în lumina lămpilor cu gaz. „Ține minte, fii șiret măcar o dată, mi-a șoptit Claudia stînd cu capul plecat. Ești prea domn.”

Luminile s-au stins, mai întîi la balcon și apoi de-a lungul pereților de la parter. Cîteva muzicieni se aflau în spațiul de sub scenă și, la picioarele cortinei verzi din catifea, lumina a pîlpîit și apoi a strălucit mai puternic, publicul dispărînd ca învîluit într-un nor cenușiu prin care numai diamantele sclipeau, la încheieturi, la gîturi, pe degete. Și s-a lăsat o tăcere la fel ca acel nor cenușiu, pînă cînd tot sunetul s-a strîns într-un tușit persistent. Apoi, liniște. Și bătaia lentă, ritmată a unei tamburine. La aceasta se adăuga sunetul subțire al unui flaut din lemn, care părea să ia clinchetul metalic al clopoțelilor tamburinei și să-l transforme într-o melodie cu tente medievale. Apoi zdrăngănitul unor corzi care scotea în evidență tamburina. Flautul s-a auzit mai tare cîntînd ceva melancolic, trist. Muzica aceea avea un farmec și toți cei din sală păreau încremeniți și uniți de ea, de parcă acordurile flautului ar fi fost o panglică luminoasă ce se desfășura încet în întuneric. Nici măcar cortina n-a rupt tăcerea aceea cînd s-a ridicat. Lumina a devenit mai puternică și se părea că scena nu era scenă, ci o pădure deasă, iar trunchiurile aspre ale copacilor și frunzișurile dese sclipeau în lumină sub bolta de întuneric de deasupra; printre copaci se putea zări ceea ce părea a fi malul de piatră al unui rîu, dincolo de care se putea vedea chiar apa rîului, acea lumea tridimensională fiind pictată pe un ecran de mătase foarte fină, ce tremura ușor datorită unui curent de aer foarte slab.

Cîteva aplauze salutară iluzia, căpătînd din ce în ce mai mulți aderenți din toate părțile sălii, pînă cînd au atins punctul maxim, după care s-au stins. O siluetă întunecată se mișca pe scenă, de la un trunchi de copac la altul, pășind atît de repede în lumină încît a dat impresia că a apărut ca prin farmec în centru, un braț ivindu-se brusc de sub pelerină pentru a arăta o coasă de argint, cu celălalt ținînd în dreptul feței invizibile o mască fixată pe un băț subțire, o mască ce reprezenta chipul sclipitor al Morții, un craniu vopsit.

Publicul și-a ținut respirația. Moartea stătea în fața spectatorilor, cu coasa pregătită, Moartea la marginea unei păduri învîluite în beznă. Ceva a răspuns în mine ca și în ceilalți, nu de teamă, ci într-un fel omenesc, la farmecul aceluia decor fragil, la misterul lumii de acolo, în care silueta aceea cu mantie neagră și vălurită se plimba prin fața spectatorilor cu grația unei pantere, smulgînd exclamații, oftaturi, șoapte de respect.

Acum, în spatele acelei siluete, ale cărei gesturi păreau să aibă o putere extraordinară exact ca muzica în ritmul căreia se mișca au apărut alte siluete din culise. Întîi o bătrînă, foarte cocoșată, cu părul cărunț asemănător mușchiului și cu un braț tras în jos de greutatea unui coș mare cu flori. Își țirșia pașii grei pe scenă și clătina din cap în ritmul muzicii și al pașilor iuți al Morții. Cînd a dat cu ochii de aceasta a tresărit, a pus coșul jos încet și și-a unit mîinile ca și cum s-ar fi rugat. Era obosită, capul i-a căzut pe mîini parcă pentru a dormi, după care s-a întins spre ea, implorînd. Dar Moartea a venit spre ea și a privit-o drept în față, aceasta fiind ascunsă privirilor noastre din cauza părului; imediat, însă, s-a dat înapoi fluturînd din mînă parcă pentru a purifica aerul. Cîteva rîsete nesigure s-au auzit izbucnind în sală, dar cînd bătrîna s-a luat după Moarte, toată lumea a început să rîdă.

Muzica a început acum să cînte mai alert, în timp ce bătrîna fugărea Moartea pe scenă, pînă cînd aceasta s-a ascuns în spatele unui copac, ascunzîndu-și fața mascată sub aripă ca o pasăre. Iar bătrîna, obosită și înfrîntă, și-a luat coșul în timp ce muzica a încetinit ritmul după pasul ei, însoțind-o spre culise. Nu mi-a plăcut. Nu mi-au plăcut rîsetele. Am văzut alte personaje apărînd acum, muzica acompaniindu-le gesturile, schilozi cu cîrje și cerșetori în zdrențe cenușii, toți întinzînd mîinile spre Moarte, care trecea învîrtindu-se, scăpînd de unul cu o arcuire a spatelui, depărtîndu-se de altul cu un gest feminin de dezgust și, în cele din urmă, alungîndu-i pe toți cu un gest înfumurat de plictiseală.

Atunci mi-am dat seama că mîna albă și subțire care făcea gesturile acelea comice nu era vopsită în alb. O mînă de vampir smulgea rîsetele spectatorilor. O mînă de vampir s-a ridicat acum spre craniul rînjit, în timp ce scena se elibera, ca pentru a acoperi un căscat. După aceea, vampirul, continuînd să țină masca în dreptul feței, s-a rezemat de un copac de mătase, ca și cum ar fi adormit încet-încet. Muzica ciripea asemeni unor păsări, susura ca apa care curgea, iar lumina care îl învăluia gălbuie s-a slăbit din ce în ce mai mult.

O altă rază de lumină a străpuns ecranul, părînd să-l topească, pentru a prezenta o tînră care se afla într-un capăt al scenei. Era înaltă și învelită într-o mantie voluminoasă de păr auriu. Am simțit încîntarea spectatorilor cînd ea a părut să plutească în cercul de lumină, pădurea întunecată înălțîndu-se de jur împrejur, așa încît ea părea rătăcită printre copaci. Era pierdută; și nu era vampir. Pămîntul de pe bluza și fusta ei sărăcăcioase nu era vopsea de scenă și nimic nu-i pătase chipul perfect, care era scăldat în lumină acum, la fel de frumos și delicat ca al unei sfinte Fecioare din marmură, părul acela fiind vâlul ei. Ea nu vedea nimic, deși toți o puteau vedea. Iar geamătul care i-a scăpat de pe buze în timp ce plutea a părut să răsună peste melodia romantică a flautului, aceasta fiind un tribut adus frumuseții ei. Moartea s-a trezit brusc în cercul ei de lumină slabă și s-a întors pentru a o vedea așa cum o văzuseră și spectatorii și pentru a ridica mîna liberă în semn de omagiu și respect.

Cele cîteva rîsete s-au stins înainte de a deveni reale. Ea era prea frumoasă, iar ochii ei cenușii erau prea deznădăjduiți. Jocul era prea perfect. Deodată, masca a fost azvîrlită în culise și Moartea a dezvăluit publicului un chip alb și radios, trecîndu-și mîinile grăbite prin părul negru superb, îndreptîndu-și jiletca și îndepărtînd cîteva firisoare de praf invizibile de pe revere. Moartea îndrăgostită. Aplauzele au izbucnit pentru acel chip luminos, cu pomeți lucioși și ochi negri care clipeau, de parcă ar fi fost un jos extraordinar, cînd, de fapt, nu era decît chipul unui vampir, al celui care mă acostase în cartierul Latin, al acelui vampir care rînjea ironic, scăldat în lumina gălbuie a felinarului.

Am strîns cu putere mîna Claudiei în întuneric, dar ea stătea nemișcată, ca vrăjită. Pădurea de pe scenă, de unde fata aceea muritoare și neputincioasă privea spre rîsete fără să vadă, s-a despărțit în două jumătăți fantomatice, depărtîndu-se de centru și permițîndu-i vampirului să se apropie de ea.

Ea, care înaintase spre rampă, l-a văzut deodată și s-a oprit brusc, icnind ca un copil. Într-adevăr, aducea foarte mult cu un copil, deși era, evident, o femeie în toată firea. Numai o ușoară încrețitură a pielii din jurul ochilor îi trăda vîrsta. Sîinii, deși mici, i se zăreau frumos conturați pe sub bluză, iar șoldurile, deși înguste, ofereau fustei lungi și prăfuite o severitate senzuală. În timp ce se depărta de vampir, i-am văzut lacrimile în ochi asemeni unor sticle în licărul luminilor și mi s-a strîns inima de teamă pentru ea, și de dorință. Frumusețea ei era răpitoare.

În spatele ei, cîteva cranii vopsite au început să se miște în întuneric, siluetele care purtau măștile fiind invizibile datorită hainelor negre, cu excepția mîinilor albe care țineau marginile unei mantii sau faldurile unei fuste. Erau femei vampir, îndreptîndu-se spre victimă împreună cu bărbații, și acum, unul cîte unul, au aruncat măștile așa încît acestea au căzut grămadă, bețele asemeni unor oase, craniile rînjind în întuneric. Și, iată-i șapte vampiri, femeile fiind trei la număr, cu sîinii albi sclipind deasupra corsajelor negre și strîmte ale rochiilor, cu chipurile luminoase și rigide privind cu ochi negri de sub bucle de păr negru. Erau teribil de frumoase așa cum păreau să plutească în jurul acelei făpturi omeneste îmbujorate, totuși, palide și reci în comparație cu acel păr auriu și cu acea piele delicată trandafirie. Auzeam răsuflarea spectatorilor, respirația lor întretăiată. Era un adevărat spectacol, acel cerc de chipuri albe strîngîndu-se din ce în ce mai mult și acel conducător, acel Domn Moarte, care se întorcea spre public acum, cu mîinile încrucișate pe inimă și cu capul plecat pentru a cuceri simpatia oamenilor: nu-i așa că era irezistibilă? Un murmur de rîsete și oftaturi aprobatoare.

Dar ea a fost cea care a rupt acea tăcere magică.

„Nu vreau să mor...”, a șoptit ea cu o voce asemeni unui clopoțel.

„Noi *sîntem* moartea”, i-a spus el și, din jurul ei s-a înălțat șoapta „Moartea”. S-a întors, mișcare ce a făcut ca părul să i se transforme într-o adevărată ploaie aurie, ceva bogat și viu peste praful de pe hainele ei prăpădite. „Ajutor!” a strigat ea stins, de parcă i-ar fi fost teamă să ridice glasul. „Cineva...” a zis ea adresându-se mulțimii despre care știa că trebuia să se afle acolo. Claudia a rîs ușor. Fata de pe scenă își dădea seama vag unde se afla, ce se petrecea, dar știa infinit mai multe decît acea mulțime de oameni care o priveau cu gurile căscate.

„Nu vreau să mor! Nu vreau!” Glasul ei delicat s-a frînt, iar privirea i s-a fixat asupra vampirului conducător înalt și crud, acel șarlatan diabolic care acum a ieșit dintre ceilalți, îndreptîndu-se spre ea.

„Toți murim”, i-a spus el. Singurul lucru pe care-l ai în comun cu toți ceilalți muritori e moartea, a adăugat apoi, arătînd spre orchestră și spre chipurile distante de la balcon și din loji.

„Nu, a protestat ea nevenindu-i să creadă. Mai am atîția ani, atîția...” Vocea îi era stinsă, melodioasă în ciuda durerii, făcînd-o să pară irezistibilă, ca și mișcarea gîtului ei gol și a mîinii care tremura ușor pe el.

„Ani! a spus vampirul. De unde știi că mai ai atîția ani? Moartea nu ține cont de vîrstă! Poate chiar acum ai o boală care te devorează deja pe dinăuntru. Sau poate că un bărbat așteaptă să te ucidă pur și simplu pentru părul tău auriu!” a zis el cu o voce supranaturală groasă și sonoră, întinzînd degetele spre părul ei. E nevoie să-ți spun ce-ți rezervă soarta?”

„Nu-mi pasă... nu mi-e frică, a protestat ea, cu un glas cristalin care părea atît de fragil în comparație cu al lui. Îmi asum riscul...”

„Și, dacă-ți asumi riscul ăsta și vei trăi mulți ani, cu ce te vei alege? Cu un spate cocoșat și cu o gură fără dinți?”

a întrebat-o el și i-a ridicat părul de pe spate, dezvelindu-i gîtul alb. Apoi i-a desfăcut încet șiretul bluzei. Materialul ieftin al bluzei s-a deschis, iar mînecele i-au alunecat de pe umerii înguști și trandafirii; ea a prins-o, dar el a apucat-o de încheieturi, dîndu-i-le la o parte cu brutalitate. Spectatorii au părut să ofteze în cor, femeile în dosul lornioanelor, bărbații aplecați în față pe scaunele lor. Am văzut materialul căzînd, pielea palidă și perfectă pulsînd odată cu bătăile inimii ei și sfîrșurile mici oprind bluza să lunece mai jos, vampirul ținîndu-i strîns încheietura mîinii drepte pe lîngă trup, lacrimile șiroid pe obraji ei îmbujorați, dinții mușcînd buzele. „Exact așa cum pielea asta e acum trandafir, mai tîrziu o să devină cenușie și încrețită din cauza vîrstei”, a zis el.

„Lasă-mă să trăiesc, te rog, a spus ea, ocolindu-i privirea. Nu-mi pasă... nu-mi pasă.”

„Atunci, de ce ți-ar păsa dacă ai muri acum? Dacă lucrurile astea... ororile astea nu te înspăimîntă?”

Ea a scuturat din cap, uluită, păcălită, neputincioasă, îmi simțeam furia în vene la fel de intensă ca pasiunea. Cu capul plecat, ea purta întreaga răspundere pentru apărarea vieții și era nedrept, monstruos de nedrept ca ea să renunțe la ideile proprii în favoarea alor lui în legătură cu ceea ce era evident și sacru și atît de frumos întruchipat în ea. Dar el a lăsat-o fără grai, i-a făcut instinctul copleșitor să pară mărunț și confuz. O simțeam murînd pe dinăuntru, slăbind, și îl uram.

Bluza a alunecat pînă în talie. Un murmur s-a auzit în rîndurile mulțimii captivate cînd sîinii ei mici și rotunzi s-au oferit privirilor. Ea s-a chinuit să-și tragă mîna, dar el i-o ținea strîns.

„Să zicem că te-am lăsa să pleci... să zicem că Moartea ar avea o inimă care ar rezista frumuseții tale... către cine să-și îndrepte pasiunea? Cineva trebuie să moară în locul tău. Alegi tu persoana în locul nostru? Persoana care să stea aici și să sufere cum suferi tu acum?” a întrebat-o el, arătînd spre public. Zăpăceala ei era extraordinară. „Ai vreo soră... o mamă... un copil?”

„Nu, a îngăimat ea. Nu...” a repetat, scuturîndu-și părul bogat.

„Trebuie să existe cineva care să-ți ia locul, un prieten? Alege!”

„Nu pot. Nu vreau...” a zis ea încercînd să-și tragă mîna din încheștarea lui. Vampirii din jurul ei o priveau, fără ca pe chipurile lor să se citească vreo emoție, de parcă fețele acelea supranaturale ar fi fost niște măști. „Nu poți s-o faci?” a întrebat-o el batjocoritor. Știam că, dacă ar fi spus că putea, el ar fi blamat-o, ar fi spus că era la fel de crudă ca el pentru că alesese pe altcineva care să moară, ar fi spus că-și merita soarta.

„Moartea te poate găsi oriunde.” A oftat de parcă s-ar fi simțit dintr-o dată frustrat. Spectatorii nu puteau să vadă acest lucru, eu da. Vedeam mușchii de pe fața lui netedă încordîndu-se. Încerca să o facă să-i susțină privirea, dar ea se uita disperată în altă parte. În aerul acela cald simțeam mirosul de praf și parfum de pe pielea ei, îi auzeam bătăile încete ale inimii. „Moartea înconștientă... soarta tuturor muritorilor.” S-a apropiat de ea, visător, îndrăgostit de ea, dar luptîndu-se cu sine. „Hmm... dar noi *sîntem* moartea *conștientă*! Asta ar face din tine o mireasă. Știi ce înseamnă să fii iubită de Moarte?” Era gata să-i sărute fața, urmele sclipitoare ale lacrimilor. „Știi ce înseamnă ca Moartea să-ți cunoască numele?”

Ea s-a uitat la el, cuprinsă de spaimă. Apoi, ochii au părut să i se încetoșeze, buzele să i se înmoaie. Privea dincolo de el, la silueta altui vampir care apăruse încet din umbră. Multă vreme stătuse

deoparte, cu mâinile împreunate și cu ochii mari și negri foarte fiți. Atitudinea lui nu era de poftă. Nu părea vrăjit. Ea îl privea acum în ochi și durerea ei a scădat-o într-o lumină minunată, care o făcea extrem de atrăgătoare. Aceasta capta atenția publicului, acea durere teribilă. Îi simțeam pielea, sîinii mici și ascuțiți, îmi simțeam brațele mîngîind-o. Am închis ochii și am văzut-o goală în acel întuneric intim. La fel simțeau toți cei din jurul ei, acea comunitatea de vampiri. Nu avea nici o șansă.

Deschizînd ochii din nou, am văzut-o sclipind în luminile învăluite în fum ale rampei, i-am văzut lacrimile aurii cînd celălalt vampir care stătea la distanță a șoptit: „Fără durere.”

L-am văzut pe șarlatan devenind rigid, deși nimeni altcineva n-a mai văzut. Ei nu vedeau decît chipul neted, ca de copil, al fetei, buzele ei întredeschise de mirare în fața celui vampir, îi auzeau glasul moale repetînd după el: „Fără durere.”

„Frumusețea ta e un dar pentru noi.” Vocea lui tunătoare a umplut sala fără nici un efort, pîrînd să subjuge emoția care creștea din ce în ce. Apoi, încet, aproape imperceptibil, a mișcat mîna. Șarlatanul s-a retras, devenind unul din acele chipuri albe, răbdătoare, a căror poftă și sînge rece erau, în mod ciudat, identice. Încet, grațios, celălalt s-a dus spre ea. Era moale, uitînd de goliciune; pleoapele i-au tremurat ușor și un oftat i-a scăpat de pe buzele umede. „Fără durere”, a spus ea. Nu suportam s-o văd atrasă de el, s-o văd murind acum, sub puterea celui vampir. Îmi venea s-o strig, să rup vraja. Și o voiam. O voiam, în timp ce el se mișca, apropiindu-se de ea, după care a întins mîna spre șnurul fustei ei, iar ea s-a aplecat spre el, cu capul dat pe spate, și materialul negru i-a alunecat peste șolduri, scoțîndu-i la iveală sclipirea aurie a părului dintre pulpe și apoi i-a căzut la picioare. Vampirul a desfăcut brațele, stînd cu spatele la luminile rampei care pîlpăiau, părul lui castaniu pîrînd să tremure cînd cel auriu al ei i-a căzut peste haina neagră. „Fără durere... fără durere...”, îi șoptea el și ea ceda complet.

Acum, întorcînd-o încet într-o parte, pentru ca toată lumea să-i vadă chipul senin, a ridicat-o, ea și-a arcuit spatele cînd sîinii i-au atins nasturii și i-a înconjurat gîtul cu brațele palide. S-a încordat și a scos un țipăt în clipa în care el și-a înfipt dinții și chipul i-a rămas nemișcat în vreme ce întregul teatru îi împărtășea pasiunea. Mîna lui albă strălucea pe fesele ei trandafirii, iar părul ei i-o atinge ușor, i-o mîngîia. El a ridicat-o de la pămînt în timp ce bea, gîtul ei licărind lîngă obrazul lui alb. Mă simțeam slăbit, amețit, pofta creștea în mine înnodîndu-mi inima și venele. Am strîns balustrada lojei din ce în ce mai tare, pînă cînd am simțit metalul scîrțîind. Și acel zgomot slab, de sugere, pe care nici unul din acei muritori nu-l putea auzi, părea să mă țină oarecum ținut în locul unde mă aflam.

Am lăsat capul în jos; îmi venea să închid ochii. Aerul părea să miroasă a pielea ei sărată, părea sufocant, fierbinte și dulce. Ceilalți vampiri s-au apropiat de ea, mîna albă care o ținea strîns a tremurat ușor, iar vampirul cu păr castaniu i-a dat drumul, a întors-o, arătînd-o publicului, capul ei a căzut pe spate cînd el a dat-o mai departe, una din acele frumoase femei vampir apărînd în spatele ei, legănînd-o și mîngîind-o în timp ce se apleca să bea. Acum o treceau de la unul la altul, în fața acestor spectatori vrăjiți, iar capul i-a căzut moale peste umărul unui vampir, ceafa fiindu-i la fel de ispititoare ca fesele mici, pielea netedă a pulpelor lungi sau cutele din dosul genunchilor moi îndoiiți.

Stăteam rezemat de speteaza fotoliului, cu gura plină de gustul ei, venele fiindu-mi supuse torturii. Cu coada ochiului l-am văzut pe vampirul cu păr castaniu care o cucerise, stînd deoparte. Ca și înainte, ochii lui negri pîrînd să mă caute în întuneric, pîrînd să se fixeze asupra mea pe deasupra curenților de aer cald.

Vampirii s-au retras unul cîte unul. Pădurea pictată a reapărut, alunecînd fără zgomot la loc. Pînă cînd fata muritoare, fragilă și foarte albă, a rămas goală în acea pădure misterioasă, întinsă pe un catafalc din mătase neagră ca și cum ar fi stat chiar pe pămîntul pădurii; muzica reîncepuse, ireală și înspăimîntătoare, din ce în ce mai tare pe măsură ce luminile se micșorau. Toți vampirii au dispărut, în afară de șarlatan, care își luase coasa și masca din umbră și s-a ghemuit lîngă fata adormită în timp ce lumina slăbea încetul cu încetul, numai muzica avînd forță în acel întuneric atotcuprinzător. Apoi s-a stins și ea.

O clipă, toată lumea a rămas complet nemișcată.

După aceea, aplauzele au izbucnit din loc în loc pînă cînd, deodată, au răsunat peste tot în jurul nostru. Lumina s-a aprins în nișele din pereți, spectatorii s-au privit reciproc și discuțiile au început. O femeie, de la mijlocul unui rînd, s-a ridicat brusc, luîndu-și repede haina de blană de pe spătarul scaunului, deși nimeni nu-i făcuse loc încă; altcineva a ieșit în grabă pe culoarul acoperit cu covor; imediat s-au ridicat cu toții și au pornit spre ieșiri.

Mai tîrziu puțin, zgomotul acela s-a transformat în cel confortabil și liniștitor al mulțimii sofisticate și parfumate care umpluse holul de la intrare și teatrul mai înainte. Vraja era ruptă. Ușile erau larg deschise lăsînd să pătrundă înăuntru mireasma ploii, tropotul cailor și vocile care strigau după taxiuri. În marea de scaune ușor strîmbe, o mînușă albă strălucea pe o pernă de mătase verde.

Priveam și ascultam, ascunzîndu-mi fața cu mîna de oricine și de nimeni, stînd cu cotul rezemat de balustradă, pasiunea din mine potolindu-se, și simțînd gustul fetei pe buze. Era ca și cum mirosul ploii i-ar mai fi purtat încă parfumul și în teatrul gol îi auzeam bătăile inimii. Am tras aer în piept,

inhalând mirosul ploii și am zărit-o pe Claudia stînd perfect nemișcată, cu mîinile înmănușate în poală.

Simțeam un gust amar în gură și eram zăpăcit. Apoi am văzut un plasator înaintînd pe culoarul de jos, îndreptînd scaunele, adunînd programele împrăștiate pe covor. Eram conștient că durerea aceea din mine, zăpăceala aceea, pasiunea aceea orbitoare care mă părăsea cu o încetineală încăpățînată ar fi dispărut complet dacă aș fi coborît în dreptul uneia din arcadele acelea acoperite de draperii de lîngă el și l-aș fi tras repede în întuneric, luîndu-l așa cum fusese luată fata aceea. Voiam s-o fac și, totuși, nu voiam nimic. Claudia mi-a spus atunci lîngă urechea plecată: „Răbdare, Louis. Răbdare.”

Am deschis ochii. Cineva era aproape, la periferia vederii mele; cineva care îmi păcălise auzul și simțurile acute se străpungeau ca o antenă ascuțită chiar și acea neatenție, sau cel puțin așa credeam. Dar, iată-l, fără să scoată un sunet, dincolo de draperia lojei, pe vampirul cu păr castaniu, cel detașat, stînd pe scara acoperită cu covor și privindu-ne. Acum știam că era, așa cum bănuisem, vampirul care îmi dăduse cartea de vizită cu ajutorul căreia intrasem în teatru. Armand.

M-ar fi speriat dacă n-ar fi stat atît de nemișcat și dacă n-ar fi avut acea expresie de visare pe chip. Se părea că stă acolo, rezemat de perete, de multă vreme și atitudinea lui nu s-a schimbat deloc nici cînd ne-am uitat la el, nici cînd ne-am apropiat. Dacă nu m-ar fi captivat atît de tare, aș fi răsuflat ușurat că nu era cel înalt și brunet; dar nu m-am gîndit la asta. Acum o măsura lenes pe Claudia, fără să apeleze deloc la obiceiul omenesc de a privi pe furis. Am pus mîna pe umărul ei. „Vă căutăm de foarte mult timp”, i-am spus eu și inima a început să-mi bată mai încet, ca și cum calmul lui mi-ar fi absorbit agitația și teama, așa cum marea trage în adîncurile ei ceva de pe țărm. Nu pot să exagerez această calitate a lui. Totuși, nu pot nici s-o descriu și n-am putut nici atunci, iar faptul că mintea mea căuta s-o descrie chiar și pentru mine însumi mă tulbura, îmi dădea senzația că știa ce fac, iar atitudinea lui calmă, ochii lui căprui și adînci păreau să spună că n-avea nici un sens ceea ce gîndeam, sau, în mod deosebit, cuvintele pe care mă chinuiam să le formulez acum. Claudia nu spunea nimic.

El s-a desprins de perete și a început să coboare scara în același timp făcîndu-ne semn să-l urmăm; dar toate astea au fost fluide și rapide. Gesturile mele erau niște caricaturi ale gesturilor omenești în comparație cu ale lui. A deschis o ușă într-un perete de la un nivel inferior și ne-a poftit în încăperile de sub teatru, picioarele lui abia atingînd treptele cînd coboram, el luînd-o înaintea noastră cu o încredere deplină.

Apoi am intrat în ceea ce părea să fie o imensă sală de bal subterană, creată dintr-o pivniță mult mai veche decît clădirea de deasupra. Sus, ușa pe care el o deschisese s-a închis brusc și lumina s-a stins înainte ca eu să apuc să văd bine încăperea. I-am auzit foșnetul hainelor în întuneric și apoi zgomotul puternic al scăpărării unui chibrit. În lumina aceea, chipul lui a părut o flăcără mare. După aceea, o siluetă a apărut în lumină lîngă el, un băiat care i-a adus o lumînare. Imaginea băiatului m-a făcut să-mi aduc aminte șocat de plăcerea captivantă a femeii goale de pe scenă, de trupul ei întins și de sîngele ei care pulsa. S-a întors și m-a privit cam la fel ca vampirul cu păr castaniu care aprinsese lumînarea și i-a șoptit „Du-te”. Flacăra a luminat pereții depărtați, iar vampirul a ridicat lumînarea și a pornit de-a lungul peretelui, făcîndu-ne semn să-l urmăm.

Vedeam că ne înconjură o lume de fresce și picturi murale, ale căror culori vii se zăreau deasupra flăcării și, încetul cu încetul, teama și conținutul picturii de lîngă noi au devenit clare. Era teribilul tablou intitulat „Triumful Morții” al lui Breughel, realizat la o scară atît de mare, încît mulțimea de figuri înspăimîntătoare ne dominau în bezna aceea, acele schelete necruțătoare ce transportau bieții morți pe o apă rău mirositoare, trăgeau o căruță cu crani omenești, decapitau un cadavru întins sau ațîrnau oameni în ștreang. Un clopot bătea deasupra iadului nesfîșit de pămînt pîrjolit și fumegînd, spre care se îndreptau armate numeroase de oameni care înaintau cu pasul hidos și stupid al soldaților ce avansează spre masacrul. Mi-am ferit privirea, dar cel cu părul castaniu mi-a atins mîna și m-a condus mai departe să văd „Căderea îngerilor” materializîndu-se încet, cu cei osîndiți aruncați din înălțimile cerești în haosul înfiorător al monștrilor ce petreceau. Era atît de perfect, atît de intens, încît m-am cutremurat. Mîna care mă atinsese mai înainte a făcut-o din nou, dar eu am rămas nemișcat, ridicîndu-mi privirea spre partea de sus a picturii, unde deslușeam contururile a doi îngeri frumoși cu trîmbițe la gură. Timp de o secundă, vraja s-a destrămat. Am avut aceeași senzație puternică din prima seară cînd intrasem în Notre-Dame; dar apoi a dispărut, ca ceva din borangic și prețios care mi-a fost smuls.

Lumînarea s-a ridicat. Și ororile au apărut peste tot în jurul meu: damnații pasivi și degradați ai lui Bosch, cadavrele pompoase în sicrie ale lui Traini, călăreții monstruoși ai lui Diirer și, la o scară insuportabilă, o mulțime de gravuri în lemn medievale. Chiar și tavanul era populat cu schelete și morți în descompunere, cu demoni și instrumente ale durerii, de parcă ar fi fost o catedrală a morții înseși.

Din locul unde ne-am oprit, în sfîrșit, în mijlocul încăperii, lumînarea părea să învie imaginile acelea peste tot în jurul nostru. Delirul amenința și a început acea legănare a camerei, acea senzație de cădere. M-am întins după mîna Claudiei. Ea stătea gînditoare, cu chipul pasiv și cu privirea distantă cînd m-am uitat la ea, de parcă ar fi vrut s-o las în pace; apoi, deodată, s-a desprins de mine și a rupt-o la fugă, pașii ei pe pietre găsindu-și ecoul între ziduri, ca niște degete care băteau darabana pe tîmplele mele, în craniul meu. Mi-am dus mîinile la tîmple, uitîndu-mă prost în podea în căutarea unui

adăpost, ca și cum dacă mi-aș fi ridicat privirea, aș fi fost obligat să văd o suferință cumplită pe care nu voiam, nu puteam s-o îndur. Apoi am văzut din nou chipul vampirului plutind în lumină, cu ochii lui fără vîrstă înconjurați de gene negre. Buzele îi erau neclintite, dar, în timp ce-l priveam, a părut să zîmbească fără să facă nici cea mai mică mișcare. L-am privit și mai stăruitor, convins că era vorba de o iluzie puternică pe care aș fi putut s-o pătrund dacă eram foarte atent; și, cu cît îl priveam mai mult, cu atît părea să zîmbească mai mult și, în cele din urmă, să fie animat de șoapte, gînduri, cîntece mute. Le auzeam ca pe ceva care se ondulează în întuneric, așa cum se ondulează tapetul sub flăcări sau cum se cojește vopseaua de pe fața unei păpuși care arde. Simțeam dorința de a-l zgîlții cu putere pentru ca acea față neclintită să se miște, să admită acel cîntat stins; și, deodată, m-am trezit cu el lipit de mine, cuprinzîndu-mi pieptul cu brațul, cu genele atît de aproape, încît le puteam vedea dese și lucioase deasupra ochiului incandescent, îi simțeam pe piele răsuflarea ușoară și lipsită de miros. Era delir.

Am dat să mă desprind de el și, totuși, eram tras spre el și nu mă mișcăm deloc, brațul lui ținîndu-mă ferm, flacăra lumînării strălucind acum lîngă ochiul meu, așa încît îi simțeam căldura; carnea mea rece ținea după căldura aceea, dar, deodată, am dat din mîna ca s-o alung, însă n-am putut s-o găsesc și nu vedeam decît chipul lui strălucitor, așa cum nu-l văzusem niciodată pe al lui Lestat, alb, lipsit de pori, viguros și masculin. Celălalt vampir. Toți ceilalți vampiri. O nesfîrșită procesiune a celor de felul meu.

Momentul a luat sfîrșit.

M-am trezit cu mîna întinsă, atingîndu-i fața; dar el era departe de mine, ca și cum n-ar fi venit niciodată aproape, nefăcînd nici o încercare de a-mi da mîna la o parte. M-am dat înapoi, fisticit, uluit.

Depart, în noaptea pariziană, a bătut un clopot, cercurile surde și aurii de sunet pîrînd să străpungă zidurile, lemnăria care conducea acel sunet în adîncul pămîntului ca prin niște țevi mari de orgă. Am auzit din nou acele șoapte, acel cîntat nearticulat. În întuneric, l-am văzut pe acel băiat muritor care mă privea și îi simțeam mirosul fierbinte al cărnii. Vampirul i-a făcut un semn și el a venit spre mine, cu ochi netemători și captivanți, și mi-a înconjurat umerii cu brațele.

Niciodată nu mai simțisem asta, nu mai cunoscusem acea experiență, acea cedare a unui muritor conștient. Dar înainte să apuc să-l împing pentru binele lui, i-am văzut vînația de pe gîtul delicat. Mi se oferea. Acum s-a lipit de mine și i-am simțit sexul tare prin veșminte apăsate de piciorul meu. Un geamăt de suferință mi-a ieșit de pe buze, dar el a venit și mai aproape, cu buzele pe ceea ce trebuia să fi fost atît de rece și de lipsit de viață pentru el; mi-am înfipt dinții în pielea lui, în timp ce trupul îmi era rigid, iar acel sex tare se freca de mine și, stăpînit de pasiune, l-am ridicat de la pămînt. Val după val, bătăile inimii lui au trecut în mine, în vreme ce, ușor ca fulgul, mă legănam odată cu el, devorîndu-l atît pe el cît și extazul și plăcerea lui conștientă.

Apoi, slăbit și dornic de aer, l-am văzut departe de mine, iar eu eram cu mîinile goale și gura mi-era încă plină de gustul sîngelui său. Stătea rezemat de vampirul cu păr castaniu, ținîndu-l de mijloc și mă privea la fel de pașnic ca vampirul, cu ochii încețoșați și stinși din cauza pierderii vieții. Îmi amintesc că am înaintat tăcut, atras spre el și incapabil să mă stăpînesc, privirea aceea captivîndu-mă, viața aceea conștientă învingîndu-mă; trebuia să moară și nu voia; avea să trăiască în continuare, înțelegînd, supraviețuind acelei intimități! M-am întors. Vampirii s-au mișcat în întuneric, iar lumînările lor pîlpîiau în aerul rece; deasupra lor pluteau o serie de figuri desenate în cerneală: cadavrul unei femei devastat de un vultur cu chip omenesc, un bărbat gol legat cu mîinile și picioarele de un copac, lîngă el atîrnînd torsul altuia, brațele retezate ale acestuia legate de o altă ramură, iar în vîrf, capul mortului privind drept înainte.

Auzeam din nou acel cîntat, subțire și ireal. Încet-încet, pofta din mine s-a potolit, a ascultat, dar capul îmi zvîcnea și flăcările lumînărilor păreau să se unească în cercuri de lumină strălucitoare. Cineva m-a atins deodată, m-a împins cu brutalitate, așa încît era cît pe-aci să-mi pierd echilibrul și, cînd m-am îndreptat, am văzut chipul îngust și colțuros al vampirului șarlatan pe care-l disprețuiam. Și-a întins spre mine mîinile albe, dar celălalt, cel depărtat a venit repede și s-a strecurat între noi. Mi s-a părut că l-a lovit pe celălalt vampir, că l-am văzut mișcîndu-se și apoi iarăși nu l-am văzut mișcîndu-se; amîndoi stăteau ca niște statui, ținîndu-se cu privirea și timpul a trecut așa cum se retrage marea de pe o plajă, val după val. N-am idee cît am stat acolo, toți trei în întuneric, timp în care mi s-au părut complet nemișcați, numai flăcările pîlpîitoare din spatele lor pîrînd să aibă viață. Apoi, îmi amintesc că am pornit cu greu pe lîngă perete și am găsit un scaun mare din lemn de stejar pe care m-am prăbușit. Mi se părea că o aud pe Claudia în apropiere, vorbind cu cineva în șoaptă, dar cu o voce dulce. Fruntea mi-era plină de sînge și înfierbîntată.

„Veniiți cu mine”, a spus vampirul cu păr castaniu. Căutam să văd mișcarea buzelor care trebuia să fi precedat sunetul și, totuși, aceasta a venit mult mai tîrziu decît sunetul. După aceea, am pornit toți trei, coborînd o scară lungă din piatră și mai adînc sub oraș, Claudia mergînd înaintea noastră și umbra ei lungă reflectîndu-se pe perete. Aerul a devenit răcoros și proaspăt datorită miresmei de apă și vedeam picăturile ce pătrundeau printre pietre semănînd cu niște mărgeluțe de aur în lumina lumînării

vampirului.

Am intrat într-o încăpere mică, unde un foc ardea într-un cămin adânc, construit în zidul de piatră. În capătul celălalt, se afla un pat vîrît în stîncă și înconjurat cu două porți de aramă. La început, am văzut aceste lucruri foarte clar, ca și peretele lung plin de cărți opus celui pe care se afla căminul, biroul de lemn și sicriul. Pe urmă, însă, camera a început să oscileze, iar vampirul cu păr castaniu m-a luat după umeri și m-a condus spre un fotoliu de piele. Focul era foarte fierbinte lîngă picioarele mele, dar îmi crea o senzație plăcută, clară, ceva care să mă smulgă din amețeală. M-am rezemat de spătar, închizînd ochii doar pe jumătate, și am încercat din nou să văd ce era în jurul meu. Era ca și cum acel pat depărtat ar fi fost o scenă și pe pernele de pe scena aceea mică stătea întins băiatul, cu părul negru despărțit la mijloc și ondulat pe urechi, așa încît cu aerul acela visător semăna cu una din acele creaturi mlădioase și androgine dintr-o pictură de Botticelli; cuibărită lîngă el cu mîna ei albă pe pielea lui rumenă, se afla Claudia, cu fața ascunsă în gîtul lui. Vampirul cu păr castaniu, plin de încredere în sine, privea, stînd cu mîinile împreunate; cînd s-a ridicat Claudia, băiatul s-a cutremurat. Vampirul a luat-o cu blîndețe, așa cum aș fi luat-o eu, ea ținîndu-se cu mîinile de gîtul lui, cu ochii pe jumătate închiși din cauza amețelii și cu buzele roșii de sînge. A așezat-o ușor pe birou și ea s-a rezemat de cărțile legate în piele, mîinile căzîndu-i pline de grație în poala rochiei de culoarea levănțicăi. Porțile s-au închis în jurul băiatului și acesta, afundîndu-și fața în perne, a adormit.

Mă tulbura ceva în camera aceea și nu știam ce anume. Nu știam ce se petrecea cu mine, în afară de faptul că fusesem smuls cu forța, fie de mine însumi, fie de altcineva, din două stări mistuitoare: atracția față de acele picturi înfrîntoare și uciderea căreia mă abandonasem în mod obscen, în fața celorlalți.

Nu știam ce anume mă amenința acum, de ce anume căuta să scape mintea mea. Mă tot uitam la Claudia, cum stătea rezemată de cărți, printre obiectele de pe birou, craniul alb lustruit, sfeșnicul, cartea deschisă al cărei scris de mînă lucea în lumină; la un moment dat, am văzut deasupra ei o pictură lucioasă în care era reprezentat un diavol cu coarne și copite, făptura lui înspăimîntătoare plutind deasupra unei adunări de vrăjitoare. Capul ei se afla chiar sub el, atingîndu-l ușor cu buclele; se uita cu ochi mari și întrebători la vampirul cu ochi căprui. Mi-a venit s-o iau în brațe deodată și, înspăimîntător, oribil, am văzut-o în imaginația mea întărită, pleoștindu-se ca o păpușă. Mă uitam la diavol, preferînd acel chip monstruos decît nemișcarea ei ireală.

„N-o să-l trezești pe băiat dacă o să vorbești”, a spus vampirul cu ochi căprui. Ați venit de atît de departe, ați călătorit atît de mult.” Încetul cu încetul, zăpăceala mea a dispărut, asemeni fumului care se înalță și e purtat de un curent de aer proaspăt. Stăteam lucid și foarte calm, uitîndu-mă la el în fotoliul din fața mea. Și Claudia îl privea. Iar el ne privea cînd pe unul, cînd pe celălalt, cu un chip neted și niște ochi pașnici așa cum fuseseră tot timpul, de parcă nu s-ar fi petrecut nici o schimbare cu el.

„Numele meu e Armand, a spus el. L-am trimis pe Santiago să vă dea invitația. Vă știu numele. Vă uez bun venit în casa mea.”

Mi-am adunat toate forțele ca să vorbesc și vocea mi s-a părut ciudată cînd i-am spus că ne temusem că sîntem singuri.

„Dar cum ați luat ființă?” a întrebato el. Claudia a ridicat mîna foarte puțin din poală, plimbîndu-și privirea în mod mecanic de la chipul lui la al meu. Am văzut asta și mi-am dat seama că și el trebuia să fi văzut, dar nu o arăta prin nimic. Am înțeles imediat ce voia ea să-mi spună. „Nu vrei să răspunzi”, a zis Armand cu o voce scăzută și chiar mai măsurată decît cea a Claudiei, mult mai puțin umană decît a mea. M-am simțit alunecînd iarăși în contemplarea acelei voci și acelor ochi, de care a trebuit să mă despart cu mare greutate.

„Ești conducătorul acestui grup?” l-am întrebato eu.

„Nu în sensul de «conducător» la care te referi tu, a spus el. Dar dacă ar fi să fie un conducător aici, eu aș fi acela.”

„N-am venit... te rog să mă ierți... să vorbesc despre felul în care am luat ființă, pentru că asta nu reprezintă un mister pentru mine. Așa că, dacă nu posezi nici o putere pe care s-o respect, nu vreau să vorbesc despre aceste lucruri.”

„Dacă ți-aș spune că posed o asemenea putere, ai respecta-o?” m-a întrebato el.

Aș vrea să-ți pot descrie felul în care vorbea, cum, de fiecare dată cînd o făcea, părea să se trezească dintr-o stare de contemplare foarte similară cu cea în care simțeam eu să plutesc și din care mă smulgeam atît de greu; și, totuși, nu se mișca deloc, părăind alert tot timpul. Acest lucru mă uluia și, în același timp, mă atrăgea extrem de mult, la fel cum mă atrăgea camera aceea, cu simplitatea ei, cu combinația ei caldă de obiecte esențiale: cărțile, biroul, cele două fotolii din fața căminului, sicriul, tablourile. Luxul acelor camere de la hotel părea vulgar, ba chiar mai mult decît atît, lipsit de însemnătate, pe lîngă încăperea aceea. Înțelegeam tot, în afară de băiatul muritor, care dormea și pe care nu-l înțelegeam deloc.

„Nu sînt sigur, am spus eu, neputînd să-mi iau ochii de la acel Satana medieval înspăimîntător. Aș vrea să știu de unde... de unde vine. Dacă vine de la alți vampiri... sau din altă parte.”

„Din altă parte..., a zis el. Ce înseamnă din altă parte?"

„Asta!" am spus eu arătând spre pictura medievală.

„E un tablou", a zis el.

„Nimic altceva?"

„Nimic altceva."

„Atunci, nu Satana... nu o forță satanică îți oferă puterea, fie de conducător, fie de vampir?"

„Nu", a spus el calm, atât de calm, încît mi-era imposibil să-mi dau seama ce gîndea despre întrebările mele, dacă gîndea ceea ce credeam eu.

„Nici ceilalți vampiri?"

„Nu", a spus el.

„Atunci, nu sîntem..., l-am întrebat eu aplecîndu-mă în față, ... copiii Satanei?"

„Cum să fim copiii Satanei? a întrebat el. Crezi că Satana a creat lumea din jurul tău?"

„Nu, eu cred că Dumnezeu a creat-o, dacă e s-o fi creat cineva. Dar tot El trebuie să-l fi creat și pe Satana și vreau să știu dacă sîntem copiii lui!"

„Exact și, în consecință, dacă crezi că Dumnezeu l-a creat pe Satana, trebuia să-ți dai seama că toate puterile acestuia provin de la Dumnezeu și că, deci sîntem și copiii lui Dumnezeu. Copiii Satanei nu există în realitate."

Nu mi-am putut ascunde sentimentele cînd am auzit acest lucru. M-am rezemat de spătarul din piele, uitîndu-mă la acea reprezentare a diavolului, eliberat pe moment de orice sentiment de obligație față de prezența lui Armand, cufundat în propriile mele gînduri, în implicațiile de netăgăduit ale logicii lui simple.

„Dar de ce te preocupă atît de mult asta? Cu siguranță că ceea ce spun nu te surprinde, a zis el. De ce lași să te afecteze?"

„Dă-mi voie să-ți explic, am început eu. Știu că tu ești un vampir sigur pe tine. Te respect. Dar eu sînt incapabil de o asemenea detașare. Știu ce este, dar n-o posed și mă-ndoiesc că o voi poseda vreodată. Accept asta."

„Înțeleg, a spus el încuviințînd. Te-am văzut în sală, suferind, fiindu-ți milă de fata aceea. Am văzut că ți-a fost milă de Denis cînd ți l-am oferit; mori cînd ucizi, ca și cum ai simți că meriți să mori și nu precupețești nimic. Dar, de ce, avînd această pasiune și acest simț al dreptății, vrei să te numești copilul Satanei?"

„Sînt rău, la fel de rău ca orice vampir care a existat vreodată! Am ucis de nenumărate ori și o s-o mai fac. Am luat băiatul acela, pe Denis, cînd mi l-ai oferit, deși nu puteam să știu dacă va supraviețui sau nu."

„De ce te face asta la fel de rău ca oricare vampir? Nu există gradații ale răului? E răul cumva o prăpastie periculoasă în care cădem după primul păcat, prăbușindu-ne în adîncuri?"

„Da, cred că este, i-am spus eu. Nu e logic, așa cum faci tu să pară. Dar e acel întuneric, acel gol. Și nu există consolare."

„Bine, dar ești nedrept, a spus el și, pentru prima oară, în glasul lui s-a strecurat o ușoară inflexiune. Cu siguranță că ești de părere că bunătatea e de mai multe feluri. E bunătatea copilului, adică inocența, apoi e bunătatea călugărului care a renunțat la tot în favoarea celorlalți și duce o viață de lipsuri și umilință. Bunătatea sfinților, bunătatea gospodinelor. Sînt toate la fel?"

„Nu. Dar infinit diferite de rău", am spus eu.

Nu știam că am astfel de idei. Le-am rostit acum ca fiind gîndurile mele. Erau cele mai profunde sentimente ale mele care căpătau o formă pe care n-ar fi căpătat-o niciodată dacă nu le-aș fi exprimat cu glas tare, dacă nu le-aș fi formulat astfel într-o conversație cu altcineva. Atunci am crezut că am o minte pasivă, într-un fel. Mai precis, că mintea mea se putea aduna, putea forma gînduri din încîlceala de dorințe și dureri, cînd lua contact cu o altă minte, cînd era fertilizată de ea, cînd era foarte întărită de mintea aceea și îmboldită să formuleze concluzii. Simțeam acum cea mai rară și mai acută alinare a singurătății. Puteam vedea și suferi cu ușurință acel moment din urmă cu atîția ani, într-un alt secol, cînd stătusem la picioarele scării lui Babette și, de asemenea, simțeam permanentă frustrare metalică a anilor petrecuți alături de Lestat; apoi acea afecțiune plină de pasiune și blestemată pentru Claudia care făcea ca singurătate să se retragă în spatele toleranței simțurilor, acelorași simțuri care tîneau după victime. Și am mai văzut acea regiune dezolantă din estul Europei unde înfruntasem acel vampir fără judecată și îl ucisem printre ruinele mînăstirii. Era ca și cum marea dorință feminină a minții mele s-ar fi trezit din nou pentru a fi satisfăcută. Simțeam asta în ciuda propriilor mele cuvinte: „Dar e acel întuneric, acel gol. Și nu există consolare."

M-am uitat la Armand, la ochii lui mari, căprui, pe acel chip neted, fără vîrstă, care mă privea din nou ca pe un tablou; am simțit modificarea lentă a lumii fizice pe care o simțisem în sala de bal pictată, îmboldul vechiului meu delir, stîrnirea unei nevoi atît de puternice, încît chiar promisiunea satisfacerii ei conținea posibilitatea insuportabilă a dezamăgirii. Și, totuși, exista întrebarea, îngrozitoare, vechea, obsedanta întrebare în legătură cu răul.

Cred că mi-am luat capul în mâini așa cum, muritorii, atunci când sînt extrem de tulburați, își acoperă fața instinctiv, de parcă ar putea să-și atingă creierul prin craniu și să-l maseze pînă îl scapă de agonie.

„Și cum se capătă acest rău? a întrebat el. Cum poate cineva să cadă în dizgrație și să devină într-o clipă la fel de rău ca tribunalul Revoluției sau cel mai crud dintre împărații Romei? Trebuie doar să lipsească de la slujbă duminică, să înghită ostia împărtășaniei? Sau să fure o pîine... să se culce cu nevasta vecinului?”

„Nu..., am spus eu scuturînd din cap. Nu.”

„Dar, dacă răul n-are gradații și există, atunci înseamnă că nu-i nevoie decît de un singur păcat. Nu asta vrei să spui? Că Dumnezeu există și...”

„Nu știu dacă Dumnezeu există, am zis eu. Și, după mine... nu există.”

„Atunci, nici un păcat nu contează, a spus el. Nici un păcat nu dă naștere răului.”

„Nu-i adevărat. Pentru că, dacă Dumnezeu nu există, atunci sîntem creaturile celei mai înalte conștiințe din univers. Numai noi înțelegem trecerea timpului și valoarea fiecărui minut al unei vieți omenești. Ceea ce reprezintă răul, adevăratul rău, e luarea unei singure vieți omenești. Fie că un om ar fi putut să moară a doua zi, peste două zile sau mai tîrziu... nu contează. Pentru că, dacă Dumnezeu nu există, această viață... fiecare secundă a ei... e tot ce avem.”

S-a lăsat pe spate, făcînd ochii mici și apoi ațintindu-și privirea asupra focului. Era pentru prima oară de cînd venise după mine cînd se uita în altă parte, nu la mine, și îl priveam fără să fiu privit. A stat multă vreme astfel și eu aproape că îi simțeam gîndurile, ca și cum ar fi fost la fel de palpabile în atmosferă ca fumul. Nu i le citeam, te rog să înțelegi, ci le simțeam puterea. Mi se părea că posedă o aură și, deși chipul îi era foarte tînăr, ceea ce știam că nu înseamnă nimic, părea infinit de bătrîn și înțelept. Nu puteam să definesc asta, pentru că nu puteam să explic cum de liniile tinerești ale feței lui, ochii lui, puteau exprima inocență, bătrînețe și experiență în același timp.

Într-un tîrziu s-a ridicat și s-a uitat la Claudia, cu mîinile lejer împreunate la spate. Tăcerea ei în tot acel timp era de înțeles pentru mine. Acelea nu erau întrebările ei și, totuși, era fascinată de el, îl aștepta și, fără îndoială, învăța de la el în vreme ce el vorbea cu mine. Dar am mai înțeles ceva acum cînd îi vedeam privindu-se. El se ridicase avînd trupul complet sub control, lipsit de obiceiul gesturilor omenești, gesturi înrădăcinate în necesitate, ritual, fluctuația minții; și nemișcarea lui acum era nepămîntească. Iar ea, așa cum nu mai văzusem niciodată, posedă aceeași nemișcare. Se uitau unul la altul cu o înțelegere supranaturală din care eu eram, pur și simplu, exclus.

Pentru ei, eram ceva care se învîrtea și vibra, așa cum erau muritorii pentru mine. Cînd el s-a întors din nou cu fața la mine, mi-am dat seama că ajunsese să înțeleagă că ea nu credea și nu-mi împărtășea ideile despre rău.

A început să vorbească fără cea mai neînsemnată introducere.

„Acesta e singurul rău rămas”, a spus el flăcărilor.

„Da”, am spus eu, simțind că acel subiect mistuitor reînviase, ștergînd toate celelalte preocupări așa cum făcuse întotdeauna pentru mine.

„E adevărat”, a zis el, uluindu-mă, accentuîndu-mi tristețea, disperarea.

„Deci Dumnezeu nu există... nu știi nimic în legătură cu existența Lui?”

„Nimic”, a zis el.

„Nu știi nimic!” am spus eu din nou, fără să mă tem de simplitatea mea, de durerea mea tipic omenească.

„Nimic.”

„Și nici un vampir de aici nu vorbește cu Dumnezeu sau cu diavolul?”

„Nici un vampir din cîți am cunoscut vreodată, a spus el gînditor și flăcările îi jucau în ochi. Și, din cîte știu astăzi, după patru sute de ani, sînt cel mai bătrîn vampir din lume.”

Îl priveam uluit.

După aceea am început să pricep. Era așa cum mă temusem întotdeauna, singurătate și o totală lipsă a speranței. Lucrurile aveau să meargă la fel la infinit. Căutarea mea se încheiase. M-am lăsat pe spate apatic, privind acele limbi de foc. Era inutil să-l las să o continue, inutil să străbat lumea numai ca să aud aceeași poveste. „Patru sute de ani — cred că am repetat eu — patru sute de ani.” Îmi amintesc că priveam flăcările stăruitor. Un bușean cădea încet în foc, alunecînd într-un proces care avea să dureze toată noaptea și era presărat cu găurele în locurile unde lemnul arse se mai repede și prin fiecare din acele găurele dansa cîte o flăcăruie în mijlocul celor mai mari: și toate acele flăcări cu gurile lor negre mi se păreau niște chipuri care alcătuiau un cor; și corul cînta fără să cînte. Corul nu avea nevoie să cînte; într-o singură suflare, în foc, în mod continuu, își cînta cîntecul mut.

Deodată, Armand s-a mișcat cu un foșnet de haine, o coborîre de lumină și umbră ce trosnea, și a îngenunchat la picioarele mele, ținîndu-mi capul cu mîinile întinse, iar ochii îi ardeau.

„Răul ăsta, conceptul ăsta, provine din dezamăgire, din amărăciune! Nu pricepi? Copiii Satanei! Copiii Domnului! Asta e singura putere care te obsedează, așa încît trebuie să ne faci dumnezei și

diavoli cînd singura putere care există se află în noi înșine? Cum poți să crezi în minciunile astea fantastice vechi, în legendele astea, în simbolurile astea ale supranaturalului?"

A smuls diavolul de sub făptura neclintită a Claudiei cu atîta iuțeață încît n-am văzut gestul, ci pe acesta rînjind în fața mea și apoi trosnind în flăcări.

Ceva s-a rupt în mine cînd l-am auzit spunînd acele lucruri; ceva s-a sfișiat înlăuntrul meu, așa încît un torent de sentimente mi-au pus stăpînire pe toți mușchii. M-am ridicat, depărtîndu-mă de el.

„Ești nebun? I-am întreat eu uimit de propria-mi mînie, de propria-mi disperare. Stăm aici, amîndoi, nemuritori, fără vîrstă, trezindu-ne în fiecare seară ca să ne hrănim nemurirea cu sînge omenesc; acolo, pe birou, lîngă acele cunoștințe vechi de veacuri, e un copil la fel de rău ca noi; și tu mă-ntrebi cum de pot să cred că o să găsesc o semnificație în supranatural! Văzînd ce-am devenit, pot să cred absolut orice! Tu n-ai putea? Și, crezînd asta, fiind atît de dezorientat, acum pot să accept cel mai fantastic adevăr: că toate astea n-au nici un sens."

Mergeam cu spatele spre ușă, îndepărtîndu-mă de chipul lui uimit, văzîndu-l cum își ținea mîna în fața buzelor și cum a îndoit apoi degetul, înfîgîndu-l în palmă. „Nu! Vino înapoi...", a șoptit el.

„Nu, nu acum. Lasă-mă să plec. Doar pentru o vreme... lasă-mă să plec... Nimic nu s-a schimbat; totul e la fel. Lasă-mi timp să pricep asta... lasă-mă să plec."

Înainte de a închide ușa am mai aruncat o privire înapoi. Claudia era cu fața spre mine, deși stătea la fel ca înainte, cu mîinile împreunate pe genunchi. Atunci a făcut un gest, la fel de subtil ca zîmbetul ei care conținea o vagă tristețe, pentru a-mi da de înțeles că trebuia să continui.

Voiam să fug din teatru, să ies pe străzile Parisului și să hoinăresc, să las multiplele șocuri acumulate să-și piardă din putere. Dar, bîjbîind prin culoarul din piatră al pivniței, m-am simțit derutat. Probabil că eram incapabil să-mi impun voința. Mi se părea mai absurd ca oricînd că Lestat murise, dacă murise cu-adevărat; și, gîndindu-mă la el, așa cum se părea că făceam mereu, l-am privit cu mai multă simpatie decît altădată. Pierdut ca noi toți ceilalți. Nu fusese apărătorul gelos al unor secrete pe care se temea să le împărtășească. Nu știa nimic. Nu era nimic de știut.

Numai că nu acela era gîndul care mi-a apărut treptat clar în minte. Îl urîsem pentru ce nu trebuia; da, era adevărat. Dar încă nu înțelegeam complet acest lucru. Zăpăcit, m-am așezat, în cele din urmă, pe una din treptele acelea întunecate, lumina din sala de bal aruncîndu-mi umbra pe podeaua tare; mi-am luat capul în mîini, simțindu-mă cuprins de oboseală. Mintea îmi spunea: Dormi. Dar și mai profund, îmi spunea: Visează. Și, totuși, n-am făcut nici o mișcare pentru a mă întoarce la Hotel Saint-Gabriel, care acum mi se părea un loc foarte sigur și plăcut, un loc de consolare subtilă și voluptuoasă pentru muritori unde puteam să stau într-un fotoliu de catifea cărămizie, să-mi pun un picior pe taburet și să privesc cum limbile de foc lingeau placa de marmură, uitîndu-mă în oglinzile lungi ca o ființă umană gînditoare. Fugi într-acolo, îmi spuneam, fugi de tot ce te trage înapoi. Și, din nou mi-a venit în minte același gînd: L-am nedreptățit pe Lestat. L-am urît pentru ce nu trebuia. Am șoptit acest lucru acum, încercînd să-l scot din băltoaca întunecată și nedeslușită a minții mele, iar șoapta s-a auzit ca un rîcîit în treptele de piatră.

Deodată, mi-a ajuns la urechi o voce stinsă, prea slabă pentru a aparține unui muritor: „Cum așa? Cum l-ai nedreptățit?"

M-am întors atît de brusc, încît mi s-a tăiat răsufarea. Un vampir se afla lîngă mine, atît de aproape încît putea să-mi atingă umărul cu vîrfurile cizmei, stînd cu genunchii la piept și cu mîinile împreunate în jurul lor. O clipă am avut impresia că mă înșeală vederea. Era vampirul șarlatan, despre care Armand spusese că îl chema Santiago.

Totuși, nimic din atitudinea lui nu îl trăda pe cel care fusese înainte, acea creatură diabolică, detestabilă pe care o văzusem cu numai cîteva ceasuri în urmă, cînd pusese mîna pe mine și Armand îl lovise. Mă privea pe deasupra genunchilor, părul îi era răvășit, gura relaxată, fără urmă de perfidie.

„Nu e important pentru nimeni altcineva", i-am spus eu, teama din mine a începînd să dispară.

„Dar ai rostit un nume; te-am auzit rostind un nume", a spus el.

„Un nume pe care nu vreau să-l mai repet", am zis eu, ocolindu-i privirea. Am văzut cum mă păcălise, de ce umbra lui nu se suprapusese peste a mea; stătea ghemuit în umbra mea. Gîndul că se furișase pe scara aceea pentru a se așeza în spatele meu era puțin tulburător. Totul în legătură cu el era tulburător și mi-am reamintit că, în nici un caz, nu trebuia să am încredere în el. Mi se părea că Armand, cu puterea lui de a hipnotiza, folosise adevărul maxim pentru a se prezenta; îmi aflase starea de spirit fără să fie nevoit să apeleze la cuvinte. Dar acest vampir era un mincinos. Îi simțeam puterea, o putere primitivă și zdrobitoare, aproape la fel de mare ca cea a lui Armand.

„Ai venit la Paris să ne cauți și acum stai singur pe trepte...", a zis el pe un ton împăciuitoare. De ce nu vii la noi? De ce nu ne povestești despre persoana al cărei nume l-ai rostit? Știi cine era, cunosc numele."

„Nu-l cunoști, n-ai cum. Era un muritor", i-am spus eu apoi, mai mult din instinct decît din convingere. Gîndul în legătură cu Lestat mă tulbura, gîndul că acea creatură ar fi putut ști de moartea lui Lestat.

„Ai venit aici să te gîndești la muritori, la dreptatea făcută muritorilor?” a întrebat el, dar în tonul lui nu se simțea nici urmă de reproș sau batjocură.

„Nu te supăra, dar am venit ca să fiu singur. Țsta e adevărul”, am murmurat eu.

„Singur, în starea asta de spirit, cînd nici nu mi-ai auzit pașii... Îmi placî. Aș vrea să vii sus.” Și, în timp ce spunea asta, m-a tras ușor în picioare lîngă el.

În clipa aceea, ușa camerei lui Armand s-a deschis, aruncînd o rază lungă de lumină pe culoar. L-am auzit venind și Santiago mi-a dat drumul. Am rămas locului, buimac. Armand a apărut la picioarele scării, ținînd-o pe Claudia în brațe. Ea avea pe chip aceeași expresie nătîngă pe care o avusese cît vorbisem eu cu Armand. Era ca și cum ar fi fost furată de propriile gînduri și nu mai vedea nimic în jur; îmi amintesc că am remarcat asta, deși n-am știut ce să cred că persista încă. Am luat-o repede de la Armand și i-am simțit membrele moi, de parcă ne-am fi aflat amîndoi în sicriu, furați de acel somn paralizant.

Atunci, cu o lovitură puternică a brațului, Armand l-a împins pe Santiago. Mi s-a părut că acesta a căzut pe spate, dar s-a ridicat din nou și Armand l-a împins spre capul scării, toate astea petrecîndu-se atît de iute, încît nu le vedeam decît umbra veșmintelor și nu le auzeam decît zgomotul cizmelor pe piatră. Apoi, Armand a rămas singur în capul scării și eu am urcat spre el.

„Nu puteți pleca în siguranță în noaptea asta, mi-a șoptit el. Vă suspectează. Și datorită faptului că v-am adus aici, simte că e dreptul lui să vă cunoască mai bine. Siguranța noastră depinde de asta.” M-a condus încet în sala de bal, dar apoi s-a întors și și-a apropiat buzele de urechea mea. „Trebuie să te previn. Nu răspunde la nici o întrebare. Întreabă și vei afla adevăr după adevăr. Dar nu dezvălui nimic, absolut nimic, mai ales despre originea voastră.”

După aceea s-a depărtat de noi, făcîndu-ne însă semn să-l urmăm în întunericul în care erau adunați toți ceilalți, aidoma unor statui din marmură, cu chipurile și mîinile mult prea identice cu ale noastre. Atunci am avut o puternică senzație că toți eram făcuți din același material, gînd care îmi trecuse prin minte doar ocazional, în cursul anilor îndelungați petrecuți la New Orleães; și m-a tulburat, mai ales cînd am văzut unul sau mai mulți dintre ceilalți reflectați în oglinzile lungi care întrerupeau mulțimea de picturi murale îngrozitoare.

Claudia a părut că se trezească în clipa în care am dat peste unul din fotoliile din lemn de stejar și m-am așezat. S-a aplecat spre mine și mi-a spus ceva ciudat de incoerent, ce părea să însemne că trebuia să fac cum zicea Armand: să nu dezvălui nimic în legătură cu originea noastră. Aș fi vrut să vorbesc cu ea, dar am văzut că acel vampir înalt, Santiago, ne urmărea, plimbîndu-și încet privirea de la noi la Armand. Cîteva femei vampir se strînseseră în jurul lui Armand, și am simțit o tulburare profundă cînd le-am văzut luîndu-l de mijloc. Nu m-au uimit forma lor perfectă, trăsăturile lor delicate și mîinile grațioase care erau tari ca sticla datorită naturii de vampir și nici ochii lor răpitori, care acum erau ațintiți asupra mea în tăcere; ceea ce m-a uimit a fost teribila mea gelozie. Mi-a fost teamă cînd le-am văzut atît de aproape de el, mi-a fost teamă cînd el s-a întors și le-a sărutat pe rînd. Iar cînd le-a adus lîngă mine, am fost nesigur și amețit.

Estelle și Celeste sînt numele pe care mi le amintesc, niște frumuseți de porțelan care o mîngîiau pe Claudia ca

niște persoane oarbe, trecîndu-și mîinile peste părul ei strălucitor, atingîndu-i pînă și buzele, în timp ce ea, cu ochii încă încețoșați și reci, suporta tot, știind ceea ce știam și eu, iar ele păreau incapabile să priceapă: și anume că o minte de femeie la fel de ascuțită și distinctă ca ale lor era adăpostită de acel trup micuț. Văzînd-o cum se întorcea spre ele, cum își ținea rochia de culoarea levănțicăi și cum zîmbea cu răceală adorației lor, m-am gîndit de cîte ori trebuia să fi uitat și eu acest lucru, vorbindu-i ca unui copil, mîngîind-o prea liber, luînd-o în brațe cu atitudinea unui adult față de un copil. Mintea mi s-a îndreptat în trei direcții: la seara trecută, la Hotel Saint-Gabriel, care părea la o distanță de un an, cînd ea a vorbit cu ranchiună despre iubire, la șocul meu puternic în fața dezvăluirilor lui Armand sau a absenței acestora și la absorbția tăcută a vampirilor din jurul meu, care șopteau în bezna de sub acele picturi murale grotești. Căci puteam afla multe lucruri de la vampiri fără să fie nevoie să pun măcar o singură întrebare, iar viața vampirilor parizieni era exact cum mă temusem, exact cum apăruse pe scena teatrului de deasupra.

Luminile slabe erau obligatorii, iar picturile apreciate în totalitate înmulțeau aproape în fiecare noapte, cînd cîte un vampir aducea o nouă gravură sau un nou tablou realizate de vreun artist contemporan. Celeste, care-și ținea mîna rece pe brațul meu, vorbea disprețuitoare despre oameni ca despre creatorii acelor tablouri, iar Estelle, care acum o ținea pe Claudia pe genunchi, mi-a subliniat, mie, naivul colonist, că vampirii nu făcuseră acele orori ei înșiși, ci doar le adunaseră, confirmînd iar și iar că oamenii erau capabili de mult mai mult rău decît vampirii.

„E ceva rău în a face asemenea tablouri?” a întrebat Claudia, cu voce ei lipsită de orice nuanță.

Celeste și-a dat pe spate buclele negre și a început să rîdă. „Ce se poate imagina se poate face, a spus ea repede,

dar în ochi i se citea o oarecare ostilitate. Bineînțeles, ne chinuim să rivalizăm cu oamenii în crime de

tot felul, nu-i așa?" S-a aplecat puțin și a atins genunchiul Claudiei, dar aceasta doar a privit-o cum râdea cu nervozitate. Santiago s-a apropiat și a adus vorba de camerele noastre de la Hotel Saint-Gabriel; înspăimântător de nesigure, a zis el, făcând un gest teatral exagerat din mâini. Și precizia cu care cunoștea acele încăperi era uluitoare. Știa lada în care dormeam și pe care o considera ceva vulgar. „Veniți aici! mi-a spus el cu acea simplitate aproape copilărească de care dăduse dovadă pe scară. Trăiți alături de noi și asemenea precauții n-or să mai fie necesare. Avem paznicii noștri. Dar, ia spune-mi, de unde veniți?" a întrebât el, lăsându-se în genunchi, cu mâna pe brațul fotoliului meu. „Vocea ta, cunosc accentul ăsta, mai spune ceva." Eram puțin îngrozit la gândul că franceza mea avea un accent, dar nu asta mă preocupa acum. Avea o voință de fier și era extrem de posesiv, oferindu-mi o imagine a celui caracter posesiv care se dezvoltă în mine din ce în ce mai mult. Vampirii din jurul nostru continuau să vorbească, Estelle explicând că negrul era culoarea potrivită pentru hainele unui vampir, că rochița pastel a Claudiei era frumoasă, dar lipsită de gust. „Ne contopim cu noaptea, a spus ea. Avem o licărire funebră." Apropiindu-și obrazul de al Claudiei, a râs pentru a-și atenua critica; au râs și Céleste și Santiago, toată încăperea părînd animată de rîsetele acelea ca niște clinchete nepămîntești, vocile supranaturale aflîndu-și ecoul între pereții pictați și făcînd să pîlpîie flăcările fragile ale lumînărilor. „Ah, dar să acoperi asemenea bucle", a zis Céleste, jucîndu-se acum cu părul auriu al Claudiei. Atunci am observat ceea ce trebuia să fi fost evident: toți își vopsiseră părul în negru, cu excepția lui Armand; acest lucru, împreună cu veșmintele negre, dădea și mai mult acea impresie supărătoare că ar fi fost niște statui create de aceeași daltă și pensulă. Nu pot să-ți explic prea bine cît de mult m-a tulburat impresia asta. Părea să stîrnească ceva în adîncul ființei mele, ceva ce nu puteam desluși prea bine.

M-am dus spre una din oglinzile înguste și i-am privit pe toți peste umăr. Claudia strălucea ca un giuvaer în mijlocul lor; la fel ca băiatul muritor care dormea în cealaltă încăpere. Mi-am dat seama că îi găseam îngrozitor de monotoni: monotonie, monotonie oriunde mă uitam, ochii lor scînteietori de vampiri repetîndu-se, mințile lor ca un clopot de aramă lipsit de strălucire.

Numai cunoștințele de care aveam nevoie m-au rupt de acele gânduri. „Vampirii din estul Europei...", spunea Claudia. Sînt niște monștri, ce legătură au cu noi?"

„Morți vii, a răspuns Armand încet, de la distanță, conștient pe acele urechi perfecte ce vor putea să audă ceea ce era mai stins decît o șoaptă. În încăpere s-a făcut liniște. Sîngele lor e altfel, dezgustător. Se înmulțesc la fel ca noi, dar fără pricepere sau grijă. Pe vremuri..." A tăcut brusc, îi vedeam chipul în oglindă. Era ciudat de rigid.

„Hai, spune-mi de vremurile alea", a zis Céleste cu o voce pițigăiată, omenească. Era ceva răutăcios în tonul ei.

Santiago și-a luat același aer ademenitor. „Da, povestește-ne despre adunările vrăjitoarelor și ierburile care ne fac invizibili, a spus el zîbind. Și despre arderile pe rug!"

Armand și-a ațintit privirea asupra Claudiei. „Feriți-vă de acei monștri, a zis el și apoi și-a îndreptat privirea calculat spre Santiago și Céleste. Strigoii aceia vă vor ataca ca și cum ați fi oameni."

Céleste s-a cutremurat, mormăind ceva disprețuitor, ca o aristocrată ce vorbea despre niște veri prost crescuți, care purtau același nume. Dar eu mă uitam la Claudia, pentru că mi se părea că privirea ei era din nou încețoșată, la fel ca mai devreme. Și-a luat brusc ochii de la Armand.

Glasurile celorlalți s-au auzit din nou, afectate, povestindu-și despre uciderile din seara aceea, descriind un episod sau altul fără nici un pic de emoție, provocările la cruzime izbucnind din cînd în cînd asemenea unor fulgere albe: un vampir înalt și slab era atacat într-un colț pentru o romantizare inutilă a vieții muritorilor, lipsă de spiritualitate, refuz de a face cel mai amuzant lucru aflat la îndemînă. Era simplu, ridica din umeri, vorbea rar și cădea pradă unei tăceri lungi stupefiate, ca și cum, aproape înecat cu sînge, ar fi preferat să intre în sicriul lui decît să rămînă acolo. Și totuși, a rămas, ținut de forța celui grup nefiresc, care făcuse din nemurire un club al conformiștilor. Ce părere ar fi avut, oare, Lestat? El fusese acolo? Ce-l făcuse să plece? Nimeni nu-i poruncise lui Lestat — era stăpînul micului său cerc, dar ce i-ar mai fi prețuit cu toții inventivitatea, felul cum se juca cu victimele. Și pierderea... acel cuvînt, acea valoare care fusese extrem de importantă pentru mine ca vampir novice și despre care se vorbea atît de des. Ai „pierdut" ocazia să ucizi acel copil. Ai „pierdut" ocazia să o sperii pe femeia aceea sau să-l aduci pe omul acela în pragul nebuniei, lucruri pe care le-ai fi realizat cu o simplă prestidigitație.

Îmi vuia capul. O obișnuită durere de cap caracteristică muritorilor. Tare aș fi vrut să plec de lîngă vampirii aceia și numai făptura depărtată a lui Armand mă ținea în loc, în ciuda avertismentelor lui. Acum părea foarte departe de ceilalți, deși încuviința destul de des și rostea din cînd în cînd cîte un cuvînt așa încît să pară că făcea parte dintre ei, ridicînd mîna doar rareori de pe laba de leu a fotoliului său. Îmi creștea inima cînd îl vedeam astfel, cînd observam că nimeni din acel grup restrîns nu îi atrăgea privirea, așa cum i-o atrăgeam eu și că nimeni nu i-o susținea din cînd în cînd, așa cum i-o susțineam eu. Totuși, rămînea departe de mine doar privirea revenindu-i mereu asupra mea. Avertismentul lui îmi răsuna în urechi și, totuși, îl nesocoteam. Voiam să plec din teatrul acela și

stăteam abătut, adunînd, în sfîrșit, informații care se dovedeau nefolositoare și extrem de plictisitoare.

„Dar printre voi nu există nici o crimă?” a întrebat Claudia fixîndu-și ochii violeți asupra mea, în oglindă, în timp ce stăteam cu spatele la ea.

„Crimă! Plictiseală!” a strigat Estelle și a îndreptat un deget alb spre Armand. Acesta a rîs ușor din locul depărtat în care se afla, în celălalt capăt al încăperii. „Plictiseala e moarte!” a strigat ea și și-a dezvelit colții, așa încît Armand și-a dus leneș mîna la frunte într-un gest teatral de teamă și cădere.

Dar Santiago, care urmărea totul cu mîinile împreunate la spate, a intervenit. „Crimă! a spus el. Da, există o crimă. Una pentru care am căuta un alt vampir pînă l-am distruge. Nu ghicești care?” De la Claudia s-a uitat la mine și apoi din nou la chipul ei ca o mască. „Ar trebui să știți voi care sînteți atît de secretoși în legătură cu vampirul care v-a făcut.”

„Și, de ce, mă rog?” a întrebat ea, făcînd ochii mari, dar continuînd să-și țină mîinile în poală.

Liniștea s-a lăsat încet-încet deasupra încăperii, toate acele chipuri albe fiind întoarse spre Santiago, care stătea cu un picior înaintea și cu mîinile la spate, dominînd-o pe Claudia. Ochii i-au sclipit cînd și-a dat seama că le cucerise atenția. Apoi a venit încet în spatele meu și mi-a pus o mînă pe umăr. „Nu ghicești despre ce crimă e vorba? Nu ți-a spus vampirul maestru?”

Răsucindu-mă încet cu mîinile acelea familiare, m-a bătut pe piept în ritmul întetît al inimii mele.

„E crima care înseamnă moarte pentru orice vampir care o comite. Să-ți ucizi semenul!”

„Aaaah!” a strigat Claudia, rîzînd în hohote. Mergea acum, însoțită de șoapta rochiei de mătase și de zgomotul pașilor. Luîndu-mă de mînă, a spus: „Mi-era așa de teamă să nu fie cea de a te naște ca Venus din spuma mării, cum a fost cazul nostru! Vampir-maestru! Vino, Louis, să mergem!” mi-a zis ea, trăgîndu-mă.

Armand rîdea. Santiago stătea nemișcat. Armand a fost cel care s-a ridicat cînd am ajuns la ușă. „Sînteți bineveniți mîine seară, a spus el. Și seara următoare.”

— Cred că n-am răsuflat pînă am ajuns în stradă. Continua să plouă încă și toată strada părea udă și pustie, dar frumoasă. Cîteva hîrtii zburau în vînt, o trăsură lucioasă trecea încet în tropotul ritmat al calului. Cerul era de un violet pal. Am grăbit pasul, avînd-o pe Claudia alături, care, la un moment dat, s-a supărat că făceam pașii prea mari și mi s-a urcat în brațe.

„Nu-mi plac”, mi-a spus ea cu o furie rece, cînd ne-am apropiat de Hôtel Saint-Gabriel. Pînă și holul imens și puternic luminat al acestuia era pustiu la acea oră matinală. Am trecut repede pe lîngă funcționarii somnoroși. „Am umblat prin toată lumea după ei și acum îi disprețuiesc!”

Și-a scos pelerina și s-a dus în mijlocul camerei. O rafală de ploaie a izbit ușa-fereastră. Am aprins luminile una cîte una, ridicînd sfeșnicul cu mai multe brațe la flăcările lămpilor cu gaz de parcă aș fi fost Lestat sau Claudia. Apoi, căutînd fotoliul din catifea cărămizie la care mă gîndisem în pivnița aceea, m-am prăbușit în el, epuizat. Mi s-a părut că încăperea era în flăcări; cînd privirea mi s-a oprit asupra unui tablou în ramă aurie, care înfățișa niște copaci pastelați și ape cristaline, vraja vampirilor s-a destrămat. Nu ne puteam atinge acolo și, totuși, știam că era o minciună, o minciună prostescă.

„Sînt în primejdie, în primejdie”, a spus Claudia cu acea mînie mocnită.

„Dar cum ar putea să știe ce i-am făcut? Și, în plus, *amîndoi* sîntem în primejdie! Crezi vreo clipă că nu-mi recunosc vina? Și chiar dacă ai fi fost singura...” M-am întins spre ea cînd s-a apropiat, dar m-a ținut cu privirea ei rece și mi-am lăsat mîinile să cadă moi pe lîngă trup. „Crezi că te-aș lăsa singură în fața primejdiei?”

Zîmbea. O clipă nu mi-a venit să cred. „Nu, nu m-ai lăsa, Louis. Nu m-ai lăsa. Primejdia te ține lîngă mine...”

„Dragostea mă ține lîngă tine”, am spus eu încet.

„Dragostea? a întrebat ea gînditoare. Ce vrei să spui cu asta?” Atunci, ca și cum mi-ar fi citit durerea pe chip, a venit și și-a pus mîinile pe obrazii mei. Era rece și nesatisfăcută, la fel cum și eu eram rece și nesatisfăcut, întăritat de acel băiat muritor, dar nesatisfăcut.

„Că întotdeauna trebuie să fii sigură de dragostea mea, i-am spus eu. Că sîntem uniți...” Dar chiar în clipa în care spuneam acele cuvinte, mi-am simțit veche convingere zdruncinată; simțeam același chin pe care-l simțisem cu o seară în urmă, cînd ea mi-a făcut acele reproșuri legate de pasiunea caracteristică muritorilor. I-am întors spatele.

„M-ai lăsa pentru Armand, dacă ți-ar face un semn...”

„Niciodată...”, i-am spus eu.

„M-ai părăsi și el te vrea la fel de mult cît îl vrei tu. Te-a așteptat...”

„Niciodată...” M-am ridicat și m-am dus spre ladă. Ușile erau încuiate, dar nu i-ar fi putut împiedica pe acei vampiri să intre. Numai noi îi puteam împiedica, trezindu-ne cît de devreme ne permitea lumina. M-am întors spre ea și am chemat-o, iar ea a venit lîngă mine. Aș fi vrut să-mi ascund fața în părul ei, să-i cer iertare. Pentru că, de fapt, avea dreptate; și, totuși, o iubeam, o iubeam la fel ca întotdeauna. Cînd am tras-o lîngă mine, mi-a spus: „Știi ce mi-a zis tot timpul, fără să scoată, de fapt, nici un cuvînt? Știi care a fost esența transei în care m-a făcut să cad, așa încît ochii mei nu puteau decît să se uite la el și el mă manevra ca și cum inima mi-ar fi fost acționată de sfori?”

„Deci ai simțit și tu...”, am șoptit. „Deci a fost la fel.”

„M-a făcut să-mi pierd orice putere!” a zis ea, și am revăzut-o sprijinită de cărțile acelea de pe biroul lui, cu gîtul moale și cu mîinile fără vlagă.

„Ce tot spui? Că ți-a vorbit, că...”

„Fără cuvinte!” a repetat ea. Vedeam lămpile cu gaz micșorîndu-se, flăcările lumînărilor prea solide în nemișcarea lor. Ploaia răpăia în geamuri. „Știi ce-a spus... că ar trebui să mor!” a șoptit ea. „Că ar trebui să te las liber.”

Eu am scuturat din cap și, totuși, în inima mea monstruoasă, am simțit un val de emoție. Spunea adevărul și îl credea. Avea ca un fel de peliculă pe ochi, sticloasă și argintie. „Îmi absoarbe viața”, a zis ea și buzele îi tremurau atît de tare, încît nu mai puteam suporta. Am strîns-o în brațe, dar ochii îi înotau în lacrimi. „A scos orice urmă de viață din băiatul care îi este sclav, din mine care i-aș fi sclavă. Te iubește. Te iubește. Ar vrea nespun să te aibă și n-ar dori să-i stau în cale.”

„Nu-l înțelegi!” am insistat eu, sărutînd-o; aș fi vrut s-o acopăr cu sărutări, pe obraji, pe buze.

„Nu, îl înțeleg chiar foarte bine, a șoptit ea sub buzele mele, exact cînd acestea o sărutau. Tu nu-l înțelegi. Dragostea te-a orbit, fascinația față de cunoștințele și puterea lui. Dacă ai ști cum bea moartea, l-ai urî mai mult decît l-ai urî vreodată pe Lestat. Louis, nu trebuie să te mai întorci la el niciodată îți spun, sînt în primejdie!”

— Seara următoare, devreme, am lăsat-o, fiind convins că Armand era singurul dintre vampirii din teatru în care se putea avea încredere. Ea mi-a dat drumul șovăind și am fost extrem de tulburat de expresia ochilor ei. Nu știa ce era acea slăbiciune și, totuși, vedeam teamă și ceva ca o înfrîngere atunci cînd m-a lăsat să plec. M-am grăbit să-mi îndeplinesc misiunea, așteptînd lîngă teatru pînă cînd a dispărut și ultimul spectator, iar portarii încuiau ușile.

Nu știam ce gîndesc despre mine. Or fi crezînd că eram un actor, la fel ca ceilalți, care nu își îndepărtase machiajul? N-avea importanță. Ceea ce a avut importanță a fost faptul că m-au lăsat să intru și am trecut pe lîngă ei și pe lîngă cei cîțiva vampiri din sala de bal fără să fiu oprit, ajungînd, în cele din urmă, la ușa deschisă a lui Armand. M-a văzut imediat, fără îndoială că-mi auzise pașii cu mult înainte și m-a poftit să iau loc. Era ocupat cu băiatul lui muritor, care mînca pește și carne pe birou, dintr-o farfurie de argint. O carafă cu vin alb se afla lîngă el și, deși era cuprins de febră și slăbit după noaptea precedentă, pielea îi era trandafirie, iar căldura și parfumul lui erau un chin pentru mine. Se părea că nu și pentru Armand, care stătea pe fotoliul de piele de lîngă cămin în fața mea, întors spre băiat, cu brațele încrucișate pe brațul de piele al fotoliului. Băiatul și-a umplut paharul, ridicîndu-l acum în semn de salut. „Stăpîne”, a spus el, privindu-mă cu ochi sclipitori și zîmbind, dar toastul îi era adresat lui Armand.

„Sclavul tău”, a șoptit Armand trăgînd aer în piept, cuprins de pasiune. Se uita cum băiatul bea cu poftă. Îl vedeam savurîndu-i buzele ude, carnea moale a gîtului în timp ce vinul aluneca. Apoi, băiatul a luat o bucățică de carne albă, făcînd același semn de salut, și a mestecat-o încet, cu privirea ațintită asupra lui Armand. Era ca și cum el s-ar fi delectat cu masa aceea, sorbind acea parte a vieții de care nu se mai putea bucura decît cu privirea. Deși părea captivat totul era calculat; nu era deloc acea tortură pe care o simțisem cu ani în urmă, cînd stătusem lîngă fereastra lui Babette, tînjind după viața omenească.

După ce-a terminat, băiatul a îngenunchat cu brațele după gîtul lui Armand, ca și cum acea carne rece ca gheața i-ar fi plăcut cu-adevărat. Și mi-am amintit de noaptea cînd Lestat mi-a apărut pentru prima oară, cum păreau să-i ardă ochii, cum îi lucea fața albă. Așa cum îți par ție acum.

În cele din urmă, s-a terminat. S-a dus să se culce, iar Armand a închis porțile de aramă. Peste cîteva minute, cu burta plină, băiatul a ațipit și Armand s-a așezat în fața mea, privindu-mă cu ochii lui mari, frumoși, liniștiți și, în aparență, inocenți. Cînd i-am simțit cum mă atrag spre el, mi-am coborît privirea, mi-am dorit ca focul să fi ars în cămin, dar nu rămăsese decît cenușă.

„Mi-ai zis să nu spun nimic despre originea mea, de ce?” l-am întrebat eu, privindu-l. Era ca și cum el mi-ar fi simțit reținerea, dar nu s-a supărat, ci doar s-a uitat la mine puțin mirat. Eu, însă, eram slab, prea slab pentru mirarea lui, și mi-am ferit din nou privirea.

„L-ați ucis pe vampirul care v-a creat? De aceea sînteți aici fără el, de aceea nu vreți să spuneți cum îl cheamă? Santiago crede că ați făcut-o.”

„Și, dacă ar fi adevărat, sau dacă nu v-am putea convinge de contrariu, ai încerca să ne distrugi?” l-am întrebat eu.

„N-aș încerca să vă fac nimic, a zis el calm. Dar, așa cum ți-am mai spus, nu sînt conducătorul aici, nu în sensul în care m-ai întrebat.”

„Totuși ei te consideră conducător, nu? Și pe Santiago l-ai îndepărtat de mine de două ori.”

„Sînt mai puternic decît Santiago, mai bătrîn. Santiago e mai tînăr decît tine”, a spus el cu o voce simplă, lipsită de mîndrie. Erau niște realități.

„Nu vrem să ne certăm cu voi.”

„Cearta a și început, a zis el. Dar nu cu mine. Cu cei de sus.”

„Ce motiv are el să ne suspecteze?”

Acum părea să se gândească, cu privirea plecată și cu bărbia sprijinită de pumnul strâns. După un moment îndelungat, care a părut interminabil și-a ridicat privirea. „Pot să-ți ofer destule motive”, a spus el. „Că ești prea tăcut. Că vampirii sînt foarte puțini și trăiesc cu groază de concurență, alegîndu-și cu mare grijă novicii, asigurîndu-se că îi respectă foarte mult pe ceilalți. În clădirea asta sînt cincisprezece vampiri și acest număr e păzit cu gelozie. Se tem de vampirii slabi; și eu pot să spun același lucru. E foarte evident pentru ei că ai defecte: simți prea mult, gîndești prea mult. Așa cum ai spus tu însuși, nu pui prea mare preț pe detașarea tipică vampirilor. Și, pe urmă, mai e și acel copil misterios: un copil care nu poate să crească niciodată, nu-și poate purta niciodată singur de grijă. N-aș face un vampir din băiatul ăsta nici dacă viața, care e atît de prețioasă pentru mine, i-ar fi serios amenințată, pentru că e prea tînăr, nu e destul de puternic: și tu vii cu acest copil. Ce fel de vampir a putut s-o creeze, se întrebă ei; tu ai făcut-o? Deci, vezi, aduci cu tine aceste defecte și acest mister și, totuși, păstrezi tăcerea. Nu se poate avea încredere în tine. Iar Santiago caută o scuză. Numai că există și un alt motiv, mai aproape de adevăr decît tot ce ți-am spus pînă acum. Cînd l-ai întîlnit pe Santiago pentru prima oară, în Cartierul Latin, l-ai numit, din păcate... bufon.”

„Aaaah”, am spus eu lăsîndu-mă pe spate.

„Poate ar fi fost mai bine dacă n-ai fi spus nimic”. A zîmbit cînd a văzut că înțelegeam ironia aceea.

Am stat și m-am gîndit la ce spusese și ceea ce cîntărea foarte mult erau avertismentele ciudate ale Claudiei, că acel tînăr cu ochi blînzi îi spusese „Mori” și, mai mult, dezgustul meu din ce în ce mai mare față de vampirii din sala de bal de deasupra.

Simțeam o dorință extraordinară de a discuta cu el despre aceste lucruri. Despre teama ei, nu, nu încă, deși, cînd îl priveam în ochi, nu-mi venea să cred că încercase să-și impună puterea asupra ei: ochii lui spuneau: Trăiește. Ochii lui spuneau: Învață. Și, ah, cît de mult aș fi vrut să-i mărturisesc tot ceea ce nu înțelegeam; cum, umblînd prin lume toți acei ani, descoperisem în final, cu uimire, că acei vampiri de deasupra făcuseră din nemurire un club al capriciilor și conformismului ieftin. Și, totuși, în ciuda acelei tristeți, acelei zăpăceli, un gînd era limpede: De ce ar fi trebuit să fie altfel? La ce mă așteptasem? Ce drept aveam eu să fiu atît de dezamăgit de Lestat, încît să-l las să moară? Pentru că nu voia să-mi arate ceea ce trebuia să găsesc în mine însumi? Care fuseseră cuvintele lui Armand?

„Singura putere care există se află în noi înșine...”

„Ascultă-mă, mi-a spus el. Trebuie să te ferești de ei. Chipul tău nu ascunde nimic. Mi-ai ceda acum dacă ți-aș pune întrebări. Uită-te în ochii mei.”

N-am făcut-o. Mi-am fixat privirea asupra unuia din tablourile mici de deasupra biroului, pînă cînd acesta a încetat să mai reprezinte Madona cu Pruncul și a devenit o armonie de linie și culoare. Pentru că știam că ceea ce-mi spunea el era adevărat.

„Atunci oprește-i, spune-le că nu vrem să facem nici un rău. De ce nu poți să faci asta? Tu însuși ai spus că nu sîntem dușmanii voștri, indiferent ce-am fi făcut...”

L-am auzit oftînd ușor. „Deocamdată i-am oprit, a zis el. Dar nu vreau să am asupra lor puterea necesară pentru a-i opri de tot. Pentru că, dacă aș exercita o asemenea putere, atunci ar trebui s-o apăr. Și mi-aș face dușmani. Ar trebui să mă feresc veșnic de dușmani, cînd tot ce vreau eu e un anumit spațiu, o anumită pace. Sau să nu mai fiu aici. Accept acest gen de sceptru pe care mi l-au oferit, dar nu ca să-i stăpînesc, ci doar ca să-i țin la distanță.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama”, am spus eu, continuînd să privesc tabloul.

„În cazul ăsta trebuie să te ferești. Celeste făcînd parte dintre vampirii cei mai bătrîni are foarte multă putere, și e geloasă pe frumusețea fetei. Iar Santiago, după cum poți să-ți dai seama, abia așteaptă o cît de mică dovadă a faptului că sînteți proscîși.”

M-am întors încet și l-am privit cum stătea în acea nemișcare stranie, de parcă n-ar fi fost viu. Momentul s-a prelungit. Îi auzeam cuvintele, de parcă le-ar fi repetat: „Tot ce vreau eu e un anumit spațiu, o anumită pace. Sau să nu mai fiu aici.” Și am simțit o dragoste atît de puternică pentru el, încît a trebuit să fac un efort extraordinar pentru a o ascunde, pentru a sta acolo și a-l privi numai împotrivindu-mă sentimentului. Cum mi-aș fi dorit eu lucrurile: Claudia să fie oarecum în siguranță printre vampirii aceia, nevinovată de vreă crimă pe care ei s-o poată descoperi fie de la ea, fie de la altcineva, așa încît eu să pot fi liber, liber să rămîn în încăperea aceea atîta timp cît aș fi fost binevenit. Chiar tolerat, acceptat acolo în orice condiții.

Îl vedeam din nou pe băiat, nu dormind în pat, ci îngenunchat lîngă Armand, cu brațele agățate de gîtul acestuia. Pentru mine, aceea era o icoană a iubirii. A iubirii pe care o simțeam. Nu era o iubire fizică, te rog să mă înțelegi. Nu despre asta vorbesc, deși Armand era frumos și simplu și nici un fel de intimitate cu el n-ar fi fost dezgustătoare. Pentru vampiri, iubirea fizică atinge punctul culminant și e satisfăcută doar în momentul uciderii. Vorbesc despre un alt gen de iubire, care mă atrăgea spre el ca

spre un profesor cum Lestat nu fusese niciodată. Știam că Armand n-ar fi ascuns nici o informație. Aș fi trecut prin el ca printr-un geam, ca să mă pot lăfăi în acea cunoaștere, să o absorb și să cresc. Am închis ochii. Și mi s-a părut că-l aud vorbind, atât de încet, încât nu eram sigur. Mi se părea că spune: „Știi de ce mă aflu aici?”

M-am uitat la el din nou, întrebându-mă dacă îmi cunoștea gândurile, dacă le putea citi, dacă putea să aibă o asemenea putere. Acum, după toți acei ani, îl puteam ierta pe Lestat pentru faptul că nu fusese decât o creatură obișnuită, care nu putuse să-mi arate cum să-mi folosesc puterile; și, totuși, tinjeam după asta, aș fi putut cădea pradă, fără să opun rezistență. Tristețea a invadat totul, o tristețe pentru propria mea slăbiciune și pentru propria mea dilemă îngrozitoare. Claudia mă aștepta. Claudia, care era fiica și dragostea mea.

„Ce să fac? am șoptit eu. Să fug de ei, să fug de tine? După toți anii ăștia...”

„Ei nu contează pentru tine, mi-a zis el, iar eu am zîmbit și am încuviințat. Tu ce vrei să faci?” m-a întrebat apoi, cu un glas cât se poate de blînd și de înțelegător.

„Nu știi, n-ai putere asta? I-am întrebat eu. Nu poți să-mi citești gândurile ca și cum ar fi cuvinte?”

El a scuturat din cap. „Nu în felul la care te referi tu. Știu că primejdia în care vă aflați e reală, pentru că e reală pentru voi. Și știu că singurătatea ta, în ciuda iubirii ei, e aproape insuportabilă.”

În clipa aceea m-am ridicat. Ar fi părut foarte simplu să mă ridic, să mă duc la ușă și să străbat repede culoarul; și, totuși, a trebuit să-mi adun fiecare fărîmă de forță, orice urmă din acel lucru ciudat pe care îl numeam detașarea mea.

„Îți cer să-i ții departe de noi”, am spus eu cînd am ajuns la ușă, dar nu puteam să mă uit la el, nu voiam să-i aud nici măcar blîndețea vocii.

„Nu pleca”, mi-a zis el.

„N-am încotro.”

Mă aflu pe culoar cînd l-am auzit atât de aproape de mine, încît m-am speriat. Stătea alături de mine, la nivelul ochilor mei și ținea o cheie pe care mi-a vîrît-o în mînă.

„Acolo e o ușă, mi-a spus el, arătînd spre capătul întunecat al culoarului, unde crezusem că era doar zid. Și o scară ce dă pe o stradă laterală pe care n-o folosește nimeni altcineva în afară de mine. Du-te pe acolo, ca să nu te întîlnești cu ceilalți. Ești tulburat și or să vadă imediat.” M-am întors repede, deși fiecare părticică din mine ar fi vrut să rămînă acolo. „Dă-mi însă voie să-ți spun ceva, a zis el, apăsîndu-și ușor dosul palmei de inima mea. Folosește-ți puterea lăuntrică. N-o mai detesta. Folosește-o! Și cînd or să te vadă pe stradă, folosește puterea asta ca să-ți transformi fața într-o mască și, în timp ce-i privești, spune-ți în gînd: ferește-te. Primește cuvîntul ăsta ca pe o amuletă pe care ți-aș fi dat-o s-o porți la gît. Iar cînd privirea ta o s-o întîlnească pe a lui Santiago sau pe a oricărui alt vampir, vorbește-le politicos, dar gîndește-te numai și numai la acel cuvînt. Nu uita ce ți-am spus. Îți vorbesc numai pentru că respecti ceea ce e simplu. Te rog să înțelegi. Asta-i puterea ta.”

Am luat cheia, dar nu-mi amintesc exact momentul în care am vîrît-o în broască sau cînd am urcat scara. Sau unde era el și ce făcea. În timp ce ieșeam pe strada întunecoasă din spatele teatrului, l-am auzit spunîndu-mi încet de undeva din apropiere: „Vino pe la mine, cînd poți.” M-am uitat în jur după el, dar nu m-a mirat faptul că nu l-am văzut. La un moment dat mi-a mai spus că nu trebuia să părăsesc Hôtel Saint-Gabriel, că nu trebuia să le ofer celorlalți fărîma de dovadă a vinovăției pe care o voiau. „Vezi tu, să ucizi alți vampiri e teribil de tentant, de aceea se pedepsește cu moartea”, a spus el.

Atunci mi s-a părut că mă trezesc. În fața străzii pariziene sclipind în ploaie, în fața clădirilor înalte și înguste care se aflau de o parte și de alta a mea, în fața faptului că ușa se închisese, lăsînd un zid întunecat în spatele meu și că Armand nu mai era acolo.

Și, deși știam că Claudia mă aștepta, deși am trecut pe lîngă hotel și am văzut-o stînd la fereastră în lumina lămpilor, o siluetă mică printre petalele florilor de ceară, m-am îndepărtat de bulevard, lăsînd străzile mai întunecoase să mă înghită, așa cum făcuseră adesea cele din New Orléans.

Nu că n-aș fi iubit-o; dimpotrivă, știam că o iubesc foarte mult, că pasiunea pentru ea era la fel de mare ca aceea pentru Armand. Acum fugeam de amîndoi, lăsînd dorința de a ucide să crească în mine ca o febră plăcută ce amenința luciditatea, amenința durerea.

Prin ceața care a urmat ploii am văzut un bărbat venind spre mine. Mi-l amintesc mergînd ca într-un peisaj de vis, căci noaptea din jurul meu era neagră și ireală. Dealul pe care mă găseam s-ar fi putut afla oriunde în lume, iar luminile calde ale Parisului formau o licărire amorfă în ceață. Cu privirea ageră și beat, omul venea orbește chiar în brațele morții, degetele lui atingîndu-mi oasele feței.

Încă nu eram înnebunit, disperat. I-aș fi putut spune „Treci”. Cred că buzele mele au format cuvîntul pe care mi-l spusese Armand, „Ferește-te”. Și totuși, l-am lăsat să-și strecoare brațul îndrăzneț și beat pe după mijlocul meu; am cedat în fața ochilor lui adoratori, glasului care mă implora să mă picteze și vorbea de căldură, mirosului puternic și dulceag al uleiurilor care îi pătau cămașa ce atîrna pe el. Îl urmăam prin Montmartre și i-am șoptit: „Nu faci parte dintre morți.” Mă conducea printr-o grădină neîngrijită, prin iarba dulce și udă, rîzînd. „Viu, viu”, am spus eu, iar el mi-a atins obrazul, mîngîindu-mi fața, strîngîndu-mi bărbia între degete, în timp ce pătrundeam în pătratul luminos al unei

intrări joase, fața lui roșie sclipind în lumina lămpilor cu gaz și căldura învăluindu-ne, când a închis ușa, după noi.

Am văzut orbitele mari și strălucitoare ale ochilor lui, vinișoarele mici și roșii care se întindeau spre centrul întunecat, acea mână caldă arzându-mi pofta rece în timp ce mă conducea spre un scaun. Atunci am văzut în jurul meu chipuri în flăcări, chipuri ivindu-se prin fumul lămpilor, în sclipirea sobei, o lume minunată a culorilor de pe pânze înconjurându-ne sub acel acoperiș jos, în pantă, o explozie de frumusețe care pulsa și zvîcnea. „Stai jos, stai jos...” mi-a spus el, punînd mîinile acelea febrile pe pieptul meu, apucate de mîinile mele, totuși, scăpînd, în timp ce pofta mea creștea în valuri.

Acum îl vedeam stînd mai departe, privind atent, cu paleta în mînă, pînza uriașă ascunzînd brațul care se mișca. Fără să judec și neputincios, stăteam acolo cufundîndu-mă în picturile lui, cufundîndu-mă în acei ochi adoratori, pînă cînd ochii lui Armand au dispărut și Claudia alerga pe culoarul acela din piatră, tropăind, depărtîndu-se de mine, depărtîndu-se de mine.

„Ești viu..., am șoptit eu. Oase”, mi-a răspuns el. „Oase...” Și le-am văzut grămezi, scoase din mormintele din New Orléans și puse în niște încăperi din spatele cavoului, pentru ca altcineva să poată fi îngropat în acel loc îngust. Mi-am simțit ochii închizîndu-se, foamea devenind agonie, inima strigînd după o inimă vie; apoi l-am simțit venind spre mine, întinzînd mîinile pentru a-mi îndrepta fața — acel pas fatal, acea mișcare fatală. Un oftat mi-a scăpat de pe buze. „Salvează-te”, i-am șoptit. „Ferește-te.”

Apoi, ceva s-a întîmplat pe chipul lui strălucitor și umed, ceva a secăt vasele sparte ale pielii lui delicate. S-a dat înapoi și pensula i-a căzut din mînă. M-am ridicat, simțindu-mi dinții înfipti în buze, ochii plini de culorile feței lui, urechile pline de țipătul lui strangulat, mîinile pline de acea carne puternică ce se împotriva, pînă cînd l-am tras spre mine, neputincios, i-am sfîșiat carnea și i-am supt sîngele care îi dădea viață. „Mori, am șoptit eu, ținîndu-l ușor acum, cu capul căzut pe haina mea, mori”, și l-am simțit chinuindu-se să-și ridice privirea spre mine. Apoi am băut din nou și din nou s-a zbatut, pînă cînd, în cele din urmă, a alunecat la podea moale, șocat și aproape mort. Totuși, ochii nu i se închideau.

M-am așezat în fața pînzei, slăbit, liniștit, uitîndu-mă la el, la ochii lui încețoșați, propriile mele mîini fiind atît de trandafirii, pielea mea, atît de caldă. „Sînt muritor din nou”, i-am șoptit eu. „Sînt viu. Trăiesc mulțumită sîngelui tău.” Ochii i s-au închis. M-am rezemat de perete și m-am trezit privind la propriul meu chip.

Nu reușise să facă decît o schiță, o serie de linii negre îndrăznețe, care, totuși, îmi reprezentau perfect fața și umerii, iar culoarea începuse deja să apară sub formă de pete: verdele ochilor, albul obrazului. Dar groaza, groaza de a-mi vedea expresia! Căci o surprinsese perfect și nu conținea nimic îngrozitor. Ochii aceia verzi mă priveau din forma abia schițată cu o extraordinară inocență, cu mirarea lipsită de expresie a acelei dorințe copleșitoare pe care nu o înțelesese. Louis cel din urmă cu o sută de ani, cufundat în ascultarea slujbei, cu buzele desfăcute, cu părul în dezordine și cu o mînă îndoită în poală, fără vlagă. Un Louis muritor. Cred că rîdeam, acoperindu-mi fața și rîzînd cu atîta poftă încît aproape că-mi dăduseră lacrimile; cînd mi-am lăsat mîinile în jos, pe degete aveam urme de lacrimi amestecate cu sînge de muritor. Reapăruse deja în mine neliniștea monstrului care ucisese și avea să ucidă iarăși, care lua acum pînza și dădea să fugă din căsuța aceea.

Cînd, deodată, omul s-a ridicat scoțînd un geamăt animalic și m-a apucat de cizmă, mîinile alunecîndu-i pe pielea acesteia. Cu un curaj colosal care mă sfida, s-a agățat de tablou cu mîinile lui ce începeau să se albească. „Dă-mi-l înapoi, a mîrîit el. Dă-mi-l înapoi!” Îl țineam strîns amîndoi, eu uitîndu-mă la el și la mîinile mele care păstrau cu atîta ușurință ceea ce el căuta și salvase cu atîta disperare, de parcă ar fi vrut să-l ia cu el în rai sau în iad; eu, lucrul pe care sîngele lui nu-l putea prefăce în om, el omul pe care răul din mine nu-l doborîse. Atunci, ca și cum n-aș fi fost eu însumi, i-am smuls tabloul din mînă și trăgîndu-l în sus cu un singur braț, i-am sfîrtecat gîtul cu furie.

— Intrînd în apartamentul de la Hôtel Saint-Gabriel, am așezat tabloul pe polița căminului, deasupra focului și l-am privit vreme îndelungată. Claudia era pe undeva prin încăperi și am simțit o altă prezență, de parcă o femeie sau un bărbat ar fi stat într-unul din balcoanele de deasupra, emanînd un parfum personal inconfundabil. Nu știam de ce luasem tabloul, de ce mă luptasem pentru el atît de mult încît îmi era mai tare rușine decît de moartea pe care o provocasem și de ce continuam să-l privesc acolo, pe polița de marmură, cu capul plecat și cu mîinile tremurînd vizibil. Apoi am întors încet capul. Voiam ca încăperile să capete contur în jurul meu; voiam florile, catifeaua, lumînările în sfeșnicele lor. Să fiu muritor, neînsemnat și în siguranță. Atunci, ca prin ceață, am văzut o femeie.

Stătea liniștită la masă, iar Claudia îi aranja părul; stătea atît de nemișcată, atît de netemătoare, cu mînele din tafta verde reflectate în oglinzile înclinate, cu fustele reflectate, încît nu era o singură femeie nemișcată, ci mai multe femei. Părul, de un roșu închis, îi era despărțit pe mijloc și dat după urechi, deși vreo duzină de cîrlionți mici scăpau pentru a-i încadra chipul palid. Mă privea cu niște ochi calmi și violeți și cu o gură de copil, care părea aproape încăpățînat de moale, arcul lui Cupidon

nepătat de vopsea ori personalitate; gura aceea zîmbea acum și a rostit, în timp ce ochii păreau să arunce flăcări: „Da, e exact așa cum ai spus și îl iubesc deja. E exact cum ai spus.” Apoi s-a ridicat, ținându-și cu delicatețe bogăția taftalei, și cele trei oglinzi s-au golit brusc.

Uluit peste măsură și aproape incapabil să scot un cuvînt, m-am întors și am văzut-o pe Claudia departe, în patul imens, cu chipul ei mic rigid și calm, deși se ținea de draperia de mătase cu pumnul strîns. „Madeleine”, a spus ea încet, „Louis e timid.” A privit cu ochi reci cum Madeleine a zîmbit la auzul vorbelor ei și cum, apropiindu-se mai mult de mine, și-a dus ambele mîini la gulerul din dantelă, dîndu-l puțin la o parte pentru ca eu să văd cele două semne mici. După aceea, zîmbetul i-a pierit de pe buze, acestea devenind mohorîte și senzuale, în timp ce ochii i s-au micșorat și a șoptit cuvîntul „Bea”.

I-am întors spatele, ridicînd pumnul, stăpînit de o consternare, pe care nu o puteam exprima în cuvinte. Dar, în clipa aceea, Claudia mi-a înșfăcat pumnul și m-a privit cu niște ochi neînduplecați. „Fă-o, Louis, mi-a poruncit ea. Pentru că eu nu pot.” Vocea îi era dureros de calmă, toate emoțiile ascunzîndu-se în dosul celui ton dur și măsurat. „N-am mărimea și forța necesare! Ai avut grijă de asta cînd m-ai făcut! Haide, fă-o!”

M-am depărtat de ea, ținîndu-mă de încheietură de parcă mi-ar fi ars-o. Vedeam ușa și mi s-a părut că cel mai înțelept ar fi fost să plec imediat. Simțeam forța Claudiei, voința ei, iar ochii acelei femei muritoare păreau să emane aceeași voință. Dar Claudia mă ținea, nu cu rugăminți calde sau cu o lingușire înduioșătoare ce ar fi dizolvat acea putere, făcîndu-mă să-mi fie milă de ea, în timp ce-mi adunam propriile forțe. Mă ținea cu emoția pe care ochii o emanau chiar și prin răceala ei și cu felul în care mi-a întors spatele, aproape ca și cum ar fi fost înfrîntă. N-am înțeles felul cum s-a trîntit înapoi pe pat, cu capul plecat, mișcînd din buze cu febrilitate, ridicînd privirea doar pentru a se uita la pereți. Aș fi vrut s-o ating și să-i spun că acel lucru pe care mi-l cerea era imposibil; aș fi vrut să potolesc focul care părea să o mistuie din interior.

Femeia aceea delicată și muritoare se instalase într-unul din fotoliile de catifea de lîngă foc, învăluită în foșnetul și irizațiile rochiei din tafta, ca o parte a misterului ei, a ochilor ei lipsiți de pasiune care ne priveau acum, cu febra întipărită pe chipul ei palid. Îmi amintesc că m-am întors spre ea, îmboldit de gura aceea bosumflată și copilăroasă. Sărutul de vampir nu lăsase nici o altă urmă în afara rănii, nu produsese nici o schimbare pe pielea ei trandafirie. „Cum îți părem?” am întrebat-o eu, văzînd că o privea pe Claudia. Părea fascinată de mica frumusețe, de acea pasiune femeiască adunată în mîinile cu gropițe.

Ea m-a privit atunci. „Te-am întrebat... cum îți părem? Crezi că sîntem frumoși, fermecători cu pielea noastră albă și cu ochii noștri care te îngheață? Ah, îmi amintesc perfect de bine cum e vederea muritorilor, slăbiciunea ei, și cum frumusețea vampirului a ars acel vâl atît de atrăgător și de înșelător! Bea, îmi spui, dar n-ai nici cea mai mică idee ce-mi ceri!”

Claudia s-a ridicat atunci de pe pat și a venit spre mine. „Cum îndrăznești? a șoptit ea. Cum îndrăznești să iei hotărîrea asta pentru amîndoi? Știi cît de mult te disprețuiesc? Știi că te disprețuiesc cu o pasiune care mă roade îngrozitor?” Trupul ei mic tremura și mîinile i se plimbau peste rochița galbenă. „Nu-ți feri privirea! M-am săturat să-ți tot ferești privirea, să te tot văd suferind. Nu înțelegi absolut nimic. Defectul tău e că nu poți să fii rău și eu trebuie să sufăr pentru asta. Ei bine, n-o să mai sufăr!” Și-a înfipt degetele în încheietura mîinii mele; m-am răsucit, depărtîndu-mă de ea clătînîndu-mă în fața urii, mîinii care se trezea în ea asemeni unei fiare care dormise pînă atunci și care privea prin ochii ei. „M-ați smuls din mîinile muritorilor ca doi monștri oribili dintr-o poveste de groază, voi, părinți orbi! Tați!” A rostit cuvîntul ca și cum l-ar fi scuipat. „Lasă să-ți se umple ochii de lacrimi. N-ai lacrimi destule pentru ce mi-ai făcut. Încă șase, șapte, opt ani... și aș fi putut să am forma asta!” A arătat cu degetul spre Madeleine, care își dusesese mîinile la față și ai cărei ochi erau încețoșați. Geamătul ei cuprîndea aproape numele Claudiei. Dar aceasta nu o auzea. „Da, dacă aș fi arătat așa aș fi știut ce înseamnă să merg alături de tine. Monștrilor! Să-mi dăruieți nemurirea sub forma asta neputincioasă!” Ochii îi înotau în lacrimi. Cuvintele se stinseseră îngropate parcă în piept.

„Dă-mi-o! a spus ea apoi, stînd cu capul plecat și buclele i-au acoperit fața ca un vâl. Dă-mi-o. O faci sau termini ce ai început în noaptea aia, la New Orléans. Nu vreau să mai trăiesc cu ura asta, n-o să mai trăiesc cu furia asta! Nu pot. Nu mai suport!” Și, dîndu-și părul pe spate, și-a astupat urechile, de parcă ar fi vrut să acopere zgomotul propriilor cuvinte, respirînd întretăiat, în timp ce lacrimile păreau să-i ardă obraji.

Mă lăsasem în genunchi lîngă ea, cu brațele întinse ca pentru a o îmbrățișa. Totuși, nu îndrăzneau s-o ating, nu îndrăzneau nici măcar să-i rostesc numele, de teamă ca propria mea durere să nu erupă odată cu prima silabă într-un șuvoi monstruos de sunete nearticulate. „Aaaah.” Scutura din cap, încleștînd din dinți. „Încă te mai iubesc, ăsta-i chinul. Pe Lestat nu l-am iubit niciodată. Numai pe tine! Măsura urii mele e dragostea asta. Sînt egale! Acum știi cît de mult te urăsc!” M-a privit prin pelicula roșie care îi acoperea ochii.

„Da, am șoptit eu și mi-am lăsat capul în jos. Dar ea fugise în brațele Madeleinei, care a strîns-o cu

disperare, parcă pentru a o apăra de mine — ce ironie, ce ironie jalnică — s-o apere pe Claudia de ea însăși. Îi șoptea: „Nu mai plînge, nu mai plînge!”, mîngîindu-i fața și părul cu o ardoare care ar fi făcut rău unui copil muritor.

Brusc Claudia a părut pierdută la pieptul ei, cu ochii închiși, cu chipul liniștit, de parcă toată pasiunea s-ar fi scurs din ea, și a luat-o de gît, lăsîndu-și capul să cadă pe tafta și dantelă. Stătea nemișcată, cu dîrele lăsate de lacrimi pe obraji, de parcă toată acea izbucnire o lăsase slăbită și dornică de uitare, ca și cum încăperea din jurul ei nici n-ar fi existat.

Și, iată-le pe amîndouă, o muritoare delicată plîngînd acum în hohote și ținînd în brațele calde ceva ce nu putea înțelege, un copil alb, pasionat și nefiresc, pe care credea că-l iubește. Dacă nu mi-ar fi fost milă de ea, de acea femeie nesăbuită și nebună, care flirta cu osîndiții, dacă n-aș fi simțit pentru ea toată amărăciunea pe care o simțeam pentru șinele meu muritor, i-aș fi smuls acel demon din brațe și l-aș fi strîns la piept, negînd în mod repetat cuvintele pe care tocmai le auzisem. Dar am rămas acolo îngenuncheat, spunîndu-mi doar: iubirea e egală cu ura; strîngînd acest lucru la piept cu egoism, nedezipindu-mă de el cînd m-am prăbușit lîngă pat.

Cu mult timp înainte să-și dea seama Madeleine, Claudia încetase să mai plîngă și stătea neclintită ca o statuie în poala ei, cu ochii umezi ațintiți asupra mea, ignorînd părul moale și roșu care cădea în jurul ei sau mîna femeii care o mai mîngîia încă. Stăteam ghemuit lîngă stîlpul patului, uitîndu-mă la acei ochi de vampir, incapabil și nevrînd să vorbesc în apărarea mea. Madeleine îi șoptea Claudiei la ureche și lacrimile îi picurau în părul acesteia. Apoi, Claudia i-a spus cu blîndețe: „Lasă-ne singuri.”

„Nu”, a zis ea scuturînd din cap și ținînd-o strîns. După aceea a închis ochii și tot trupul îi tremura din cauza unui zbucium teribil, unui chin îngrozitor. Dar Claudia a făcut-o să se ridice de pe fotoliu și femeia deveni maleabilă, șocată și albă la față, taftaua verde umflîndu-se în jurul rochiței galbene de mătase.

Sub arcada salonului s-au oprit și Madeleine părea derutată; a dus mîna la gît, fluturînd-o ca pe-o aripă, după care aceasta a rămas nemișcată. S-a uitat în jur la fel ca nefericita victimă de pe scena de la „Théâtre des Vampires” care habar n-avea unde se află. Dar Claudia se dusesse după ceva și am văzut-o apărînd din umbră cu un lucru ce părea să fie o păpușă mare. M-am ridicat în genunchi ca să mă uit la ea. Era o păpușă, o păpușă reprezentînd o fetiță cu părul negru ca abanosul și cu ochii verzi, împodobită cu dantele și panglici, cu chip drăguț și ochi mari, ale cărei picioare de porțelan au scos un clinchet cînd Claudia a pus-o în brațele Madeleinei. Ochii acesteia au părut să se răcească, iar buzele i-au dezvelit dinții într-o grimasă, în timp ce-i mîngîia părul. Rîdea ușor. „Întinde-te”, i-a spus Claudia și au părut să se scufunde amîndouă în pernele canapelei, taftaua verde foșnind și cedînd cînd Claudia s-a întins lîngă ea, luînd-o de gît. Am văzut păpușa alunecînd, căzînd pe jos, dar mîna Madeleinei a bîjbîit după ea și a ținut-o atîrnînd, ea însăși stînd cu capul pe spate și cu ochii strîns închiși, în vreme ce buclele Claudiei îi mîngîiau fața.

Eu m-am așezat din nou pe podea, rezemîndu-mă de cuvertura mătăsoasă ce acoperea patul. Claudia vorbea acum cu o voce scăzută, puțin mai tare decît o șoaptă, spunîndu-i Madeleinei să, aibă răbdare, să stea nemișcată. Zgomotul pașilor ei pe covor m-a îngrozit; la fel și sunetul ușilor care au lunecat separînd-o pe Madeleine de noi, și ura care plutea între noi ca un aer ucigător.

Cînd mi-am ridicat, însă, privirea, am văzut-o pe Claudia stînd încremenită și cufundată în gînduri, și toată supărarea și amărăciunea dispăruseră de pe chipul ei, așa încît avea fața la fel de inexpressivă ca a păpușii.

„Tot ce mi-ai spus e adevărat, i-am zis eu. Îți merit ura. Am meritat-o chiar din clipa în care Lestat mi te-a dat în brațe.”

Ea părea să nu fie conștientă de prezența mea și în ochi avea o lumină caldă. Frumusețea ei îmi ardea sufletul, așa încît nu mai puteam îndura și ea a spus mirată: „Ai fi putut să mă ucizi atunci, cu toată împotrivirea lui. Ai fi putut s-o faci.” Apoi și-a fixat privirea asupra mea, calmă. „Vrei s-o faci acum?”

„S-o fac acum? Am înconjurat-o cu brațul, trăgînd-o mai aproape, încălzit de blîndetea glasului ei. Ești nebună de-mi spui asemenea lucruri? Dacă vreau s-o fac acum?”

„Eu vreau s-o faci, a zis ea. Apleacă-te ca atunci și soarbe-mi sîngele, picătură cu picătură din răsputeri, împinge-mi inima în prăpastie. Sînt mică, poți să mă dobori. N-o să-ți opun rezistență, sînt fragilă, mă poți strivi ca pe o floare.”

„Chiar vorbești serios? Îmi spui în mod serios toate astea? am întrebato eu. De ce nu-ți înfigi un cuțit aici, de ce nu-l răsucești?”

„Ai vrea să mori cu mine? m-a întrebato ea cu un zîmbet viclean și ironic. Chiar, ai vrea să mori cu mine?” a repetat. „Nu pricepi ce se-ntîmplă cu mine? Că mă ucide, acel vampir-maestru care te-a vrăjit, care nu vrea să-ți împartă dragostea cu mine, nici măcar o fărîmă din ea? Îi văd puterea în ochii tăi. Îți văd tristețea, deznădejdea, dragostea pentru el pe care nu poți s-o ascunzi, întoarce-te, o să te fac să te uiți la mine cu acei ochi care-l vor pe el, o să te fac să mă ascuți.”

„Nu mai spune nimic, nu... N-o să te părăsesc. Ți-am jurat asta, nu înțelegi? Nu pot să ți-o dau pe femeia aceea.”

„Dar lupt pentru viața mea! Dă-mi-o ca să poată avea grijă de mine, completează înfățișarea pe care trebuie s-o am ca să pot trăi! Atunci, el o să te poată avea! Lupt pentru viața mea!”

Am împins-o. „Nu, nu, e nebunie curată, e vrăjitorie”, am spus eu, încercînd s-o sfidez. „Tu ești cea care nu vrea să mă împartă cu el, tu ești cea care vrea fiecare fărîmă din dragostea asta. Dacă nu de la mine, de la ea. El te copleșește cu puterea lui, te disprețuiește și tu vrei să moară, exact cum a fost cu Lestat. Ei bine, la moartea asta n-o să mă ai complice, nu la moartea asta! N-o s-o fac de-a noastră, n-o să condamn o mulțime de muritori, care ar pieri de mîinile ei dacă aș face-o! Nu mai ai putere asupra mea. N-o s-o fac!”

Ah, măcar dacă ar fi înțeles!

Nici un moment nu puteam să cred cu adevărat vorbele ei legate de Armand, că, în acea detașare care era mai presus de răzbunare, el i-ar fi dorit de fapt cu egoism, moartea. Dar, nu asta era important acum; se întîmpla ceva mult mai îngrozitor decît realizam, ceva ce abia începeam să înțeleg, ceva față de care furia mea nu era decît o glumă, o încercare zadarnică de a mă împotrivi voinței ei extraordinare. Mă ura, mă disprețuia, așa cum recunoscuse ea însăși, și inima mi se strîngea, de parcă, lipsindu-mă de acea iubire care mă susținuse o viață întreagă, ea mi-ar fi dat o lovitură fatală. Cuțitul era acolo. Muream din cauza ei, muream din cauza acelei iubiri la fel ca în seara în care Lestat mi-a oferit-o, a făcut-o să-și îndrepte privirea spre mine și i-a spus numele meu; iubirea aceea care mă încălzise cînd mă uram, care îmi permisesese să exist. Ah, cum înțelesese Lestat și acum planul lui era în sfîrșit, dejucat.

Numai că era mai mult decît atît, o zonă de care mă feream plimbîndu-mă încolo și înapoi, încolo și înapoi, înclătînd și descătînd pumnii pe lîngă trup, simțînd nu numai ura în ochii ei umezi: Era durerea ei. Îmi arătase durerea ei! „*Să-mi dăruieți nemurirea în forma asta neputincioasă*”. Mi-am astupat urechile, de parcă ea ar fi rostit din nou acele cuvinte și lacrimile au început să curgă. Toți acei ani mă bazasem cu totul pe cruzimea ei, pe lipsa absolută a durerii ei! Și durere era ceea ce-mi arăta, o durere incontestabilă. Ah, ce-ar mai fi rîs Lestat de noi. De aceea îl înjunghiasse ea, pentru că ar fi rîs. Pentru a mă distruge complet nu trebuia decît să-mi arate durerea aceea. Copilul pe care-l transformasem în vampir suferea. Agonia ei era la fel ca a mea.

În camera cealaltă se afla un sicriu, un pat pentru Madeleine, în care Claudia s-a retras pentru a mă lăsa singur cu ceea ce nu puteam suporta. Mi-a făcut plăcere liniștea. Și, la un moment dat, în timpul celor cîteva ceasuri, care mai rămăseseră din noapte, m-am trezit în dreptul ferestrei deschise, simțînd picurii mărunți ai ploii. Sclipeau pe frunzele ferigilor, pe florile albe și delicate care se înclinau, se îndoiu și, în final, se frîngeau. Un covor de petale se așternuse în micul balcon, bătute ușor de ploaie. Mă simțeam slăbit și teribil de singur. Ceea ce se petrecuse între noi în noaptea aceea nu mai putea fi refăcut niciodată și nici ceea ce-i făcusem eu Claudiei nu mai putea fi îndreptat.

Dar, spre surprinderea mea, nu simțeam nici un regret. Poate că de vină erau noaptea, cerul fără stele, felinarele încremenite în ploaia mărunță, care dăruiau o liniște ciudată, necerută de mine și pe care nu știam, în acea pustietate și singurătate, cum s-o primesc. Sînt singur, îmi spuneam. Sînt singur. Mi se părea cît se poate de drept. M-am închipuit veșnic singur, ca și cum, cîștigînd acea putere de vampir în noaptea morții mele, l-aș fi părăsit pe Lestat și nu l-aș mai fi căutat niciodată, ca și cum m-aș fi depărtat de el, neavînd nevoie nici de el, nici de nimeni altcineva. De parcă noaptea mi-ar fi spus: „Ești întuneric și numai întunericul te poate înțelege și te poate cuprinde în brațe.” Una cu umbrele. Fără coșmaruri. O pace inexplicabilă.

Totuși, simțeam sfîrșitul acelei stări de liniște la fel cum simțisem scurta mea capitulare în fața ei; se destrăma la fel ca norii negri. Durerea provocată de pierderea Claudiei mă împresura asemeni unei forme adunate din colțurile acelei încăperi aglomerate și ciudat de străine. De afară însă, chiar în timp ce noaptea părea să se dizolve în vîntul rece, simțeam că mă strigă ceva, ceva neînsuflit, necunoscut mie. Și o forță lăuntrică părea să răspundă, nu cu împotrivire, ci cu o putere de nepătruns, care te îngheață.

M-am plimbat tăcut prin încăperi, deschizînd ușor ușile, pînă cînd, în lumina slabă a lămpii cu gaz din spatele meu, am văzut-o pe femeia aceea dormind în umbra mea pe canapea, cu păpușa pe piept. Înainte să îngenunchez lîngă ea i-am văzut ochii deschizîndu-se și, în întuneric, am simțit cealaltă pereche de ochi privindu-mă, acel chip mic de vampir care aștepta cu răsuflarea tăiată.

„O să ai grijă de ea, Madeleine?” Am văzut cum mîinile ei strîngeau păpușa, întorcîndu-i fața la pieptul ei. Mi-am îndreptat mîna spre ea, deși nu știam de ce, chiar în timp ce-mi răspundea.

„Da!” a repetat ea disperată.

„Asta crezi că e, o păpușă?” am întreat-o eu, cuprinzînd capul păpușii în mîină, dar ea a smuls-o, strîngînd din dinți și privindu-mă cu furie.

„E un copil care nu poate să moară! Asta e”, a spus ea ca și cum ar fi rostit un blestem.

„Aaaah...” am șoptit eu.

„M-am săturat de păpuși", a zis ea, azvîrlind-o pe pernele canapelei. Degetele ei se jucau cu ceva pe piept, ceva ce ar fi vrut să vîd și să nu vîd, încleștîndu-se în jurul acelui obiect. Știam ce era, îl observasem mai devreme. Un medalion prins cu un ac de aur. Aș vrea să-ți pot descrie pasiunea care i-a cuprins trăsăturile, cum i s-a deformat gurița ca de copil.

„Copilul care a murit?" am ghicit eu, privind-o. Îmi imaginam un magazin de păpuși, toate avînd același chip. A clătinat din cap, trîgînd de medalion pînă cînd acul a sfîșiat taftaua. Acum am văzut-o cuprinsă de teamă, mistuită de panică. Mîna îi sîngera cînd a desfăcut-o. Am luat medalionul. „Fetița mea", a șoptit ea cu buze tremurătoare.

Era un chip de păpușă pe fărîma aceea de porțelan, chipul Claudiei, un chip de copil, o dulceăță, o întruchipare a inocenței zugrăvită de un artist, un copil cu părul negru ca al păpușii. Iar mama, îngrozită, fixa întunericul din fața ei.

„Durere...", am spus eu cu blîndețe.

„M-am săturat de durere", a zis ea, făcînd ochii mici cînd m-a privit. Dacă ai ști cît de mult îmi doresc să am puterea ta; sînt pregătită pentru ea, o doresc cu pasiune." Și s-a întors spre mine, respirînd agitat, așa încît sîinii păreau să i se umfle sub rochie."

Pe chipul ei s-a citit atunci o cumplită frustrare. Mi-a ocolit privirea, clătînînd din cap și mișcîndu-și buclele. „Dacă ai fi fost un bărbat muritor; om și monstru! a spus ea cu furie. Dacă ți-aș putea arăta puterea mea...", a continuat ea și mi-a zîmbit răutăcios, sfidător... Te-aș face să mă vrei, să mă dorești! Dar tu ești nefiresc!" Colțurile gurii i s-au lăsat în jos. „Ce să-ți dau? Ce să fac ca să-mi dăruiești ceea ce ai?" Mîna i se plimba peste sîni, pîrînd să-i mîngîie ca mîna unui bărbat.

Era un moment ciudat; ciudat pentru că n-aș fi putut să bănuiesc senzația pe care mi-au stîrnit-o vorbele ei, felul în care o vedeam acum cu mijlocul ei subțire și ispititor, umflătura sînilor și acele buze delicate și bosumflate. Habar nu avea cum era muritorul din mine, cît de chinuit eram de sîngele pe care tocmai îl băusem. O doream mai mult decît își închipuia; pentru că ea nu înțelegea natura uciderii. Și, cu mîndria tipică bărbaților, aș fi vrut să-i dovedesc asta, s-o umilesc pentru ceea ce-mi spusese, pentru vanitatea ieftină a provocării ei și pentru ochii care s-au întors acum dezgustați. Dar asta era nebunie, nu motive întemeiate pentru a oferi viață veșnică.

Am întreb-o cu cruzime: „Ai iubit acest copil?"

N-o să uit niciodată cum a arătat chipul ei atunci, violența și ura teribilă care i s-au citit pe față. „Da, mi-a spus ea șuierător. Cum îndrăznești?" A întins mîna spre medalionul pe care-l țineam strîns. Sentimentul de vinovăție o stăpînea, nu dragostea. Era vinovăție — acel magazin de păpuși pe care mi-l descriesese Claudia, rafturi întregi pline de efigia acelui copil mort. O vinovăție care înțelegea perfect finalitatea morții. Era în ea ceva la fel de intens ca răul din mine însumi, ceva la fel de puternic. A întins mîna spre mine. Mi-a atins jiletca și și-a răsfirat degetele pe pieptul meu. Iar eu am îngenucheat, apropiindu-mă de ea, simțindu-i părul care-mi mîngîia fața.

„Ține-te strîns de mine cînd o să te iau, i-am spus eu, văzînd cum i se măriseră ochii și i se deschisese gura. Și, atunci cînd senzația de leșin o să fie extrem de puternică, ascultă-mi cu atenție bătăile inimii. Ține-te strîns și spune-ți tot timpul: «O să trăiesc»."

„Da, da", a zis ea încuviințînd și inima îi bătea nebunește din cauza emoției.

Mîinile ei îmi ardeau gîtul și degetele i se strecurau pe sub gulerul meu. „Uită-te la lumina aceea; nu-ți lua nici măcar o secundă ochii de la ea și spune-ți tot timpul: «O să trăiesc»."

A icnit cînd i-am străpuns carnea, sîinii i s-au strivit de mine, iar trupul i s-a arcuit neputincios, desprinzîndu-se de canapea. Îi vedeam ochii, chiar și după ce i-am închis pe ai mei, vedeam acea gură șicanatoare și provocatoare. Trăgeam cu poftă, ridicînd-o și o simțeam slăbind, mîinile căzîndu-i fără vlagă pe lîngă trup. „Strîns, strîns, i-am șoptit eu peste șuvoiul fierbinte al sîngelui ei, în timp ce bătăile inimii ei îmi răsunau în urechi, iar sîngele ei îmi umfla venele pline. Lampa, am șoptit eu. Uită-te la ea!" Bătăile inimii i-au încetinit, au încetat și capul i-a căzut pe catifea, ochii devenindu-i opaci. O clipă mi s-a părut că nu pot să mă mișc și, totuși, știam că trebuia s-o facă, că altcineva îmi ducea încheietura la buze, iar camera se învîrtea amețitor, că mă concentram asupra acelei lămpi cum îi spusese ei să facă, în timp ce-mi gustam propriul sînge din încheietură, forțîndu-mă apoi să i-o apropiu de buze. „Bea, bea", i-am spus, dar ea era nemișcată ca o moartă. Am tras-o lîngă mine și am lăsat sîngele să-i șiroiască pe buze. Atunci a deschis ochii și i-am simțit apăsarea ușoară a gurii după care și-a încleștat mîinile pe brațul meu și a început să sugă. O legănam, șoptindu-i, încercînd cu disperare să-mi înfrîng senzația de leșin; în clipa aceea am simțit cum mă trage cu putere. Fiecare vas de sînge simțea asta. Mă destrămam încetul cu încetul, în timp ce ea trăgea și m-am ținut strîns de canapea; inima ei bătea cu putere, lipită de inima mea și degetele i se înfipseseră adînc în brațul meu, în palma mea întinsă. Mă tăia, mă cresta, așa încît am scos un strigăt, dar totul continua; mă depărtam de ea și, totuși, o trăgeam după mine, viața scurgîndu-mi-se prin braț, iar ea gemea în timp ce sorbea. Și acele firisoare care erau venele mele, acele fire pîrjolitoare, trăgeau de inima mea din ce în ce mai tare pînă cînd m-am desprins de ea brusc și m-am prăbușit alături, strîngîndu-mi cu mîna încheietura care îmi sîngera.

Ea se uita fix la mine, cu gura deschisă murdară de sînge. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie. Se

dubla și se tripla în fața ochilor mei, iar în final s-a contopit într-o singură formă tremurătoare. Și-a dus mîna la gură, fără să-și ia, însă, ochii de la mine, aceștia pîrînd să se mărească pe chipul ei. După aceea, s-a ridicat încet, nu ca urmare a propriei voințe ci trasă parcă în sus de pe canapea de o forță invizibilă, care o ținea privind în timp ce se învîrtea, fusta ei masivă mișcîndu-se rigid, ca și cum ar fi fost turnată dintr-o singură bucată, rotindu-se ca un ornament sculptat, pe o cutiuță muzicală, ce dansează, învîrtindu-se după muzică. Deodată, s-a uitat la tafta și a strîns-o în mîini, făcînd-o să foșnească, după care i-a dat drumul și și-a astupat repede urechile, a închis ochii și i-a deschis din nou. Apoi, mi s-a părut că vede lampa, acea lampă depărtată și slabă din camera cealaltă, care dădea o lumină vagă prin ușile duble. A alergat spre ea, privind-o ca și cum ar fi fost vie. „N-o atinge...”, i-a spus Claudia, îndepărtînd-o cu blîndețe. Dar Madeleine zărise florile de pe balcon și a pornit spre ele, mîngîind petalele cu palmele desfăcute și lipindu-și de față picăturile de ploaie.

Eu mă aflam aproape, urmărindu-i fiecare mișcare, cum a luat florile și le-a strivit în mîini, lăsînd petalele să vadă în jurul ei și cum și-a lipit vîrfurile degetelor de oglindă, privindu-se în ochi. Propria mea durere încetase după ce-mi legasem încheietura cu o batistă și așteptam, așteptam, văzînd că Claudia nu-și mai amintea ce avea să urmeze. Dansau amîndouă, în vreme ce pielea Madeleinei devenea din ce în ce mai palidă în lumina aurie care pîlpîia. A luat-o pe Claudia în brațe și au început să se învîrtească, pe chipul fetei citindu-se neliniște și spaimă, în dosul zîmbetului.

La un moment dat, puterile Madeleinei au început să slăbească. A făcut cîțiva pași în spate, pîrînd că-și pierde echilibrul, dar s-a îndreptat repede și a lăsat-o jos pe Claudia cu grijă. Stînd pe vîrfuri, Claudia a îmbrățișat-o. „Louis, a spus ea, făcîndu-mi semn. Louis...”

I-am făcut semn să vină lîngă mine. Madeleine, care părea să nici nu ne vadă, își privea mîinile întinse. Chipul îi era alb și supt și, deodată, și-a atins buzele cu vîrfurile degetelor, privind petele întunecate de pe ele. „Nu, nu!” am sfătuit-o eu cu blîndețe și am luat-o de mîna pe Claudia, trăgînd-o lîngă mine. Un geamăt prelung a ieșit de pe buzele Madeleinei.

„Louis”, a șoptit Claudia cu vocea ei supranaturală, pe care Madeleine încă nu o putea auzi.

„Moare, lucru pe care mintea ta de copil nu și-l amintește. Ai fost scutită de asta, n-a lăsat nici un semn asupra ta”, i-am șoptit eu, dîndu-i părul după ureche, fără să-mi iau ochii de la Madeleine, care se plimba de la o oglindă la alta, iar lacrimile îi șiroiau în voie, în timp ce trupul ei renunța la viață.

„Bine, Louis, dar dacă moare...” a strigat Claudia.

„Nu, am spus eu lăsîndu-mă pe vine, cînd am văzut deznădejdea de pe chipul ei. Sîngele a fost destul de puternic, o să trăiască. Dar o să-i fie frică, foarte frică.” Cu blîndețe, i-am strîns mîna și am sărutat-o pe obraz. M-a privit atunci cu un amestec de mirare și de teamă. Acea expresie nu i s-a schimbat în timp ce mă urmărea cum mă apropii de Madeleine, atras de plînsul ei. Se clătina acum, cu mîinile întinse, iar eu am prins-o, ținînd-o strîns. Ochii ei conțineau deja o lumină ciudată, un foc violet reflectat în lacrimile ei.

„E o moarte muritoare, atît, i-am spus eu cu blîndețe. Vezi cerul? Trebuie să-l părăsim acum și tu să te ții strîns de mine, să stai lîngă mine. Membrele or să-mi fie cuprinse de un somn la fel de greu ca moartea și n-o să te mai pot alina. Tu o să stai acolo și o să te lupți cu el. Dar să te ții strîns de mine în întuneric, auzi? Să mă ții strîns de mîna, fiindcă eu o să te țin atîta timp cît o să fiu lucid.”

Pe moment a părut pierdută în privirea mea, iar eu am simțit uimirea care o învăluia, cum sclipirea ochilor mei era sclipirea tuturor culorilor și cum toate acele culori erau și mai puternic reflectate pentru ea în ochii mei. Am condus-o încet spre sicriu, spunîndu-i iarăși să nu-i fie frică. „Cînd o să te trezești, o să fii nemuritoare, i-am spus eu. Nici o cauză naturală a morții nu-ți poate face rău. Hai, vino, întinde-te.” Îi vedeam teama, o vedeam depărtîndu-se de cutia aceea îngustă, satinul nereușind s-o liniștească. Pielea începea deja să-i lucească, să posede acea strălucire pe care o aveam eu și Claudia. Mi-am dat seama că nu avea să cedeze decît dacă mă întindeam lîngă ea.

M-am uitat în partea cealaltă a camerei lungi la Claudia, care stătea lîngă acel sicriu ciudat, privindu-mă. Ochii îi erau nemișcați, dar întunecați de o suspiciune nedefinită, de o încredere rece. Am lăsat-o pe Madeleine lîngă patul ei și m-am dus spre ochii aceia. Îngenunchind liniștit lîngă ea, am luat-o în brațe. „Nu mă recunoști? am întreat-o. Nu știi cine sînt?”

Ea s-a uitat la mine. „Nu”, mi-a răspuns.

Eu am zîmbit și am încuviințat. „Nu mă urî, i-am spus. Sîntem chit.”

Atunci ea și-a înclinat ușor capul și m-a studiat cu atenție după care a părut să zîmbească fără să vrea și să încuviințeze aprobator.

„Pentru că, vezi tu, i-am spus eu cu același glas calm, ceea ce a murit în camera asta, acum, n-a fost femeia aceea. Îi vor trebui multe nopți, poate chiar ani, ca să moară. Ceea ce a murit în noaptea asta, aici, a fost cea din urmă fărîmă de omenesc din mine.”

O umbră i-a căzut pe față; limpede, de parcă expresia i s-ar fi destrămat ca un vâl. Buzele i s-au desfăcut, dar numai ca să tragă aer. După care a spus: „Atunci ai dreptate, într-adevăr. Sîntem chit.”

„Vreau să dau foc magazinului de păpuși! ne-a spus Madeleine, aruncînd în focul din cămin rochițele împăturite ale fetei ei moarte, dantele albe și pînzeturi, bej, pantofiori scîlciți, bonete care miroseau a camfor. Acum nu mai înseamnă nimic.” S-a dat înapoi, privind flăcările. După care s-a uitat la Claudia cu niște ochi triumfători și extrem de devotați.

Nu o credeam, atît de convins eram — chiar dacă noapte de noapte trebuia să o trag cu forța de lîngă bărbații și femeile pe care nu mai putea să-i secătuiască, atît de sătulă era datorită victimelor anterioare, adesea ridicîndu-le de la pămînt în vîltoarea pasiunii ei, sfărîmîndu-le gîturile cu degetele ei ca fildeșul în timp ce le bea sîngele — atît de convins eram că, mai devreme sau mai tîrziu, acea intensitate nebunească avea să slăbească, că ea avea să-și dea seama de capcanele aceluia coșmar, de propria-i piele sclipitoare, de acele camere luxoase de la Hotel Saint-Gabriel și că avea să strige că vrea să fie trezită; să fie liberă. Nu pricepea că nu era o experiență; dezvelindu-și dinții în formare în fața oglinzilor cu rame aurii, se înfuria.

Dar tot nu realizam cît era de furioasă și de obișnuită să viseze; și că nu avea să strige după realitate, ba mai degrabă ar fi renunțat la realitate în favoarea viselor, un spiriduș diabolic ce-și alimenta roata de tors cu himerele lumii astfel încît să-și creeze propriul univers asemeni unei pînze de păianjen.

Abia începeam să-i înțeleg lăcomia, farmecul.

Căpătase o adevărată îndemînare după ce crease împreună cu amantul ei bătrîn, atîtea copii ale fetei ei moarte, care, aveam să înțeleg, umpleau rafturile aceluia magazin pe care urma să-l vizităm în curînd. Pe lîngă acest lucru mai poseda și o pricepere caracteristică vampirilor și o intensitate, de asemeni proprie vampirilor, astfel încît, în cursul unei nopți, după ce-am îndepărtat-o de victime, ea, cu acea sete nepotolită, a creat din cîteva bucăți de lemn, cu dalta și cuțitul, un balansoar perfect, atît de frumos și bine proporționat pentru Claudia, încît, atunci cînd stătea în el lîngă foc, părea o femeie. Acestuia i s-au mai adăugat, cu fiecare noapte, o masă de aceeași dimensiune, și dintr-un magazin de jucării, o mică lampă cu untură, o ceșcuță și o farfurioară de porțelan; iar, din poșeta unei femei, un mic carnețel de însemnări legat în piele

care, în mîinile Claudiei, devenea un adevărat volum. Lumea se prăbușea și înceta să mai existe la granița micului spațiu care, în curînd, a devenit de mărimea camerei de toaletă a Claudiei: un pat ai cărui stîlpi ajungeau doar pînă la nasturii mei de pe piept și oglinzi care reflectau doar picioarele unui uriaș greoi, cînd m-am trezit pierdut printre ele; tablouri agățate la nivelul ochilor Claudiei; și, în ultimul rînd, pe măsuta ei de toaletă, o pereche de mînuși negre de seară pentru degetuțele ei, o rochie decoltată de culoarea nopții și o tiară de la un bal mascat al copiilor. Iar Claudia, giuvaerul care încununa totul, o zîină cu umerii goi, plimbîndu-se cu părul ei strălucitor printre acele lucruri de preț ale micii ei lumi, în timp ce eu priveam din prag, vrăjit, greoi, întins pe covor, așa încît să-mi pot sprijini capul în cot și să-mi ridic privirea spre ochii iubitei mele, văzîndu-i încălziți deocamdată în mod misterios de perfecțiunea aceluia sanctuar. Cît de frumoasă era în dantelă neagră, o femeie rece, cu părul bălai, cu un chip de păpușă și ochi umezi, care mă priveau cu atîta seninătate și atît de îndelung, încît, cu siguranță însemna că mă uitase; ochii trebuiau să vadă altceva în afară de mine care stăteam acolo pe podea, visînd; altceva în afară de universul stîngaci din jurul meu, care acum era marcat și anulat de cineva care suferise în el, de cineva care suferise întotdeauna, dar care acum părea să nu mai sufere, ascultînd clinchetul unei cutiute muzicale de jucărie, punînd o mînă pe ceasul de jucărie. Am avut o viziune a unor ore scurtate și unor minute mici aurii. Aveam senzația că înnebunesc.

Mi-am vîrît mîinile sub cap și m-am uitat la candelabru; mi-era greu să mă desprind de o lume și să pătrund în alta. Iar Madeleine, pe canapea, lucra cu aceeași pasiune dintotdeauna, de parcă nemurirea n-ar fi însemnat odihnă, cosînd dantelă crem pe satin de culoarea levănțicăi pentru micul pat, oprindu-se doar din cînd în cînd pentru a-și șterge umezeala pătată de sînge de pe fruntea albă.

M-am întrebat, dacă nu cumva închizînd ochii, acel tărîm al lucrurilor minuscule ar fi înghițit încăperile din jurul meu și m-aș fi trezit asemeni lui Gulliver, legat de mîini și de picioare, un uriaș nedorit? Am avut viziunea unor case construite pentru Claudia, în ale căror grădini șoarecii erau niște monștri, și a unor trăsurici, iar tufele înflorite deveneau copaci. Muritorii erau de vrăjiți, încît se lăsau în genunchi pentru a privi pe ferestre. Atrăgeau la fel ca pînza de păianjen.

Chiar eram legat de mîini și de picioare. Nu numai de frumusețea aceea extraordinară — acel secret superb al umerilor albi ai Claudiei, sclipirea splendidă a perlelor, moleșeala vrăjită, sticluta de parfum, acum o carafă, din care se revărsa o vrajă ce promitea Paradisul — eram legat de teamă. Că, dincolo de încăperile acelea, unde se presupunea că supraveghez instruirea Madeleinei — discuții întîmplătoare despre ucidere și natura vampirului în legătură cu care Claudia ar fi putut-o instrui mai bine decît mine, dacă și-ar fi manifestat vreodată dorința de a prelua conducerea — că, dincolo de încăperile acelea, unde în fiecare noapte eram asigurat prin sărutări ușoare și priviri mulțumite că pasiunea plină de ură pe care Claudia o arătase o singură dată nu avea să se mai întoarcă — deci că, dincolo de încăperile acelea, aveam să află că eram cu adevărat schimbat: partea muritoare din mine

era acea parte care iubise, eram convins. Deci, ce simțeam pentru Armand, creatura pentru care o transformasem pe Madeleine, creatura pentru care vrusesem să fiu liber? O distanță ciudată și tulburătoare? O durere surdă? Un fior nedefinit? Chiar și din mijlocul acelor lucruri lumești, îl vedeam pe Armand în camera lui austeră, îi vedeam ochii de un căprui închis și îi simțeam acea atracție stranie.

Și, totuși, nu mă duceam la el. Nu îndrăzneam să descopăr ceea ce poate că pierdusem. Nici să încerc să separ acea pierdere de o altă idee apăsătoare: că în Europa nu aflasem nici un adevăr care să aline singurătatea, să transforme disperarea. Descoperisem numai mecanismele interioare ale micului meu suflet, durerea din cel al Claudiei și o pasiune pentru un vampir care era, probabil, mai rău decât Lestat, pentru care am devenit la fel de rău ca Lestat, dar în care vedeam singura promisiune de bine în rău.

Totul rămăsese în sfârșit în urmă. Ceasul ticăia pe poliță; Madeleine implora să mergem să vadă spectacolul de la „Théâtre des Vampires”, jurînd să o apere pe Claudia de orice vampir care ar fi îndrăznit s-o insulte, iar Claudia vorbea despre strategie și spunea: „Nu încă, nu acum”, în timp ce eu observam cu un oarecare sentiment de ușurare dragostea Madeleinei pentru Claudia, pasiunea ei oarbă și lacomă. Ah, am atît de puțină compasiune în inimă sau în amintire față de Madeleine. Credeam, că doar văzuse primele semne ale suferinței, nu înțelegea moartea. Era atît de ușor de înfuriat, atît de ușor de împins spre violență. Bănuiam, în colosala mea vanitate și autoînșelare, că durerea pentru fratele meu mort fusese singura emoție adevărată. Mi-am dat voie să uit cît de total mă îndrăgostisem de ochii scilipitori ai lui Lestat, că-mi vîndusem sufletul pentru un lucru multicolor și luminos, crezînd că o suprafață foarte limpede dădea puterea de a păși pe apă.

Ce-ar fi trebuit să facă Cristos pentru a mă determina să-l urmez, asemeni lui Matei sau Petru? Întîi și întîi, să se îmbrace bine. Și să aibă un păr bogat și blond, bine îngrijit.

Mă uram. Și mi se părea, pe jumătate adormit, așa cum eram adesea cînd le ascultam discuțiile — Claudia șoptind despre ucis, viteza și îndemînarea caracteristice vampirilor, Madeleine aplecată asupra acului ei neobosit — mi se părea că era singura emoție de care mai eram capabil: ura de sine. Le iubesc. Le urăsc. Puțin îmi pasă dacă sînt acolo. Claudia îmi atinge părul, de parcă ar vrea să-mi spună cu vechea familiaritate că inima îi e liniștită. Nu-mi pasă. Și apoi apariția lui Armand, acea putere, acea claritate chinuitoare. În spatele unui geam, mi se pare. Și, luînd mîna jucăușă a Claudiei, înțeleg pentru prima oară în viață ce simte cînd mă iartă pentru faptul că sînt eu însumi, acela despre care spune că-l urăște și-l iubește: „*nu simte aproape nimic.*”

— După o săptămînă am însoțit-o amîndoi pe Madeleine în misiunea ei de a da foc unui univers al păpușilor, din spatele unui geam din sticlă de oglinzi. Îmi amintesc că m-am depărtat, dînd colțul și trezindu-mă într-o cavernă îngustă și întunecoasă, unde singurul sunet care se auzea era cel al ploii. Dar atunci am văzut scilipirea roșiatică ce mînjea norii. Clopotele au început să bată, oamenii să strige, iar Claudia, lîngă mine, vorbea încet despre natura focului. Fumul gros care se înălța din acea lumină pîlpîitoare mă enerva. Simțeam teamă. Nu o teamă muritoare, nebunească, ci ceva rece ca un cîrlig înfîpt în coaste. Tema asta — era vechea casă de pe Rue Royale care ardea, Lestat parcă dormind pe dușumeaua cuprinsă de flăcări.

„Focul purifică...”, a zis Claudia și eu am spus: „Nu, focul doar distruge...”

Madeleine trecuse pe lîngă noi și se opri în capătul străzii, ca o fantomă în ploaie, bătînd aerul cu mîinile ei albe, făcîndu-ne semn, arcuri albe de licurici albi. Și-mi amintesc cum Claudia m-a lăsat pentru ea. Imaginea părului galben pleoștit și răsucit cînd mi-a spus s-o urmez. O panglică a căzut la picioare, fluturînd și plutind într-un vîrtej de apă neagră. Mi se părea că au dispărut. M-am aplecat să iau panglica de jos, dar o altă mînă s-a întins după ea. Era Armand care mi-o dădea.

Eram șocat să-l văd acolo, atît de aproape, imaginea Domnului Moarte în dreptul unei uși, minunat de real cu mantia lui neagră și cu cravata de mătase și, totuși, ireal ca umbrele, datorită nemișcării lui. S-a văzut o scilipire vagă a focului în ochii lui, roșul încălzindu-le întunericul pînă la un maro închis.

Și m-am trezit deodată de parcă aș fi visat, m-am trezit simțîndu-l, mîna lui cuprinzînd-o pe a mea, capul lui înclinat parcă pentru a-mi da de înțeles că voia să-l urmez — m-a trezit propria mea experiență tulburată în fața prezenței lui, care mă mistuia la fel ca în camera lui. Mergeam împreună acum, repede, apropiindu-ne de Sena, mișcîndu-ne cu o asemenea iuțeală și îndemînare printr-un grup de oameni, încît aceștia abia dacă ne-au zărit, noi abia dacă i-am zărit. Faptul că țineam pasul cu el cu ușurință mă uimea. Mă forța să-mi admit puterile, să realizez că drumurile pe care le alegeam în mod normal erau drumurile oamenilor, pe care nu mai trebuia să le urmez.

Doream cu disperare să-i vorbesc, să-l opresc punîndu-mi amîndouă mîinile pe umerii lui, doar pentru a-l privi în ochi din nou așa cum făcusem în acea noapte, să-l fixez într-un anume timp și spațiu, astfel încît să pot face față tulburării mele lăuntrice. Aș fi vrut să-i spun atîtea, să-i explic atîtea. Și, totuși, nu știam ce să-i spun sau de ce i-aș fi spus ceva, eram conștient doar că plînatatea aceluia sentiment continua să mă bucure aproape pînă la lacrimi. Asta mă temusem că am pierdut.

Nu știam unde ne aflam, doar că, în plimbările mele, mai trecusem pe acolo: o stradă cu case

vechi, cu ziduri-grădini, intrări pentru trăsuri, turnuri și ferestre plumbuite sub arcadele din piatră. Case înălțate în alte secole, copaci noduroși, acea liniște profundă care însemna că mulțimea era închisă afară; câțiva muritori locuiau în acea regiune a încăperilor cu plafoane înalte; piatra absorbea zgomotul răsuflării, spațiul unor vieți întregi.

Armand era pe un zid acum, cu brațul agățat de o ramură, întinzându-mi mâna; într-o clipă mă aflam lângă el, frunzișul ud atingându-mi fața. Deasupra, vedeam etaj după etaj înălțându-se pînă la un turn care abia se zărea prin ploaia deasă și întunecată. „Ascultă-mă, o să ne cățărăm pînă în turn”, mi-a spus atunci Armand.

„Nu pot... e imposibil...!”

„Nici nu-ți cunoști puterile. Te poți cățara cu ușurință. Nu uita, dacă o să cazi, n-o să pățești nimic. Fă cum fac eu. Dar, fii atent. Cei care locuiesc în casa asta mă știu de o sută de ani și mă cred un duh; dacă te văd din întâmplare sau tu îi vezi prin geamurile acelea, nu uita ce cred ei că ești și nu arăta că ești conștient de ei, altfel îi dezamăgești sau îi zăpăcești. Ai auzit? Ești în perfectă siguranță.”

Nu știam ce mă înspăimînta mai mult, cățăratul în sine sau gîndul că aveam să fiu luat drept un strigo; numai că n-aveam timp pentru astfel de judecăți acum căci Armand începuse urcușul, cizmele lui găsind crăpăturile dintre pietre, mîinile lui prinzîndu-se sigure ca niște gheare în acele crăpături; iar eu îl urmam, ținîndu-mă strîns de zid, neîndrăznind să privesc în jos, agățîndu-mă pentru a mă odihni o clipă de arcada groasă și sculptată de deasupra unei ferestre, prin care mi-am aruncat privirea și am văzut un foc în cămin, un umăr întunecat, o mîna care mînuia un vătrai, o siluetă care se mișca fără să aibă nici cea mai mică bănuială că era observată. S-a dus. Ne-am continuat cățăratul pînă am ajuns la fereastra turnului, pe care Armand a deschis-o repede, trecîndu-și picioarele lungi peste pervaz; l-am urmat și eu, simțîndu-i brațul pe după umeri.

Am oftat fără să vreau cînd am ajuns în încăpere, frecîndu-mi brațele și rotîndu-mi privirea prin acel spațiu ud și ciudat. Acoperișurile de dedesubt se vedeau argintii, foișoare zărindu-se din loc în loc printre coroanele imense și foșnitoare ale copacilor; mai departe strălucea lanțul rupt al unui bulevard luminat. Camera părea la fel de udă ca aerul de afară. Armand aprindea un foc.

Dintr-o grămadă de piese de mobilier putrezite a ales niște scaune pe care le-a rupt cu ușurință, în ciuda faptului că erau groase. Era ceva grotesc în aspectul lui, accentuat de grația lui și calmul imperturbabil al chipului său alb. Făcea ce ar fi făcut orice vampir, transformînd acele bucăți groase de lemn în așchii, totuși făcea ceva ce numai un anumit vampir putea să facă. Și nu părea să posede nimic omenesc; pînă și trăsăturile frumoase și părul negru deveniseră atributele unui înger formidabil, care avea în comun cu noi ceilalți doar o asemănare superficială. Haina era un miraj. Și, deși mă simțeam atras de el, poate mai mult decît fusesem atras vreodată de vreo ființă vie în afară de Claudia, mă tulbura în alte feluri, care aduceau a teamă. Nu m-a mirat faptul că, după ce a terminat, mi-a oferit un scaun greu din lemn de stejar, dar el s-a retras lângă polița din marmură, încălzîndu-și mîinile la foc, în timp ce flăcările îi aruncau umbre roșii pe chip.

„Îi aud pe cei din casă”, i-am spus. Căldura era plăcută. Simțeam pielea cizmelor uscîndu-se, simțeam căldura în degete.

„Atunci știi că și eu îi aud”, a zis el încet și, deși vorbele lui nu conțineau nici un fel de reproș, mi-am dat seama de sensul propriilor mele cuvinte.

„Și dacă vin?” am insistat eu, studiîndu-l.

„Nu-ți dai seama după atitudinea mea că n-or să vină? m-a întrebat el. Am putea să stăm aici toată noaptea și să nici nu pomenim despre ei. Vreau să știi că, dacă vorbim de ei e pentru că tu vrei să faci asta.” Cum n-am spus nimic, cum, probabil, am părut ușor înfrînt, mi-a zis cu blîndețe că încuiasera demult acel turn și că nu mai urca nimeni acolo; iar dacă vedeau fumul ieșind pe coș sau lumina prin fereastră, oricum nimeni nu se aventura în acel loc pînă a doua zi.

Atunci am văzut că, de o parte a căminului, se aflau cîteva rafturi cu cărți și o masă de scris. Foile de pe aceasta erau îngălbenite, dar mai erau o călimară și cîteva tocure, îmi închipuiam că locul acela ar fi putut fi foarte plăcut cînd nu ploua, ca atunci, sau după ce focul va fi uscat atmosfera.

„Vezi tu, mi-a spus Armand, n-ai nevoie cu adevărat de camerele pe care le ai la hotel. În realitate ai nevoie doar de foarte puțin. Dar fiecare din noi trebuie să decidă cît de mult dorește. Oamenii care locuiesc în casa asta au un nume pentru mine; întîlnirile cu mine constituie subiect de discuții timp de douăzeci de ani, dar acestea sînt doar niște momente izolate în existența mea, care nu înseamnă nimic. Nu pot să-mi facă nici un rău, iar eu le folosesc casa pentru a fi singur. Nimeni de la «Théâtre des Vampires» nu știe că vin aici. E secretul meu.”

Îl privisem cu atenție în timp ce vorbea și gîndurile care-mi trecuseră prin minte în camera de la teatru îmi treceau prin minte din nou. Vampirii nu îmbătrînesc și mă întrebam cît de diferite puteau fi chipul și purtările lui tinerești față de un secol sau două în urmă; căci, fața lui, deși nemarcată de lecțiile maturității, cu siguranță nu era o mască. Părea extrem de expresivă, ca și vocea lui discretă, iar eu nu puteam pricepe de ce. Știam doar că eram atras de el la fel de mult ca mai înainte și, într-o oarecare măsură, cuvintele pe care le-am rostit atunci erau un subterfugiu. „Dar ce te ține la «Théâtre

des Vampires?»" l-am întrebat.

„O nevoie, bineînțeles. Dar am descoperit ceea ce-mi trebuie, a zis el. De ce mă eviți?"

„Nu te-am evitat, am spus eu încercînd să ascund emoția pe care mi-o provocaseră acele cuvinte. Înțelegi că trebuie s-o protejez pe Claudia, că nu are pe nimeni în afară de mine. Sau, cel puțin, așa era pînă..."

„Pînă cînd Madeleine a venit să stea cu voi..."

„Da...", am zis eu.

„Dar acum Claudia ți-a dat drumul și tu rămîi, totuși, cu ea, rămîi legat de ea ca de o iubită", a spus el.

„Nu, nu e iubita mea; nu înțelegi, am zis eu. Mai degrabă e copilul meu și nu știu dacă poate să-mi dea drumul..." Era lucruri la care mă gîndisem de nenumărate ori. „Nu știu dacă un copil are puterea de a da drumul părintelui. Nu știu dacă n-o să fiu legat de ea atîta timp cît o să..."

Am tăcut. Era cît pe aci să spun „atîta timp cît o să trăiască." Dar mi-am dat seama că era un clișeu muritor superficial. Ea avea să trăiască veșnic, la fel ca și mine. Dar nu era același lucru și cu tații muritori? Fiicele trăiesc o veșnicie pentru că tații mor primii. Brusc n-am mai știut ce să spun, dar era conștient în permanență de felul în care asculta Armand; asculta în felul în care visăm că ascultă ceilalți, chipul lui pîrînd să reflecteze la orice se spunea. Nu s-a grăbit să profite de scurta mea pauză, să afirme că înțelegea ceva înainte ca întreaga idee să fie exprimată sau să mă contrazică dintr-un impuls irezistibil — lucruri care, adesea, fac ca un dialog să fie imposibil.

După o pauză îndelungată, mi-a spus: „Te vreau. Te vreau mai mult decît orice pe lume."

O clipă m-am îndoit de ceea ce auzisem, pentru că mi se părea incredibil. Asta m-a dezarmat complet și imaginea lipsită de cuvinte a vieții noastre împreună s-a extins și mi-a șters orice alt gînd din minte.

„Am spus că te vreau. Te vreau mai mult decît orice pe lume", a repetat el, doar cu o ușoară modificare a expresiei. Apoi a rămas așteptînd, privind. Chipul îi era la fel de liniștit ca întotdeauna, fruntea lui netedă și albă de sub părul castaniu bogat nepurtînd nici o urmă de îngrijorare, ochii lui mari luminîndu-mă, buzele lui nemișcate.

„Asta vrei de la mine și, totuși, nu vii la mine, a spus el. Există lucruri pe care vrei să le afli, dar nu întrebi. O vezi pe Claudia scăpîndu-ți, totuși, pari incapabil să împiedici asta, ai vrea să se întîmple mai repede și, totuși, nu faci nimic."

„Nu-mi înțeleg propriile sentimente. Poate că ție îți sînt mai clare decît mie..."

„Nu începi să-nțelegi ce mister reprezintă!" mi-a spus el.

„Dar cel puțin tu te cunoști perfect. Eu nu pot susține același lucru, am zis eu. O iubesc și, totuși, nu sînt apropiat de ea. Vreau să spun că, atunci cînd sînt cu tine așa cum sînt acum, nu mai știu de ea, nu mai știu de nimeni."

„Ea reprezintă o perioadă pentru tine, o perioadă din viața ta. Dacă și cînd o s-o rupi cu ea, o s-o rupi cu singura persoană în viață care a împărțit acea perioadă cu tine. Ți-e frică de asta, de izolare, de povara, de proporțiile vieții veșnice."

„Da, așa e, dar asta e numai o mică parte. Perioada nu înseamnă prea mult pentru mine. Ea a făcut să însemne ceva. Și alți vampiri trebuie să fi trecut prin asta și au supraviețuit trecerii prin sute de perioade."

„Dar nu supraviețuiesc, a spus el. Lumea ar fi plină de vampiri dacă ar supraviețui. Cum crezi că am ajuns să fiu cel mai bătrîn de aici și de pretutindeni?" a întrebat el.

M-am gîndit la asta. Apoi am îndrăznit: „Mor prin violență?"

„Nu, aproape niciodată. Nu e nevoie. Cîți vampiri crezi că au puterea să îndure nemurirea? În primul rînd, habar n-au ce-i aceea nemurire. Căci, devenind nemuritori, ei vor ca toate formele vieții lor să rămîină așa cum sînt, neschimbate: trăsurile făcute în același mod sigur, hainele croite ca în tinerețea lor, oamenii să fie îmbrăcați și să vorbească în modul pe care ei l-au înțeles și l-au apreciat întotdeauna. Cînd, de fapt, toate lucrurile se schimbă, în afară de vampirul însuși; totul în afară de vampir e supus unei permanente modificări și transformări. În curînd, pentru o minte inflexibilă și, adesea, chiar pentru o minte cît se poate de flexibilă, această nemurire devine o condamnare într-un balamuc de figuri și forme care sînt de neînțeles și lipsite de valoare. Într-o seară, un vampir se trezește și își dă seama de ce anume s-a temut poate decenii întregi, că pur și simplu, nu mai ține să trăiască neapărat. Că, oricare ar fi fost stilul, modul sau forma existenței care făcuse ca nemurirea să i se pară atrăgătoare, acesta dispăruse de pe fața pămîntului. Și nimic nu mai rămîne pentru a-i oferi scăparea din disperare, decît actul uciderii. Și acel vampir iese ca să moară. Nimeni nu-i găsește rămășițele. Nimeni nu știe unde a dispărut. Și nimeni din jurul lui — în caz că ar mai căuta compania altor vampiri — nu știe că el e cuprins de disperare. Va fi încetat demult să mai vorbească despre sine sau despre orice altceva. Va dispărea."

M-am lăsat pe spate, impresionat de acel adevăr evident și, în același timp, totul în mine s-a răzvrătit împotriva acelei perspective. Am devenit conștient de profunzimea speranței și groazei mele;

cît de diferite erau acele sentimente de alienarea pe care o descrisese el, cît de diferite față de acea disperare îngrozitoare. Acea disperare conținea dintr-odată ceva scandalos și respingător. N-o puteam accepta.

„Dar tu nu ți-ai da voie să ai o asemenea stare de spirit. Uită-te la tine, m-am trezit eu spunînd. Chiar dacă n-ar mai exista nici măcar o singură operă de artă în lume... și sînt mii... chiar dacă n-ar mai exista nici măcar o singură frumusețe naturală... dacă lumea ar fi redusă la o celulă goală și la o luminare fragilă, nu pot să te văd altfel decît studiind acea lumînare, furat de pîlpîitul acelei lumini, de schimbarea culorilor ei... cît timp te-ar putea susține asta... ce posibilități ar crea? Greșesc cumva? Sînt un idealist chiar atît de nebun?”

„Nu”, a spus el și pe buze i-a apărut un zîmbet vag, o dovadă fugară de plăcere. Dar apoi a continuat, pur și simplu: „Tu, însă, simți o obligație față de o lume pe care o iubești, pentru că lumea asta, pentru tine, e încă intactă.

S-ar putea ca propria ta sensibilitate să devină instrumentul nebuliei. Vorbești despre opere de artă și frumusețe naturală. Aș vrea tare mult să am puterea unui artist ca să reînvii pentru tine Veneția secolului al cincisprezecelea, palatul maestrului meu, dragostea pe care am simțit-o pentru el cînd eram un băiat muritor și dragostea pe care el a simțit-o pentru mine cînd m-a transformat în vampir. Ah, dacă aș putea să reînvii acele vremuri fie pentru tine, fie pentru mine... măcar o singură clipă! La ce bun? Ce mult mă întristează faptul că timpul nu șterge deloc amintirea acelei perioade, că ea devine și mai fermecătoare în lumina lumii pe care o văd astăzi.,,

„Dragoste? am întrebat eu. A existat dragoste între tine și vampirul care te-a creat?” am adăugat eu, aplecîndu-mă înainte.

„Da, mi-a spus el. O dragoste atît de puternică, încît nu m-a lăsat să îmbătrînesc și să mor. O dragoste care a așteptat răbdătoare pînă am devenit de ajuns de puternic pentru a fi dăruit întinericului. Vrei să-mi spui că n-a existat nici un pic de dragoste între tine și vampirul care te-a creat?”

„Nici un pic”, am zis eu repede și nu mi-am putut reține un zîmbet amar.

El mă studia. „Atunci, de ce ți-a dăruit aceste puteri?” m-a întrebat.

M-am lăsat pe spate. „Consideri puterile astea ca un dar!” am spus eu. „Bineînțeles. Iartă-mă, dar mă uimește faptul că, în complexitatea ta ești atît de simplu”, am zis eu rîzînd.

„Ar trebui s-o iau ca pe o insultă?” a întrebat el zîbind și întreaga lui atitudine nu făcea decît să confirme ceea ce tocmai spusese. Părea atît de inocent. Începeam să-l înțeleg.

„Nu, nu din partea mea, am spus eu și pulsul mi s-a întetit, în timp ce mă uitam la el. Reprezinți tot ce-am visat cînd am devenit vampir. Vezi puterile astea ca un dar!” am repetat eu. „Dar ia spune-mi... acum mai simți dragoste pentru acel vampir care ți-a dăruit viață veșnică? Mai simți asta acum?”

A părut să se gîndească, după care a spus încet: „De ce contează asta?” Apoi a continuat: „Nu cred că am avut noroc simțind dragoste pentru mulți oameni sau multe lucruri. Dar, da, îl iubesc. Poate că nu în felul la care te referi tu. Mi se pare că mă zăpăcești, chiar fără să faci vreun efort. Ești un mister. Nu mai am nevoie de acest vampir.”

„Mi s-a dăruit viață veșnică, o percepție extrem de acută și nevoia de a ucide, i-am explicat eu repede, pentru că vampirul care m-a creat îmi rîvnea casa și averea. Înțelegi? Ah, dar cuvintele astea înseamnă mult mai mult. Acest înțeles mi se dezvăluie atît de încet, atît de incomplet! Vezi tu, e ca și cum mi-ai întredeschide o ușă prin care se strecoară un firicel de lumină, iar eu tînjesc să ajung la ea, să o deschid larg și să pătrund în spațiul care spui că există dincolo de ea! Cînd, de fapt, nu cred! Vampirul care m-a creat reprezenta tot ce consideram că este rău: era la fel de îngrozitor, de prozaic, de searbăd, de veșnic descurajator cum îmi închipuiam că trebuie să fie răul! Acum știu asta. Dar tu, tu ești ceva ce depășește totul această concepție! Deschide ușa larg. Povestește-mi despre palatul din Veneția, despre această relație amoroasă cu damnarea. Vreau să înțeleg.”

„Te păcălești singur. Palatul nu înseamnă nimic pentru tine, mi-a spus el. Ușa pe care o vezi duce la mine. La a trăi alături de mine, cel care sînt acum. Sînt rău cu gradații infinite și fără vină.”

„Da, exact”, am murmurat eu.

„Și asta te face nefericit, a zis el. Tu, care ai venit în camera mea și ai spus că n-a mai rămas decît un singur păcat, acela de a lua conștient viața unui om nevinovat.”

„Da...”, am spus eu. Cred că ai rîs teribil de mine...”

„N-am rîs niciodată de tine, a spus el. Nu-mi pot permite să rîd de tine. Numai cu ajutorul tău pot să scap de disperarea pe care ți-am descris-o ca fiind moartea noastră. Prin tine trebuie să mă leg de acest secol al nouăsprezecelea și să ajung să-l înțeleg într-un fel care să mă readucă la viață, lucru pe care îl doresc cu atîta disperare. Pe tine te-am așteptat la «Théâtre des Vampires». Dacă aș cunoaște un muritor capabil de o asemenea sensibilitate, de o asemenea durere, de o asemenea profunzime, l-aș transforma în vampir într-o clipă. Dar asta se întîmplă atît de rar. Nu, a trebuit să te aștept și să te caut. Și acum o să mă bat pentru tine. Vezi cît de nemilos sînt cînd iubesc? Asta ai înțeles prin dragoste?”

„Ah, dar ai face o greșeală cumplită”, am spus eu, privindu-l în ochi. Abia acum începeam să pricep sensul cuvintelor lui. Niciodată nu-mi simțisem atât de clar frustrarea mistuitoare. Nu puteam să-l mulțumesc. N-o puteam mulțumi pe Claudia. Nu fusesem niciodată în stare să-l mulțumesc pe Lestat. Și pe fratele meu muritor, Paul, cât de cumplit, de mortal îl dezamăgisem!

„Nu. Trebuie să stabilesc o legătură cu epoca, mi-a spus el calm. Și numai cu ajutorul tău pot s-o fac... nu ca să aflui de la tine lucruri pe care le-aș putea vedea într-o clipă într-o galerie de artă, sau le-aș putea citi într-o oră, în cele mai groase cărți... tu ești spiritul, tu ești inima”, a insistat el.

„Nu, nu”, am zis eu ridicând mâinile. Mai aveam puțin și izbucneam într-un hohot de râs amar, isteric. „Nu înțelegi? Nu sînt spiritul nici unei epoci. Sînt în dezacord cu toate și așa am fost întotdeauna! Locul meu n-a fost nicăieri, alături de nimeni, în nici un moment!” Era prea dureros, prea perfect de adevărat.

Dar pe chipul lui a apărut un zîmbet irezistibil. Părea gata să rîdă de mine și, în clipa următoare, umerii au început să-i tresalte de râs. „Dar, Louis, a spus el încet. Chiar așa e spiritul vremii tale. Nu vezi? Toată lumea simte ca tine. Căderea ta în dizgrație e căderea unui secol.”

Eram atât de uimit, încît multă vreme am stat cu privirea ațintită asupra focului. Mistuise toate lemnele și nu mai rămăsese decît o grămadă de cenușă fumegîndă, un peisaj cenușiu și roșu care avea să se prăbușească la atingerea vătraiului. Totuși, era foarte cald și încă mai dădea o lumină puternică. Îmi vedeam viața în adevărata ei perspectivă.

„Și vampirii de la «Théâtre»?...” am întrebat eu încet.

„Ei oglindesc vremurile cu un cinism care nu poate înțelege moartea posibilităților, o parodiare iluzorie și sofisticată a miraculosului, o decadentă al cărei ultim refugiu e autoridiculizarea, o neputință manierată. I-ai văzut; îi cunoști de o viață. Tu îți oglindești altfel epoca. Îi oglindești inima zdrobită.”

„Asta înseamnă nefericire. Nefericirea pe care nu poți s-o înțelegi.”

„Nu mă ndoiesc. Spune-mi ce simți acum, ce anume te face nefericit. Spune-mi de ce, timp de șapte zile, n-ai venit la mine, deși ardeai de dorința de a o face. Spune-mi ce te mai ține încă legat de Claudia și de femeia cealaltă.”

Am clătinat din cap. „Nu știi ce-mi ceri. Vezi tu, mi-a fost îngrozitor de greu să o transform pe Madeleine în vampir. Mi-am încălcat o promisiune față de mine însumi cum că n-o să fac niciodată asta. Eu nu consider viața noastră ca reprezentînd puteri și daruri, ci un blestem. N-am curaj să mor, darămite să creez un alt vampir! Să provoc această suferință altcuiva și să condamn la moarte pe toți acei bărbați și pe toate acele femei pe care vampirul va trebui să-i ucidă! Am încălcat o promisiune solemnă. Și, făcînd asta...”

„Dacă reprezintă vreo consolare pentru tine... sigur îți dai seama că am avut și eu un amestec.”

„Că am făcut-o ca să mă eliberez de Claudia, să fiu liber ca să vin la tine... da, îmi dau seama. Dar răspunderea finală tot pe umerii mei cade!” am spus eu.

„Nu. Vreau să spun, în mod direct. Eu te-am făcut s-o faci! Am fost lîngă tine în noaptea aceea. Mi-am exercitat cea mai mare putere pentru a te convinge s-o faci. N-ai știut?”

„Nu!”

Am lăsat capul în jos.

„Aș fi transformat eu însumi femeia aceea în vampir, a zis el încet. Dar m-am gîndit că cel mai bine ar fi s-o faci tu. Altfel nu renunțai la Claudia. Trebuia să știi că vrei asta...”

„Detest ce-am făcut!” am spus eu.

„Atunci, detestă-mă pe mine, nu pe tine.”

„Nu. Nu înțelegi. În clipa în care s-a întîmplat aproape că ai distrus acel lucru pe care-l apreciezi în mine! M-am împotrivit ție din toate puterile, cînd nici măcar nu știam că forța ta mă dirija. Ceva aproape că a murit în mine! Am fost distrus cînd Madeleine a fost creată!”

„Dar acest lucru nu mai e mort, pasiunea asta, umanismul ăsta, cum vrei să-i spui. Dacă n-ar fi trăit, acum n-ai fi avut lacrimi în ochi. În glasul tău nu s-ar simți furie”, a spus el.

Pe moment n-am putut să răspund. Doar am încuviințat. Apoi m-am chinuit să vorbesc din nou.

„Nu trebuie să mă forțezi niciodată să fac ceva împotriva voinței mele! Nu trebuie să-ți exerciți niciodată o asemenea putere...” am bîiguit eu.

„Nu, a spus el imediat. Nu trebuie. Puterea mea se oprește undeva înăuntrul tău, în fața unui anumit prag. Acolo devin neputincios. Cu toate astea... Madeleine a fost creată. Ești liber.”

„Și tu ești mulțumit”, am zis eu, căpătînd controlul asupra mea. Nu vreau să fiu dur. Mă ai. Te iubesc. Dar sînt dezorientat. Ești mulțumit?”

„Cum aș putea să nu fiu?” a întrebat el. „Bineînțeles că sînt mulțumit.”

M-am ridicat și m-am dus la fereastră. Ultimii tăciuni se stingeau. Lumina provenea de la cerul cenușiu. L-am auzit pe Armand venind lîngă pervazul ferestrei. Îl simțeam lîngă mine, ochii se obișnuiau din ce în ce mai mult cu luminozitatea cerului, așa încît acum îi puteam desluși profilul și privirea ațintită asupra ploii. Sunetul acesteia era pretutindeni și diferit curgînd prin jgheabul care se întindea de-a lungul acoperișului, bătînd în șindrilă, căzînd ușor printre straturile lucioase formate din

ramurile copacilor, răpăind pe pervazul din piatră în fața mâinilor mele. Un amestec plăcut de sunete care scăldau și colorau noaptea.

„Mă ierți... că te-am forțat în legătură cu femeia aceea?" m-a întrebat el.

„N-ai nevoie de iertarea mea."

„Tu ai nevoie, a spus el. Și, prin urmare, și eu am nevoie." Chipul îi era la fel de calm ca întotdeauna.

„O să aibă grijă de Claudia? Va suporta?" am întrebat eu.

„E perfectă. Nebună; dar pentru aceste vremuri, asta înseamnă perfect. O să aibă grijă de Claudia. N-a trăit nici o clipă singură; i se pare firesc să fie devotată celor de lângă ea. N-are nevoie de motive deosebite pentru a o iubi pe Claudia. Totuși, are motive deosebite. Exteriorul frumos al Claudiei, tăcerea Claudiei, autoritatea și stăpânirea de sine ale Claudiei. Sînt perfecte împreună. Dar cred... că ar trebui să plece din Paris cît mai curînd posibil."

„De ce?"

„Știi foarte bine de ce. Pentru că Santiago și ceilalți vampiri le urmăresc bănuitori. Toți vampirii au văzut-o pe Madeleine. Se tem de ea, pentru că ea știe de ei și ei n-o cunosc. Nu-i lasă în pace pe cei care știu de ei."

„Și băiatul, Denis? Ce ai de gînd cu el?"

„E mort", a răspuns el.

Eram uluit. Atît de cuvintele rostite, cît și de calmul lui. „L-ai ucis?" am îngăimat eu, iar el a încuviințat. Ochii lui mari și întunecați păreau fermecați de mine, de emoția și șocul pe care nu încercam să le ascund. Zîmbetul lui stins a părut să mă apropie de el; mi-a cuprins mîna pe pervazul ferestrei și mi-am simțit trupul întorcîndu-se spre el, apropiindu-se de el, de parcă nu voința mea, ci voința lui m-ar fi făcut să mă mișc. E cel mai bine așa, a spus el cu blîndețe, după care a adăugat: Acum ar trebui să plecăm..." Și a aruncat o privire străzii.

„Armand, am zis eu. Nu pot..."

„Louis, urmează-mă, mi-a șoptit, dar pe pervaz s-a oprit. Chiar dacă o să cazi pe caldarîm, o să te doară numai un timp. Te vei vindeca atît de repede și de total, încît peste cîteva zile nu se va mai vedea nimic, oasele refăcîndu-se la fel de ușor ca pielea; știind asta permite-ți să faci ceea ce poți să faci cu atîta ușurință. Hai, coboară."

„Ce mă poate ucide?" l-am întrebat eu.

S-a oprit din nou. „Distrugerea rămășițelor tale, a spus el. Nu știi? Foc, dezmembrare... căldura soarelui. Nimic altceva. Poți fi vătămat, dar te refaci. Ești nemuritor."

Priveam în jos în întuneric prin ploaia argintie. O lumină slabă a pătruns printre ramurile mișcătoare ale copacilor și strada a început să se întrezărească. Pietre ude, vița care se cățara pe zid. O trăsură a atins frunzele de viță, după care lumina a slăbit, strada s-a transformat din galbenă în argintie, după care a devenit complet invizibilă, ca și cum copacii întunecați ar fi înghițit-o. Sau, mai degrabă, de parcă totul ar fi fost creat din întuneric. Mi-a venit amețelă. Aveam senzația că se clatină clădirea. Armand mă privea de pe pervazul ferestrei.

„Louis, vino la mine", a șoptit el deodată, agitat.

„Nu, i-am zis eu cu blîndețe. E prea curînd. Încă nu pot să le părăsesc."

L-am văzut privind cerul întunecat. A părut să ofteze, dar nu l-am auzit. L-am simțit mîna strîngînd-o pe a mea. „Foarte bine..." a spus el.

„Încă puțin timp..." am zis eu, iar el a încuviințat și mi-a bătut mîna ușor, parcă pentru a spune că era în regulă. După aceea și-a trecut picioarele peste pervaz și a dispărut. Am ezitat doar o clipă, ridiculizat de bătăile inimii mele. Apoi am sărit pervazul și am pornit repede după el, neîndrăznind să mă uit în jos.

Era foarte aproape de ivirea zorilor cînd am vîrît cheia în broasca apartamentului de la hotel. Lămpile cu gaz aruncau o lumină puternică și inegală pe pereți, iar Madeleine, cu acul și ața în mînă, adormise lângă cămin. Claudia stătea nemișcată și mă privea dintre ferigile de la fereastră, din umbră. Avea peria de păr în mînă și părul îi strălucea.

Am rămas locului, asimilînd un șoc, ca și cum toată plăcerea senzuală și dezordinea acelor odăi ar fi trecut peste mine ca niște valuri și trupul mi-ar fi fost îmbibat cu acele lucruri atît de diferite de vraja lui Armand și de camera din turn în care fusesem. Aici se simțea ceva liniștitor și tulburător. M-am uitat după fotoliul meu. M-am așezat pe el cu mîinile la țîmple. Atunci am simțit-o pe Claudia alături și i-am simțit buzele pe frunte.

„Ai fost cu Armand", a spus ea. „Vrei să pleci la el."

M-am uitat la ea. Cît de delicat și frumos îi era chipul și, deodată, cît de mult îmi aparținea. N-am simțit nici o remușcare cînd am cedat dorinței de a-i atinge obraji, pleoapele — familiarități, libertăți pe care nu mi le mai permiseseam cu ea din seara cînd ne certasem. „O să te mai văd; nu aici, în alte părți. O să știu întotdeauna unde ești", i-am spus eu.

Ea m-a luat de gît, ținîndu-mă strîns, iar eu am închis ochii și mi-am ascuns fața în părul ei. Îi

acopeream gâtul cu sărutări. Îi țineam brațele rotunde și tari. I le sărutam, sărutam adâncimile moi formate de îndoitura coatelor, încheieturile, palmele desfăcute. I-am simțit degetele mîngîindu-mi părul, fața. „Cum vrei tu”, a zis ea. „Cum vrei tu.”

„Ești fericită? Ai ce-ți dorești?” am întrebat-o eu rugător.

„Da, Louis.” Mă ținea lipit de rochiță, împreunîndu-și degetele pe ceafa mea. „Am tot ce-mi doresc. Dar tu știi într-adevăr ce vrei?” Mi-a ridicat fața așa încît s-o privesc în ochi. „Pentru tine mă tem, mi-e frică să nu faci o greșeală. De ce nu pleci din Paris cu noi?” a întrebat ea deodată. „Ne așteaptă o lume întreagă, vino cu noi!”

„Nu”, am spus eu și m-am desprins de ea. „Vrei să se întîmple ce s-a întîmplat cu Lestat. Nu mai poate fi așa niciodată. N-o să mai fie.”

„Cu Madeleine o să fie ceva nou și diferit. Nu vreau așa ceva din nou. Eu am fost cea care a pus capăt atunci”, a zis ea. „Dar chiar înțelegi de ce-l preferi pe Armand?”

I-am întors spatele. Era ceva încăpățînat și misterios în antipatia ei față de el, în neputința ei de a-l înțelege. A zis din nou că el îi dorea moartea, ceea ce eu nu credeam. Nu-și dădea seama ce realizam eu: că el nu-i putea dori moartea, pentru că eu nu voiam acest lucru. Dar cum aș fi putut să-i explic asta fără să par pompos și orbit de dragostea mea pentru el? „Așa e scris. E ceva de genul ăsta”, am spus eu, ca și cum lucrurile abia ar fi început să se limpezească sub presiunea îndoielilor ei. „Numai el îmi poate dărui forța de a fi ceea ce sînt. Nu pot continua să trăiesc măcinat de tristețe. Ori plec cu el, ori mor”, am zis. „Și mai e ceva, irațional, inexplicabil și care mă mulțumește numai pe mine...”

„... și anume?” a întrebat ea.

„Faptul că-l iubesc”, am spus eu.

„Nici nu mă-ndoiesc”, a zis ea gînditoare. „Dar, atunci, m-ai putea iubi chiar și pe mine.”

„Claudia, Claudia.” Am îmbrățișat-o și i-am simțit greutatea pe genunchi. S-a ghemuit la pieptul meu.

„Sper doar că, atunci cînd o să ai nevoie de mine, o să mă poți găsi...” a șoptit ea. „Că o să pot să mă întorc la tine... Te-am rănit atît de des, ți-am provocat atîta durere.” Glasul i s-a frînt. Continua să stea rezemată de mine. Îi simțeam greutatea și-mi spuneam: Peste puțin timp n-o s-o mai am. Acum vreau numai s-o țin în brațe. Totdeauna acest lucru simplu mi-a făcut plăcere. Greutatea ei lipită de mine, mînuța ei odihnindu-se pe gîtul meu.

Mi s-a părut că o lampă s-a stins undeva. Că, din acel aer rece și umed, lumina a fost retrasă brusc și fără zgomot. Eram în pragul visării. Dacă aș fi fost muritor, mi-ar fi plăcut să dorm acolo. În acea stare confortabilă de somnolență am avut un sentiment ciudat și obișnuit muritorilor, că soarele mă va trezi cu blîndețe mai tîrziu și voi vedea acea priveliște minunată a ferigilor scăldate în lumina lui, că-l voi zări sclipind în picurii ploii. M-am lăsat pradă acelei senzații. Am închis ochii pe jumătate.

Adesea, după aceea, am încercat să-mi amintesc de acele clipe. Am încercat de nenumărate ori să-mi amintesc ce anume era în acele odăi cînd ne odihneam acolo, ce începea să mă deranjeze, ce ar fi trebuit să mă deranjeze. Cum, fiind neatent, trebuie să fi fost insensibil la schimbările care trebuiau să se fi petrecut acolo. Mai tîrziu, plin de vînătăi, jefuit și înverșunat cum nu fusesem nici în cele mai cumplite coșmaruri, am analizat acele momente, acele clipe somnoroase de dinaintea zorilor, cînd ceasul ticăia aproape imperceptibil pe poliță și cerul devenea din ce în ce mai palid; și tot ce puteam să-mi amintesc — în ciuda disperării cu care am prelungit și am fixat acel timp, în care am întins mîinile să opresc ceasul — tot ce puteam să-mi amintesc era ușoara modificare a luminii.

Dacă aș fi fost atent, nu mi-ar fi scăpat. Derutat de alte probleme, n-am observat. O lampă s-a stins, o

lumînare s-a stins și ea din cauza propriei bălți de ceară fierbinte. Cu ochii închiși pe jumătate, am avut atunci senzația unui întuneric amenințător, senzația că eram închis în beznă.

În clipa aceea am deschis ochii, fără să mă gîndesc la lămpi sau lumînări. Dar era prea tîrziu. Îmi amintesc că m-am ridicat brusc, mîna Claudiei a alunecat pe brațul meu și în fața ochilor mi-a apărut imaginea unui grup de bărbați și femei în negru mișcîndu-se prin camere, veșmintele lor păreau să fure lumina din fiecare ramă aurită sau suprafață lăcuită, s-o absoarbă în întregime. Am strigat-o pe Madeleine și am văzut-o cum se trezește speriată, prinzîndu-se de brațul canapelei, apoi căzînd în genunchi cînd ei s-au repezit la ea. Santiago și Celeste veneau spre noi, iar în spatele lor, Estelle și ceilalți ale căror nume nu le știam, umpleau oglinzile și se strîngeau unii lîngă alții, formînd ziduri mișcătoare și amenințătoare. I-am strigat Claudiei să fugă, deschizînd ușa. Am împins-o afară și apoi m-am apropiat în ea, lovindu-l cu piciorul pe Santiago.

Acea apărare slabă de care dădusem dovadă cînd mă atacase în Cartierul Latin, nu era nimic în comparație cu forța mea de acum. Eram prea slab, probabil, ca să lupt cu convingere pentru propria-mi apărare, dar instinctul de a le proteja pe Madeleine și pe Claudia era copleșitor. Îmi amintesc că l-am trîntit pe Santiago pe spate și apoi am lovit-o pe puternica și frumoasa Celeste, care căuta să ajungă la mine. Pașii Claudiei răsunau pe scara din marmură. Celeste s-a clătinat, a încercat să mă atingă după care m-a prins și mi-a zgîriat fața, așa încît sîngele îmi curgea peste guler. Îl vedeam, strălucind în

colțul ochiului. M-am năpustit asupra lui Santiago, răsucindu-mă cu el, conștient de forța teribilă a brațelor care mă țineau, a mâinilor care căutau să mă strângă de gît. „Luptă-te cu ei, Madeleine”, am strigat eu, dar nu-i auzeam decît suspinele. Apoi am văzut-o în acel vârtej, un lucru neclintit și înspăimîntat, înconjurat de alți vampiri. Aceștia rîdeau, cu acel rîs cavernos specific vampirilor care seamănă cu clinchetul unor clopoței de argint. Santiago se ținea de față, căci dinții mei i-o înșingeraseră. L-am lovit în piept, în cap, simțind cum durerea îmi frigea brațul; ceva mi-a strîns pieptul ca două brațe, dar eu m-am eliberat și am auzit un geam spărgîndu-se în spatele meu. Dar altceva, altcineva mă apucase de braț cu două mâini și mă trăgea cu o putere extraordinară.

Nu-mi amintesc să-mi fi pierdut forța. Nu-mi amintesc de nici un moment în care puterea cuiva să o fi întrecut pe a mea. Îmi amintesc doar că numărul lor m-a copleșit. Din păcate, datorită numărului și perseverenței lor, am fost imobilizat, înconjurat și scos afară cu forța. În mijlocul vampirilor, eram silit să străbat coridorul; am căzut pe trepte și, pentru o clipă, am fost liber în dreptul ușii înguste din dos a hotelului, dar imediat după aceea am fost înconjurat din nou și ținut strîns. Vedeam fața Celestei foarte aproape de mine și, dacă aș fi putut, i-aș fi sfîșiat-o cu dinții. Sîngeram puternic, iar una din încheieturi mi-era ținută atît de strîns, încît nici nu-mi mai simțeam mîna. Madeleine se afla lîngă mine, suspinînd în continuare. Am fost vîrîți într-o trăsură. Am fost lovit de nenumărate ori, dar tot nu mi-am pierdut cunoștința. Îmi amintesc că mă agățam cu înversunare de luciditate, simțind loviturile în ceafa udă de sîngele care-mi șiroia pe gît, așa cum stăteam pe podeaua trăsorii. Nu-mi spuneam decît: Simt trăsura mișcîndu-se; sînt viu; sînt conștient.

Imediat ce am fost tîrîți în „Théâtre des Vampires”, am început să-l strig pe Armand.

Mi-au dat drumul, doar ca să mă împleticesc pe treptele pivniței, cu ei grămadă în spatele meu, în fața mea, împingîndu-mă cu niște mîini amenințătoare. La un moment dat, am prins-o pe Celeste, dar ea a tipat și cineva m-a lovit din spate.

Atunci l-am văzut pe Lestat — cea mai puternică lovitură din toate. Lestat, stînd în mijlocul sălii de bal, drept, cu ochii lui cenușii și pătrunzători, schițînd un zîmbet perfid. Era îmbrăcat impecabil, ca întotdeauna, și la fel de superb cu mantia lui neagră și cu pînzeturile fine. Dar cicatricile încă îi mai marcau fiecare centimetru de carne albă. Cum îi mai desfigurau chipul frumos și neted, firele acelea subțiri creștîndu-i pielea delicată de deasupra buzei, pleoapele, fruntea înaltă. Ochii îi ardeau de o mînie mută ce părea alimentată de vanitate, o vanitate îngrozitoare care spunea: „Vedeți-mă cum sînt.”

„Ăsta e?” a întrebat Santiago, împingîndu-mă.

Dar Lestat s-a întors furios spre el și i-a spus cu un glas aspru și scăzut: „Ți-am zis că o vreau pe Claudia, fetița! Ea a fost!” Acum l-am văzut mișcînd din cap involuntar din cauza izbucnirii și întinzînd mîna spre brațul fotoliului pe care, însă, a încheștat-o în gol în timp ce mă fixa cu privirea.

„Lestat”, am zis eu, întrezărind acum o portiță de scăpare. „Trăiești! Ești viu! Spune-le cum te-ai purtat cu noi...”

„Nu”, a spus el, scuturînd din cap furios după care a adăugat: „Întoarce-te la mine, Louis”.

O clipă, nu mi-a venit să cred. O parte mai echilibrată și mai disperată din mine spunea: Discută cu el, chiar în clipa în care un rîs sinistru mi-a scăpat de pe buze. „Ești nebun?”

„Îți dau viața înapoi!” a zis el și pleoapele îi tremurau datorită forței cuvintelor, pieptul îi tresaltă și mîna aceea se încheșta din nou, neputincioasă, în întuneric. „Mi-ai promis că pot să-l iau înapoi la New Orléans”, i-a spus el lui Santiago, după care i-a privit pe toți, pe rînd, iar răsufarea i s-a întetit și, la un moment dat, a izbucnit: „Unde-i Claudia? Ea e cea care mi-a făcut-o, v-am spus doar!”

„Toate la timpul lor”, a spus Santiago și, cînd a întins mîna spre Lestat, acesta s-a dat înapoi, fiind cît pe aci să-și piardă echilibrul. Găsise brațul fotoliului de care avea nevoie și s-a ținut strîns de el, închizînd ochii, recăpătîndu-și controlul.

„Dar el a ajutat-o, a susținut-o...” a zis Santiago, apropiindu-se de el. Lestat și-a ridicat privirea.

„Nu”, a spus el. „Louis, trebuie să te întorci la mine. Trebuie să-ți spun ceva... legat de seara aia din mlaștină.” Dar apoi a tăcut și și-a ridicat din nou privirea de parcă ar fi fost încolțit, rănit, disperat.

„Ascultă-mă, Lestat”, i-am zis eu. „Las-o-n pace pe ea, elibereaz-o... și o să... mă-ntorc la tine.” Cuvintele mele aveau o rezonanță metalică. Am încercat să fac un pas spre el, să fac în așa fel încît ochii să-mi fie reci și de nedeslușit, să simt puterea emanînd din ei ca două raze de lumină. Mă privea, mă studia, luptîndu-se tot timpul cu propria-i fragilitate. Celeste m-a prins de încheietură. „Trebuie să le spui”, am continuat eu, „cum te-ai purtat cu noi, că noi nu cunoșteam regulile, că ea n-a știut de existența altor vampiri.” Îmi spuneam încontinuu, în timp ce vorbeam cu acea voce mecanică: Armand trebuie să se întoarcă, Armand trebuie să vină înapoi. O să facă să înceteze toată povestea asta, n-o s-o lase să continue.

Atunci s-a auzit zgomotul unui obiect tîrît pe podea. Auzeam plînsul epuizat al Madeleinei. Mi-am rotit privirea și am văzut-o într-un fotoliu, iar cînd mi-a surprins privirea asupra ei, a părut să fie și mai îngrozită. A încercat să se ridice, dar ei au împiedicat-o. „Lestat”, am spus eu. „Ce vrei de la mine? Îți dau orice...”

În clipa aceea am văzut ce anume făcea acel zgomot. Și Lestat văzuse. Un sicriu cu lacăte mari de fier era ținut în cameră. Am înțeles imediat. „Unde e Armand?” am întrebat eu cuprins de disperare.

„Ea mi-a făcut-o, Louis. Ea mi-a făcut-o. Nu tu! Ea trebuie să moară!” a zis Lestat, iar vocea i-a devenit slabă și aspră de parcă i-ar fi fost greu să vorbească. „Ia chestia aia de-aici, el vine acasă cu mine”, i-a spus el furios lui Santiago. Dar acesta a râs doar, a râs și Celeste și hohotele acelea au părut să-i molipsească pe toți.

„Mi-ai promis”, le-a spus Lestat.

„Eu nu ți-am promis nimic”, a zis Santiago.

„Și-au bătut joc de tine”, i-am spus eu cu amărăciune, când ei deschideau sicriul. „Și-au bătut joc de tine! Trebuie să-l găsești pe Armand, Armand e conducătorul aici”, am strigat eu, dar el nu părea să înțeleagă.

Ce s-a întâmplat apoi a fost disperat, încețoșat și îngrozitor, i-am lovit cu picioarele, m-am chinuit să-mi eliberez brațele, urlându-le că Armand avea să-i oprească, să nu cumva să îndrăznească să-i facă vreun rău Claudiei. Cu toate astea, m-au silit să intru în sicriu, eforturile mele cumplete neservind la nimic în afară de faptul că mă făceau să nu mă mai gândesc la plînsul Madeleinei, la suspinele ei sfișietoare și la teama că, în orice clipă, la acestea s-ar fi putut adăuga și cele ale Claudiei. Îmi amintesc că m-am ridicat, împiedicînd o clipă capacul să se închidă, după care ei l-au apăsător cu putere și lacătele au fost încuiate cu un zgomot de chei și metal. Îmi aminteam cuvinte de demult, pe Lestat zîmbind în acel loc depărtat, unde nu existau necazuri, unde ne certasem toți trei: „Un copil înfometat reprezintă o priveliște îngrozitoare... un vampir înfometat e și mai rău. Țipetele i s-ar auzi pînă la Paris.” Trupul meu ud și tremurător s-a înmuiat în acel sicriu sufocant și mi-am spus: Armand n-o să lase să se întîmple una ca asta; nu există nici un loc destul de sigur în care să ne pună.

Sicriul a fost ridicat, s-a auzit zgomotul unor cizme și am simțit legănarea; mi-am proptit mîinile de laturile coșciugului, am închis ochii pentru o clipă, probabil, nu știam sigur. Mi-am spus să nu întind mîinile în părți, să nu simt spațiul îngust de aer dintre fața mea și capac; am simțit sicriul legănîndu-se și înclinîndu-se cînd pașii lor au început să urce treptele. Încercam în zadar să disting strigătele Madeleinei, căci mi se părea că o strigă pe Claudia, de parcă aceasta ar fi putut să ne salveze pe toți. Strigă-l pe Armand, trebuie să vină acasă în noaptea asta, îmi spuneam eu cu disperare. Și numai gîndul la acea umilință îngrozitoare de a-mi auzi propriul strigăt închis acolo cu mine, inundîndu-mi urechile, dar încuiat cu mine, m-a împiedicat să strig.

Un alt gînd mi-a răsărit în minte, chiar în timp ce formulam aceste cuvinte: Dacă nu venea? Dacă, undeva, în casa aceea, avea vreun sicriu ascuns la care se întorcea... Atunci am avut impresia că trupul mi se eliberează deodată de controlul minții și am început să izbesc în lemnul din jur și, răsucindu-mă, m-am împins cu spatele în capac. Dar n-am putut să fac nimic, era prea bine închis; capul mi-a căzut înapoi pe scînduri și sudoarea îmi curgea pe față și pe trup.

Strigătele Madeleinei amuțiseră. Nu mai auzeam decît zgomotul cizmelor și al răsuflării mele. Mîine seară o să vină — da, mîine seară — și ei or să-i spună, el o să ne găsească și o să ne elibereze. Sicriul se legăna. Mirosul apei mi-a invadat nările, răcoarea ei fiind palpabilă în căldura din interiorul sicriului; apoi, pe lîngă mirosul apei, s-a simțit și cel al pămîntului. Sicriul a fost lăsat jos cu brutalitate, membrele mă dureau și mi-am frecat brațele, chinuindu-mă să nu ating capacul, să nu simt cît de aproape era, temîndu-mă ca propria mea teamă să nu se transforme în panică, în groază.

Credeam că acum mă vor lăsa, dar n-au făcut-o. Erau aproape și se ocupau cu ceva; apoi un alt miros mi-a atins nările, un miros necunoscut mie. Dar, după aceea, stînd cît se poate de nemișcat, mi-am dat seama că așezau cărămizi, iar acel miros era de mortar. Încet, cu grijă, am ridicat mîna să-mi șterg fața. Bine, deci, mîine seară, mi-am spus eu, în timp ce umerii păreau să-mi crească în interiorul sicriului. Bine, deci mîine seară o să vină; și, pînă atunci, acela avea să fie sicriul meu, prețul pe care-l plăteam pentru toate, pentru fiecare noapte.

Dar ochii mi se umpleau de lacrimi și am izbit din nou în lemn, iar capul mi se răsucea cînd pe o parte, cînd pe alta, mintea grăbindu-mi-se spre noaptea următoare și spre cealaltă de după și așa mai departe. Apoi, parcă pentru a mă desprinde de nebunia aceea, m-am gîndit la Claudia — simțindu-i brațele în jurul gîtului meu în lumina obscură a odăilor de la Hôtel Saint-Gabriel, văzîndu-i obrazul în lumină, tremurul ușor și leneș al genelor, simțindu-i atingerea mătăsoasă a buzelor. Trupul mi-a devenit rigid, și-am început să izbesc cu picioarele în scînduri. Zgomotul cărămizilor dispăruse, la fel și cel al pașilor înăbușiți. Am strigat „Claudia”, pînă am răgușit, înfigîndu-mi unghiile în palme; încet, ca un șuvoi de apă rece ca gheața a început să mă cuprindă paralizia somnului. Am încercat să-l strig pe Armand proteste, din disperare, vag conștient în timp ce pleoapele mi se îngreunau și mîinile deveneau moi, că și pe el îl învăluise somnul undeva, că stătea nemișcat în locul lui de odihnă. M-am mai zbatut o dată. Ochii mei au văzut întunericul, mîinile mele au simțit lemnul. Dar eram slăbit. A urmat neantul.

— M-a trezit o voce. Era depărtată, dar clară. Mi-a rostit numele, de două ori. O clipă n-am știut unde mă afluam. Visasem ceva îngrozitor ce amenința să dispară fără să lase vreun indiciu cu privire la ce fusese, ceva oribil, ce doream nespun să alung. Atunci am deschis ochii și am pipăit capacul sicriului. În clipa aceea am știut unde mă afluam și tot atunci mi-am dat seama că Armand era cel care mă striga. I-am răspuns, dar vocea era închisă cu mine și m-a asurzit. Într-un moment de groază, mi-am spus: Mă caută și eu nu pot să-i spun că sînt aici. Dar apoi l-am auzit vorbindu-mi, spunîndu-mi să nu-mi fie teamă. Am auzit un zgomot puternic. Apoi altul. Un rîcîit și căderea tunătoare a cărămizilor. Mi s-a părut că unele au izbit sicriul. După aceea am auzit cum erau ridicate una cîte una. Am avut impresia că smulge lacătele.

Capacul s-a ridicat puțin și o rază subțire de lumină mi-a sclipit în fața ochilor. Mi-am ținut răsufierea și am simțit sudoarea curgîndu-mi pe față. Capacul s-a deschis și mai mult și, timp de o clipă, am fost orbit; apoi m-am ridicat în capul oaselor, văzînd printre degete lumina puternică a unei lămpi cu gaz.

„Grăbește-te”, mi-a spus el. „Nu face nici un zgomot.”

„Unde mergem?” am întrebat eu. Vedeam un coridor din cărămizi întinzîndu-se din fața ușii pe care o spărsese. De-a lungul aceluia coridor se aflau uși zidite, așa cum fusese și aceea. Imediat am avut o viziune a unor sicrie în dosul acelor cărămizi, cu vampiri înfometați și descompuși înăuntru. Dar Armand mă trăgea, spunîndu-mi să nu fac nici cel mai mic zgomot; ne furișam pe coridorul acela. S-a oprit în fața unei uși de lemn și a stins lampa. O clipă a fost o beznă totală, pînă cînd lumina care se strecura pe sub ușă a devenit mai puternică. A deschis ușa atît de încet, încît nu s-a auzit nici un sunet. Îmi auzeam răsufierea și am încercat s-o opresc. Intram pe culoarul care ducea spre camera lui. Dar, în timp ce alergam în spatele lui, mi-am dat seama de un adevăr cumplit. Mă salva numai pe mine. Am întins mîna ca să-l opresc, dar el m-a tras mai departe. Abia cînd am ajuns pe străduța de lîngă „Théâtre des Vampires” am reușit să-l fac să se oprească. Și, chiar și atunci, părea să vrea să-și continue drumul. A început să clatine din cap chiar înainte să apuc să vorbesc.

„Nu pot s-o salvez!” mi-a spus el.

„Doar nu te aștepți să plec fără ea! Au închis-o acolo!” Eram îngrozit. „Armand, trebuie s-o salvezi! N-ai de ales!”

„De ce spui asta?” m-a întrebat el. „Nu pot, trebuie să înțelegi. Or să se ridice împotriva mea. N-are aieve de ce să n-o facă. Louis, îți spun, nu pot s-o salvez. Risc să te pierd. Nu te poți întoarce.”

Refuzam să accept că putea fi adevărat. Armand era singura mea speranță. Dar pot să spun cu mîna pe inimă că nu mi-era frică. Știam doar că trebuia s-o recapăt pe Claudia, sau să mor chinîndu-mă s-o salvez. De fapt, era foarte simplu; nu era deloc o chestiune de curaj. Și mai știam, îmi dădeam seama din pasivitatea lui Armand, din felul în care vorbea, că m-ar fi urmat dacă m-aș fi întors, că n-ar fi încercat să mă împiedice.

Am avut dreptate. Am rupt-o la fugă înapoi pe culoar și el era chiar în spatele meu, îndreptîndu-se spre scara ce ducea în sala de bal. Îi auzeam pe ceilalți vampiri. Auzeam tot felul de zgomote. Traficul parizian. Ceva ce aducea foarte mult a adunare în sala teatrului de deasupra. Cînd am ajuns în capul scării, am văzut-o pe Céleste în ușa sălii de bal. Ținea în mînă una din măștile de scenă. Se uita la mine. Nu părea alarmată. Părea chiar ciudat de indiferentă.

Dacă s-ar fi năpustit asupra mea, dacă ar fi dat alarma, aș mai fi înțeles. Dar ea n-a făcut nimic. Doar s-a dat înapoi spre sala de bal; s-a învîrtit, părăind să-i placă mișcarea ușoară a fustelor, părăind să se învîrtească pentru plăcerea de a le face să se înfoaie, și a plutit rotindu-se pînă în mijlocul încăperii. Și-a acoperit fața cu masca și a spus, încet, din dosul craniului vopsit: „Lestat... a venit în vizită prietenul tău Louis. Fă-te frumos, Lestat!” A lăsat masca jos și de undeva, s-a auzit un hohot de rîs. Am văzut că erau cu toții acolo, niște umbre adunate la un loc. Iar Lestat, pe un fotoliu, stătea cu umerii aplecați și cu fața întoarsă. Mi se părea că făcea ceva cu mîinile, ceva ce nu puteam vedea; apoi și-a ridicat privirea încet, părul lui blond căzîndu-i pe ochi. În ei am văzut teamă, categoric. Apoi s-a uitat la Armand, care a înaintat în tăcere cu pași lenți și fermi, în timp ce toți ceilalți vampiri se dădeau la o parte din calea lui, privindu-l. „Bonsoir, Monsieur”, a spus Celeste făcînd o plecăciune cînd el a trecut pe lîngă ea, masca din mîna ei părăind un sceptru. El nu o privea, ci se uita la Lestat. „Ești mulțumit?” l-a întrebat atunci.

Ochii cenușii ai lui Lestat păreau să-l privească pe Armand cu uimire, iar buzele lui se chinuiau să formeze un cuvînt. Îi vedeam ochii umplîndu-se de lacrimi. „Da...” a șoptit el, frămîntînd ceea ce ținea ascuns sub mantia neagră. Dar, pe urmă, s-a uitat la mine și lacrimile au început să-i șiroiască pe față. „Louis”, a spus el cu o voce groasă, ce părea acum încărcată de ceea ce părea o luptă insuportabilă. „Te rog, trebuie să m-asculți. Trebuie să te întorci...” Apoi, plecîndu-și capul, a făcut o grimasă de rușine.

De undeva se auzea rîsul lui Santiago. Armand îi spunea încet lui Lestat că trebuia să plece, să părăsească Parisul; era un proscris.

Lestat stătea cu ochii închiși și cu chipul transfigurat de durere. Părea dublura lui Lestat, o

creatură rănită și simțitoare pe care n-o cunoscusem niciodată. „Te rog”, mi-a spus el cu un glas plin de blîndețe.

„Nu pot să-ți vorbesc aici! Nu te pot face să-nțelegi. Vino cu mine... doar pentru puțin timp... pînă cînd o să fiu din nou eu însumi!”

„Asta-i nebunie curată... am spus eu, ducîndu-mi brusc mîinile la tîmple. Unde e?” Am privit în jur, la chipurile lor nemișcate și pasive, la acele zîmbete enigmatice. „Lestat”. L-am întors, apucîndu-l de reverele din lînă neagră.

Atunci am văzut ce ținea în mîini. Știam ce era. Într-o clipă i-am smuls acel lucru și m-am uitat fix la el, la acel lucru delicat și mătăsos — rochița galbenă a Claudiei. El a dus mîna la gură și și-a ferit privirea. A început să suspine ușor și înăbușit, în timp ce eu îl priveam, în timp ce mă uitam la rochie. Îmi plimbam degetele încet peste lacrimile îmbibate din ea, peste petele de sînge, încleștînd mîinile care-mi tremurau cînd am strîns-o la piept.

Mi s-a părut că am stat multă vreme astfel; timpul nu avea nici o semnificație, nici pentru mine, nici pentru vampirii aceia cu rîsul lor ușor și ireal, care-mi umplea urechile. Îmi amintesc că aș fi vrut să mi le astup, dar nu puteam să dau drumul rochiței, nu puteam să încetez să-ncerc să o fac atît de mică încît s-o pot ascunde în mîinile mele. Îmi amintesc de un șir de lumînări care ardeau, un șir inegal de lumînări care se aprindeau una cîte una lîngă pereții pictați. O ușă era deschisă spre ploaie și toate lumînările pîlpiiău suflate de vînt, ca și cum flăcările ar fi fost desprinse de fitiluri. Dar se agățau de ele și rămîneau nevătămate. Știam că Claudia se afla dincolo de ușă. Lumînările se mișcau, ținute de vampiri. Santiago avea și el una și înclinîndu-se, îmi făcea semn să trec pragul. Eram doar vag conștient de prezența lui. Nu-mi păsa deloc nici de el, nici de toți ceilalți. Ceva în mine spunea: Dacă-i iei în seamă înnebunești. De fapt, el nici nu contează. Ea contează. Unde e? Găsește-o. Și rîsetele lor se auzeau ca de departe, părăd să aibă o culoare și formă, dar să nu facă parte din nimic.

Apoi, prin ușa deschisă, am văzut ceva ce mai văzusem o dată, cu mult, mult timp în urmă. Nimeni în afară de mine însumi nu știa de acel lucru pe care-l văzusem cu ani în urmă. Nu. Lestat știa. Dar n-avea importanță. Acum nu avea să știe sau să înțeleagă. Că el și cu mine văzuserăm acel lucru, stînd în pragul acelei bucătării din cărămidă de pe Rue Royale, două făpturi chircite care fuseseră vii, mamă și fiică ținîndu-se în brațe, perechea ucisă de pe podeaua bucătăriei. Dar cele două care zăceau sub ploaia blîndă erau Madeleine și Claudia, iar părul roșu și superb al Madeleinei se încurcase cu cel auriu al Claudiei, care se mișca și lucea în vîntul ce pătrundea prin ușa deschisă. Numai ceea ce fusese viu arsese — nu părul, nu rochia lungă, acum goală de catifea, nu cămășuța pătată de sînge, cu închizători din dantelă albă. Iar lucrul acela înnegrit și ars care fusese Madeleine mai purta încă urma chipului ei viu și mîna care ținea strîns copilul semăna cu mîna unei mumii. Copilul însă, Claudia mea, era cenușă.

Un urlat a crescut în mine, un urlat mistuitor care venea din adîncul ființei mele, întețindu-se ca vîntul acela care învîrtea ploaia torențială ce cădea pe cenușă, răpăind pe ceea ce rămăsese dintr-o mînuță sprijinită de cărămizi, acel păr blond ridicîndu-se, acele șuvițe înălțîndu-se. Chiar în clipa în care am scos urlatul am simțit o lovitură și am apucat ceva ce credeam că era Santiago, îl loveam, îl distrugeam, îi răsucream fața albă și rînjită cu mîini din care nu se putea elibera, mîini contra cărora se zbătea, strigînd, strigătele lui fiind amestecate cu ale mele, cizmele lui călcînd pe cenușă; l-am împins în spate, fiind orbit de ploaie și de lacrimi pînă cînd nu s-a mai apropiat de mine, dar m-am repezit la el chiar în momentul cînd a întins mîna. Cel cu care mă luptam era Armand. Armand, care mă forța să mă depărtez de micul cimitir și să mă întorc printre culorile, strigătele, amestecul de glasuri și acele rîsete cristaline și arzătoare din sala de bal.

Lestat striga: „Louis, așteaptă-mă; Louis, trebuie să-ți vorbesc!”

Vedeam ochii căprui ai lui Armand aproape de ai mei și mă simțeam îngrozitor de slăbit, dîndu-mi vag seama că Madeleine și Claudia erau moarte, iar el spunea încet, poate fără sunet: „N-am putut să fac nimic, n-am putut să fac nimic...” Și ele erau moarte, pur și simplu, moarte. Iar eu îmi pierdeam cunoștința. Santiago era pe undeva pe lîngă ele, acolo unde ele stăteau nemișcate, cu părul răvășit de vînt, cu buclele răsfirate pe cărămizi. Dar eu îmi pierdeam cunoștința.

Nu le puteam lua trupurile cu mine. Armand își petrecuse brațul pe după spatele meu și mă ținea de braț, cărîndu-mă aproape printr-un loc gol și răsunător din lemn și mirosurile străzii se simțeau mai puternice, mirosul proaspăt al cailor și al pielii și erau trăsuri sclipitoare oprite acolo. M-am văzut foarte limpede fugind pe Boulevard des Capucines cu un sicriu mic sub braț; oamenii îmi făceau loc, duzini de persoane se ridicau în jurul meselor unei cafenele și un bărbat ridica brațul. Se pare că m-am împiedicat de Louis, cel pe care îl căra Armand, și i-am văzut iarăși ochii căprui privindu-mă și am simțit acea somnolență, acea scufundare. Totuși, mergeam, mă mișcăm, vedeam licărul propriilor mele cizme pe caldarîm. „E nebun, de-mi spune asemenea lucruri?” Vorbeam de Lestat, iar vocea îmi era pițigăiată și furioasă, numai sunetul ei liniștindu-mă cît de cît. Rîdeam, rîdeam în hohote. „E nebun de legat, dacă-mi vorbește așa! L-ai auzit?” l-am întrebat eu, iar ochii lui Armand spuneau: Dormi. Aș fi vrut să spun ceva despre Madeleine și Claudia, că n-ar fi trebuit să le lăsăm acolo, dar am simțit din

nou acel urlet născându-se în mine, acel urlet care înlătura orice altceva; am strâns din dinți ca să nu-l las să iasă, fiindcă era atât de puternic, încît m-ar fi distrus dacă l-aș fi scos.

Atunci am înțeles totul foarte clar. Mergeam, era acel gen de mers pe care-l au oamenii atunci cînd sînt beți turtă și plini de ură pentru ceilalți, simțindu-se, în același timp, invincibili. Așa mergeam prin New Orleães în seara cînd l-am întîlnit pentru prima oară pe Lestat, acel mers de om beat izbîndu-se de lucruri, miraculos de sigur și găsindu-și drumul. Am văzut mîinile unui bețiv umblînd în chip miraculos cu un chibrit. Flacăra a atîns pipa, tutunul s-a aprins. Stăteam lîngă geamul unei cafenele. Omul trăgea din pipă. Nu era beat deloc. Armand aștepta lîngă mine și ne aflam pe aglomeratul Boulevard des Capucines. Sau era Boulevard du Temple? Nu eram sigur. Eram furios că trupurile lor rămîneau în acel loc oribil. Vedeam piciorul lui Santiago atingînd acel lucru înnegrit și ars care fusese fetița mea! Am urlat printre dinții încleștați, iar omul s-a ridicat de la masă și aburul s-a întins pe geam în fața lui. „Pleacă de lîngă mine”, i-am spus eu lui Armand. „Afurisit să fii, nu te apropia de mine. Te previn, nu te apropia de mine.” M-am depărtat de el, pornind în sus pe bulevard și am văzut un bărbat și o femeie dîndu-se la o parte din fața mea, bărbatul întinzînd brațul pentru a proteja femeia.

Apoi am rupt-o la fugă. Oamenii mă vedeau alergînd. Mă întreba, ce și-or fi spunînd cînd vedeau acel lucru nebun și alb, care se mișca prea repede pentru ochii lor. Îmi amintesc că, atunci cînd m-am oprit, eram slăbit și mă simțeam rău, venele arzîndu-mi ca și cum aș fi fost înfometat. M-am gîndit să ucid, dar acel gînd m-a umplut de repulsie. Stăteam pe treptele din piatră de lîngă o biserică, în dreptul uneia din acele uși mici laterale, săpate în piatră, care era zăvorîtă pentru noapte. Ploaia se mai potolise. Sau așa mi se părea. Strada era mohorîtă și tăcută, deși un bărbat trecea în depărtare cu o umbrelă neagră, lucitoare. Armand se afla la distanță, lîngă niște copaci. În spatele lui părea să fie o mare întindere de pomi și iarbă udă, iar aburul se înălța ca și cum pămîntul ar fi fost cald.

Numai gîndindu-mă la greața din stomac, la amețea și la nodul din gît am putut să-mi recapăt calmul. Cînd aceste senzații au dispărut, mi-am dat seama de tot ce se petrecuse, de distanța mare pe care o parcusesem de la teatru și de faptul că rămășițele Madeleinei și ale Claudiei se mai aflau încă acolo. Victime ale unei catastrofe, una în brațele celeilalte. M-am simțit hotărît și foarte aproape de propria-mi distrugere.

„N-am putut să fac nimic”, mi-a spus Armand încet și, uitîndu-mă la el, am văzut că, pe chip, i se citea o tristețe imensă. Mi-a ocolit privirea, de parcă ar fi simțit că era inutil să încerce să mă convingă de asta și îi simțeam tristețea coplesitoare, ceva asemănător cu înfrîngerea. Aveam senzația că, dacă ar fi fost să-mi vărs năduful asupra lui, n-ar fi făcut nimic pentru a-mi opune rezistență.

Simțeam acea detașare, pasivitatea din el, ca fiind acel ceva pătrunzător ce se afla la baza cuvintelor pe care mi le-a spus din nou: „N-aș fi putut să fac nimic.”

„Ah, ba da, ai fi putut!” am zis eu încet. „Știi foarte bine că ai fi putut. Doar tu erai conducătorul! Tu erai singurul care-ți cunoșteai limitele puterii. Ei nu le cunoșteau. Nu înțelegeau. Capacitatea ta de înțelegere o întrecea pe a lor.”

S-a uitat în altă parte, dar am văzut ce efect avuseseră vorbele mele asupra lui. Îi vedeam oboseala pe chip și tristețea opacă din ochi.

„Aveai putere asupra lor. Se temeau de tine!” am continuat eu. „Ai fi putut să-i împiedici, dacă ai fi vrut să-ți folosești puterile chiar și dincolo de limitele pe care ți le-ai autoimpus. Dar n-ai vrut să-ți schimbi părerea despre sine. Prețioasa ta concepție în legătură cu adevărul! Te înțeleg perfect. În tine mă văd oglindit pe mine însumi!”

Ochii i s-au întors încet pînă i-au întîlnit pe ai mei. Dar n-a spus nimic. Durerea de pe chipul lui era cumplită. Fața lui era gata să exprime o emoție îngrozitoare, pe care nu avea să și-o poată stăpîni. Se temea de emoția aceea. Eu nu. Îmi simțeam durerea cu acea imensă putere magică ce o întrecea pe a mea. Eu nu-i simțeam durerea. Nu conta pentru mine.

„Te înțeleg prea bine...” am spus. „Pasivitatea mea a stat la baza tuturor relelor. Acea slăbiciune, acel refuz de a compromite o moralitate fisurată și stupidă, acea mîndrie îngrozitoare! Din cauza asta m-am lăsat să devin ceea ce sînt acum, deși știam că nu e bine. Din cauza asta am lăsat-o pe Claudia să devină vampirul care a devenit, deși știam că nu e bine. Din cauza asta am stat cu mîinile-n sîn și am lăsat-o să-l omoare pe Lestat, deși știam că nu e bine, că e chiar lucrul care a dus-o la pierzanie. N-am ridicat nici măcar un deget ca s-o împiedic. Și Madeleine, Madeleine, am lăsat-o să ajungă aici, deși n-ar fi trebuit s-o transform într-o creatură ca noi. Știam că nu e bine! Află însă că nu mai sînt acea făptură pasivă și slabă care țese rău de rău pînă cînd pînza devine întinsă și groasă, în timp ce eu rămîn victima ei ridiculizată. Gata! Acum știu ce trebuie să fac. Și te previn, multumită milei pe care mi-ai arătat-o scoțîndu-mă în seara asta din mormîntul acela unde aș fi murit: Nu te duce din nou în camera ta de la «Théâtre des Vampires». Nu te mai apropia de acel loc.”

N-am așteptat să-i aud răspunsul. Poate că nici n-a încercat să-mi dea unul. Nu știu. Am plecat fără să mă uit înapoi. Dacă m-a urmat, nu mi-am dat seama. Nu căutam să știu. Nu-mi păsa.

M-am retras la cimitirul din Montmartre. Nu știu de ce tocmai acolo, doar că nu era departe de Boulevard des Capucines și, pe atunci, Montmartre era o zonă rurală, întunecată și liniștită în

comparație cu metropola. Hoinărind printre căsuțele joase cu grădini-bucătării, am ucis fără cea mai mică satisfacție, după care am căutat sicriul în care aveam să zac ziua în cimitir. L-am golit cu mâinile mele și m-am întins într-un pat scîrbos, umed și plin de duhoarea morții. Nu pot să spun că asta m-a liniștit. Mai degrabă, mi-a oferit ceea ce voiam. Închis în acel întuneric, mirosind pămîntul, departe de toți oamenii și de toate vietățile cu forme omeneste, m-am lăsat pradă tuturor lucrurilor care mi-au invadat și mi-au sufocat simțurile. Făcînd aceasta, m-am lăsat pradă durerii mele.

Dar a durat foarte puțin.

Cînd soarele iernii reci și cenușii a apus seara următoare, eu eram treaz, simțînd cum amorțeala mă părăsea, așa cum se întîmpla iarna, simțînd întunericul, vietățile care se aflau în sicriu mișunînd pe lîngă mine, fugind de trezirea mea. M-am ridicat încet în lumina slabă a lunii, savurînd frigul, netezimea plăcii de marmură pe care am dat-o la o parte ca să ies. Și, strecurîndu-mă printre morminte pentru a ieși din cimitir, mă gîndeam la un plan, un plan pentru care eram gata să-mi pun viața în primejdie, cu libertatea extraordinară a unei ființe căreia, de fapt, nu-i pasă de acea viață, care are forța nemaipomenită de a vrea să moară.

Într-o grădină-bucătărie am văzut ceva, ceva ce existase doar vag în gîndurile mele pînă cînd am pus mâinile pe ea. Era o coasă mică, a cărei lamă încovoiată și tăioasă era încă murdară de ierburi după ultimul cosit. După ce am curățat-o și mi-am trecut degetul peste lama ascuțită, planul a căpătat contururi clare și puteam deci, să mă ocup de celelalte lucruri: găsirea unei trăsuri și a unui vizitiu care să-mi stea la dispoziție cîteva zile — uluit de banii pe care i-am dat și de promisiunile că-i voi da și mai mult; mutarea cufărului meu de la Hotel Saint-Gabriel în interiorul trăsorii și procurarea celorlalte lucruri de care aveam nevoie. Apoi au urmat ceasurile lungi ale nopții cînd m-am prefăcut că beau cu vizitiul, am stat de vorbă cu el și i-am obținut costisitoarea cooperare pentru a mă duce în zori de la Paris la Fontainebleau. Dormeam în trăsură, unde starea delicată a sănătății mele cerea să nu fiu deranjat sub nici un motiv — această intimitate fiind atît de importantă, încît eram mai mult decît dispus să adaug o sumă generoasă celei pe care i-o dădeam deja pentru a nu atinge nici măcar mînerul ușii pînă nu ieșeam eu.

Și, cînd am fost convinși că era de acord și destul de beat pentru a uita de orice în afară de apucarea hățurilor pentru drumul pînă la Fontainebleau, ne-am îndreptat încet, cu prudență, spre strada pe care se afla „Théâtre des Vampires” și am așteptat la o anumită distanță ca cerul să înceapă să se lumineze.

Teatrul era închis. M-am furișat spre el, cînd aerul și lumina mi-au spus că aveam la dispoziție cel mult cincisprezece minute pentru a-mi duce planul la îndeplinire. Știam că, închiși în el, vampirii teatrului erau deja în sicriile lor. Și chiar dacă vreunul mai zăbovea încă, nu avea cum să audă primele pregătiri. Am așezat repede niște scînduri în fața ușilor zăvorîte. Le-am bătut în cuie, blocînd astfel ușile din afară. Un trecător a observat ce făceam, dar și-a văzut mai departe de drum, închipuindu-și, probabil, că închideam clădirea cu permisiunea proprietarului. Nu știam. Știam însă, că înainte să apuc să termin, i-aș fi putut întîlni pe acei vînzători de bilete, pe acei plasatori, pe acei oameni care măturau și puteau rămîne înăuntru pentru a-i păzi pe vampiri în timpul somnului din cursul zilei.

La acei oameni mă gîndeam în vreme ce conduceam trăsura pe aleea lui Armand, unde am lăsat-o, luînd cu mine două bidoane mici de petrol lampant și îndreptîndu-mă spre ușa lui Armand.

Cheia mi-a permis accesul cu ușurință așa cum sperasem și, odată ajuns pe culoar, am deschis ușa camerei lui, dar el nu era acolo. Sicriul dispăruse. De fapt, totul dispăruse în afară de mobilier, inclusiv patul băiatului mort. Am destupat în grabă un bidon și l-am rostogolit pe celălalt înaintea mea spre scară, alergînd și stropind grinzile și ușile din lemn ale celorlalte camere. Mirosul era puternic, mai puternic decît orice zgomot aș fi făcut. Și, deși stăteam complet nemișcat lîngă scară cu bidoanele și coasa, ascultînd, n-am auzit nimic, nici un indiciu că acei paznici s-ar fi aflat acolo, nici un sunet din partea vampirilor. Strîngînd cu putere mînerul coasei, am urcat treptele încet pînă am ajuns în dreptul ușii sălii de bal. Nimeni nu se afla acolo ca să mă vadă stropind cu petrol lampant fotoliile din roșar sau draperiile, sau să mă vadă ezitînd o clipă doar în fața acelei uși care dădea în curtea mică unde fuseseră ucise Madeleine și Claudia. Ah, cît de mult aș fi vrut să deschid ușa aceea. Mă tenta atît de mult, încît, pentru o clipă, aproape că am uitat de plan. Era să las bidoanele să-mi scape din mînă și să răsucesc clanța. Dar am văzut lumina printre crăpăturile lemnului vechi al ușii și mi-am dat seama că trebuia să continui. Madeleine și Claudia nu erau acolo. Erau moarte. Și ce-aș fi făcut dacă aș fi deschis ușa aceea, dacă aș fi văzut din nou acele rămășițe, acel păr auriu încîlcit și răvășit? Nu era timp și nu avea rost. Alergam pe coridoare întunecoase pe care nu le mai explorasem, scaldînd ușile din lemn vechi cu petrol lampant, convinși că vampirii se aflau închiși înăuntru, furișîndu-mă pe nesimțite chiar în incinta teatrului, unde o lumină rece și cenușie care pătrunde înăuntru prin ușa zăvorîtă de la intrare m-a făcut să mă grăbesc să arunc o cantitate mai mare pe cortina de catifea, pe scaunele capitonate și pe draperiile din dreptul ușilor care dădeau în holul de la intrare.

În cele din urmă, bidonul s-a golit și l-am aruncat după care am scos torța pe care o făcusem, am apropiat chibritul de zdrențele îmbibate în petrol lampant din jurul ei și am dat foc la scaune; flăcările

au început să mîngîie mătasea groasă și umplutura, în timp ce fugeam spre scenă și făceam ca focul să cuprindă și cortina cea neagră.

În cîteva secunde, teatrul era învăluit de flăcări și întregul lui schelet părea să scîrîie și să geamă cînd limbile de foc îmbrățișau pereții, lingînd marea boltă a avanscenei și ornamentele din ghips ale lojilor. Dar n-aveam vreme să admir acest lucru, să savurez mirosul și zgomotul, imaginea nișelor și adînciturilor învăluite de lumina care avea să le mistuiască în curînd. Am fugit iarăși la nivelul inferior, dînd foc canapelei din roshar din sala de bal, draperiilor, absolut oricărui lucru care putea să ardă.

Cineva călca apăsât pe scîndurile de deasupra — în încăperi pe care nu le văzusem niciodată. Apoi am auzit zgomotul inconfundabil al deschiderii unei uși. Dar era prea tîrziu, mi-am spus, strîngînd atît coasa, cît și torța. Clădirea era în flăcări. Aveau să fie distruși. Am fugit spre scară și am auzit în depărtare un urlat ce întrecea trosnetul și vuietul flăcărilor; torța mea atîngea grinzile îmbibate cu petrol lampant de deasupra capului și focul învăluia lemnul vechi, răsucindu-se pe tavanul umed. Era urlatul lui Santiago, eram sigur; apoi, exact cînd am ajuns la nivelul inferior, l-am văzut deasupra, în spatele meu, coborînd scara, fumul umplînd spațiul din jurul lui, făcînd ca ochii să-i lăcrimeze și gîtlejul să se sufoce, dar a întins mîna spre mine, îngăimînd: „Tu... tu... blestemat să fii!” Am încremenit, făcînd ochii mici din cauza fumului, simțînd cum încep să-mi lăcrimeze, dar fără să-mi iau privirea nici măcar o clipă de la el, căci vampirul își folosea acum toată puterea pentru a ajunge la mine cu o asemenea viteză încît a devenit invizibil. Iar cînd acel lucru întunecat care reprezenta hainele lui a ajuns jos, am învîrtit coasa și am văzut-o lovindu-i gîtul, i-am simțit greutatea gîtului și l-am văzut căzînd într-o parte, ducîndu-și mîinile la rana îngrozitoare. Aerul era plin de strigăte și de țipete și un chip alb a apărut deasupra lui Santiago, o mască a groazei. Un alt vampir a dat fuga înaintea mea spre acea ușă secretă care dădea în alee. Dar eu am rămas nemișcat, uitîndu-mă la Santiago, pe care l-am văzut ridicîndu-se în ciuda rănii. Atunci am rotit din nou coasa, prinzîndu-l cu ușurință. N-a mai fost nici o rană. Doar două mîini ce căutau un cap care nu mai exista.

Capul, cu sîngele țîșnind din gîtul retezat, cu ochii privind înnebuniți sub grinzile în flăcări, cu părul negru și mătăsos încîlcit și plin de sînge, a căzut la picioarele mele. L-am lovit tare cu cizma, azvîrlindu-l de-a lungul coridorului. Am fugit apoi după el, aruncînd torța și coasa, căci mi-am ridicat brațele ca să mă protejez de lumina aceea albă care inunda scara ce dădea spre alee.

Picături de ploaie cădeau ca niște ace sclipitoare în ochii mei, ochi care se chinuiau să vadă conturul întunecat al trăsorii. Vizitiul somnoros s-a îndreptat imediat la ordinul meu aspru, ducînd instinctiv o mîină neîndemînică spre bici și trăsura s-a pus în mișcare chiar în clipa în care eu deschideam ușa; caii goneau în viteză, în timp ce eu mă chinuiam să deschid cufărul; trupul mi-a fost aruncat într-o parte, mîinile arse mi-au alunecat în mătasea răcoroasă și protectoare, iar capacul s-a lăsat în jos oferindu-mi întunericul binefăcător.

Caii goneau din ce în ce mai tare, depărtîndu-se de clădirea care ardea. Totuși, încă mai simțeam mirosul fumului, mă îneca, îmi ardea ochii și plămîinii, mîinile mi-eră arse și fruntea de asemeni din cauza primelor raze difuze ale soarelui.

Dar continuam să ne depărtăm de fum și de țipete. Părăseam Parisul. Reușisem. „Théâtre des Vampires” ardea pînă-n temelie.

Cînd mi-am simțit capul căzînd pe spate, le-am văzut din nou pe Claudia și pe Madeleine îmbrățișate în curtea aceea sumbră și le-am spus încet, aplecîndu-mă spre părul lor care sclipea în lumina lumînărilor: „N-am putut să vă iau. N-am putut să vă iau. Dar ei or să zacă morți în jurul vostru. Dacă focul n-o să-i termine, atunci o va face soarele. Dacă nu sînt arși, atunci oamenii care or să vină să încerce să stingă flăcările îi vor găsi și-i vor expune luminii zilei. Dar vă promit, or să moară așa cum ați murit și voi, toți cei care erau acolo în dimineața asta or să moară.

Și sînt singurele morți din cîte am provocat în lunga mea viață care mi-au produs o extraordinară plăcere.”

— După două nopți m-am întors. Trebuia să văd pivnița inundată de ploaie, unde fiecare cărămidă era arsă, prefăcută în praf și pulbere și unde cîteva grinzi scheletice se înălțau spre cer ca niște sulite. Îngrozitoarele picturi murale din sala de bal erau fărîmîțate și amestecate printre dărîmături, un chip pictat ici, o bucățică din aripa unui înger colo, singurele lucruri care mai puteau fi identificate.

Luînd ziarul de seară, m-am retras în fundul unei mici cafenele care se afla peste drum și acolo, ascuns de lumina slabă a lămpilor cu gaz și de fumul gros al trabucurilor, am citit relatările despre incendiu. Cîteva cadavre fuseseră descoperite în teatrul ars, dar haine și costume erau împrăștiate peste tot, de parcă celebrii actori vampiri părăsiseră teatrul în grabă cu mult înaintea incendiului. Adică numai din vampirii mai tineri rămăseseră oasele, cei bătrîni fiind șterși complet de pe fața pămîntului. Nu se pomenea nimic de vreun martor ocular sau de vreo victimă care supraviețuise. Cum ar fi putut să existe așa ceva?

Totuși, ceva mă deranja teribil. Nu mi-era teamă că ar fi putut scăpa vreun vampir. Nu doream deloc să-i caut în caz că scăpaseră. Eram convins că majoritatea murise. Dar de ce nu fuseseră paznici? Eram sigur că Santiago pomenise de existența unor paznici și bănuisem că aceștia erau plasatorii și portarii care lucrau la teatru înainte de începerea spectacolului. Eram chiar pregătit să-i întâmpin cu coasa. Dar ei nu fuseseră acolo. Ciudat. Mintea nu-mi era pe deplin liniștită din această cauză.

În cele din urmă însă, am lăsat ziaarele la o parte și m-am gândit la ce se petrecuse, fără să mai conteze ce era ciudat. Ceea ce conta era faptul că eram mai singur pe lume decât fusesem vreodată. Că Claudia dispăruse pentru totdeauna. Și că aveam mai puține motive să trăiesc ca oricând, și mai puțină dorință.

Totuși, amărăciunea nu mă copleșea, nu mă transforma în acea creatură distrusă și disperată care m-aș fi așteptat să devin. Poate că nu era posibil că îndur chinul prin care am trecut când am văzut rămășițele arse ale Claudiei. Poate că nu era posibil să știu asta și să continui să exist oricât. Mă întrebam vag, pe măsură ce orele treceau, ce fumul din cafenea devenea și mai dens, iar cortina decolorată a micii scene luminate de lămpi se ridica și se lăsa și femei robuste cântau acolo, lumina sclipind pe bijuteriile lor false, vocile calde fiindu-le uneori plângătoare, extrem de triste — mă întrebam vag cum era să simți acea pierdere, acea furie și să fii îndreptățit s-o simți, să meriți înțelegere și alinare. Nu aș fi mărturisit suferința mea nici unei ființe vii. Propriile mele lacrimi nu însemnau nimic pentru mine.

Atunci, unde să mă duc, dacă nu să mor? Ciudat cum am primit răspunsul. Ciudat cum am ieșit din cafenea, ocolind ruinele teatrului, îndreptându-mă, în final, spre larga Avenue Napoléon și apucând apoi spre palatul Luvru. Era ca și cum acel loc m-ar fi chemat și, totuși, nu fusesem niciodată înăuntru. Trecusem prin fața lui de o mie de ori, dorind să pot trăi ca un muritor măcar o zi, ca să pot să mă plimb prin numeroasele sale încăperi și să văd toate acele tablouri magnifice. Eram hotărât s-o fac acum, având doar o vagă noțiune cum că, în operele de artă aș fi putut găsi o anumită mângâiere, fără să produc moarte unui lucru care era neînsușit și, totuși, poseda viață într-un chip atât de magnific.

La un moment dat, mergând pe Avenue Napoleon, am auzit în spatele meu pasul pe care l-am recunoscut ca fiind al lui Armand. Îmi dădea de știre că era aproape. Cu toate acestea, n-am făcut nimic altceva decât am încetinit și i-am dat voie să mă ajungă din urmă; mult timp am mers alături, fără să spunem nimic. Nu îndrăzneam să mă uit la el. Bineînțeles că mă gândisem la el tot timpul și acum, dacă am fi fost oameni și Claudia ar fi fost iubita mea, m-aș fi aruncat în brațele lui deznădăjduit, atât de puternică, atât de mistuitoare era nevoia de a împărtăși cuiva durerea. Bariera amenința să se rupă acum; totuși, nu s-a rupt. Eram amortit și mergeam ca un om amortit.

„Știi ce-am făcut”, am spus eu într-un târziu. Dădusem colțul și vedeam în față șirul lung de coloane duble ale Muzeului Regal. „Ți-ai luat sicriul, așa cum te-am prevenit.”

„Da”, a zise el și la auzul vocii lui, am simțit o mângâiere subită, de netăgăduit. M-a slăbit. Dar eram, pur și simplu, prea departe de durere, prea obosit.

„Și totuși, ești aici, cu mine, acum. Vrei să-i răzbuni?”

„Nu”, a spus el.

„Bine, dar erau tovarășii tăi, erai conducătorul lor”, am zis eu. „Și cu toate astea, nu i-ai prevenit că vreau să-i distrug, așa cum te-am prevenit eu?”

„Nu.”

„Dar sigur mă disprețuiești pentru asta. Sigur respecti vreo regulă, o loialitate față de cei ca tine.”

„Nu”, a spus el încet.

Mi se părea uluitor cât de logic era răspunsul lui, deși nu mi-l puteam explica și nu-l înțelegeam.

Ceva s-a limpezit, venind din părțile îndepărtate ale gândurilor mele nestăvilite. „Dar erau paznici; plasatorii aceia care dormeau în incinta teatrului. De ce nu erau acolo când am intrat? De ce nu erau acolo ca să-i apere pe vampirii care dormeau?”

„Pentru că erau în serviciul meu și eu le-am dat liber. I-am concediat”, a spus Armand.

M-am oprit. În clipa în care privirile ni s-au întâlnit, mi-am dorit ca lumea să nu fi fost o ruină neagră și goală de cenușă și moarte, ci să fi fost proaspătă și frumoasă, noi să fim muritori și să ne oferim dragoste unul altuia. „Ai făcut asta știind ce aveam de gând?”

„Da”, a zis el.

„Dar erai conducătorul lor! Aveau încredere în tine. Credeau în tine. Trăiau alături de tine!” am spus eu. „Nu te-nțeleg... de ce...?”

„Alege orice răspuns vrei”, a spus el cu calm și sensibilitate, de parcă n-ar fi vrut să mă rănească făcând vreo acuzație sau arătându-mi dispreț, dorind doar să mă gîndesc la asta fără exagerare. „Pot să mă gîndesc la multe. Alege-l pe cel de care ai nevoie și crede-l. E la fel de posibil ca oricare altul. O să-ți spun adevăratul motiv pentru care am făcut-o, care e cel mai puțin adevărat: voiam să părăsesc Parisul. Teatrul îmi aparținea. Așa că i-am concediat.”

„Bine, dar știind...”

„Ți-am spus, a fost adevăratul motiv și cel mai puțin adevărat", a spus el cu răbdare.

„M-ai distruge cu aceeași ușurință cu care ai lăsat să fie distruși?" i-am șoptit eu.

„De ce așa face-o?"

„Dumnezeule", am șoptit eu.

„Ești foarte schimbat", mi-a zis el. „Dar, într-un fel, ești același."

Am continuat să merg un timp și, în fața intrării în Luvru, m-am oprit. La început mi s-a părut că numeroasele-i ferestre erau întunecate și argintii datorită luminii lunii și ploii mărunte. Dar, după aceea, am avut impresia că văd o lumină slabă mișcându-se înăuntru, de parcă un paznic s-ar fi plimbat printre acele comori. Îl invidiam peste măsură. Mi-am concentrat toate gândurile asupra celui paznic, calculînd cum ar fi putut un vampir să ajungă la el, cum să-i ia viața, lampa și cheile. Planul era confuz. Eram incapabil să fac planuri. Făcusem un singur plan adevărat în viața mea și acela fusese dus la îndeplinire.

În cele din urmă, am capitulat. M-am întors din nou la Armand și mi-am lăsat privirea s-o străpungă pe a lui, dîndu-i voie să se apropie de mine ca și cum ar fi avut intenția să mă transforme într-o victimă, iar eu am lăsat capul în jos și i-am simțit brațul ferm pe după umeri. Amintindu-mi deodată și cu precizie cuvintele Claudiei, cele care au fost aproape ultimele ei cuvinte — acea afirmație cum că știa că-l puteam iubi pe Armand pentru că fusesem capabil s-o iubesc pînă și pe ea — acele cuvinte mi-au venit în minte ca o ironie, mai pline de înțeles decît și-ar fi putut închipui ea.

„Da, ăsta-i răul suprem, că putem ajunge atît de departe încît să ne iubim unul pe celălalt, noi doi", i-am spus eu încet. „Cine altcineva ne-ar arăta măcar o fărîmă de iubire, o fărîmă de compasiune sau milă? Cine altcineva, cunoscîndu-ne așa cum ne cunoaștem noi, ar putea face altceva decît să ne distrugă? Totuși, putem să ne iubim."

M-a privit îndelung lăsîndu-și capul într-o parte și desfăcînd buzele, ca și cum ar fi vrut să vorbească. Dar a zîmbit numai și a clătinat din cap ușor pentru a mărturisi că nu înțelegea.

Eu, însă, nu mă mai gîndeam la el. Era unul din acele momente rare în care mi se părea că nu mă gîndesc la nimic. Mentea mea nu avea nici o formă. Am văzut că ploaia încetase. Am văzut că aerul era curat și rece, că strada era luminoasă. Și voiam să intru în Luvru. Am formulat cuvintele pentru a-i spune lui Armand acest lucru, pentru a-l întreba dacă mă putea ajuta să fac ceea ce era nevoie pentru a avea Luvrul pînă în zori.

El a luat-o ca pe o rugămintă foarte simplă și a spus numai că se mira că așteptasem atîta timp.

— Am părăsit Parisul foarte curînd după aceea. I-am spus lui Armand că voiam să mă întorc la Mediterană — nu în Grecia, așa cum visasem de atîta vreme. Voiam să merg în Egipt. Voiam să văd deșertul și, mai important, piramidele și mormintele regilor. Voiam să iau legătura cu acei profanatori de morminte care știu mai multe decît savanții și mai voiam să cobor în morminte încă nedeschise și să văd regii așa cum erau îngropați, să văd acele podoabe și opere de artă din jurul lor și picturile de pe pereți. Armand era mai mult decît dornic să mă însoțească. Așa că am plecat din Paris într-o seară devreme cu trăsura, fără cea mai mică ceremonie.

Făcusem ceva de care ar trebui să amintesc. Mă dusesem în camerele mele de la Hotel Saint-Gabriel cu intenția de a lua cîteva din lucrurile Claudiei și ale Madeleinei, de a le pune în coșciuge și de a aranja să li se pregătească niște morminte în cimitirul Montmartre. Dar n-am făcut-o. Am stat puțin în acele odăi, unde totul era aranjat și pus în ordine de către personal, așa încît aveai impresia că Madeleine și Claudia puteau să se întoarcă în orice clipă. Broderia Madeleinei se afla împreună cu ghebele de ață pe o măsută. M-am uitat la ea și la restul lucrurilor și sarcina mea mi s-a părut lipsită de sens. Așa că am plecat.

Dar ceva mi se întîmplase acolo; sau, mai degrabă, ceva de care fusesem deja conștient a devenit, pur și simplu, mai limpede. În noaptea aceea, mă dusesem la Luvru pentru a-mi liniști sufletul, pentru a găsi o plăcere extraordinară care să-mi anuleze durerea și să mă facă să uit chiar și de mine însumi. Fusesem sprijinit. În timp ce stăteam pe trotuar în fața ușii hotelului, așteptînd trăsura care avea să mă ducă la Armand, am văzut oamenii care se plimbau — mulțimea de doamne și domni bine îmbrăcați, vînzători de ziare, hamali, vizitii — toate acestea într-o nouă lumină. Înainte, arta conținuse pentru mine promisiunea unei înțelegeri mai profunde a inimii omenești. Acum, inima omenească nu însemna nimic. Nu o ponegream, ci, pur și simplu, o uitam. Magnificele tablouri de la Luvru nu erau pentru mine strîns legate de mîinile care le pictaseră. Erau desprinse și moarte asemeni copiilor transformați în piatră. Asemeni Claudiei, despărțită de mama ei, păstrată de-a lungul deceniilor în perle și aur. Asemeni păpușilor Madeleinei. Și, bineînțeles, asemeni Claudiei, Madeleinei și mie însumi, și ele puteau fi transformate în cenușă.

PARTEA A PATRA

— Cam ăsta ar fi sfârșitul povestirii. Bineînțeles, știu că te întrebi ce s-a mai întâmplat cu noi după aceea. Ce s-a ales de Armand? Unde m-am dus? Ce-am făcut? Dar, să știi că nu prea s-a întâmplat nimic. Nimic ce să nu fi fost inevitabil. Plimbarea mea prin Luvru în noaptea aceea pe care ți-am descris-o a fost de-a dreptul profetică.

Nu m-am schimbat deloc după asta. N-am căutat nimic în singura mare sursă de schimbare care e umanitatea. Și nici în dragostea și preocuparea mea față de frumusețea lumii, n-am căutat nimic care să poată fi înapoiat umanității. Beam din frumusețea lumii așa cum bea un vampir. Eram mulțumit. Eram plin pînă la refuz. Dar eram mort. Și neschimbat. Povestea s-a sfârșit la Paris, așa cum ți-am spus.

Multă vreme am crezut că moartea Claudiei fusese cauza acestui sfârșit. Că, dacă aș fi văzut-o plecînd din Paris în siguranță, împreună cu Madeleine, lucrurile ar fi stat altfel între mine și Armand. Aș fi putut să iubesc și să doresc din nou, să caut o asemănare cu viața muritoare care să fie bogată și variată, deși nefirească. Dar am ajuns să-mi dau seama că nu era adevărat. Chiar dacă Claudia n-ar fi murit, chiar dacă eu nu l-aș fi disprețuit pe Armand pentru faptul că o lăsase să moară, totul ar fi fost la fel. Să ajungi să cunoști răul încetul cu încetul sau să fii catapultat în el... Însemna același lucru. Pînă la urmă, nu voiam nimic. Și, nemeritînd altceva mai bun, m-am închis ca un păianjen în flăcăriua unui băț de chibrit. Pînă și Armand, care era tovarășul meu constant, unicul meu tovarăș, exista la o mare distanță de mine, în dosul celui vâl care mă despărțea de toate vietățile, un vâl care era un fel de giulgiu.

Dar știu că ești curios să afli ce s-a mai întâmplat cu Armand. Și noaptea e pe sfârșite. Vreau să-ți spun asta pentru că e foarte important. Povestea ar fi incompletă fără acest amănunt.

După ce-am părăsit Parisul, am călătorit prin toată lumea, așa cum ți-am spus; mai întîi Egipt, apoi Grecia, Italia, Asia Mică — oriunde voiam eu, de fapt, și oriunde mă împingea dorința de a găsi arta. În cursul acelor ani, timpul a încetat să mai aibă sens și eram adesea preocupat de lucruri foarte simple — un tablou într-un muzeu, o fereastră de catedrală, o statuie frumoasă — perioade îndelungate de timp.

Însă în toți acei ani, eram stăpînit de o dorință vagă, dar persistentă de a mă întoarce la New Orléans. N-am uitat niciodată New Orléans-ul. Iar cînd ne aflam în zone tropicale, unde creșteau florile și copacii care existau în Louisiana, mă gîndeam la ea intens și simțeam pentru căminul meu singura dorință pe care o simțeam pentru ceva, în afară de neobosita mea căutare a artei. Și, din cînd în cînd, Armand mă ruga să-l duc acolo. Iar eu, fiind conștient într-un mod politicos de faptul că făceam foarte puțin pentru a-l mulțumi și că, adesea, treceau perioade îndelungate, în care nu-i vorbeam sau nu-l căutam, am vrut să fac asta pentru că m-a rugat. Se părea că rugămîntea lui m-a făcut să uit de o teamă nelămurită că aș fi putut suferi în New Orléans, că aș fi putut cunoaște iarăși umbra palidă a fostei mele nefericiri și dorințe. Dar am amînat. Poate că teama era mai puternică decît mi-am închipuit. Am ajuns în America și am trăit o vreme îndelungată la New York. Continuam să amîn. În cele din urmă, Armand m-a convins în alt mod. Mi-a spus ceva ce-mi ascunsese încă de cînd ne aflam la Paris. Lestat nu murise în „Théâtre des Vampires”. Îl crezusem mort și, cînd l-am întrebat pe Armand de acei vampiri, mi-a spus că pieriseră cu toții. Acum, însă, mi-a spus că nu era așa. Lestat părăsise teatrul în noaptea în care fugisem de Armand și-mi căutasem refugiul în cimitirul din Montmartre. Doi vampiri care fuseseră făcuți odată cu Lestat de același maestru îl ajutaseră în aranjarea călătoriei spre New Orléans.

Nu pot să-ți explic ce-am simțit cînd am auzit asta. Desigur Armand mi-a spus că mă protejase, nemărturisindu-mi acest lucru, sperînd să nu vreau să fac o călătorie foarte lungă doar pentru a mă răzbuna, o călătorie care mi-ar fi provocat și durere și suferință în același timp. Dar nu-mi păsa. Nu mă gîndisem deloc la Lestat în noaptea în care dădusem foc teatrului. Mă gîndisem la Santiago, la Celeste și la toți ceilalți care o distruseseră pe Claudia. Lestat, de fapt, îmi stîrnea sentimente pe care nu dorisem să le mărturisesc nimănui, sentimente pe care aș fi vrut să le uit, în ciuda morții Claudiei. Ura nu făcea parte dintre ele.

Dar cînd l-am auzit pe Armand, a fost ca și cum vâlul care mă protejase ar fi fost subțire și transparent și, deși se mai afla între mine și lumea sentimentelor, prin el îl simțeam pe Lestat și faptul că voiam să-l revăd. Acest lucru m-a impulsionat și ne-am întors la New Orléans.

S-a întâmplat la sfârșitul primăverii acestui an. De cum am ieșit din gară, am simțit că, într-adevăr mă întorsesem acasă. Era ca și cum aerul ar fi fost deosebit de înmiresmat și mă simțeam extrem de liniștit cînd mergeam pe acel caldarîm cald și neted, pe sub acei stejari familiari, ascultînd acele zgomote vii și neîncetate ale nopții.

Bineînțeles că New Orléans-ul era schimbat. Dar, departe de a deplînge acele transformări, eram recunoscător pentru ceea ce părea să fi rămas la fel. Am găsit în Garden District, care, pe vremea mea, fusese cartierul St. Marie, una din casele impresionante care existaseră și atunci, atît de depărtată de strada liniștită din cărămidă, încît, plimbîndu-mă în lumina lunii pe sub magnolii, am cunoscut aceeași dulceață și pace din trecut; nu numai pe străduțele din Vieux Carré, dar și în zona sălbatică de la Pointe du Lac. Erau acolo caprifoiul, trandafirii, iar coloanele corintice se profilau pe cerul plin de stele; dincolo de poartă, se aflau străzile visătoare, alte case... era o citadelă a frumuseții.

Pe Rue Royale, unde l-am plimbat pe Armand printre turiști, magazine de antichități și intrările puternic luminate ale restaurantelor elegante, am fost surprins să descopăr casa din care Lestat, Claudia și cu mine făcusem căminul nostru, fațada fiind puțin schimbată datorită zugrăvelii noi și tuturor reparațiilor făcute. Cele două uși-ferestre mai dădeau încă pe niște balconașe deasupra unui magazin și am văzut în sclipirea caldă a candelabrului electric un tapet elegant, caracteristic acelei perioade dinainte de război. Simțeam foarte puternic că Lestat era acolo, mai puternic decît Claudia și eram convins, deși el nu se afla în preajma acelei case, că aveam să-l găsesc în New Orléans.

Și mai simțeam ceva; tristețea care m-a cuprins atunci, după ce Armand plecase pe drumul lui. Dar tristețea aceea nu era nici dureroasă, nici pasionată. Era, însă, ceva intens și aproape dulce, ca parfumul iasomiei și al trandafirilor ce umplea vechea grădină pe care o întrezăream printre gratiile de fier ale porții. Tristețea aceea mi-a dat o satisfacție ușoară și m-a făcut să rămîn multă vreme ținut în acel loc; m-a ținut legat de oraș; și nu m-a părăsit în noaptea în care am plecat.

Mă-ntreb acum ce s-ar fi ales de tristețea asta, la ce lucru ar fi putut să dea naștere în mine care să devină mai puternic decît ea însăși. Dar mă ia gura pe dinainte.

Pentru că, la puțin timp după aceea, am văzut un vampir în New Orléans, un tînăr subțire, cu chipul alb, care cu puține ore înainte de ivirea zorilor se plimba singur pe trotuarele late ale lui St. Charles Avenue. Imediat am fost convins că, dacă Lestat încă mai locuia acolo, acel vampir l-ar fi putut cunoaște și ar fi putut chiar să mă conducă la el. Bineînțeles că el nu m-a văzut. Învățasem de multă vreme să-mi zăresc semenii în marile orașe, fără ca ei să mă poată observa. Armand, în timpul scurtelor sale întrevederi cu vampirii din Londra și Roma, aflase că toată lumea știa de arderea lui „Théâtre des Vampires” și că amîndoi eram considerați proscriși. Discuțiile în legătură cu asta nu însemnau nimic pentru mine și le-am evitat pînă în ziua aceea. Dar am început să-l urmăresc pe acel vampir din New Orléans, deși adesea mă purta la teatre sau în alte locuri care nu mă interesau cîtusi de puțin, într-o noapte, însă, lucrurile s-au schimbat în sfîrșit.

Era o noapte foarte caldă și mi-am dat seama, de cum l-am văzut pe St. Charles, că trebuia să mergă undeva. Nu numai că pășea repede, dar părea și puțin tulburat. Cînd, în cele din urmă, a dat colțul străzii St. Charles, apucînd pe o străduță îngustă care a devenit dintr-o dată sărăcăcioasă și întunecată, am fost sigur că se îndrepta spre ceva ce avea să mă intereseze.

A intrat însă, într-o căsuță de lemn și a provocat moartea unei femei. A făcut-o foarte repede și fără să simtă nici cea mai mică plăcere; după ce a terminat, a luat copilașul din leagăn, l-a înfășurat cu blîndețe într-o păturică albastră de lînă și a ieșit din nou în stradă.

După numai vreun cvartal, două, s-a oprit în fața unui gard de fier acoperit cu viță, care înconjura o curte mare plină de verdeață. Printre copaci am zărit o casă întunecoasă, cu tencuiala cojită și cu balustradele de fier ale galeriilor de la etaj și de jos pline de rugină. Părea o casă blestemată, rătăcită printre mulțimea de căsuțe din lemn, iar ferestrele înalte și goale dădeau spre ceea ce trebuia să fie o îngrămădeală deprimantă de acoperișuri joase, băcănia din colț și un mic bar alăturat. Dar curtea mare și întunecoasă protejau oarecum casa împotriva acestor lucruri și eu am fost nevoit să merg cîtiva metri pe lîngă gard pînă am zărit, în sfîrșit, printre ramurile groase ale pomilor o licărire slabă la una din ferestrele de jos. Vampirul intrase pe poartă. Am auzit copilașul plîngînd și apoi, nimic. L-am urmat, escaladînd cu ușurință gardul vechi și sărînd în grădină, după care m-am apropiat de veranda lungă din față.

Cînd am ajuns lîngă una din ferestrele lungi cît tot nivelul, în fața ochilor mi s-a oferit o priveliște uluitoare. Căci, în ciuda căldurii acelei seri în care nu se simțea nici cea mai slabă adiere de vînt, cînd galeria, chiar și cu scîndurile acelea deformate și rupte, ar fi putut fi singurul loc suportabil atît pentru un om, cît și pentru un vampir, un foc strălucea în căminul din salon și toate ferestrele acestuia erau închise; tînărul vampir stătea lîngă foc și vorbea cu un altul, care se afla foarte aproape de cămin, ținîndu-și în dreptul focului picioarele încălțate cu papuci și trăgînd tot timpul cu degete tremurătoare de reverele halatului albastru jerpelit. Deși un fir electric destrămat atîrna dintr-o coroană de trandafiri din ipsos de pe tavan, doar o singură lampă cu gaz dădea lumină, pe lîngă flăcările din cămin, o lampă cu gaz care se afla pe o măsuță în apropierea copilașului.

Am făcut ochii mari, studiînd acel vampir adus de spate și tremurător, al cărui păr blond și lung îi cădea în dezordine pe față. Tare mult aș fi vrut să șterg de praf acel geam care nu mă lăsa să fiu sigur de ceva ce bănuiam. „Toți mă părăsiți!” a scîncit el cu o voce pițigăiată.

„Nu poți să ne ții lîngă tine!” a zis cu asprime tînărul vampir, care stătea picior peste picior, cu

brațele încrucișate pe pieptul îngust, aruncându-și privirea plină de dispreț prin încăperea prăfuită și goală. „Ah, taci odată!” i-a spus el copilului, care a scos un urlet strident. „Taci, taci.”

„Lemnul, lemnul”, a spus vampirul cel blond cu un glas stins și când i-a făcut semn celuilalt să-i dea bucata de lemn de lângă scaunul lui, am văzut foarte bine inconfundabilul profil al lui Lestat, acea piele netedă pe care nu se mai vedea acum nici cea mai vagă urmă de cicatrice.

„Măcar dacă ai ieși”, a zis celălalt furios, aruncând bucata de lemn pe foc. „Măcar dacă ai vîna și altceva în afară de nenorocitele astea de animale...” Și a privit în jur dezgustat. Atunci am văzut, în umbră, trupurile mici și acoperite de blană ale cîtorva pisici, zăcînd grămadă în praf. Un lucru extraordinar, căci un vampir nu suporta să stea lângă victimele sale moarte mai mult decît suportă orice mamifer să rămînă în același loc unde-și făcuse nevoile. „Știi că e vară?” I-a întrebat tînărul, dar Lestat și-a frecat mîinile. Plînsul copilului încetase, totuși tînărul vampir a adăugat: „Fă-o odată, ia-l ca să te-ncălzești.”

„Ai fi putut să-mi aduci altceva!” a spus Lestat cu amărăciune și, când s-a uitat la copil, l-am văzut făcînd ochii mici în lumina slabă a lămpii afumate. Am simțit o recunoaștere în ochii aceia, chiar și în expresia din umbra părului blond. Totuși, să aud acea voce plîngăreată, să văd acel spate cocoșat și tremurător! Aproape fără să mă gîndesc, am bătut cu putere în geam. Tînărul s-a ridicat imediat, adoptînd o expresie rea, dar eu i-am făcut semn să răsucescă ivărul. Lestat s-a ridicat din fotoliu, strîngîndu-și halatul la gît.

„E Louis! Louis!” a spus el. „Dă-i drumul înăuntru.” Și gesticula disperat, ca un invalid care-i cerea tinerei „infirmiere” să asculte.

De cum s-a deschis geamul, am respirat acel aer împuțit și sufocant din încăpere. Insectele care roiau în jurul animalelor intrate în putrefacție mi-au luat cu asalt simțurile în asemenea hal, încît m-am strîmbat fără să vreau, în ciuda rugămintilor disperate ale lui Lestat de a mă duce lângă el. Într-un ungher îndepărtat se afla sicriul în care dormea, cu lacul cojit pe alocuri, pe jumătate acoperit de teancuri de ziare îngălbenite. O mulțime de oase se vedeau prin colțuri, curățate complet cu excepția cîtorva petice și smocuri de blană. Dar Lestat îmi strîngea mîinile în mîinile lui uscate, trăgîndu-mă spre el, spre căldură și i-am văzut ochii umplîndu-i-se de lacrimi; numai că gura i-a schițat un zîmbet ciudat de fericire disperată, foarte apropiată de durere, am observat urmele vagi ale cicatricelor. Cît de uluitor și îngrozitor era acel om nemuritor cu chipul netede și lucios, cocoșat, vorbăreț și plîngăreț ca un bătrîn.

„Da, Lestat”, am spus încet. „Am venit să te văd.” I-am dat mîinile la o parte cu blîndețe și m-am dus spre copilul care plîngea acum îngrozitor, de spaimă și de foame. De cum l-am luat în brațe și am desfăcut puțin păturica, s-a mai liniștit după care l-am bătut ușor pe spate și l-am legănat. Lestat îmi șoptea acum cuvinte pe jumătate articulate, pe care nu le pricepeam, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji și tînărul vampir, pe al cărui chip se citea o expresie de dezgust, stătea lângă geamul deschis, cu mîna pe ivăr, ca și cum ar fi fost gata să fugă în orice clipă.

„Deci tu ești Louis”, a spus el, fapt care a părut să amplifice starea de neliniște a lui Lestat, acesta ștergîndu-și repede lacrimile cu poalele halatului.

O muscă s-a oprit pe fruntea copilașului și, fără să vreau, am icnit când am prins-o între două degete și apoi i-am dat drumul pe podea, moartă. Copilul nu mai plîngea, ci mă privea cu niște ochi extraordinar de albaștri, de un albastru închis, chipul lui rotund lucind din cauza căldurii și un zîmbet i-a apărut pe buze, un zîmbet care a devenit și mai strălucitor, ca o flacără. Nu ucisese niciodată o ființă atît de tînără și nevinovată și-mi dădeam seama de acest lucru acum, când țineam copilul cu un ciudat sentiment de părere de rău, mai puternic chiar decît cel care mă cuprinsese pe Rue Royale. Legănîndu-l încet, am tras lângă foc scaunul pe care stătuse tînărul vampir și m-am așezat.

„Nu încerca să vorbești... e în regulă”, i-am spus eu lui Lestat, care s-a prăbușit recunoscător în fotoliul lui și s-a întins să-mi mîngîie cu ambele mîini reverele hainei.

„Dar mă bucur atît de mult să te văd”, a îngăimat el printre lacrimi. „Am visat că o să vii... că o să vii...” a adăugat el, după care s-a strîmbat, ca și cum ar fi simțit o durere nelămurită și, din nou i s-au văzut urmele cicatricelor. Privea în gol cu mîna la ureche, de parcă n-ar fi vrut să audă un zgomot îngrozitor. „N-am...” a început el și apoi a clătinat din cap, iar ochii i s-au încetșosat când i-a mărit, chinuindu-se să-i focalizeze. „N-am vrut să-i las s-o facă, Louis... Adică, Santiago... ăla, știi, nu mi-a spus ce aveau de gînd.”

„Totul e trecut, Lestat”, am spus eu.

„Da, da”, a zis el, dînd din cap energic. „Trecut. Ea n-ar fi trebuit... Louis, *știi doar...*” Clătina din cap și vocea a părut să-i capete putere și rezonanță în urma efortului. „N-ar fi trebuit să fie niciodată una de-a noastră, Louis”, a spus el și, bătînd cu pumnul pieptul scobit, a adăugat încet: „Noi”.

Ea. Mi se părea atunci că ea nu existase niciodată. Că fusese un vis illogic și fantastic prea prețios și prea personal pentru a-l destăinui cuiva. Și de prea mult timp dispărut. M-am uitat la el. L-am privit stăruitor. Și am încercat să-mi spun: „Da, noi trei împreună.”

„Nu te teme de mine, Lestat”, i-am spus eu, de parcă aș fi vorbit cu mine însumi. „N-am venit să-ți

fac rău."

„Te-ai întors la mine, Louis", a șoptit el cu vocea aceea pițigăiată. „Te-ai întors din nou la mine, Louis, nu-i așa?" Și-a mușcat iarăși buzele, privindu-mă cu disperare.

„Nu, Lestat", i-am spus eu, clătinând din cap. S-a agitat o clipă, după care a început să facă un gest, apoi altul și, în cele din urmă, și-a acoperit fața cu mâinile, extrem de deznădăduit. Celălalt vampir, care mă privea cu răceală, m-a întrebat:

„Chiar... te-ai întors la el?"

„Nu, bineînțeles că nu", am spus eu, iar el a rînjit, ca și cum acela ar fi fost răspunsul la care se așteptase și a ieșit pe verandă. Îl auzeam acolo, foarte aproape, așteptînd.

„Am vrut doar să te văd, Lestat", am spus eu, dar Lestat n-a părut să m-audă. Altceva îi distrăsese atenția și privea în gol, cu ochii mari, mișcîndu-și agitat mâinile pe lîngă urechi. Atunci am auzit și eu. Era o sirenă. Și, pe măsură ce zgomotul se auzea mai tare, el a închis strîns ochii și și-a astupat urechile. Iar zgomotul devenea din ce în ce mai puternic, auzindu-se de pe o stradă din apropiere. „Lestat!" i-am spus acoperind plînsul copilului, care se trezise teribil de speriat din cauza sirenei. Dar agonia lui m-a blocat. Buzele îi dezveleau dinții într-o grimasă oribilă de durere. „Lestat, nu-i decît o sirenă!" i-am spus eu prosteste. După aceea, s-a ridicat de pe fotoliu și m-a îmbrățișat strîns, iar eu, fără să vreau, i-am luat mîna. S-a aplecat, lipindu-și capul de pieptul meu și ținîndu-mi mîna atît de strîns, încît m-a făcut să mă doară. Încăperea a fost inundată de lumina roșie pîlpîitoare a sirenei, după care a trecut mai departe.

„Louis, nu mai suport, nu mai suport", a murmurat el printre lacrimi. „Ajută-mă, Louis, rămîi cu mine."

„Dar de ce ți-e frică?" l-am întrebat eu. „Nu știi ce-i asta?" Cînd m-am uitat în jos la el, cînd i-am văzut părul blond lipit de haina mea, l-am văzut așa cum fusese demult, un domn înalt și impunător, cu o mantie neagră și largă, cu capul drept, cîntînd cu vocea lui superbă o arie din opera de la care abia ne întorsesem, bătînd cu bastonul în pietrele de pe caldarîm în ritmul muzicii, zărind cu coada ochiului o tînră care rămăsese vrăjită, așa încît un zîmbet i-a apărut pe chip și cîntecul i s-a stins pe buze; pentru o clipă, în momentul acela în care privirea lui a întîlnit-o pe a ei, tot răul a părut să fie șters în acel tumult de plăcere, acea pasiune pentru simplul fapt că trăia.

Acela să fi fost prețul pasiunii? O sensibilitate șocată de schimbare, chircită de spaimă? M-am gîndit la toate

lucrurile pe care aș fi putut să i le spun, cum i-a fi putut reaminti că era nemuritor, că nimic nu-l condamna la izolare în afară de sine însuși și că era înconjurat de inconfundabilele semne ale morții inevitabile. Dar nu i-am spus aceste lucruri și știam că n-o voi face.

Mi s-a părut că liniștea încăperii ne-a învăluit brusc, asemeni unei mări întunecate pe care sirena o îndepărtase. Muștele năpădiseră un șobolan în descompunere și copilul și-a ridicat privirea spre mine tăcut, de parcă ochii mei ar fi fost niște bile sclipitoare, strîngîndu-mi în mînuța cu gropițe degetul pe care-l țineam deasupra guriței lui ca o petală mică.

Lestat se îndreptase, dar numai pentru a se prăbuși la loc în fotoliu. „N-o să rămîi cu mine", a spus el oftînd, dar apoi a privit în altă parte și a părut deodată preocupat.

„Am vrut atît de mult să-ți vorbesc", a zis el. „În seara aceea, cînd am venit în casa de pe Rue Royale, n-am vrut decît să-ți vorbesc!" S-a cutremurat violent, cu ochii închiși, iar gîtlejul a părut să i se contracte. Parcă loviturile pe care i le dădusem atunci ar fi căzut acum. Privea absent în fața lui, umezindu-și buzele și vocea îi era scăzută, aproape naturală. „Am plecat la Paris să te caut..."

„Ce voiai să-mi spui?" l-am întrebat. „Despre ce voiai să-mi vorbești?"

Îmi aminteam foarte bine insistența lui nebunească de la „Théâtre des Vampires". Nu mă mai gîndisem la asta de ani de zile. Nu, nu mă gîndisem niciodată. Și-mi dădeam seama că acum vorbeam extrem de șovăitor despre acest lucru.

Dar el mi-a zîmbit numai, un zîmbet insipid, aproape apologetic, și a clătinat din cap. Am văzut cum ochii i se umpleau de o disperare stinsă.

Am simțit o ușurare profundă, de netăgăduit.

„Dar rămîi?" a insistat el.

„Nu."

„Nici eu!" a spus tînrul vampir din întunericul de afară. A stat o clipă în dreptul geamului deschis, uitîndu-se la noi. Lestat l-a privit și apoi a întors capul prost, iar buza de jos a părut că i se îngroașă și a început să-i tremure. „Închide-l, închide-l" a zis el arătînd cu degetul spre geam. Apoi a scos un suspin și și-a acoperit gura cu mîna după care a lăsat capul în jos și a început să plîngă.

Tînrul vampir a dispărut. l-am auzit pașii depărtîndu-se grăbiți pe caldarîm și am mai auzit zăngănitul greu al porții de fier. Am rămas singur cu Lestat și acesta, plîngea. Părea că a trecut mult timp pînă s-a oprit și, în tot acest răstimp, eu doar l-am privit. Mă gîndeam la toate lucrurile care se petrecuseră între noi. Îmi aminteam lucruri pe care crezusem că le uitasem cu desăvîrșire. Și eram conștient de acea tristețe copleșitoare care pusese stăpînire pe mine cînd am văzut casa de pe Rue

Royale, unde locuisem toți trei. Numai că nu mi se părea a fi tristețe pentru Lestat, pentru acel vampir elegant și nepăsător care locuia pe atunci acolo. Părea o tristețe pentru altceva, ceva mai presus de Lestat, care doar îl includea și făcea parte din imensa și îngrozitoare amărăciune pe care o simțeam pentru toate lucrurile pe care le pierdusem, le iubisem sau le cunoscusem vreodată. Mi s-a părut atunci că mă aflu într-un alt loc, într-un alt timp. Și acest timp și loc diferit era foarte real, o încăpere în care insectele bîzîiseră așa cum bîzîiau acum, iar aerul fusese închis, încărcat de moarte și de parfumul primăverii. Eram pe cale de a cunoaște acel loc și de a cunoaște odată cu el, cu o durere teribilă, o durere atît de teribilă, încît mintea mi s-a ferit de ea, spunînd: Nu, nu mă duce înapoi în acel loc — și, deodată, totul a dispărut, iar eu eram cu Lestat acolo. Uluit, mi-am văzut propria lacrimă picurînd pe chipul copilului. Am văzut-o sclipind pe obrazul lui și am văzut acel obraz rotunjindu-se din cauza zîmbetului de copil. Probabil că vedea lumina din lacrimi. Mi-am șters fața de lacrimile care chiar existau și le-am privit uimit.

„Dar, Louis...” a spus Lestat încet. „Cum poți să fii așa cum ești, cum de suporti?” m-a întrebat el, privindu-mă cu aceeași grimasă și cu fața scăldată în lacrimi. „Spune-mi, Louis, ajută-mă să înțeleg! Cum poți să pricepi tot, cum poți să-nduri?” Și vedeam după disperarea din ochii lui și după tonul mai profund pe care-l căpătase vocea lui că și el se îndrepta cu greu spre ceva nespus de dureros, spre un loc în care nu mai fusese de multă vreme. Dar, chiar în timp ce-l priveam, ochii au părut să i se încetoșeze derutați. Și-a strîns halatul în jurul trupului și, clătînd din cap, și-a ațintit privirea asupra flăcărilor. S-a cutremurat și a scos un geamăt.

„Trebuie să plec, Lestat”, i-am spus. Mă simțeam plictisit, sătul de el și de tristețea lui. Și tînjeam din nou după nemîșcarea de afară, după acea liniște perfectă cu care mă obișnuisem atît de mult. Dar cînd m-am ridicat, mi-am dat seama că luam copilul cu mine.

Lestat m-a privit cu ochii lui mari, plini de agonie și cu fața lui netedă, fără vîrstă. „Dar o să te întorci... o să mai treci pe la mine... Louis?” m-a întrebat el.

I-am întors spatele și am plecat în liniște, auzindu-l cum mă striga. Cînd am ajuns în stradă, am privit în urmă și l-am văzut în dreptul ferestrei, de parcă s-ar fi temut să iasă. Mi-am dat seama că nu mai ieșise de mult timp din casă și atunci mi-a trecut prin cap că, poate nici nu va mai ieși vreodată.

M-am dus înapoi la căsuța de unde vampirul luase copilul și l-am așezat la loc în leagăn.

Nu la foarte mult timp după aceea, i-am spus lui Armand că-l văzusem pe Lestat. Să fi fost vreo lună, nu știu sigur. Timpul însemna foarte puțin pentru mine atunci, la fel ca și acum, dar pentru Armand însemna foarte mult. Era uluit că nu-i spusese mai înainte.

În noaptea aceea, ne plimbam prin zona unde orașul lasă locul Parcului Audubon și cheiul e pustiu, o pantă

acoperită de iarbă care coboară spre o plajă noroioasă, unde, din loc în loc, se văd grămezi de lemn, îndreptîndu-se spre valurile clipocitoare ale fluviului. Pe malul celălalt se vedeau luminile foarte slabe ale fabricilor și companiilor fluviale, puncte verzi sau roșii care pîlpîiau în depărtare ca niște stele. Luna făcea să se vadă curentul larg și puternic curgînd cu repeziciune între cele două maluri; acolo pînă și căldura verii dispăruse, iar briza răcoroasă venea dinspre apă și mișca mușchiul de pe stejarul răsucit pe care ne-am așezat. Rupeam iarbă și o gustam, deși gustul era amar și nefiresc. Gestul însă părea firesc. Mă simțeam aproape ca și cum n-aș mai fi vrut să părăsesc New Orléans-ul vreodată. Dar ce fel de gînduri mai sînt și astea cînd poți să trăiești o veșnicie? Să nu mai părăsesc New Orléans-ul „vreodată”? *Vreodată* părea un cuvînt tipic uman.

„Dar n-ai simțit nici un fel de dorință de răzbunare?” m-a întrebat Armand, care stătea întins pe iarbă lîngă mine, sprijinindu-se în cot și fixîndu-mă cu privirea.

„De ce?” l-am întrebat eu calm. Îmi doream, așa cum făceam adesea, ca el să nu fi fost acolo, să fi fost singur. Singur cu fluviul puternic și răcoros în lumina slabă a lunii. „Și-a primit pedeapsa perfectă. Moare, moare din cauza rigidității, din cauza fricii. Mintea lui nu poate accepta aceste vremuri. Nu-i nimic senin și grațios ca moartea vampirilor, pe care mi-ai descris-o la Paris. Cred că moare la fel de stîngaci și grotesc ca majoritatea muritorilor în acest secol... de bătrînețe.”

„Dar tu... tu ce-ai simțit?” a insistat el încet. Am fost șocat de calitatea personală a acelei întrebări și de cît de mult trecuse de cînd nu ne mai vorbisem astfel. L-am simțit foarte intens atunci, ființa separată care era, creatura calmă și stăpînă pe sîne, cu părul castaniu și drept și cu ochii mari, uneori melancolici, ochi care, adesea, păreau să nu vadă nimic altceva decît propriile lor gînduri. În noaptea aceea, erau luminați de un foc stins, neobișnuit.

„Nimic”, am răspuns eu.

„Nimic nici într-un fel, nici în altul?”

I-am răspuns că nu. Îmi aminteam extraordinar de bine acea tristețe. Era ca și cum tristețea nu m-ar fi părăsit deodată, ci ar fi fost tot timpul lîngă mine, spunînd „Vino”. Dar nu voiam să-i destăinui

acest lucru lui Armand, nu voiam să-i dezvălui asta. Și aveam senzația ciudată că-i simt nevoia de a-i spune... asta, sau altceva... o nevoie ciudată de asemănătoare cu cea de sânge.

„Ți-a spus ceva, care să te facă să simți vechea ură...?” a murmurat el și, în clipa aceea mi-am dat seama, cu o nemaipomenită acuitate, cât de tulburat era.

„Ce este, Armand? De ce întrebi asta?”

El, însă, s-a întins din nou pe cheiul în pantă și multă vreme a părut să privească stelele. Stelele îmi aduceau aminte ceva cu totul deosebit, vaporul care ne dusesese, pe mine și pe Claudia, în Europa și nopțile acelea de pe mare, când mi se părea că stelele coborau pentru a atinge valurile.

„Mă gîndeam că poate ți-a spus ceva legat de Paris...” a zis Armand.

„Ce să-mi fi spus despre Paris? Că n-a vrut să moară Claudia?” am întrebat eu. Din nou Claudia; numele suna ciudat. Claudia întinzînd cărțile pentru pasiență pe masă care se înclina datorită legănării vaporului, lampa scîrțîind în cîrligul ei, hubloul întunecat, plin de stele. Stătea cu capul plecat și cu degetele deasupra urechii, ca și cum s-ar fi pregătit să-și desfacă părul. Și am avut o senzație extrem de deconcertantă și anume că, în amintirea mea, ea își ridica privirea și găvanele ochilor îi erau goale.

„Ai fi putut să-mi spui orice despre Paris, Armand”, am zis eu. „Demult. N-ar fi contat.”

„Nici faptul că eu am fost cel care...”

M-am întors spre el, așa cum stătea întins și privea cerul, și am văzut o durere extraordinară pe chipul și în ochii lui. Mi se părea că ochii aceia erau imenși, prea imenși, iar chipul alb, care îi încadra, prea supt.

„Că tu ai fost cel care a ucis-o? Cel care a forțat-o să iasă în curtea aceea, unde ai încuiat-o?” l-am întrebat eu și am zîmbit. „Să nu-mi spui că, toți anii ăștia, ai fost îndurerat din cauza asta, că nu te cred.”

Atunci a închis ochii și a întors capul, punîndu-și mîna pe piept de parcă i-aș fi dat brusc, o lovitură puternică.

„Nu poți să mă convingi că-ți pasă”, i-am spus eu cu răceală și am privit spre apă, simțindu-mă cuprins din nou de acel sentiment... că aș fi vrut să fiu singur. Știam că, peste puțin mă voi ridica și voi pleca. Asta dacă n-o făcea el întîi. Pentru că eu aș fi preferat să rămîn acolo. Era un loc retras și liniștit.

„Nu-ți pasă de nimic...” a spus el și s-a ridicat încet în capul oaselor, întorcîndu-se spre mine în așa fel încît îi vedeam din nou acel foc întunecat din privire. „Credeam că o să-ți pese măcar de asta. Credeam că o să simți vechea pasiune, vechea furie dacă-l revezi. Credeam că ceva o să reînvie în tine dacă-l vezi... dacă te-ntorci aici.”

„Că o să revin la viață?” am spus eu încet și am simțit duritatea metalică și rece a propriilor mele cuvinte, modulația, controlul. Parcă aș fi fost rece peste tot, făcut din metal, iar el era dintr-o dată fragil; fragil, cum fusese, de fapt, de multă vreme.

„Da!” a strigat el. „Da, să revii la viață!” Apoi a părut nedumerit, foarte derutat și s-a petrecut ceva straniu. În clipa aceea și-a lăsat capul în jos, ca și cum ar fi fost înfrînt, și ceva în felul în care fața lui netedă și albă a reflectat acest lucru pentru o clipă, mi-a adus aminte de o altă persoană pe care o văzusem la fel de înfrîntă. Mi s-a părut uluitor că am avut nevoie de un moment atît de îndelungat pentru a vedea chipul Claudiei în atitudinea aceea; Claudia, stînd lîngă pat în camera de la Hôtel Saint-Gabriel și implorîndu-mă s-o transform pe Madeleine într-una de-a noastră. Acea expresie de neputință, acea înfrîngere care părea atît de profundă, încît orice altceva era uitat. După aceea, el, ca și Claudia, a părut să se adune, să-și recapete puțin din putere. Dar a spus încet, în vînt: „Mor!”

Iar eu, privindu-l, auzindu-l, singura creatură de pe pămînt care-l auzea, știind perfect de bine că era adevărat, n-am spus nimic.

Un oftat prelung i-a scăpat de pe buze. Capul îi era plecat. Mîna dreaptă îi era întinsă și fără vlagă pe lîngă trup, în iarbă.

„Ura... e pasiune”, a spus el. „Răzbunarea e pasiune...”

„Nu și pentru mine...” am murmurat eu încet. „Nu acum.”

Atunci și-a ațintit privirea asupra mea și chipul îi părea foarte calm. „Credeam c-o să-ți treacă — că atunci cînd durerea te va părăsi cu totul, vei redeveni cald și plin de dragoste, plin de acea curiozitate extraordinară cu care ai venit prima oară la mine, plin de acea conștiință adînc înrădăcinată și acea dorință de cunoaștere care te-a adus pînă la Paris, în camera mea. Credeam că asta era o parte din tine care nu putea muri. Și mai credeam că, atunci cînd durerea va dispărea, mă vei ierta pentru rolul pe care l-am jucat în moartea ei. Nu te-a iubit niciodată, să știi. Nu în felul în care te-am iubit eu și în felul în care tu ne-ai iubit pe amîndoi. Am știut asta! Am înțeles! Și am crezut că o să te pot ține lîngă mine. Timpul ni se oferea în întregime și am fi fost profesori unul pentru celălalt. Tot ce te-ar fi făcut fericit m-ar fi făcut și pe mine fericit; și te-aș fi apărut de durere. Puterea mea ar fi fost și a ta. Forța de asemeni. Dar, pentru mine, tu ești mort în interior, ești rece și departe de mine. E ca și cum nici n-aș fi aici, lîngă tine. Și, nefiind aici cu tine, am sentimentul oribil că nici nu exist. Ești la fel de rece și departe de mine ca picturile acelea moderne ciudate, alcătuite din linii și forme bizare pe care nu pot să le iubesc sau să le pricep, la fel de străin ca acele sculpturi dure și mecanice ale acestei ere,

care n-au nici o formă omenească. Mă cutremur când sînt în apropierea ta. Mă uit în ochii tăi și imaginea mea nu-i acolo..."

„Ce cereai tu era imposibil!" am spus eu repede. „Nu vezi? Și ce ceream eu tot imposibil era, de la bun început."

El a protestat, negarea abia formîndu-i-se pe buze și a ridicat mîna, ca și cum ar fi vrut să alunge ideea.

„Am vrut dragoste și bunătate în moartea asta vie", am spus eu. „A fost imposibil de la început, pentru că nu poți avea dragoste și bunătate, atunci când faci ceea ce știi că e rău, ceea ce știi că e greșit. Nu poți avea decît confuzia disperată, dorința puternică și căutarea bunătății iluzorii sub forma ei umană. Am știut adevăratul răspuns la cererea mea chiar dinainte să ajung la Paris. L-am știut de cînd am ucis prima oară o ființă omenească pentru a-mi potoli foamea. A fost moartea mea. Și, totuși, nu voiam s-o accept, nu puteam s-o accept, pentru că, la fel ca toate ființele, nu voiam să mor! Așa că am căutat alți vampiri, pe Dumnezeu, pe diavol, o sută de lucruri cu o sută de nume. Și toate erau la fel, toate rele. Și toate greșite. Pentru că nimeni nu m-ar putea convinge de ceea ce eu însumi știu că e adevărat, și anume de faptul că am fost condamnat în mintea mea și în sufletul meu. Cînd am ajuns la Paris, mi s-a părut că erai puternic, frumos și nechinuit de regrete, ceea ce-mi doream cu disperare. Dar erai un distrugător, la fel ca și mine, chiar mai nemilos și mai șiret decît mine. Mi-ai arătat singurul lucru care puteam spera să devin, ce profunzime a răului, ce grad de răceală ar fi trebuit să ating pentru a scăpa de durere. Și am acceptat. Astfel, pasiunea aceea, dragostea aceea pe care ai văzut-o în mine, s-a stins. Și acum nu vezi decît o imagine fidelă a ta."

A trecut foarte mult timp pînă a vorbit. Se ridicase în picioare și stătea cu spatele la mine, privind în josul fluviului, cu capul plecat la fel ca înainte, și cu mîinile pe lîngă trup. Și eu mă uitam la fluviu și-mi spuneam: Nu mai am ce să spun, nu mai am ce să fac.

„Louis", a zis el cu o voce foarte groasă, schimbată, ridicînd capul.

„Da, Armand", am spus eu.

„Mai vrei ceva de la mine, mai ai ceva să-mi ceri?"

„Nu", am zis eu. „Ce vrei să spui?"

El n-a răspuns. Ci a pornit să se depărteze încet. La început, am crezut că intenționa să facă doar cîțiva pași, poate să se plimbe singur pe plaja noroioasă. Iar cînd am realizat că mă părăsea, era doar un simplu punct profilat pe clipirea ocazională a luminilor în apă. Nu l-am mai văzut niciodată.

Abia peste cîteva nopți mi-am dat seama că dispăruse. Sicriul lui a rămas. Dar el nu s-a mai întors. După cîteva luni, am pus ca sicriul să fie dus în cimitirul St. Louis și vîrît în criptă, lîngă al meu. Mormîntul, de mult timp neglijat pentru că familia mea nu mai exista, a primit singurul lucru pe care el îl lăsase în urmă. Dar, apoi, chestia asta a început să mă deranjeze. Mă gîndeam la ea cînd mă trezeam și, din nou, în zori chiar înainte să închid ochii, într-o noapte, m-am dus și am scos sicriul, l-am făcut bucățele și l-am lăsat pe aleea îngustă a cimitirului, în iarba înaltă.

Vampirul acela care era cel mai recent copil al lui Lestat m-a acostat într-o noapte, nu la mult timp după aceea, și m-a implorat să-i spun tot ce știam despre lume, să-i devin tovarăș și mentor. Îmi amintesc că i-am spus că ceea ce știam cu certitudine era faptul că aveam să-l distrug dacă-l mai vedeam. „Cineva trebuie să moară în fiecare noapte a existenței mele, pînă cînd voi avea curajul să-i pun capăt", i-am spus. „Și tu ai fi o victimă foarte potrivită, un ucigaș la fel de rău ca și mine."

Noaptea următoare am plecat din New Orleães, pentru că tristețea nu mă părăsea. Nu voiam să mă gîndesc la casa aceea veche în care murea Lestat. Nici la acel vampir inteligent și modern care fugise de mine. Nici la Armand.

Voiam să mă aflu într-un loc unde nimic să nu-mi fie familiar. Și unde nimic nu avea importanță.

Îsta-i sfîrșitul. Nu mai e nimic altceva.

Băiatul stătea tăcut, uitîndu-se la vampir. Iar acesta era calm, cu mîinile împreunate pe masă și cu ochii îngustați și roșii ațintiți asupra benzii care se învîrtea. Chipul îi era atît de supt acum, încît venele tîmpelor se vedeau ca și cum ar fi fost săpate în piatră. Și stătea atît de nemișcat, încît numai ochii verzi păreau să-i emane viață, iar acea viață era fascinată de învîrtirea benzii.

Apoi, băiatul se lăsă pe spate și își trecu degetele mîinii drepte prin păr.

— Nu, spuse el trăgînd iute aer în piept, după care repetă mai tare: Nu!

Vampirul nu părea să-l fi auzit. Își desprinsе privirea de bandă și și-o îndreptă spre fereastră, spre cerul de un cenușiu întunecat.

— Nu trebuia să se termine așa! spuse băiatul, aplecîndu-se înainte.

Vampirul, care continua să privească cerul, rîse scurt și sec.

— Toate lucrurile pe care le-ai simțit la Paris! spuse băiatul, cu o voce din ce în ce mai puternică. Dragostea pentru Claudia, sentimentul, chiar și sentimentul pentru Lestat! Nu trebuia să se sfîrșească, nu așa, nu în disperare! Pentru că asta e, nu? Disperare!

— Încetează, zise vampirul brusc, ridicînd mîna dreaptă și privirea i se mută aproape mecanic asupra feței băiatului. Îți spun și ți-am mai spus că n-ar fi putut să se sfîrșească altfel.

— Nu accept, zise băiatul, încrucișîndu-și brațele pe piept și clătînd din cap cu emfază. Nu pot!

Emoția părea să crească în el, așa încît, fără să vrea, împinse scaunul în spate pe scîndurile goale și se ridică, începînd să măsoare încăperea în lung și-n lat. Dar, cînd se întoarse și se uită din nou la vampir, cuvintele pe care ar fi vrut să le rostească i se stinseră în gît. Vampirul îl privea și pe chipul lui se citea acea expresie de furie și amuzament amar.

— Nu vezi cum faci să pară totul? A fost o aventură cum n-o să mai trăiesc în viața mea! Vorbești de pasiune, vorbești de dorință puternică! Vorbești despre lucruri pe care milioane de oameni n-or să le guste și n-or să ajungă să le înțeleagă vreodată. Și, pe urmă, îmi spui că se termină așa. Să știi...

Se afla deasupra vampirului, cu mîinile întinse în față.

— Dacă mi-ai da puterea asta! Puterea de a vedea, de a simți și de a trăi veșnic!

Ochii vampirului începură să se mărească încet și buzele i se desfăcură.

— Poftim? întrebă el încet. *Poftim?*

— Dă-mi-o! spuse băiatul, încleștînd pumnul și lovindu-se cu el în piept. Fă-mă vampir acum! zise el, în timp ce vampirul îl privea uluit.

Ce se întîmplă apoi fu iute și nedeslușit, dar în final, vampirul, în picioare, îl ținea pe băiat de umeri și chipul umed al acestuia se schimonosi de spaimă, sub privirea furioasă a vampirului.

— Asta vrei? îl întrebă el în șoaptă, abia mișcîndu-și buzele albe. Asta... după tot ce ți-am spus... asta ceri?

Un mic țipăt ieși de pe buzele băiatului, care începu să tremure din tot trupul, broboane de sudoare apărîndu-i pe frunte și deasupra buzei. Întinse mîna șovăitor spre brațul vampirului.

— Nu știi cum e o viață omenească! spuse el, gata să izbucnească în lacrimi. Ai uitat. Nu înțelegi nici măcar sensul povestirii tale, ce înseamnă ea pentru un om ca mine.

Un suspin înecat îi întrerupse cuvintele și se agăță cu degetele de brațul vampirului.

— Doamne, spuse acesta și, depărtîndu-se de el, aproape că-l trînti de perete.

Stătea cu spatele la băiat și privea spre fereastra cenușie.

— Te implor... mai dă-le tuturor o șansă. Încă o șansă, prin mine! spuse băiatul.

Vampirul se întoarse spre el, cu chipul schimonosit de furie ca și mai înainte, dar apoi, încet-încet, acesta se netezi. Pleoapele îi acoperiră încet ochii și buzele îi schițară un zîmbet. Se uită din nou la băiat.

— Am dat greș, spuse el oftînd și continuînd să zîmbească. Am dat greș...

— Nu..., protestă băiatul.

— Nu mai vorbi, zise vampirul emfatic. Nu mai am decît o șansă. Vezi banda? Încă se-nvîrtește. Nu-mi mai rămîne decît un singur mod ca să-ți arăt sensul lucrurilor pe care ți le-am spus.

Și se întinse spre băiat atît de repede, încît acesta se trezi căuțînd să se agate de ceva, împingînd ceva ce nu exista, astfel încît mîna îi mai era întinsă cînd vampirul îl trase la piept, cu gîtul plecat sub buzele lui.

— Vezi? întrebă în șoaptă vampirul și buzele lungi și mătăsoase îi dezveliră dinții și cei doi colți lungi, care se înfipseră în carnea băiatului.

Acesta scoase un bolborosit, un sunet gutural, chinuindu-se să se prindă cu mîna de ceva, iar ochii i se măriră și apoi deveniră lipsiți de strălucire și cenușii, în timp ce vampirul bea. Acesta părea la fel de liniștit ca un om în somn. Pieptul îngust i se mișca atît de ușor cînd respira, încît părea să se înalțe de la pămînt și apoi să se coboare din nou cu o grație de somnambul. Băiatul scoase un scîncet, iar cînd vampirul îi dădu drumul, el îl ținu la distanță cu ambele mîini și se uită la chipul umed și alb, la mîinile lipsite de vlagă și la ochii pe jumătate închiși.

Băiatul gemea, iar buza de jos îi atîrna moale și tremurătoare ca de scîrbă. Gemu din nou mai tare, capul îi căzu pe spate și ochii i se învîrtiră în cap. Vampirul îl așeză cu blîndețe pe scaun. Băiatul se chinuia să vorbească, iar lacrimile care-i curgeau acum păreau să se datoreze atît efortului de a vorbi, cît și oricărui alt lucru. Capul îi căzu greu în față, ca unui om beat, iar mîna i se odihnea pe masă. Vampirul îl privi și pielea albă îi deveni de un trandafiriu sclipitor. Parcă ar fi fost scîldat într-o lumină roz și întregul său trup părea să emane acea lumină. Buzele îi erau închise la culoare, aproape roșii, iar venele de pe tîmple și mîini erau niște simple dungi pe pielea lui, în timp ce chipul îi era tînăr și neted.

— O să... mor? șopti băiatul, ridicîndu-și privirea încet și gura îi era udă și fără vlagă. O să mor? gemu el cu buze tremurătoare.

— Nu știu, zise vampirul și zîmbi.

Băiatul păru că vrea să mai spună ceva, dar mîna de pe masă îi alunecă în față pe scînduri și capul îi căzu alături cînd își pierdu cunoștința.

Cînd deschise ochii, băiatul văzu soarele care inunda fereastra murdară și neacoperită, iar o parte a chipului și mîna îi ardeau. O clipă stătu nemișcat, cu fața lipită de masă, după care cu mare efort, se îndreptă, trase adînc aer în piept și, închizînd ochii, duse mîna la locul de unde vampirul îi supsesse sîngele. În clipa în care, cu cealaltă mînă, atinse din greșeală partea de sus a casetofonului, scoase un strigăt scurt, fiindcă metalul era fierbinte.

După aceea se ridică, mișcîndu-se stîngaci, gata să cadă, pînă ajunse să se sprijine cu ambele mîini de chiuveta albă. Deschise repede robinetul, stropindu-și fața cu apă rece și ștergîndu-se apoi cu un prosop murdar, agățat într-un cui. Acum respira normal și rămase locului, uitîndu-se în oglindă fără să se sprijine de ceva. Se uită la ceas. Ce văzu îl șocă, făcîndu-l să se trezească mai mult decît o făcuseră soarele sau apa. Aruncă repede o privire în cameră, pe coridor și, nevăzînd nimic și pe nimeni, se așeză din nou pe scaun. După care scoase un carnețel și un stilou din buzunar. Le puse pe masă și apăsă pe butonul casetofonului. Caseta se derulă repede înapoi pînă cînd el o opri. Auzind vocea vampirului, se aplecă înainte, ascultînd cu foarte mare atenție, după care apăsă iarăși pe buton, căutînd un alt loc și, după ce ascultă iar, apăsă încă o dată. În cele din urmă chipul i se luminează cînd auzi vocea aceea calmă și modulată: „Era o noapte foarte caldă și, de cum l-am văzut pe St. Charles, mi-am dat seama că trebuia să mergă undeva...”

Băiatul notă repede:

„Lestat... În apropiere de St. Charles Avenue. O casă veche și dărăpănată... zonă sărăcăcioasă. Uită-te după niște balustrade ruginite.”

Apoi vîrî repede carnețelul în buzunar, casetele în servietă împreună cu micul casetofon și străbătu în grabă coridorul cel lung, coborînd în stradă, unde, în fața unui bar din colț era parcată mașina lui.
